Gondolatok - szocializmus vagy fasizmus

Tartalom:

Gondolatok a demokráciáról

Gondolatok a fasizmusról

Gondolatok a kapitalizmusról

Gondolatok a kommunizmusról

Gondolatok a népi demokráciáról

Gondolatok az osztályharcról

Gondolatok a proletárdiktatúráról

Gondolatok a szocializmusról

Gondolatok a demokráciáról

1

A demokrácia lehetőség a népuralomra, a néphatalomra, a közügyekben való részvételre.

A demokratikus politikai rendszer törvényes, szervezett formában lehetővé teszi az érdekérvényesítést. A demokratikus politikai rendszer valóságos hatóköre a termelési mód, a társadalmi rendszer függvénye! A következetesen demokratikus politikai rendszerben széles körű a közügyekben való részvétel!

Az emberi társadalomban a termelőerők, a tudomány, a művészet, világnézet, az erkölcs és az ezzel összefüggő civilizáció fejlődésével összhangban a társadalmi tudatnak, a demokráciának, a társadalmi formának is megfelelő szintre kell fejlődnie, hogy a hatalmassá fejlődött termelőerők ne forduljanak az emberiség ellen.

Ezért a termelőerőkkel, a társadalmi és a közérdekkel, a civilizáció fejlődése adta lehetőséggel az egész emberiségnek demokratikusan kell rendelkeznie, mert különben a társadalom elkerülhetetlenül önkényuralmi formába torkollik.

Ez a kapitalizmusnak a fasizmusba fejlődésével azonban már megtörtént! Az emberiségen a fasizmus uralkodik! Az emberiség érdekei alá vannak rendelve a kapitalizmus felsőbbrendű kizsákmányoló élősködésének, a kapitalista osztály önkényuralmának.

A kapitalizmus fasizmussá fejlődve világméretűvé vált!

A polgári demokráciában működő modern kapitalizmus a mosolygó fasizmus, ami valójában világméretű tőkés diktatúra, kapitalista osztály-önkényuralom a hatalomnélküli túlnyomó többség, a dolgozó proletárok felett. Egyelőre ebből nem látszik a kiút, így rohan az emberiség a pusztulásba! A gondolkodó állat úgy tűnik, győzedelmeskedik a gondolkodó ember felett!

Az emberiség többsége a tőkések osztály-önkényuralmának fasiszta veszélyét nem veszi észre, mert a kapitalizmus hatalmassá növelte a termelőerőket, aminek hatására az életkörülmények lényegesen megjavultak, de erkölcsileg, gazdaságilag rothad, a világnézete tudománytalan idealista és vallásos elemekkel terhelt. Ez elfedi egészen a katasztrófáig a fasizmus embertelenségét, az élősködők felsőbbrendűségét, diadalát az emberiség felett, a lappangó, hol nyílt fajelméleteket, az időnként sovinizmussá fejlődő nacionalizmust, és a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia hiányát.

Az emberiség a mosolygó fasizmus totális hatalmával a végveszélybe került!

***

„A **demokrácia** egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer ... A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. ... Népszerű meghatározása a demokráciának a népuralom, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom.”

„A szocialista **demokrácia** a **demokrácia** legmagasabb formája: a politikai egyenlőséget a gazdasági-társadalmi egyenlőséggel alapozza meg; a nép többsége, a dolgozó tömegek számára **demokrácia”**

„Önkényuralom: Zsarnoki kormányzás; amikor egy ország vezetője vagy uralkodója a fennálló törvényeket semmibe véve, vagy azokat a saját kényére-kedvére változtatva visszaél a hatalmával, és az ország népének vagy az országon belüli más érdekcsoportoknak a javát, érdekeit figyelmen kívül hagyja. Ezt a kormányzást gyakran erőszakos úton vagy az erőszakkal való fenyegetéssel tartják fenn."

***

A kapitalizmusban elkerülhetetlen a többség számára a hatalomnélküliség, a diktatúra, az önkényuralom!
A demokráciának ki kell terjednie a világnézeti, erkölcsi kérdések tudományos vizsgálatára!
A világnézetről, az erkölcsről csak a következetesen objektív tudományos módszer adhat reális képet!

A demokráciához nem elégséges a szavazati jog, ha valójában nincs népuralom, ha nincs, ha nem valósul meg a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúság, ami a kapitalizmusban elvileg sem valósulhat meg! A kapitalizmusban a törvényhozásba az igazi népképviselők, a dolgozó proletárok következetes osztály érdekképviselői nem (vagy csak igen ritkán) juthatnak be, ezért a kapitalizmus minden formája osztály-önkényuralom még a jogállamiság keretében is, ami a fasizmus különböző praktikus formájában valósul meg.

A kapitalizmusban csak a bérrabszolgaság színvonalán valósulhat meg a demokrácia!
A szocializmusban a dolgozók érdekképviselete a szocialista demokráciában valósul meg!

Mi a demokrácia? A demokrácia a közhatalomba, a közérdekbe, a közügyekbe való beleszólás lehetőségének a kiterjedése a társadalom tagjaira, de ennek hatóköre és működési módszere a termelési modell, a társadalmi rendszer szerint szükségszerűen, törvényszerűen változik.

A kapitalizmusnak totálisan uralkodnia kell a termelési tényezők felett!

„**Termelési tényezők** olyan termelőeszközök, amelyek tartósan rendelkezésre állnak, hozzájárulnak a javak előállításához és nem szűnnek meg a termelési folyamat során."
„A **termelési tényezők** a vállalat inputjait, vagyis az output (termék, szolgáltatás) előállításához szükséges erőforrásokat foglalják magukban."

A termelési tényező minden olyan dolog, erőforrás, szellemi termék, ami a termeléshez, az áru, az érték, a szolgáltatás, stb. előállításához szükséges, de a legfontosabb a munkaerő, az ember sokféle tevékenysége, munkája.

A kapitalizmusban a tőkések érdekében a termelés célja az állandóan növekvő minél nagyobb profit megszerzése, amit a termelőerők fejlődése és a dolgozó proletárok fokozatosan növekvő kizsákmányolása tesz lehetővé, ez az alapja a tőkések élősködésének. Ennek megvalósításához a kapitalizmusnak totális hatalomra van szüksége, a termelési tényezők, így a dolgozó proletárok feletti felsőbbrendű uralkodásra, az így szükségszerűen kialakuló társadalmi tudatra. Ez viszont lehetetlenné teszi a dolgozó proletárok számára a valódi a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokráciát, a kapitalizmusban ez nem is valósulhat meg.

Ez a forma a fejlődéssel azonban idővel tarthatatlanná válik, mert ezzel a társadalmi tudattal, a kapitalista totális hatalommal, a mindenkire, a többségre kiterjedő valódi demokrácia nem lehetséges. A kapitalizmusban a mindenkire kiterjedő valódi demokrácia nem cél és nem is lehetséges, sőt csak a valódi demokrácia nélkül képes működni, bár szélhámosan a mindenkire kiterjedő demokráciáról fecseg. Az alternatíva csak a szocializmus útján a szocialista demokrácia lehet.

Az emberiség létérdeke demokrácia továbbfejlődése a polgári demokráciából a szocialista demokráciába, ez az emberré válás útja. A szocialista demokrácia fejlettebb demokrácia, mint a polgári demokrácia, mert tudatosan kiterjeszti a hatókörét a teljes népre. Sőt a hatalomból kizárja az élősködőket!

***

„A tőkés termelés célja a profitszerzés. E cél elérésének eszköze a termelés bővítése. Ebben az értelemben írta Marx azt, hogy a kapitalizmust a „termelés a termelésért", a „felhalmozás a felhalmozásért" jellemzi. Az árukat azonban végeredményben nem a termelés céljából, hanem az emberek szükségleteinek kielégítésére termelik. Az eszköz — a termelés bővítése, elkerülhetetlenül összeütközésbe kerül a kapitalisták céljával — a profitszerzéssel. A kapitalizmusban tehát mély, antagonisztikus ellentmondás van a termelés és a fogyasztás között. ... tőkés termelés célja a maximális tőkés profit biztosítása a dolgozók kizsákmányolása, tönkretétele és leigázása útján." - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„Minthogy a tőkésosztály érdekei homlokegyenest ellentétesek a lakosság túlnyomó többségének érdekeivel, a burzsoázia arra kényszerül, hogy minden úton-módon elpalástolja államának osztály jellegét. A burzsoázia megpróbálja olyan színben feltüntetni ezt az államot, mint amely az osztályok fölött áll, az egész nép állama, „a tiszta demokrácia" állama. A valóságban azonban a burzsoá „szabadság" a tőkének az a szabadsága, hogy idegen munkát zsákmányoljon ki; a burzsoá „egyenlőség" csalás, amely azt leplezi, hogy ténylegesen nincs egyenlőség kizsákmányoló és kizsákmányolt, jóllakott és éhező, a termelőeszközök tulajdonosai és a csupán munkaerejükkel rendelkező proletárok tömege között." - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

***

Mi a valódi, a szocialista demokrácia?

A szocialista demokrácia gyakorlatilag az egész nép számára jelenti a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokráciát. Miért? Mert a társadalom minden tagja a dolgozókhoz tartozik, legyen az munkás, paraszt, értelmiségi, vállalkozó, művész, a marxista-leninista kommunista párt dolgozója, hivatalnok, az igazságszolgáltatás dolgozója, országgyűlési képviselő, rendőr, katona, miniszterelnök. De a nyugdíjas, a gyerek, a beteg, a rászorult sem élősködő, így rá is vonatkozik a demokrácia lehetősége. Nincs élősködő osztály, csak a dolgozók társadalmi osztályai lehetségesek. Tehát a szocialista demokrácia a legszélesebb körű demokrácia. A termelés eredményeit az elvégzett munka mennyisége, minősége, hasznossága szerint osztják el. Persze csibészek így is vannak, akik igyekeznek kibújni, és megpróbálnak élősködni embertársaik kárára.

De ez csak úgy valósulhat meg, hogyha a termelőeszközök közösségi tulajdonban vannak és a dolgozók munkamegosztásban, kollektívákban termelnek, mégpedig tudatosan, tervszerűen a társadalom szükségletei számára. Ezt azonban csak a szocialista demokráciában, csak a következetesen objektív tudományra támaszkodó világnézettel lehetséges eredményesen megvalósítani, amit a marxizmus-leninizmus vezérfonalát követő kommunista párt képvisel.

A szocializmusban a válságok elkerülésére az egész társadalom a tervgazdálkodással szervezett, felhasználva a marxizmus tudományát. Ehhez következetesen az objektív tudományos módszerrel vizsgálja a természetet és a társadalom törvényszerűségeit. Ebben segíti a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézete, a marxizmus, ami következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja a világot, felhasználja a tudományok elért eredményeit és ebből vonja le a világnézetéhez szükséges törvényeket. Nem a spekuláció a törvények keletkezésének a módszere, hanem a valóság következetesen objektív tudományos módszerrel történő megismerése. A marxizmus azonban a gondolkodó, humánus emberré válásért is harcol, a dolgozó emberek érdekét messzemenően, következetesen képviseli, támadja az élősködést, ezért ez a kommunisták világnézete.

A szocialista demokrácia működésének megszervezésére csak a marxista-leninista kommunista párt alkalmas. A marxizmus azonban továbbfejlődött Engels, Lenin, Sztálin, Mao Ce-tung, …, stb. munkáival, a történelemből levont tapasztalatokkal, a tudomány fejlődésével, amit fel kell használni a továbblépéshez. A szocializmusban a demokrácia a demokratikus centralizmus elvén működik.

A világnézeti, erkölcsi, társadalmi, gazdasági felmerülő megoldandó kérdésekben is a következetesen objektív tudományos módszert kell használni és a gyakorlatban ellenőrizni. De mivel a tudományos gondolkodás gyakran az új úton jár, ami az ismeretlenbe vezet, így a megismerésben a következetesen objektív tudományos módszer is sok butatót tartalmaz, ami különvéleményként jelentkezik. A szocialista demokráciának ezt a problémát is le kell győznie a megfelelő szervezettséggel, emberséggel.

Ez alól a társadalomtudomány sem kivétel, az ellenvélemények a helyes útról kemény küzdelemhez vezetnek. Sokszor csak a végén derül ki melyik a helyes út, vagy akkor sem, de akkor már lehet, hogy az ellenforradalom tómból.

„**Demokratikus Centralizmus:** a kommunista pártok és a szocialista államok felépítési-szervezési alapelve. 1. A kommunista pártok működésében a következők jellemzik: a párt valamennyi vezető szervét demokratikusan választják meg (taggyűléseken, pártértekezleteken, pártkongresszusokon) a vezetőszervek kötelesek rendszeresen beszámolni tevékenységükről az illetékes pártszervezeteknek. A pártszervezetek és a pártvezetőségek demokratikusan, együttesen alakítják ki a párt politikáját, véleményeltérés esetén a kisebbség köteles alávetni magát a többség határozatának, az elfogadott határozat minden párttagra egyformán kötelező, a felsőbb szervek határozatai kötelezőek az alsóbbakra; szigorú pártfegyelem, amely minden párttagra egyformán vonatkozik; a bírálat és önbírálat alkalmazása; a párttagság észrevételeinek és kezdeményezésének figyelembevétele a vezető szervekben. A demokratikus centralizmustól elválaszthatatlan a kollektív vezetés érvényesítése és frakciózás szigorú megtiltása. 2. A szocialista államok működésében: az államhatalmi szervek tagjait a lakosság választja és bármikor visszahívhatja; az alsóbb szervek a felsőbb szerveknek vannak alárendelve, kötelesek azok rendelkezéseit végrehajtani; az alapvető kérdéseket a demokratikus úton megválasztott központi szervek döntik el, ugyanakkor a helyi szervek önállósággal és kezdeményezési lehetőséggel bírnak, és bevonják a dolgozók legszélesebb rétegeit az állami ügyek megvitatásába és intézésébe. A demokratikus centralizmus elve érvényesül a szocialista országok gazdaságának irányításában és szervezetében is.” - Marxista fogalomlexikon

Mi az osztály-önkényuralom?

A kapitalizmusban a kapitalista osztály-önkényuralom a modern „demokratikus” korban a joguralomban, a jogállamiságban, a „demokratikusan” választott parlament által leírt törvények formájában, a kiépített, szétválasztott hatalmi ágakban működve létezik.

A jogállami forma korszerű és hatékony, a demokráciát lehetővé tevő forma, de a kapitalizmusban ugyanazt az érdeket szolgálja, mint a feudalizmusban, az uralkodást, az élősködést, a kizsákmányolók osztály-önkényuralmát. A kapitalista joguralomban törvényes a tőkés vállalkozók felsőbbrendű élősködése a bérrabszolgáik felett. Miért lenne ez alapvetően más, mint a feudalizmusban a királyok, hercegek, grófok önkényuralma? Hiszen ezeknek a társadalmi formáknak a lételeme a kizsákmányolás, felsőbbrendűség, az élősködés.

Alap és felépítmény: a társadalom alapja a gazdasági szerkezet, a termelési viszonyok összessége, amit végső soron a termelőerők fejlődése határoz meg. A felépítmény: az alapnak megfelelő politikai, filozófiai, jogi, erkölcsi, művészi, vallási nézetek és ezeknek megfelelő intézmények, szervezetek összessége. Ezek közül döntő szerepe van az államhatalomnak. A fejlődés során az alapnak van elsődleges

szerepe, ugyanakkor a felépítmény is aktív szerepet játszik a társadalom fejlődésében, visszahat az alapra, gyorsítja vagy akadályozza a fejlődést. Különösen fontos szerepe van a szocialista társadalom felépítményének, amely segíti a szocializmus gazdasági alapjainak lerakását. - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus törvényhozása olyan törvényeket hoz, ami a tőkések élősködését, a kizsákmányolást, a bérrabszolgaságot jogi formában szabályozza. A kapitalizmus a totális gazdasági-politikai, az államhatalom, az alap és a felépítménye segítségével sikeresen kirekeszti a dolgozó proletárokat a törvényhozásból, így kizárja az osztály érdekérvényesítésből, a közügyekbe való beleszólásból is. Ez bizony kapitalista osztály-önkényuralom, ami a joguralom keretében szabályozottan egy kisebbség szinte korlátlan hatalma, mégpedig a tőkések, tőkés vállalkozók élősködése érdekében. Ez a mosolygó fasizmus!

2

Miért szükséges és elkerülhetetlen a valódi demokrácia az emberré váláshoz?

A valódi demokrácia nélkül csak a kapitalista önkényuralom, a fasizmus lehet az emberiség jövője!
A kapitalizmus az osztályérdeke védelmében szükségszerűen a fasizmussá fejlődött!
A polgári demokrácia kapitalizmusa a mosolygó fasizmus, ami a nyílt fasiszta diktatúra álcázott formája!

A kapitalizmus társadalmi tudata; a mosolygó fasizmus; a bérrabszolgatartó társadalom

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a társadalmi tudat és az erkölcs a kapitalizmus működése módja érdekében olyan alacsony színvonalú, hogy természetes a tőkés osztály-önkényuralom, ami azonban a dolgozó proletároknak a „demokráciában" is a teljes hatalomnélkülisége. Így a kizsákmányolás, az élősködés, a (nemzeti, faji, osztály) felsőbbrendűség és a bérrabszolgaság is természetes és elfogadott, de a hatalom mosolyogva szabadságról, demokráciáról, emberi jogokról fecseg, és ez a hazugság az emberiség többségének, a dolgozó proletároknak fel sem tűnik, pedig ez már maga a mosolygó fasizmus, a bérrabszolgatartó társadalom.

A világméretű gazdasági-politikai és társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia szükségszerűsége!

A termelőerők hatalmassá válásával az emberiséget elpusztítani képes erők is megjelentek. A kapitalizmusban a gazdaság világméretekben szervezhetetlen, anarchikus, a kíméletlen konkurenciaharcban, hatalmas pusztító válságokon, háborúkon keresztül működik. Imperialista háborúk pusztítanak a világuralomért. Megjelent és világméretekben tért hódított a fasizmus, a kapitalizmus világhódító embertelen rabló hatalma.

Az internacionalizmus, a szocialista demokrácia szükségessége!

***

„**Proletár Internacionalizmus:** a világ proletárjainak és dolgozóinak nemzetközi szolidaritását kifejező ideológia, a munkásosztálynak és pártjának egyik alapvető ideológiai elve. A proletár internacionalizmus gondolatát első ízben Marx és Engels vetették fel „A Kommunista Párt kiáltványá"-ban, melyben kifejtették, hogy a világ proletárjainak közös érdeke a kapitalista iga alóli felszabadulásáért vívott harc. A proletár internacionalizmus lényegét a „Világ proletárjai, egyesüljetek" jelszó fejezi ki. Az egyes nemzetek munkásosztálya nem hagyhatja figyelmen kívül más nemzetek proletáriátusának harcát, hiszen nemcsak saját országának burzsoáziája, hanem a többi országok burzsoáziája is ellensége. Ebből fakad az egész nemzetközi proletáriátus alapvető érdekközössége. A proletár internacionalizmusban szervesen összefonódik a proletáriátus hazaszeretete, az a törekvés, hogy országát az osztályelnyomástól és mindenféle elnyomástól szabaddá tegye, más országok dolgozói a békéért, demokráciáért és szocializmusért vívott harcának támogatásával. A proletár internacionalizmustól távol áll bármely más nemzet lebecsülése, hiszen minden nemzet hozzájárul a világ anyagi és szellemi kultúrájának fejlesztéséhez." - Marxista fogalomlexikon

***

A válságok, a háborúk, a világháborúk, a fasizmus leküzdéséhez a világméretekben mindenkire kiterjedő valódi, a gazdasági-politikai és társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia szükséges. Ez csak a szocialista világrendszer győzelmével valósulhat meg a proletár internacionalizmussal, a dolgozók világméretű összefogásával!

A fasiszta-kapitalizmus felszámolására szükséges a világméretű valódi egyenlőségen alapuló demokratikus összefogás, a világgazdaságban a társadalmi szükségletekre tervezés és a következetesen objektív tudományos világnézet, ami csak a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósulhat meg. Azonban a népi demokratikus forma az átmenet a kapitalizmusból a szocializmusba valószínűleg elkerülhetetlen.

***

„Lenin elemezte kora kapitalista országainak gazdasági életét, összefoglalta mindazt, ami az **imperializmus** gazdasági lényegét alkotja és ennek alapján öt főismérvét emelte ki. Ezek a következők: 1 a termelés és a tőke koncentrációjának magas fejlettségi foka, amely monopóliumok kialakulásához és ezeknek a kapitalista államok gazdasági életében betöltött döntő szerepéhez vezet. 2. A monopolista banktőke egybeolvadása a monopolista ipari tőkével, s így a finánctőke, a finánccoligarchia létrejötte. 3. A tőkekivitel jelentőségének növekedése, ellentétben az árukivitellel. 4. a monopolizálás folyamatainak eredménye a hatalmas nemzetközi monopóliumok kialakulása,

amelyek gazdaságilag felosztják egymás között a világot. 5. a világ területi felosztásának befejeződése a legnagyobb kapitalista hatalmak maroknyi csoportja között. A monopolkapitalizmus szakaszába lépve a kapitalizmus rothadó, élősdi kapitalizmussá válik. Ezt az időszakot Lenin a szocialista forradalom előestéjeként jellemzi." - Marxista fogalomlexikon

„A tőke koncentrációja és centralizációja azt jelenti, hogy kevesek kezében mérhetetlen vagyon összpontosul. A tőkék megnövekedése óriási lehetőségeket biztosít a termelés koncentrációja, vagyis a termelésnek nagyüzemekben való összpontosítása számára. ... A tőke koncentrációja és centralizációja következtében néhány óriási vagyonnal rendelkező kapitalista tíz-meg százezernyi munkás sorsának urává válik. ... A tőke koncentrációja és centralizációja ilyenformán az osztályellentétek kiéleződésére, a társadalom burzsoá, kizsákmányoló kisebbsége és nincstelen kizsákmányolt többsége közt tátongó szakadék további mélyülésére vezet. Ugyanakkor a termelés koncentrációja hozzájárul ahhoz, hogy a proletariátus egyre nagyobb tömegei összpontosulnak tőkés nagyüzemekben és ipari központokban. Ez megkönnyíti a munkások összefogását, és szervezkedését a tőke elleni harcra.

Marx elsőnek fedte fel a tőkés felhalmozás törvényeit, és megállapította, hogy a kapitalizmus fejlődése, a tőke koncentrációja és centralizációja elkerülhetetlenül arra vezet, hogy e rend ellentmondásai, melyeknek alapja a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás tőkés formája közti ellentmondás, elmélyülnek és kiéleződnek. Marx felfedezte a tőkés felhalmozás általános törvényét, melynek hatása következtében a társadalom egyik oldalán növekszik a gazdagság és a fényűzés, a másik oldalon pedig növekszik a nyomor, az elnyomás, a munka gyötrelme. Kimutatta, hogy a kapitalizmus fejlődésével a proletariátus viszonylagos és abszolút elnyomorodása megy végbe, s ennek következtében elmélyül a szakadék a proletariátus és a burzsoázia között, kiéleződik a köztük folyó osztályharc." - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

***

A fasizmus, a kapitalista osztály-önkényuralom veszélyezteti az emberiség létét!

A mindenkire kiterjedő valódi demokrácia nélkül az emberiség nem képes megbirkózni a kapitalizmusban hatalmassá fejlődött és a monopóliumok által világméretekben koncentrált, centralizált termelőerőkkel, a kíméletlen, embertelen versengéssel, ami így egyre inkább csak kevesek hatalmát, érdekét szolgálja, azonban ezt a fasizmussal védve veszélyezteti az emberiség létét. A világméretű monopóliumok versengenek, harcolnak egymás ellen, hogy ki rabolhasson többet a dolgozóktól. Persze ezt mosolyogva, a dolgozók, az emberiség érdekében hirdetik, pedig ez a mosolygó fasizmus!

A kapitalizmus osztály-önkényuralmának eszköze a totális gazdasági hatalomra alapulva a totális politikai, törvényhozói és államhatalom, amit a társadalmi tudatformálás, a világnézet, az erkölcs, a kapitalista érdekeltségű médiumok, az oktatás monopóliuma támogat. Ezzel valóra válik a totális kapitalista érdekérvényesítés, ami a tőkések profitját és élősködését teszi lehetővé. Ez az élősködés a kapitalizmus lényege, ennek védelmére szolgál a fasizmus, ami a polgári demokráciában a mosolygó fasizmus, ez totális hatalom, tőkés osztály-önkényuralom a dolgozó proletárok felett.

A kapitalizmus védelme, érdeke, világnézete, erkölcse szükségszerűen felszínre hozta a fasizmus szellemét!

A kapitalista osztály-önkényuralom lehetetlenné teszi a proletár dolgozó osztályok „törvényes" osztály érdekérvényesítését, a valódi demokráciáját, ami a nyílt diktatúrában és a polgári demokráciában is egyaránt megvan, bár van különbség. Ezért a kapitalizmus mindegyik modern formája egyenlő a fasizmus valamelyik, a körülményekhez alkalmazkodó praktikus változatával. Vagyis kapitalista osztály-önkényuralom!

A jobboldali erkölcs lényege

***

„**jobboldal** azon politikai eszmék, ideológiák csoportja, melyek fő jellemzője a társadalom hierarchikus felépítésének elfogadása, az emberek közötti társadalmi és anyagi egyenlőtlenség adottságként kezelése és helyeslése. ... jobboldal elnevezés eredetileg a nagy francia forradalomra vezethető vissza, ahol a Nemzeti Konventben az elnöktől jobbra foglaltak helyet a monarchiát és a nemesi előjogokat (a status quót) támogató és a radikális változásokat elutasító képviselők, vagyis az ancien régime hívei."

***

A fasizmus a működéséhez szükséges embereket, katonákat a kapitalizmus könnyedén megtalálja, mert az érdekének megfelelően elfogadott, kialakított jobboldali világnézete és az erkölcse ezt támogatja. A kapitalizmusban a működési módja miatt szélsőségesen megosztott az emberiség. A kapitalizmusnak a kizsákmányolás és az élősködés elfogadása miatt érdeke a hamis, az idealista, a vallásos tudománytalan világnézet, a jobboldali felsőbbrendű embertelen erkölcs, és az így kialakuló felsőbbrendű embertelen primitív társadalmi tudat. Enélkül működésképtelen. A humánus gondolkodó ember nem lehet felsőbbrendű az embertársai felett. Ezért lesz a jobboldaliságot elfogadó ember-állat a gondolkodó állat. A felsőbbrendűséggel nem lehet emberré válni.

A jobboldali világnézet, erkölcs kedvez és szükséges is a fasizmusnak, ami a kizsákmányoló társadalmi formákban alapvető „érték", a rabszolgatartó, a feudalizmus, a kapitalizmus lételeme. A kapitalizmus, a fasizmus világnézetét és erkölcsét a kizsákmányoló, élősködő érdeke határozza meg, mert a lét határozza meg a tudatot.

A jobboldali erkölcs lényege a nemzetek, az emberi fajok, a dolgozók társadalmi osztálya feletti felsőbbrendűség. Ez a kizsákmányoló társadalmi-osztály felsőbbrendűsége és ezen az alapon az uralkodás, az élősködés jogossága, megvalósítása. A humánus, emberséges érzések helyett a gyengébb, a fejlődésben elmaradott nép, faj, társadalmi osztály, csoport, réteg, ember megvetése, gyűlölete, kirablása. A valódi segítség helyett a gyengébb helyzetének a kihasználása, akár a végletekig a kifosztása, a megalázása, amit azonban emberségesnek tart, pedig ez csak a gondolkodó állat erkölcse. Ez a dialektikus és történelmi materializmusra alapuló tudományos világnézet hiánya miatt szükségszerű, ezért nem válhat gondolkodó emberré a jobboldali világnézetű „ember", még csak a gondolkodó, a marakodó állat lehet.

Tehát a jobboldali erkölcs az emberben, az ember-állatban lévő állat uralkodása a lélek felett! Ami a tudat egyfajta, a gondolkodó emberré váláshoz szükségez tudás hiánya, igénytelensége, egyfajta butaság, ami bárki lelkén uralkodhat, aki nem jutott el a gondolkodó emberré válásnak, a világ következetesen objektív tudományos megismerésének az igényéhez. Ez a fasizmus melegágya!

A jobboldalisággal együtt jár az emberi méltóság, az emberi jogok kíméletlen meggyalázása, a megosztott világ, a tudománytalan idealista vallásos világnézet, a szélsőséges formában a terror, a népirtás jogosságának elfogadásával. A kapitalizmusnak ezek világnézeti, erkölcsi „értékei", az „érdemei"!

A fasizmus katonái

A fasizmus „öntudatos" (bár inkább öntudatlan) katonái tömegében főleg a világnézetileg tudománytalan és erkölcsileg embertelen, alapvetően idealista és felszínes, valójában buta szemellenzős, az életkörülményei miatt elkeseredett, vagy éppen ellenkezőleg a kedvező pozíciójukat védő, az embertelenségre hajlamos lelkületű proletárok, kispolgárok és hivatalnokok között találhatók meg.

A kapitalizmus a hatalma, az önkényuralma érdekében ezeket az embertelenné nevelt, a gondolkodó állat színvonalán álló söpredékeket felhasználja. De kénytelen is ezeket a söpredékeket katonáiként használni, mert civilizált, humánus, demokratikus, következetesen objektív tudományos világnézetű emberséges, humánus emberek erre nem alkalmasak, ezért törekszik is arra, hogy ilyen emberséges, humánus világnézetű emberek ne is legyenek. Sajnos ez a söpredék időnként a kommunisták közé is keveredik, és az általuk elkövetet embertelenségeket a jobboldal hívei felhasználják a társadalmi haladás, a gondolkodó emberré válás ellen.

A fasizmus szellemét, módszerét a régmúlt időkben is felhasználták az élősködők a védelmükben, az ókorban, a középkorban, a kapitalizmusban is. De nem a fasizmus szelleme hozza létre a fasizmus katonáit, hanem a kapitalizmus használja fel a régmúltban bevált barbár „fasiszta" módszereket és ezekkel sötét lelkűvé vált nyomorult söpredék emberekkel harcol a védelme, világuralma érdekében. Volt kitől ezt megtanulnia. Mert a lét határozza meg a tudatot, így ha szükséges, akkor a fasizmus társadalmi tudatát is létrehozza, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlenül megvalósult. Ezért a kapitalizmus a védelmében, a hatalma kiterjesztése érdekében elkerülhetetlenül a fasizmusba fejlődött.

3

A szocialista demokrácia és a proletárdiktatúra

A gondolkodó emberré válás egyetlen útja a szocialista demokrácia, a valódi demokrácia!
A szocialista demokrácia a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia!
A szocializmus a szocialista demokráciában a dolgozók kollektív szervezésű gazdasági-politikai rendszere!
A proletárdiktatúra a szocialista demokrácia védelmét és a szocializmus felépítését védi!

A szocializmusban a termelőeszközök közösségi tulajdona szükségtelenné, értelmetlenné teszi az önkényuralmat, de a diktatúrát nem, amíg létezik a kapitalizmus, amíg megvannak a kapitalizmus feltételei. A szocializmusban, mivel nincs, nem lehet élősködés, nincs felsőbbrendűség sem, így nincs megosztott világ sem, így a demokrácia a teljes dolgozó népre kiterjed, ez a szocialista demokrácia. De csak a dolgozó nép számára demokrácia. Ezért a kapitalista, a fasiszta ellenforradalomra, az önkényuralomra törekvőket a proletárdiktatúrával elnyomja. Így van együtt jelen a demokrácia és a diktatúra.

Persze a szocialista demokrácia megvalósulása egy hosszan tartó folyamat, így az ember-állatnak, amíg a létéért kell küzdenie, a gondolkodó állat és a gondolkodó ember együttesen határozza meg a tudatát, így a cselekvéseit is.

A proletárdiktatúra a szocialista demokrácia, a szocializmus védelmében a szocialista állam által szervezett, a marxista-leninista kommunista párt által vezetett dolgozók diktatúrája az ellenforradalom, a fasiszta-kapitalizmus hívei, tendenciái ellen.

Az osztályharc; a demokrácia; a diktatúra

A kizsákmányoló és a kizsákmányolt osztályérdekei kibékíthetetlenek, ezért a kapitalizmusban osztályharc, osztályháború van, és a háborúban az ellenségek között nincs demokrácia, harc van. Az osztályharc oka, hogy a kizsákmányoló tőkések felsőbbrendűként totális hatalommal élősködnek a proletár dolgozók felett, így lehetetlen a demokrácia kiterjedése a proletár dolgozókra, a túlnyomó többségre. A kapitalizmusban a működési módja miatt elkerülhetetlen a felsőbbrendű kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság és az ehhez szükséges embertelen világnézet, ami így szükségszerűen az osztályharcra vezet, ez kizárja a valódi demokratikus lehetőségeket.

A népi demokráciában a proletárdiktatúra a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalma ellen, a kapitalista osztály-önkényuralomra törekvők elleni harc.

A szocializmusban az osztályharc a proletárdiktatúrával a fasiszta, a kapitalista ellenforradalom ellen, az élősködésre, a kapitalista osztály-önkényuralomra törekvők elleni harc.

A szocializmusban és a népi demokráciában az ellenforradalom, a polgári demokrácia vagy a nyílt diktatúra formájában, a kapitalista osztály-önkényuralom visszaállítására törekszik a fasizmusnak a körülményekhez igazodó praktikus formájában.

Osztályháború; forradalom

A kapitalizmusban a kibékíthetetlen társadalmi osztályok osztályharca sokáig lappang, néha felvillan, majd osztályháborúvá fejlődik. Az osztályharc résztvevőinek többsége sokáig nem érzékeli az osztályháború fuvallatát, majd a szelét sem, így meglepetésként éri őket az osztályháború vihara, tombolása, a szocialista forradalom, ami a kapitalizmusban a valódi demokrácia hiányában elkerülhetetlen, mert a hatalomban a proletároknak nincs következetes osztály érdekképviselete, így más út nem lehetséges a társadalmi haladásra. Ezen a kapitalizmus mértéktelen tudatmanipulálása sem segít, mert idővel a kapitalizmus rothadása miatt már mindenkinek elviselhetetlenné válik a bűze. A kapitalizmusban az osztályháború a népi demokráciába, a szocializmusba vagy a fasizmusba vezet, attól függően melyik társadalmi osztály a szervezettebb. Ma fasizmus van a nyerő helyzetben! Rothadó bűze terjeng a földön!

4

Társadalomtudomány; materializmus; tudománytalan világnézet; kettős tudat

A kapitalizmus nem használja és nem is használhatja - elsősorban a társadalomtudomány és a világnézet területén - a dialektikus és történelmi materializmus tudományát, mert ez nem az érdeke, sőt ellenérdekelt. Bár a profit érdekében kénytelen használni a materializmust, sőt a dialektikát is, mert termelni másként nem lehet, de felsőbbrendűként élősködnie is kell, és ez ellentmond a következetesen objektív tudományos világnézetnek.

Így azonban a kapitalizmus képtelen a demokrácia kiteljesedésére (és nem is akar), a valódi a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokráciára, sőt ezt mindenerővel megakadályozza. Ezért a kapitalizmus az élősködése érdekében a világnézetéhez felhasználja az idealista tudománytalan vallást, az isteni mintát, ami egy felsőbbrendű lény víziója, a *legfőbb lény*, ami a jobboldaliság szimbóluma. Ezért a vallás a kapitalizmus világnézetének egyik alapja. Az isteni minta valójában magából a kizsákmányoló társadalmi formából származik, ezért szívesen felhasználja ezt a virtuális kitalált valamit a felsőbbrendű élősködése érdekében. A vallás a kapitalizmusban elkerülhetetlen, mint a bérrabszolgaság, a kapitalista osztály-önkényuralom, mert az ember a kizsákmányoló társadalmakban még csak a gondolkodó állat lehet.

De a szükség szerinti mértékben fel kell használnia a materializmust és a dialektikát is, mert enélkül életképtelen lenne. A termelőeszközök létrehozása és működtetése csak a dialektikus materializmus felhasználásával lehetséges, amit ezért praktikusan felhasznál, mert az szükséges a tőkések profitjához.

A termelőerők fejlesztése és működtetése csak a dialektikus materializmussal lehetséges, a varázslás, a ráolvasás, az isten ebben nem segít, de a kapitalizmusnak az élősködéshez, a felsőbbrendűséghez szükséges a tudománytalan kitalált világnézet, a vallás is.

Ez kettős tudatú, hamis tudománytalan világnézetű, a kapitalizmus működéséhez szükséges élősködő, felsőbbrendű erkölcsű zavaros társadalmi tudatot eredményez. Így a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, a dolgozók érdekeit következetesen képviselő demokrácia elképzelhetetlen a kapitalizmusban. De a kapitalizmus csak ilyen kettős társadalmi tudattal képes működni. Így az ember még csak a gondolkodó állat lehet! A gondolkodó emberré váláshoz a következetesen objektív tudományos gondolkodás elkerülhetetlen.

***

„Vallás: az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében, amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek. Teológiai szempontból (amelyet a filozófiai idealizmus igyekszik érvekkel alátámasztani) a vallás az emberek örök belsőérzésével függ össze, amely valamilyen szellemi princípiummal való kapcsolatát fejezi ki. A vallás a társadalmi tudás sajátos formája, amely a világnézet, az egységével tűnik ki. A vallás alapvető és döntő ismérve: a természetfelettibe vetett hitt. A marxizmus a vallást társadalmilag feltételezett és ezért történelmileg átmeneti jelenségnek tekinti. Az emberi történelem hosszú időszaka folyamán az emberek nem ismertek semmiféle vallást. A vallást az ősközösségi rend fejlődésének bizonyos fokán keletkezett, mint a félelmetes és érthetetlen természeti erőkkel szembeni tehetetlenség tükröződése. Az osztálytársadalomban a vallás gyökerei főképpen a társadalmi fejlődés spontán folyamataival szembeni tehetetlenséggel, a kizsákmányolással és a tömegek nyomorával függnek össze. Itt a vallás, Lenin szavaival élve, „a szellemi elnyomás egyik fajtája, amely mindenütt ránehezedik a másoknak végzett örökös munka, az ínség és a magárahagyottság által szorongatott néptömegekre" (Lenin Művei. 10. Kötet Szikra 1954. 73. Oldal)." - Marxista fogalomlexikon

Ateizmus: a természetfelettibe (szellemekbe, istenekbe, túlvilági életbe stb.) hitet tagadó nézetek rendszere. Az ateizmus tárgya: a vallás keletkezésének és létezésének, forrásainak okainak tisztázása, a vallási tanítások bírálata és a tudományos világkép szempontjából, a vallás társadalmi szerepe s a vallási előítéletek leküzdése útjainak megvilágítása. - Marxista fogalomlexikon

„**vallás**: A szellemi létezéssel kapcsolatos tanítás. Olyan elképzelések rendszere, amely azt hirdeti, hogy a szemünkkel látható világon túl létezik egy annál magasabb rendű is, ahol tiszta szellemi lények (például isten vagy istenek, angyalok) léteznek. E szerint az ember is több a testénél, és a halál csak a test pusztulását jelenti."

***

Proletár osztály érdekvédelem a kapitalizmusban

A kapitalizmus működési módja miatt lehetetlen a valódi demokrácia, a valódi következetes osztály érdekvédelem a dolgozó proletárok számára, ami a polgári demokráciában semmilyen jogszabállyal sem valósítható meg. A kapitalista jogállamban a következetes munkavállalói proletár érdekvédelmi szervezetek, minden valódi hatalom nélkül, kénytelenek a kapitalizmus osztályérdekében hozott törvények szabályainak alárendelten tevékenykedni, így rendszerint az „osztályharc" inkább hasonlít egy a kapitalizmus által rendezett színházi előadásra, mint valódi osztály érdekképviseletre. Bár időnként ennek ellenére mégiscsak tömból az osztályháború.

A kapitalizmusban a proletár érdekvédelmi szervezetek vezetői - azok, akik alapvetően a kapitalizmus hívei - gyakran a hatalom bűvöletébe kerülnek, osztályárulókká válnak, így pankrátorként játsszák el szerepüket a proletárok osztályellenségei érdekében. Amelyik proletár érdekvédelmi szervezet nem következetesen a marxizmus-leninizmus útján halad, az elkerülhetetlenül kisebb-nagyobb mértékben a mosolygó fasizmus támasza lesz!

A bérrabszolga beszélőszerszámoknak valójában lehetetlen és értelmetlen is a demokráciára!

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok osztályérdekeinek az érvényesítését, az uralkodó tőkésosztály a diktatúrával a saját osztályérdekében kíméletlenül elnyomja. A proletár dolgozó nép számára a valódi demokrácia a kapitalizmus működési módja miatt így lehetetlen, sőt elvileg értelmetlen is. Mert a kapitalizmusban a tőkések és a proletárok osztályérdekei kibékíthetetlenek, így a totális kapitalista hatalomban totálisan a kizsákmányolók osztályérdekei valósulnak meg. A kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom! Ezért a kapitalizmusban szélsőségesen megosztott társadalmában az ember még csak a gondolkodó állat lehet!

A bérrabszolga, a beszélőszerszám, aki a kapitalizmusban a proletár dolgozó az csak az árutermeléshez szükséges szerszám, termelési tényező, csupán pénzbe kerül a tőkésnek, egyszerűen csak a profithoz szükséges tőkebefektetés. Mi értelme lehet így egy szerszámnak, egy termelési tényezőnek a hatalomba való beleszólásra? A szerszám, a termelési tényező számára a demokrácia felesleges, ez igaz a bérrabszolgára, a beszélőszerszámra is. Vagyis a kapitalizmusban a dolgozó proletárok számára a demokrácia hangoztatása értelmetlen, és csak demagógia lehet, csak hazug fecsegés, félrevezetés. Mert a kapitalizmusban a bérrabszolgáknak, a beszélőszerszámoknak soha nem lesz, nem lehet valódi demokráciája.

5

A demokrácia működésének feltételei

***

„A demokrácia egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer. ... A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül."

***

A demokrácia működéséhez szükségesek a megfelelő feltételek, az erőforrások.

A legfontosabbak ehhez a következők: a demokráciát következetesen támogató törvényes hatalom, az érdekképviselő szervezetek, az érdekképviselők, a szervezők valamint az ehhez szükséges intézmények,

törvények és a pénz. Az érdekképviselethez szükséges a világnézetnek, az erkölcsnek megfelelő dokumentumok megalkotása, megfogalmazása, szabad terjesztése. A klasszikus demokratikus polgári szabadságjogok törvényes támogatása, a lelkiismereti szabadság, a szólásszabadság, a gyülekezési jog, stb..

Az osztálytársadalmakban a döntő tényező azonban az, hogy melyik társadalmi osztály a gazdasági és a politikai hatalom birtokosa, az hogy az államhatalom, a törvényhozás melyik társadalmi osztály érdekében működik. Vagyis a társadalmi formától. Mert ahol a hatalom van, ott pénz is van. Ahol hatalom és pénz van, ott lesznek szervezők és érdekképviselők is.

A kapitalizmusban a proletárok valódi következetes érdekképviselői ezekből az erőforrásokból alig vagy nem részesednek, mert ők nem rendelkeznek a hatékony működéshez szükséges gazdasági-politikai-törvényhozói hatalommal, lehetőséggel, mert nem rendelkeznek semmilyen a létfenntartásukon kívüli pénzügyi forrásokkal sem. A polgári demokráciában a kapitalista érdekeltségű törvények pedig kifejezetten ellenségesek a proletárok valódi következetes osztály érdekvédelmében való szervezkedésekkel, a világnézetüknek megfelelő dokumentumok létrehozásával, terjesztésével szemben!

Egyedül csak a:

„Világ proletárjai egyesüljetek!”

lehet a megoldás az érdekeik védelmében, ami a világméretű osztályharcban valósulhat meg.

Az osztályharc és a forradalom

Azonban, amíg a kapitalista modell hibájából és a valódi demokrácia hiányában súlyos katasztrófa nem következik be, addig a proletár dolgozókat általában nem érdekli a tőkések élősködése, felsőbbrendűsége. A dolgozó proletárok többségét alapvetően nem érdekli, hogy csak alacsonyabb rendű bérrabszolgák, amíg létük biztosított. Néha morognak csupán! De akkor a gazda korbácsa lesújt! A beszélőszerszám megnyugszik, lám-lám gondoskodik róla a gazda!

A tőke (tőkés) feltételezi a beszélőszerszámokat (a proletár dolgozókat) és fordítva is, dialektikus egységben és ellentmondásaiban is. Vagyis a tőkésnek és a dolgozó proletároknak szükségük van egymásra, még az antagonisztikus ellentmondások ellenére is.

A proletár dolgozók többsége elviseli a megalázó szolgaságot, amíg a gazda biztosítja a létfeltételüket, ami azonban emberi méltóságuk súlyos megsértése, de kénytelenek is elviselni és a tudatukat is ehhez igazítani, amiben az élősködőik is serényen közreműködnek.

A szocialista forradalom elkerülhetetlensége

Ez azonban megváltozik, amint az ellentmondás feszegeti vagy szétfeszíti ezt a formát, így megjelenik az osztályharc legmagasabb formája a forradalom, a szocialista forradalom. Persze sokáig csak a réme ijesztgeti a fasiszta-kapitalistákat és a hívőiket. Ez a szétfeszítő erő forradalmi hatása a termelőeszközök fejlődésével válik lehetővé valamint a kapitalista termelési mód hibái, a rothadása, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia hiánya miatt válik egyben szükségszerűvé is.

A kapitalizmus rothadása

A termelőeszközök fejlődésével lehetővé és szükségszerűvé válik a proletárok számára az egyre magasabb életszínvonalon való létük, ami azonban mégis egyre jobban elmarad a megvalósítható lehetőségektől. A kapitalizmusnak a társadalom által ellenőrizhetetlen és ellenőrizetlen osztály-önkényuralmában, a kapitalista termelési modell ellentmondásaiban, az egyre erősödő társadalmi rothadással egyre fokozottabban megjelenik a megtermelt értékeknek az értelmetlen pazarlása, a háború, a világháború, a pusztulás, a nyomor is.

A bérrabszolgák következetes osztály-érdekképviselete nem valósulhat meg!

A kapitalizmusban a proletár dolgozó bérrabszolgákra és a következetes érdekképviselőire kiterjedő demokrácia nem valósulhat meg. Mert az osztály érdekképviselet az ehhez szükséges feltételeket, erőforrásokat igényli, ami a következetesen törvényes demokratikus hatalom, a törvényalkotásban való részvétel, a pénz, a megfelelő törvények, intézmények, szervezet, szervezők, stb..

A kapitalizmus mivel osztálytársadalom, a működési módja miatt kapitalista osztály-önkényuralommal kénytelen korlátozni a következetesen demokratikus formát és a totális gazdasági-politikai hatalom birtokosa.

A kapitalista a kenyéradó bérrabszolgatartó gazda az úr, a bérrabszolgáit fegyelmezi a rabszolgaszíjjal, a munkabérrel, amit korbácsként használ, ha morognak. Ezért legtöbbször a dolgozó proletárok még gondolatban sem lázadoznak. Így az osztályérdekükben következetesen szervezkedőket félelemmel, szinte undorral fogadják.

De ez egyenes út a katasztrófába, majd a szocialista forradalomba vagy a fasizmusba. Jelenleg a fasizmus van nyerő félben, ami a kapitalisták osztály-önkényuralmával diktatúra a dolgozó proletárokkal szemben.

Ezért (általában, igen ritka kivételtől eltekintve) nem is kerülhetnek az államhatalomba, a törvényhozásba a többséget kitevő proletárok következetes osztály érdekképviselői a kommunisták, ami így a kapitalizmus védelme érdekében osztály-önkényuralom, a fasizmus. Vagyis a többség, a dolgozó proletárok osztályérdekének következetes érdekképviselője nem vesz részt a törvényhozásban. Így lesz a polgári demokráciában működő kapitalizmus a jogállamiság keretében a mosolygó fasizmus, ahol a többségben lévő proletárok osztályérdekeit a törvényhozásban nem képviseli senki. Ez önkényuralom! Kapitalista osztály-önkényuralom!

A beszélőszerszám a felsőbbrendű gazda élősködésére szolgáló alacsonyabb rendű ember!

Mivel a kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolga az a beszélőszerszám, ezért úgy, mint a szerszám számára szükségtelen a hatalomban való részvétel, mert csak a szerszám kezelése, a bére általa termelt érték elfogyasztása, a kenyéradó gazda profitja, élősködése miatt szükséges a léte.

6

Gondolkodó emberi lét csak a szocializmusban, a szocialista demokráciával válik először lehetővé.

A polgári demokráciában a kapitalista osztály-önkényuralom alapvetően a kapitalizmus működése érdekében a joguralommal, a törvényekkel, a jogállamisági keretben valósul meg. Azonban a kapitalizmus működési módja miatt valójában értelmetlen a proletár dolgozó bérrabszolgának, a beszélőszerszámnak a hatalomban való részvétele, úgy, mint más szerszámnak, mint más termelési tényezőnek, ezért nem is valósul meg. A gondolkodó emberi lét azonban csak a széleskörű, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciával lehetséges, de ezt a kapitalizmusban lehetetlen megvalósítani.

Persze ehhez a dolgozó proletárok tudatát is ki kell alakítani, ki kell alakulnia, hogy természetesnek tartsa alacsonyabb-rendűségét, bérrabszolga sorsát. De ez a kapitalizmusban a katasztrófáig nem probléma, mert ekkor még csak a gondolkodó állat lehet az ember. A kizsákmányoló társadalmakban, így a kapitalizmusban is, a felsőbbrendű ragadózó kapitalista gondolkodó állatként élősködik a beszélőszerszámai felett, ami a kapitalizmusban még természetes. A kapitalizmus emberének a gondolkodása alapvetően még a ragadozó élősködők és az őt kiszolgálók embertelen világa, ami gátolja a gondolkodó emberi létet. Gondolkodó emberi lét, a gondolkodó emberek világa csak a szocializmusban a szocialista demokráciával válik először lehetővé.

A proletár dolgozó bérrabszolgák az osztályellenségeiket küldik demokratikusan a hatalomba!

Így azonban az osztály érdekképviselet a dolgozó proletárok számára nem is valósul meg és sajnos az osztályöntudatlanságukban a többség ezt nem is igényli, és nem is érti, a gondolatukat a kapitalista társadalmi tudat uralja. Talán jobb is ez így, mert boldogok a lelki szegények. Mert a bérrabszolgáknak a kapitalizmusban a csupán a szerszám kezelése a dolguk. A tudatukban az uralkodó gondolat: a dolgozz, szolgáld, imádd a kapitalista gazdát!

Sőt valójában a polgári demokráciában a dolgozó proletárok osztályellenségei kerülnek a hatalomba, a szolgalelkűvé nevelt proletár dolgozók szavazataival, akik a saját osztályérdekeikről lemondanak a kizsákmányolóik javára. Talán a hitvány szolgalelkűvé nevelt beszélőszerszámok nem is érdemelnek többet, bár így az emberiség túlnyomó többsége válik alacsonyabb rendű hitvány „emberré”, ami azonban nem az emberiség érdeke. De ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen! A továbblépés a társadalmi haladás, a valódi demokratikus irányba csak a népi demokrácia és a szocializmus lehet. Így a kapitalizmusban azonban az ember még csak a gondolkodó állat lehet! Ez alól sem a kizsákmányolók sem a kizsákmányoltak túlnyomó többsége sem kivétel.

Így lesz azonban ez végeredményben a kapitalista osztály-önkényuralom, vagyis fasizmus még a polgári demokráciában is. Önkényuralom, mert a törvényhozásban a túlnyomó többségnek, a dolgozó proletároknak nincs következetes osztály érdekképviselője. És így csak akkor morog, ha nagyon belerúgnak. Vagy akkor sem.

A dolgozó proletárok érdekképviselői a kapitalizmusnak kedvező törvények szerin működhetnek!

A polgári demokráciában a tőkések totális gazdasági-politikai-törvényhozói hatalmával a proletár dolgozók osztály érdekképviselői a kapitalizmus érdekében hozott törvények szerint működhetnek. Így proletár dolgozók osztály érdekképviselői a kapitalista törvények, a bérrabszolgaszíj, a domináns kapitalista társadalmi tudatforma,

a világnézet és erkölcs hatására eredményesen, hatékonyan nem képesek működni, ennek megvalósítására a tőkésállamnak a katasztrófáig minden hatalma meg van.

Mivel a kapitalizmusban nincs és nem is lehet valódi demokrácia, amit a többség észre sem vesz, így a kapitalizmus rothadása sokáig bűzlik, és ezt a kommunisták kivételével minden társadalmi osztály megszokja, elfogadja. Így elkerülhetetlenné válik a társadalmi haladásra forradalom.

A kapitalizmus osztály-önkényuralma és a demokrácia színjátéka

A kapitalizmusban általában a proletár dolgozók a saját osztályérdekükben a totális kapitalista gazdasági, politikai, államhatalmi, törvényhozói tudatformáló környezetben nem képesek hatékonyan szervezkedni. Így valósul meg a kapitalista osztály-önkényuralom, a totális hatalom, ezért a dolgozó proletárok számára a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia nem valósulhat meg, legfeljebb a látszatdemokrácia színjátéka.

A kapitalizmus és a társadalmi harmónia

A modern világban a termelőerők szervezése működtetése társadalmilag, világméretekben történik. Ami igényli, igényelné a harmóniát, az egész emberi társadalom szükségleteink kielégítésére érdekében, a világméretű hatékony demokratikus együttműködést, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokráciát.

A kapitalista imperialista mosolygó fasiszta „demokratikus” nagyhatalmak azonban törekednek más népek kárára a világuralomra, amit tőkével, szélhámos hazudozásokkal, kizsákmányolással, rablással, háborúval, népirtással világméretekben valósítanak meg. A kapitalizmus a saját nemzeti területén sem képes a valódi demokratikus társadalmi harmóniára, világméretekben pedig még a „demokratikus” formában is maga a fékevesztett tomboló mosolygó fasizmus.

A „kapitalista szocializmus” és a társadalom rothadása

A termelőerők fejlődésével szükségszerűen megjelenik a szocializmus társadalmi-gazdasági modelljének, a szocializmus értékeinek a kényszere a kapitalizmus társadalmi rothadásának a megszüntetésére. A „kapitalista szocializmus” a kapitalizmus érdekében szervezett közösségi társadalmi forma, ami a polgári demokráciától a nyílt diktatúráig változatos formában létezhet. De a lényeg a kapitalisták totális osztály-önkényuralma a dolgozó proletárok felett a felsőbbrendű élősködés érdekében, lehetőleg világméretekben. Hatékony fegyvere a szociális demagógia, de lényegében a proletár dolgozó osztályok szinte teljes hatalomnélküliségét valósítja meg.

Azonban a kapitalista osztály-önkényuralom, a „kapitalista szocializmus”, ami a fasizmus, a társadalmi problémák megoldására nem alternatívája a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciának, a szocialista demokráciának, nem beszélve az embertelenségéről és végül is az elkerülhetetlen rothadásáról. A népgazdaság (még inkább a világgazdaság) harmonikus működéséhez nem elég a kevés ember érdeke, hatalma, bármilyen szuper képességgel is rendelkezik, nem elég a tömegek bármilyen tudatmanipulálása sem, még akkor sem, ha hellyel-közzel néha a helyes úton jár a hatalom.

7

A demokrácia, a néphatalom, a népuralom, a népfelség megvalósulása.

Az osztálytársadalmakban a demokrácia alapvetően az uralkodó osztály érdekképviselete!
A kapitalizmusban a demokrácia alapvetően a kizsákmányolók osztály érdekképviseletét szolgálja!
A szocializmusban a szocialista demokrácia a dolgozók osztály érdekképviseletét szolgálja!

A népuralom, a néphatalom a szocialista demokrácia csak a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósulhat meg! A kapitalizmusban lehetetlen a népuralom, a néphatalom, mert a dolgozó proletár bérrabszolgáknak nincs és nem is lehet a hatalomban valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokratikus, törvényes, következetes osztály érdekképviselete.

A kapitalizmusban az értékeket a hatalom és osztály érdekképviselet nélküli dolgozó proletár bérrabszolgák hozzák létre, e nélkül azonban a kapitalista modell nem működik, így ebben a modellben hamis állítás a népuralomról, néphatalomról, népfelségről, demokráciáról beszélni. Ez a kapitalizmusban csak demagóg, szélhámos fecsegés!

A szocializmusban azonban a dolgozó már nem bérrabszolga, hanem kollektív formában a hatalom birtokosa, így lehetővé válik a népuralom, a néphatalom, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, a valódi érdekképviselet, a „népfelség”.

„népfelség: Az az elv, amelynek alapján minden jog forrása és letéteményese a nép egésze, amely közvetlenül v. képviselői útján gyakorolja az államhatalommal kapcs. jogokat. Alkotmányunk értelmében a népfelségből folyó minden jogot hazánkban az országgyűlés gyakorol. A „népfelség" elve … a királyi fenség elvének helyére lép. (*Móricz Zsigmond*)"

Megosztott emberiség és a demokrácia

A társadalomban élő emberek lehetőségei, érdekei, képességei, világnézete, erkölcse, tudati fejlettsége, civilizáltsága, földrajzi helyzete, faji, nemzeti, társadalmi helyzete, stb. eltérő, ez ellenérdekeltséget vált ki, ami végül is harcra vezet, vagy vezethet.

A kapitalizmusban ez az emberekben lévő különbség hatalmas fejlődőképességet, de szélsőségesen megosztott emberiséget hozott létre, antagonisztikus társadalmi osztályokat, ami világméretekben mindenképpen és elkerülhetetlenül a többség, a dolgozó proletárok feletti diktatúrában, sőt önkényuralomban valósult meg.

A kapitalizmusban a kedvezőbb, a jobb képességek, lehetőségekkel rendelkezők, magukkal húzzák az elmaradottabbakat, ami az egész emberiségnek hasznos. A valódi demokrácia, a társadalmi akarat lehet, lehetne az ellenérdekeltség feloldásának eszköze, amire azonban a kapitalista modell alkalmatlan. A kapitalizmusban az ember még csak a gondolkodó állat lehet! A gondolkodását alapvetően még úgy használja, mint az állat az agyarát. De ez is a fejlődést szolgálja. Az erősebb ember-állat felhasználja a jobb lehetőségét a jobb életre, ami az emberiség egészét húzza maga után.

Az egész dolgozó népre kiterjedő valódi demokrácia megvalósítása a társadalmi forma megváltoztatását igényli!

A szocializmus az alapvetően a körülményekből következő eltérő emberi tulajdonságokat igyekszik kiküszöbölni a tanulás, az oktatás, az egészségügy, a termelőeszközöknek a társadalom érdekében való működtetésével, a megélhetést biztosító munkahelyek és egyéb szociális körülmények tudatos, következetes szervezésével, biztosításával.

De ehhez elkerülhetetlen a következetesen objektív tudományos világnézet, a gondolkodó emberré válás lehetősége, ami akár lehetne a polgári demokráciában működő kapitalizmussal is, de reálisan a valódi demokratikus alternatívájával a népi demokrácia útján a termelőerők fejlődésével valósulhat meg. A kapitalizmus semelyik formája sem támogatja a következetesen objektív tudományos világnézetet, ezért a legkedvezőbb a szocializmusba fejlődésre a népi demokrácia. A következetesen objektív tudományos világnézet a marxizmus-leninizmus, amit a marxista-leninista vezérfonalat követő kommunista párt képvisel.

A szocializmus a gondolkodó emberré váláshoz a szocializmus értékeinek megvalósításával, a társadalom tudatos, tudományos szervezésével a körülményeket változtatja meg az ehhez szükséges formába. Tulajdonképpen a kapitalizmusban is van ehhez hasonló tendencia, de az individualizmus az uralkodó a kollektivizmussal szemben, ami lényegesen csökkenti a hatását. Így az emberek egymás elleni versengése, a harca a domináló, akár a másik kárára is. Persze ennek is van hatása a fejlődésre, nem is kicsi.

A szocializmusnak nem az egyforma emberek megteremtése a célja, de az egyenlő lehetőségek biztosítása és ennek érdekében a társadalmi összefogás megvalósítása, szervezése, a proletár rabszolgaság, a megosztott emberiség felszámolása, az emberi méltóság megvalósítása a feladata.

Azonban a diktatúra az osztálytársadalmakban elkerülhetetlen!

A diktatúra hosszútávon semmiképpen sem, éppen hogy nem alkalmas az érdekellentétek kezelésére, az elnyomás miatt ez idővel mindenképpen osztályharcra vezet. De a látszat, a formális demokrácia sem, mert az is csak elnyomja azt, ami előbb-utóbb ellenállásra és végül is harcra (osztályharcra) vezet és akár az előző diktatúra ellen diktatúrával válaszol. Ezért a diktatúrával nagyon csínján kell bánni, de az osztálytársadalmakban ez elkerülhetetlen. A termelési modell meghatározza a diktatúra élét.

A szocializmusban a proletárdiktatúrának és a szocialista demokráciának harmóniában kell működnie, mert a hibák kapitalista, fasiszta ellenforradalomra vezetnek. A diktatúra és a demokrácia harmóniája nagyon nehéz feladat, de mindenképpen meg kell oldani, lehetőleg emberségesen.

A kapitalizmusban a diktatúra és a demokrácia harmóniája alapvetően a joguralom, a terror, a szélhámos hazugságok, a hamis idealista, vallásos tudománytalan világnézet, a jobboldali felsőbbrendű erkölcs és ennek megvalósítása érdekében a proletár dolgozók gondolatai feletti uralommal valósítható meg. Így ezt megvalósítani csak embertelen, hazug módszerrel lehetséges, mert a túlnyomó többség az bérrabszolga és az ő valódi demokráciára törekvésüket kell letörni, mégpedig a fasizmussal, a szociális demagógiával, a hazug tudománytalan idealista világnézettel, az embertelen erkölccsel.

A demokrácia és a diktatúra együttélése

Az osztálytársadalmakban az uralkodó osztály érdekében a demokrácia és a diktatúra együtt létezik. A kizsákmányoló társadalmakban, amilyen a kapitalizmus, az uralkodó tőkésosztály élősködésének, hatalmának biztosítása érdekében szükségszerű a proletárok feletti diktatúra. Sőt szükséges a proletárok feletti önkényuralom is az osztályharc elnyomására, a hatalom kizárólagos tőkés birtoklása, különben az osztályharc erősödik és elsöpri a kapitalista diktatúrát, bár ez idővel mindenképpen bekövetkezik.

A kapitalizmus az élősködés ellen harcolók számára, a szocializmus azonban az élősködők ellen valósít meg diktatúrát, mert ez ott bűnnek számít, amit el kell nyomni. Vagyis a kapitalizmusban az élősködés elleni harc bűnnek számit, a szocializmusban, pedig az élősködés a bűn. Ezt a harcot kapitalizmusban a fasizmus, a szocializmusban pedig a proletárdiktatúra valósítja meg.

Kapitalizmus; demokrácia; diktatúra; önkényuralom; fasizmus

A kapitalizmusban a demokrácia valójában a tőkések egymás közötti érdekérvényesítési lehetősége, ami értelemszerűen a proletár dolgozó osztályok, a bérrabszolgák számára, nem jelenti, és nem jelentheti a saját osztályérdekeikben való részvételt a hatalomban, a törvényhozásban.

A proletárok - a bérrabszolgák - szükségszerűen a kizsákmányolás szenvedő alanyai, ezért a tőkéseknek értelmetlen lenne számukra biztosítani a hatalomban való részvételt, mert csak beszélőszerszámok. A kapitalizmusban a kizsákmányolás érdekében szükségszerű a tőkésosztály totális, önkényuralmi szintű hatalma, mert a kizsákmányoltak osztályharcát le kell törni. Így a kapitalizmusban a proletár dolgozó csupán termelési tényező, az áru előállításához nélkülözhetetlen költség, munkaerő áru, csak a szerszámok közül a beszélni tudó költség, a beszélőszerszám.

8

A demokrácia nélkül elpusztul az emberiség!

A demokrácia azonban a civilizáció fejlődésével az emberiség értékévé vált, így kihagyhatatlan a modern világban. De a kapitalizmusban a valódi demokrácia a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok számára nem valósulhat meg, így a kapitalizmusban a demokrácia csak formálisan érvényesülhet a proletárok számára. A kapitalizmus nem képes működni a proletár dolgozó nép számára megvalósuló valódi demokráciával, mert az osztályharcban az élősködők alulmaradnának, a kapitalizmusnak a léte érdekében muszáj ezt elnyomnia.

Ugyanis tény, hogy a kapitalizmus az élősködő, felsőbbrendű, embertelen, bérrabszolgatartó önkényuralmi társadalmi forma, így a hatalomban a dolgozók következetes osztály érdekképviselői a kommunisták nem vehetnek részt. Azonban, ha ezt az emberiség időben nem veszi észre, és nem tesz ellene, akkor csak a pusztulás lehet a sorsa, mert a modern világ nem működhet tovább a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia nélkül. A megosztott, az élősködők és a bérrabszolgák világában az emberiség csak állat maradhat, egyre kevésbé gondolkodó marakodó állat. Aki képtelen lesz uralkodni a hatalmassá fejlődött termelőerőkön.

Szocialista demokrácia; proletárdiktatúra

A szocializmus a dolgozó osztályok társadalma, így a demokrácia, az érdekérvényesítés csak a számukra valósul meg, és a kapitalizmus híveivel szemben, a fasiszta-kapitalista önkényuralomra törekvés ellen, annak letörésére a proletárdiktatúrát kénytelen használni. Amíg a kapitalizmusnak megvannak a feltételei, addig elkerülhetetlen a proletárdiktatúra.

A kapitalizmusnak addig van meg a feltétele, amíg lehetséges és megvalósítható a kizsákmányolással az élősködés, amíg így fejlődni képes. Amint a termelőerők fejletsége már értelmetlenné, sőt lehetetlenné teszi a kizsákmányolást, a proletár bérrabszolgaságot, a kapitalizmus már nem képes működni, csak a rothadása marad meg. Addig azonban a fasizmus különböző formáiban védi a felsőbbrendűként létező kizsákmányoló, élősködő kapitalistákat, a kapitalizmust.

A szocializmus és a népi demokrácia a kapitalizmus fasiszta formái ellen egy jóval demokratikusabb modell, de a proletárdiktatúra a fasizmus, a fasiszta-kapitalizmus, az ellenforradalom elnyomására elkerülhetetlen.

A szocializmusban a dolgozók érdekérvényesítése érdekében a demokratikus hatalomba csak a dolgozók képviselőit küldi. A szocialista demokrácia a dolgozók érdekvédelmében demokrácia, a kapitalista kizsákmányoló, élősködő embertelen tendenciát a proletárdiktatúrával elnyomja. A szocialista demokrácia csak a marxista-leninista kommunista párt vezetésével, sőt kizárólagos vezetésével valósulhat meg. A polgári demokrácia azonban csak a kapitalista érdekképviselők közreműködésével, a tőkések totális önkényuralmi hatalmával, már csak a fasizmussal működőképes.

A kapitalizmus modellben még alapvetően csak a gondolkodó állat színvonalán valósulhat meg a demokrácia és csak egy élősködő kisebbség számára, a szocialista modellben azonban már megvalósulhat a gondolkodó ember színvonalának megfelelően a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló szocialista demokrácia.

„A **demokrácia** egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer, egy közös területen, ahol hatalmi fékekkel és ellensúlyokkal biztosítják a társadalom jól szabályozott működését, mint például a közhatalom gyakorlóinak kizárólagos hatalomra törésének a megakadályozását, a társadalmi igazságosságot és a jóléti társadalom megvalósulását. A jogosultak közügyek döntéseiben való részvételi módja alapján közvetlen és képviseleti demokráciák létezhetnek. A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. Olyan politikai rendszer, melyben a szuverén „nép", tehát a társadalom összes, teljes jogú tagja – nem egyén, kis csoport vagy a hatalom bizonyos csoportja – igazgatja a közügyeket, beleértve a kormányzást is. Népszerű meghatározása a demokráciának a népuralom, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom. A legtöbb közismert „demokrácia" közös jellegzetessége nem a közvetlen néphatalom, hanem a közhatalom választásának a legitimációja."

„Egy szabad társadalom, amelyben több politikai párt jelöltjeiből választott törvényhozó testület (országgyűlés) hozza a törvényeket minden állampolgár érdekeit szem előtt tartva – ellentétben a diktatúrával. A demokrácia ma már a legtöbb országban jelen van. A demokrácia több szabadságot ad a benne élő állampolgárnak, mint a diktatúra. Egy demokráciában senkit se vádolnak meg politikai nézetei miatt, és a kisebbségeket sem érhetik hátrányok. Eredet [demokrácia < görög: démokratia (népuralom) < démosz (nép) + kratosz (-krácia, uralom)]"

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **demokrácia**: demokrácia (gör. démokratia — népuralom): a hatalom egyik formája, amely hivatalosan kinyilvánítja a többség uralmának, az állampolgárok szabadsága és egyenjogúsága elismerésének elvét.

A **demokrácia** fogalmának újkori fejlődésében és értelmezésében élesen elkülönül két irányzat. Az egyik a szó klasszikus, hagyományos értelmezéséhez kapcsolódik, mely elsősorban a plebejus-proletár mozgalmakban és ideológiájukban él tovább. A másik a liberális burzsoázia értelmezése. A **demokrácia** plebejus-proletár, majd később marxista koncepciójában mindvégig az uralom problémáján, a „kié a hatalom?" kérdésén volt a hangsúly. A liberális burzsoá koncepció viszont a kormányzati kérdéseket helyezte előtérbe: miképpen történik a kormányzás, milyen módszereket alkalmaznak a hatalom gyakorlásában?

A polgári társadalomtudományokban legelterjedtebb verzió a **demokrácia**ról a többségi kormányzás elve. Ez azonban semmiképpen sem jelenti a többség érdekében folytatott kormányzást, hanem csupán a többség egyetértésével való kormányzást.

A polgári álláspont szerint a **demokrácia** olyan politikai rendszer, amelyben a politikát közvetlenül vagy közvetve a többség határozza el, és a kisebbségnek, melynek véleménye különbözik a többségétől, joga van politikája kifejtésére és ezáltal többséggé válásra. Ez az álláspont lehetővé teszi a tőkés politikai csoportok szabad játékát, amit „alternatíváknak" neveznek. Az állampolgárok azonban többnyire hamis alternatívák között hányódnak, miközben igyekeznek elhitetni velük, hogy tevékeny, alkotó részesei a politikai folyamatoknak.

Demokrácian a burzsoázia nem lényegi-uralmi viszonyokat ért, hanem csupán az uralomhoz kapcsolódó formai oldalt. E korlátozott értelmezés kereteit a polgári **demokrácia** és annak elmélete saját talaján soha nem léphette túl, sőt, csak ritka történelmi pillanatban tudta ezeket a kereteket is kitölteni.

A marxizmus — szemben a polgári társadalomtudománnyal — mindig a **demokrácia** és uralom kapcsolatát tette első helyre és a demokrácia osztálytartalmát kutatta. Ebben a felfogásban a demokrácia és diktatúra nem egymással ellentétes, nem egymást kizáró fogalmak.

Marx, Engels és Lenin bebizonyították, hogy a **demokrácia,** mint politikai rendszer semmiképpen nem választható el az osztályuralomtól.

A szocialista **demokrácia** a **demokrácia** legmagasabb formája: a politikai egyenlőséget a gazdasági-társadalmi egyenlőséggel alapozza meg; a nép többsége, a dolgozó tömegek számára **demokrácia**; a demokratizálás folyamatában az állam elhalását készíti elő. (Lásd még: *proletárdiktatúra*.)

Gondolatok a fasizmusról

1

A fasizmus az kapitalista osztály-önkényuralom, az totális kapitalista hatalom!

A fasizmust a szocializmus ellen a kapitalista nagytőke segítette hatalomra!
A fasizmus feladat a kapitalisták osztály-érdekvédelme, világuralomra segítése!
Az imperializmus a világméretű élősködésért a fasizmussal tör a világuralomra!
A kapitalizmus a védelme érdekében a fasizmussal harcol a szocialista demokrácia ellen!

A fasizmust a kapitalizmus fejlődése, túlfejlődése hozta létre, amikor már a szocializmus feltételei kezdenek megérni, de a kapitalizmus még fejlődődik és harcra képes, az ereje teljében van. A kapitalizmus különböző fasiszta formáinak a feladata a kapitalizmus védelme, nemzeti uralmának kiterjesztése, a demokrácia, de alapvetően a szocialista demokrácia visszaszorítása, a társadalmi haladás, a szocializmus, a gondolkodó emberré válás feltartóztatása.

A kapitalizmus rothadása a fasizmusba vezetett!

A kapitalizmus a feladatát betöltötte, magas szintre emelte a termelőerőket, de már nem az emberiség érdekét szolgálja, így a termelőerők hatékonysága, az emberiség szükségleteinek a kielégítése mélyen a lehetőségek alatt marad. A kapitalizmusban hatalmas méretűre emelkedett az erőforrások pazarlása, miközben az emberiség jelentős proletár népessége nélkülözi a legalapvetőbb szükségleteket is, a tőkések pedig már nem tudják értelmesen felhasználni a kizsákmányolással szerzett (rabolt) profitot.

„A világ legvagyonosabb rétegének, az emberiség mindössze egy százalékát kitevő globális elitnek a jövedelme az elmúlt két évben mintegy kétszerese volt annak, mint amennyit az összes többi ember keresett − állítja az Oxfam jótékonysági szervezet hétfőn kiadott jelentésében (2023.01.17).”

A fasizmus a kapitalizmus küzdelme a bérrabszolgatartó társadalom fennmaradásáért!

A fasiszta-kapitalizmus a földet katonai táborrá alakította és a rabló embertelen természete miatt bármikor elpusztíthatja az emberiséget. A fasiszta-kapitalizmus emberisége a valódi demokrácia hiányában védtelen ez ellen. Mert fasiszta-kapitalizmusban az ember-állat még alapvetően csak a gondolkodó állat lehet, ezért ez könnyen bekövetkezhet. Az individualizmus totális támadása a kollektivizmus ellen már nem fér össze az emberiség érdekével, a demokráciával, mert totális világméretű magánhatalom, öncélú magánakarat, önkényuralom alakult ki és ezt védi a fasizmus. Nagyon kevés kapitalista „igazi fasiszta ember”, de inkább kapitalista állat kezében összpontosul az emberiség erőforrásai feletti ellenőrzés, ami így világméretű fasiszta-kapitalista osztály-önkényuralom, a polgári demokráciákban ez a mosolygó fasizmussal valósul meg.

A fasiszta-kapitalizmusban nem lehet gondolkodó, humánus emberré válni!

A polgári demokráciában működő kapitalizmus ugyan nem tartja magát fasisztának, de nem a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló valódi demokratikus társadalmi forma. Éppen ellenkezőleg, ez totális gazdasági-politikai hatalom a dolgozó proletárokkal szemben, ami ezért kapitalista osztály-önkényuralom. A törvényhozásban csak a kapitalista érdekeknek megfelelő jogszabályokat hoznak, mert nincs következetes osztály érdekképviselője a hatalomban a társadalom túlnyomó többségének, a dolgozó proletároknak.

Ezért a polgári demokráciában működő kapitalizmus csak a fasizmus álcázott formája, a mosolygó fasizmus, ami a jogállamiságban, alapvetően a joguralommal, a „demokratikus szabad választásokkal” is önkényuralmi forma, kapitalista osztály-önkényuralom, azaz fasizmus.

A kapitalizmusban az ember még csak a gondolkodó állat lehet!

Az ember-állat képes magas szinten gondolkodni, de ezt a kapitalizmusban még alapvetően, mint az állat, a létért való versengésre, a harcra kell használnia. A kapitalizmusban ezért az ember gondolkodása még olyan, mint az állat agyara, alapvetően a létéért küzdve az ember-ember elleni harcban a marcangolásra használja. Az ember az ember ellensége, uralkodik, uralkodni akar az egyik ember a másik felett, az ember az ember farkasa, így még még csak a gondolkodó állat.

Nagyon jellemző a kapitalizmusban a kíméletlen emberek közötti verseny, a harc az élet minden területén, ami a gyors fejlődés mellékhatásaként szélsőségesen megosztotta az emberiséget.

A rothadó kapitalizmus társadalmi tudata a kapitalista osztály-önkényuralom elfogadása!

A kapitalizmus képes a totális hatalmával az osztály-önkényuralma érdekében uralkodni a proletárok tudatán, gondolatán is. Ez a polgári demokráciában is így van, ezt sajnos a proletárok többsége még a saját osztályérdekük ellenére is elfogadja és így „demokratikusan, szabadon" megválasztják a hatalomba az osztályellenségeiket, a kifosztóikat, a mosolygó fasiszta hatalmat. Így valósul meg a polgári demokráciában a látszatdemokráciával, a mosolygó fasizmus. A törvényhozásban azonban így nincs következetes dolgozó proletár osztály-érdekképviselő! Ez azonban nem az emberiség, a gondolkodó ember érdeke!

A kapitalizmus a működési módja miatt elkerülhetetlenül világméretű gazdasági anarchiában, a válságokon, a katasztrófákon, a rablóháborúkon keresztül működik. Ez a gazdasági-politikai modell egyre inkább már csak a fasiszta-kapitalizmus önkényuralmával, a társadalmi tudatnak a végtelenségig történő elbutításával működőképes.

Így a dolgozó proletárok nagy része „szereti, imádja" a rajtuk élősködőket, a kenyéradó gazdát! A kapitalizmus olyan sikeresen uralkodik a dolgozó proletárok tudatán, gondolatain, hogy képtelenek megérteni osztályhelyzetüket, így birkamódon lehet bánni velük! Sok esetben még a gondolkodó állat színvonalát sem éri el a bérrabszolga beszélőszerszám tudata, birka módjára él, de a kapitalizmusnak ennyi elég. A beszélőszerszám csak a feladatán gondolkodjon! Ezt elősegíti a fasiszta-kapitalizmusnak a gondolkodás feletti monopóliuma.

A kapitalizmus zsákutcába jutott, és már régóta rothad, miközben még fejlődik is, védelmében új formákba változik, a fasiszta-kapitalizmussal harcol fennmaradásáért. Ezért az emberiségnek választania kell. Ha a fasiszta-kapitalizmus útján halad tovább, az az emberiség pusztulására vezethet. A „kapitalista szocializmus" az nem szocializmus, nem szocialista demokrácia, hanem kapitalista osztály-önkényuralom, a fasizmus.

Ezért csak a szocializmus, amely a dolgozók szükségleteinek a kielégítéséért a termelőeszközök kollektív tulajdonában, munkamegosztásban, tervgazdálkodással, szocialista demokráciában működik, amely a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, csak ez lehet az emberré válás útja, az emberiség megmaradása.

A kapitalizmus rothadását, pusztulását a fasizmus nem szüntetheti meg, valójában meggyorsítja, mert nagymértékben korlátozza a demokrácia fejlődését, a társadalmi haladást, ami ráadásul sok felesleges emberveszteséggel, háborúkkal, szenvedéssel, nyomorral jár. Csak - szükség szerint a népi demokrácia majd - a szocializmus lehet a kiút ebből a rothadásból, a pusztulásból. A társadalmi rothadást csak a valódi demokrácia szüntetheti meg!

2

A termelőerők fejlődésével a szocializmus lehetősége érik a kapitalizmus méhében!

A kapitalizmusnak nem az emberiség emberré válása az érdeke a célja, hanem az elenyészően kevés élősködő tőkés haszna (profitja) és hatalma, ami lehetetlenné teszi a dolgozó proletároknak a demokráciát, az osztály-érdekképviseletet. Bár a kapitalizmusban a termelőerők fejlesztésével mégis csak érik a szocializmus, a kapitalizmus meghaladásának, az emberré válásnak a lehetősége.

„A forradalmi elemek osztállyá szerveződése feltételezi, hogy már megvannak mindazok a termelőerők, amelyek a régi társadalom méhében kifejlődhettek." – Marx és Engels válogatott művei 1

„A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik." – Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus a vállalkozó szellemre, a szinte korlátlan világméretű versenyre alapuló fejlődőképes gazdasági modell. De nem a társadalmi szükségletek kielégítése a célja, hanem a tőkés vállalkozó saját haszna, ami világméretű konkurenciaharcban, válságokban, háborúkban, fasiszta-kapitalizmusba fejlődve valósul meg. Bár a kapitalista termelés is a szükségletek kielégítésével működik, de nem társadalmi szinten tervezett, szervezett, hanem magánérdekből, versenyben, konkurenciaharcban működik, így szükségszerűen válságokkal, katasztrófákkal, háborúkkal terhelten.

Ezért a kapitalizmusban az ember-állat még csak a gondolkodó állat lehet, nem válhat gondolkodó humánus demokratikus emberré, mert nem képes társadalmi szinten a gazdaság szervezésére, bár szélhámosan ezt hazudja, a szocializmus szelleme, kísértete kényszeríti erre.

A kapitalizmus modell túlfejlődött, de hatalomra van szüksége az élősködő forma fenntartására, ez azonban veszélybe került, a szocializmus tendencia kezd erősödni, ami belülről feszíti, és ennek már a hagyományos módon nem tud megfelelni. Erre a kapitalizmus válasza a fasizmus, a társadalmi haladás megfékezésére, ami az emberiséget a gondolkodó állat színvonalán akarja tartani.

A kapitalizmus a fasizmussal védekezik a társadalmi haladás, az emberré válás ellen!

„**Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni.” - Marxista fogalomlexikon

A fasizmusnak az elképzelhető legembertelenebb vadállati az erkölcse. A tudományoskodó idealista világnézete visszavezeti az emberiséget a rabszolgatartó társadalom barbárságába. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmának az egyetlen lehetősége a fennmaradásáért csak a fasizmus barbársága lehet. Ezért választották a kapitalizmus nagytőkés urai a fasizmust, de híveinek a legtöbbje egyszerűen csak korlátolt buta embertelen állat! A tudatuk, a gondolkodásuk csak az ember-állatnak az állati színvonalú megértésére alkalmas, így még csak a gondolkodó állatok! Ide fejlődött (süllyedt), rothadt a kapitalizmus!

A termelőerők fejlődése előkészítette az utat, a lehetőséget, a szükségszerűséget a szocializmusra és egyben a kapitalizmus meghaladására is. Így a fasiszta-kapitalizmus meghaladásáért küzdő haladó erők is megjelentek, akik a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus világnézetét képviselő kommunisták. A kapitalista hatalom kénytelen volt elfogadni ezt a kihívást, erre a „kapitalista szocializmus”-sal, a fasizmussal reagált, amit a szociális demagógiával, hamis világnézettel, embertelen erkölccsel, kapitalista osztály-önkényuralommal a polgári demokráciában vagy a nyílt diktatúrában valósít meg.

Az emberiség a válaszúton, „kapitalista szocializmus” vagy szocializmus?

A termelőerők fejlődésével az emberiségnek a megmaradása érdekében választania kell. A gondolkodó emberré válás egyetlen útja (szükség szerint a népi demokrácián keresztül) a szocializmus, ami a dolgozó nép, az emberiség számára a valódi demokrácia. A másik út a pusztulás útja, a fasizmus, a gondolkodó állat útja, ami a fasiszta tőkések felsőbbrendűsége, élősködése, önkényuralma a dolgozó emberiség felett.

Ha nem sikerül az emberiségnek meghaladnia a fasizmussá fejlődött kapitalizmust, akkor csak az állati sorba való visszasüllyedése lehetséges, az ember csak a gondolkodó marakodó állat maradhat. Vagy még az se. Talán ez a földön (az univerzumban, a végtelen világegyetemben) már többször is megtörtént, a gondolkodó emberré válás eddig földön nem sikerült, lehet, hogy sohasem fog sikerülni, a fasizmus, a gondolkodó állat eddig mindig győzött és elpusztította az emberi civilizációt. Az emberiség lehet, hogy alkalmatlan az emberré válásra?

Mi a fasiszta erkölcs, világnézet lényege?

A fasizmus összetett, ellentmondásos, embertelen, beteges, zavaros lelkialkatú tudatforma. A kapitalizmus és a fasizmus alapvető tulajdonságai azonban megegyeznek. A fasizmus következetes, modern, a fennmaradásáért küzdő túlfejlett kapitalizmus. Így a fasizmus, mint a kapitalizmus jellemzően jobboldali erkölcsű, azaz felsőbbrendű, élősködő, rabló, ragadozó, az ember-állat még csak a gondolkodó állat, ami következetesen a kapitalizmus imperialista rabló élősködő osztályérdekeit szolgálja.

A fasizmus a kapitalizmusból örökölte a fajelméletet, a szélsőségeses nacionalizmust, a sovinizmust, a gyarmatosítást, az imperializmust, a tőkésosztály önkényuralmát, felsőbbrendű élősködését a dolgozó proletárok felett. Azonban ezt következetesen a tökélyre fejlesztette. Bár az ember-állat a kapitalizmust megelőző korokban is még csak a gondolkodó állat volt, de lassan a termelőerők fejlődésével megjelenik a gondolkodó, a humánus ember is, ezek a kommunisták, akik következetesen az emberré válásért harcolnak.

A fasizmus világnézete alapvetően a kapitalizmus idealista hamis tudománytalan kotyvaléka, ami a következetesen objektív tudományos valóságot lényegében tagadja. Bár enélkül működésképtelen lenne, így keveredik az idealista, a dialektikus, a materialista világnézet, sok esetben az objektív tudományos valóság megismerésének kárára, ellenére.

Így lesz a fasizmusban az ember lealacsonyítása rabló ragadozó állat színvonalra. Végül is ettől válik fékezhetetlenül gátlástalan állattá a fasizmus híve, de ez a kapitalizmus érdeke, nevelésének, erkölcsének, világnézetének eredménye. Mert a kapitalizmusban az ember még alapvetően csak a gondolkodó ragadozó állat lehet.

„A **fasizmus** a radikális, tekintélyuralmi nacionalizmusnak a 20. század első felében Európa egy sor országában megjelent formája. Nevét az olasz változatáról, a legkorábban kialakult olasz fasizmusról kapta. A fasiszták az adott nemzet totalitárius állammá történő egységesítésére törekedtek a nemzeti közösség tömegeinek mozgósítása révén, az élcsapat szerepét betöltő pártra támaszkodva. A fasizmus ellenséges a liberális demokráciával, a marxista szocializmussal, a kommunizmussal szemben. A fasiszta mozgalmak közös vonásai az állam fontosságának messzemenő hangsúlyozása, az erős vezető iránti rajongás, a nacionalizmus legszélsőségesebb formái, a saját etnikum felsőbbrendűségébe vetett hit – ez leginkább a fasizmuson belül a német nemzetiszocializmusra volt jellemző –, valamint a katonai szellem eluralkodása a társadalomban. A fasizmus a politikai erőszak, a háború és a gyarmatosítás eszközeivel keresi a nemzeti megújulást és álláspontja szerint a felsőbbrendű népeknek, „fajoknak” életteret kell szerezniük a gyengébbekkel és alsóbbrendűekkel szemben. … A fasizmus az államilag ellenőrzött tőkés gazdálkodást preferálja, elfogadja a termelőeszközök állami és a magántulajdon bizonyos keverékét. A fasiszta állam alkalmazza az állami szintű gazdasági tervezést, elfogadja a profit hajtóerejét, de az egyéni vállalkozások gazdasági sikerét attól teszi függővé, hogy mennyire azonosítják magukat az állam által kitűzött célokkal.”

„A **sovinizmus** egy politikai ideológia, ami alatt általában a hazafiság fanatikus megnyilvánulását értik, a haza vagy nemzet elvakult imádatát, kritika nélküli csodálatát tükröző, annak felsőbbrendűségét hirdető nézeteket. Köznapi használatban gyakran keveredik a

nacionalizmussal és a hazafiság fogalmával, de ezek a fogalmak nem ugyanazt jelentik: a nacionalizmus és a sovinizmus politikai ideológia, míg a hazafiság inkább erkölcsi nézet és érzület, ami a haza eszményét erkölcsi hivatkozási pontnak állítja be. A sovinizmus a mi-ők ellentétből indul ki, amikor a nemzeti felsőbbrendűség dominál, összekapcsolódva a másik nemzet lekicsinylésével, esetenkénti megsemmisítésének szándékával."

„A **nacionalizmus** a nemzetek kialakulásának, a nemzetté válás folyamatának ideológiája. Legfontosabb jellemzője a nemzet fogalmának előtérbe helyezése … A nemzetet a területi egység, a közös nyelv, kultúra, értékrend és szokások, a közös mítoszok és történelem, valamint mindezek tudata jellemzi."

A fasiszta „ember" lelkivilága

A fasiszta „ember" az emberiség számára nagyon veszélyes „embertípus", mert a gondolkodó, humánus emberré válás, a társadalmi haladás, az emberiség emberré válásának ellensége, amit állati színvonalúra nevelt tudata képtelen felfogni, még legfeljebb csak a gondolkodó állat. A fasiszta „ember" tudatában megfér a fékezhetetlen állat és a tudomány, a művészet tisztelete is, de a torz világnézete az állatnak kedvez, tévútra vezeti, így még csak a gondolkodó vadállat lehet. A fasiszta-kapitalista hívő „ember" gondolata olyan, mint az állat agyara, alapvetően csak a marcangolásra alkalmas, így még nem válhat emberré!

A fasizmus katonái tömegével a kispolgárok, a középosztály, és főleg a proletárok közül kerül ki, akik világnézeti és erkölcsi butaságukban, valójában a kapitalizmus, az élősködők érdekében saját osztályérdekük kárára, az osztályellenségeik, kifosztóik javára harcolnak, rabolnak. Ezek a fasiszta ragadozók kiélhetik embertelen ösztöneiket a rablásban, fosztogatásban, a zsákmányból nekik is jut.

A fasiszta lelkületű embertípus képtelen dialektikusan, materiálisan, következetesen objektív tudományos módon emberként gondolkodni. Ez súlyos hiányosság, így a gondolkodás alapvetően az érzelmek színvonalán történik, ami elősegíti a felszínes gondolkodást, még a tudományoskodás ellenére is a tévútra vezet. Ezért nem képes az ember tiszteletére, a benne rejlő lehetőség megértésére sem. Mert nem képes a valóság objektív következetesen tudományos megismerésére, elfogadására sem. Tudata egy kitalált idealista tudománytalan hamis világban él. A fasiszta lelkületű „ember" tudata még legfeljebb csak a gondolkodó vadállat színvonala csupán. Így a szélhámos hazudozások, az idealista világnézet, a szociális demagógia könnyen hamissá alakítja, formálja a tudatát. A fasiszta „ember", úgy irtózik a következetesen objektív tudományos világnézettől, mint az ördög a kereszttől! Ami a kapitalizmus nevelésének, erkölcsének, világnézetének az eredménye.

A fasizmus erkölcse hamis útra téríti a proletárok tudatát, osztályöntudatát, emberségét megsemmisíti, így uralkodik a lelke, az érzelmei felett, ez motiválja cselekedeteit, az emberséges gondolkodás helyett gyakran a primitív erőszakot választja, ezt tarja megfelelőnek a problémák megoldására, csak erre képes. A lényeg, ne gondolkodj ember módon! A fasizmus „emberének" a tudata a gengszterek, a lelkiismeretlen rablógyilkosok erkölcsi színvonalán van. Valójában a fasiszta „ember" egy gyenge jellemű, fejletlen tudatú, sérült, primitív lelkületű embertípus, még csak legfeljebb a gondolkodó állat. De ez kell a kapitalizmusnak!

„**A fasizmus jellemző vonásai** a legnyíltabban és legvisszataszítóbban Németországban mutatkoztak meg, ahol 1933-ban a „Nemzetiszocialista Német Munkás Párt" jutott uralomra a német és a külföldi monopoltőke segítségével. A hitleri uralom nyílt terrorista diktatúrája rendszerré tette a munkásmozgalom és minden haladó irányzat kegyetlen elnyomását, a koncentrációs táborokba való tömeges deportálást és az emberirtást, az azt igazoló felsőbbrendű (árja) és az alsóbbrendű (szlávok, zsidók stb.) fajokról szóló elmélet propagandáját, a féktelen militarizmust és sovinizmust, a kíméletlen agresszív külpolitikát, amely a világ újrafelosztásáért, idegen területek meghódításáért az olasz fasizmussal szövetkezve kirobbantotta a második világháborút." - Marxista fogalomlexikon

A fasizmus a kapitalizmusban elkerülhetetlenül megjelenik!

A kapitalizmusnak a kíméletlen versennyel, a harccal a fejlődés a lételeme, ami kizökkentette az emberiséget a tunyaságból és hatalmas méretűre növelte a termelőerőket. De a fejlődésével, a túlfejlődésével, a szocializmussá érésében szükségszerűen a felszínre hozta a fasizmus barbárságát is, mert a kapitalizmusnak az osztályérdekei védelmében, imperialista céljai érdekében erre van szüksége.

A kapitalizmus fő jelentősége, hogy szinte „korlátlanul" felszabadította a vállalkozó szellemet, a fejlődés érdekében hatalmas erőket hozott mozgásba. De a kapitalizmus fejlődésével együtt jár a szocializmus megvalósításának a lehetősége és a szükségszerűsége is, amire a kapitalizmus válasza a különböző praktikus formában megjelenő fasizmus.

A fasizmus világnézetének a forrása

„**Idealizmus**: filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette." - Marxista filozófialexikon

„**Materializmus**: az egyedüli tudományos filozófiai irányzat, amely merőben ellentétes az idealizmussal. ... filozófiai materializmus az anyag elsődlegességét és a szellemi, az eszmei másodlagosságot vallja, ami azt jelenti, hogy a világ örök és nem teremtett létező, mely térben és időben végtelen. A materializmus a tudatot az anyag termékének, a külvilág visszatükröződésének tekinti, s ezért a világ megismerhetőségét hirdeti. A filozófia történetében a materializmus általában a haladó társadalmi osztályok és rétegek világnézete volt, amennyiben azoknak állt érdekében a világ helyes visszatükrözése, az ember természet feletti uralmának fokozása. ... A materializmus

legmagasabb rendű és legkövetkezetesebb formája a dialektikus materializmus, amelyet Marx és Engels alkotott meg a XIX. század közepén." - Marxista filozófialexikon

„Az **imperializmus** (a latin nyelvből: imperare „uralkodni"; imperium „birodalom"; mint Imperium Romanum) a legtágabb értelemben a birodalmak kialakítására irányuló törekvés, erős országoknak az a politikája, ami más országok gazdasági kizsákmányolását és politikai alávetését, a saját hatalmi rendszerébe történő bekapcsolását célozza. Ilyen értelemben a fogalom alkalmazható lenne az ókori és középkori történelem egyes mozzanataira is, a gyakorlatban azonban a szó szűkebb értelemben használatos, mégpedig a 19. század végi, 20. század eleji fejlett tőkés országok gyarmatosító politikájára. Ebben az értelmezésben szorosan összefügg a monopolkapitalizmusnak (elsősorban a marxizmusban használatos) fogalmával, ami a nagy nemzetközi monopóliumok döntő befolyására alkalmazható."

A fasizmusnak a kapitalizmus köthető világnézete az idealizmus és a materializmus szükség szerinti keveréke, ami támogatja a felsőbbrendű és alacsonyabb rendű „emberi", kapcsolatokat és ezen az alapon élősködést, így az embertelenséget, a fajelméletet, a szélsőséges nacionalizmust, a sovinizmust, a népirtást, az emberiség elleni és a háborús bűnök elfogadását és megvalósítását is. Ezek a tipikus jobboldali erkölcsi jellemvonások. Az imperializmus világméretekben erről szól! Rablás, élősködés, amit szemérmesen romantikusan, emberségesnek mutatva passzíroz be a bérrabszolgái tudatába! Ez tulajdonképpen minden kizsákmányoló társadalmi formára igaz, de az imperializmussal a kapitalizmusban éli virágkorát, szinte „tudományos alapossággal kidolgozva". Így lesz a kapitalizmus erkölcse, világnézete az előszobája a fasizmusban tökélyre fejlesztett formájának.

„**A reakciós, tudományellenes világnézet** az önmagukat túlélt osztályokat szolgálja, gátolja a társadalmi haladást, a kizsákmányoló osztályok érdekeit védi és elvonja a dolgozókat attól, hogy harcoljanak felszabadulásukért. Következetesen tudományos kommunista világnézet a marxizmus-leninizmus, amelynek filozófiai alapja és elidegeníthetetlen része a dialektikus és a történelmi materializmus. Kifejezi a proletariátus és valamennyi dolgozó érdekeit, amelyek egybeesnek a társadalmi fejlődés objektív törvényeivel." - Marxista filozófialexikon

„A **jobboldal** azon politikai eszmék, ideológiák csoportja, melyek fő jellemzője a társadalom hierarchikus felépítésének elfogadása, az emberek közötti társadalmi és anyagi egyenlőtlenség adottságként kezelése és helyeslése."

Mivel a kapitalizmus a kizsákmányoló, élősködő természete miatt kénytelen elvetni a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézetét, ezért számára csak a tudománytalan idealista vallásos és a materialista világnézet zavaros kotyvaléka marad. Ez nagymértékben elősegíti és támogatja a fasizmus embertelen tudatformájának kialakulását. A fasizmussal az ember-állat szélsőségesen a gondolkodó állat színvonalára süllyedt! Már csak állat!

A jobboldali és baloldali világnézet

A fasizmus alapvetően szélsőségesen, következetesen jobboldali „emberi" (embertelen) erkölcsi kapcsolat. Lényege a szélsőségesen következetesen embertelenné fajuló felsőbbrendű erkölcse, amit a kapitalizmus zavaros buta tudománytalan világnézete és nem az emberi gonoszság motivál, bár mindenképpen ez lesz a vége, mert szükségszerűen ember-ember közötti kíméletlen állati színvonalú harccá válik. Így az ellene folyó harc is kíméletlen, ami a fasiszta, az emberbőrbe bújt vadállat eltiprása. Ennek a harcnak az eredménye lehet a gondolkodó emberré válás vagy a fasizmus, az ember-állatban az állat győzelme.

Ez a fasiszta vadállat tömegével mégis a proletárok közül kerül ki, tudatát a kapitalizmus alakítja ki saját élősködése érdekében, így fordulhat a proletár az osztályérdekei és az emberiség ellen, így válik a proletár a proletárok gyilkosává, fasisztává.

A jobboldali-baloldali világnézet és erkölcs alatt nem a parlamentben szokásos elhelyezkedés a lényeg, hanem a felsőbbrendűség és az élősködés jogosságának elfogadása, megvalósítása valamint a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" és az emberi-jogok megvalósulására való következetes törekvés között húzódik. Vagyis a kapitalizmus és a szocializmus hívei közötti különbség, a reakciós és a haladó társadalmi forma között az emberré válásért vívott harc.

3

A fasizmus az emberbőrbe bújt vadállat tombolása!

A fasizmus erkölcsi alapja az ember buta, tudománytalan, felszínes, embertelen, megalázó állati színvonalú megítélése, ezért lesz a fasizmus híve legfeljebb csak a gondolkodó vadállat. Ez a fasiszta gondolkodó állat a primitív embertelen céljai megvalósítását alapvetően erőszakkal a joguralom, a terror, az önkényuralom, a diktatúra eszközeivel kívánja érvényesíteni egy ideálisnak vélt, de hamis világnézetre alapuló vízió alapján. Gyakran olyan színvonalon, mint ahogy az állatvilágban szokásos, mert a fasiszta-kapitalizmusban ez másként nem lehetséges. A fasiszta-kapitalizmus az emberré válás ellen harcol. A fasizmus a gondolkodó emberé válásra törekvő emberi faj meggyalázása! A fasiszta-kapitalizmusban az ember-állat még inkább csak állat, mint ember.

Az emberiség kapitalizmus működési módja és a termelőerők fejletlensége miatt még alapvetően csak a gondolkodó állat színvonalának megfelelően létezhet, mert az ember az ember ellen harcol, kénytelen harcolni

az elsőbbségér, a mások feletti uralomért. Így lesz ez a kevés győztes élősködők és a túlnyomó többség a vesztes kizsákmányolt dolgozó emberek világa. A győztesek felsőbbrendűként uralkodnak, élősködnek a vesztesek felett. Ilyen a kapitalizmus lényege. Ezért a kapitalizmusban még csak a gondolkodó állat az ember-állat.

Így a kapitalizmusban a humánus, a gondolkodó ember még gyakran ellenségként szerepel az emberiség életében, mert az emberiség zöme még nem képes gondolkodó emberként élni, mert a kapitalizmusban harcolnia kell a létéért, amit a gondolkodása úgy segíti, mint az állatot az agyara. A kapitalizmusban az egyéni érdek legyőzi a kollektív érdekeket, a gondolkodó emberré válást, így győzedelmeskedik a gondolkodó állat.

Bár a fasizmus kapitalista osztály-önkényuralma egységre, harmóniára törekszik a kizsákmányoló és a kizsákmányolt között, de a kapitalizmus célja a tőkések minél nagyobb profitja, amihez a kizsákmányolással jut hozzá a kizsákmányoltak kárára. Ennek elfogadására alakítja ki a kizsákmányoltak tudatát a szociális demagógiával, szélhámos hazudozásaival és a szükséges mértékű terrorral.

A fasizmus erkölcsének a hódítása megvalósul, megvalósulhat nagyon hazug megtévesztő módon is, az értelem helyett az érzelmekre alapozottan, a béke, a szabadság, az emberségesség, a szeretet, a nemzeti érzés, a faji, nemzeti felsőbbrendűség hirdetése mellett is, ami valójában a kapitalista rablók, az élősködők érdekében történő szélhámosság csupán, mert valójában a kapitalisták élősködése a lényeg. Ezt persze a fasiszta lelkivilágúra nevelt „emberek” tudata legtöbbször fel sem tudja fogni. De a fasiszta-kapitalista kizsákmányolók sem, mert valójában csak gondolkodó állatok. Ez a fasiszta-kapitalizmusban kiválóan működik, illeszkedik a működési módjához, erkölcséhez, világnézetéhez, így lesz a fasizmus a kapitalizmus következetes, fejlett, érett, - mondhatni „tudományos alaposságú” formája.

A fasizmus a kapitalizmus szükségszerű fejlődésének a terméke, az élősködés védelme, hódítása érdekében elkerülhetetlen formája.

A fasizmus, mint az élősködésért folyó harc legfejlettebb formája!

A kapitalizmus gazdasági-politikai modelljében a szabad versengés lehetősége az egész földön szükségszerűen szélsőségesen megosztja az emberiséget a társadalmi osztályok, a különböző nemzetek, fajok, a földrajzi helyzet, a történelmi múlt, stb. szerint. Az így szélsőségesen megosztott emberiség elkerülhetetlenül szétszakad társadalmi osztály, nemzeti és faji alapon kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra. Így lesz a kapitalizmusra világméretekben meghatározó a túlnyomó többség felett a felsőbbrendűek élősködése és az élősködők egymás közötti harca az élősködés jogáért.

A kapitalizmusra jellemző a társadalmi osztályok közötti, a nemzeti felszabadító, a gyarmatosítók elleni, a fajüldözés elleni harc a demokráciáért, a függetlenségéért, a fajok, nemzetek egyenlőségéért.

A fasizmus világméretekben harcol a kapitalizmus érdekében a felsőbbrendűség, az élősködés megvédéséért.

A kapitalizmus az evolúciójával eljuthat a szocializmus küszöbéig, de azt nem lépheti át!

Azonban előfordul (előfordulhat) olyan kapitalista forma is, ahol a polgári demokráciában működő kapitalizmus a népi demokráciához közeli állapotba kerül, még kapitalizmus, de már a szocializmus értékei is kezdenek hatni. Ez egyfajta evolúciós folyamat, a régi forma méhében megjelennek az új formák is, amit a társadalmi harmónia érdekében alkalmaznak is. Ez egyfajta társadalmi tudatosság a kapitalisták vezetésével, ami azonban nélkülözi a társadalom valódi, a dialektikus és történelmi materializmus tudományos ismeretét, de egy felismert szükségszerűség, ami még gazda profitérdekét is támogatja. Olyan, mintegy jó, értelmes gazda műve.

A polgári demokrácia értékeinek megvalósulása a kapitalizmusban

A **szabadságjogok** az állampolgári szabadságjogok összességére gyakran használt elnevezés, ilyenek pl. a személyi, a gondolati, a vélemény, a vallás, a szólás, a sajtó, a gyülekezési, az egyesülési szabadságjogok, a munkához való jog stb.

Azonban a jog deklarálása még nem elégséges a működéséhez, mert a társadalmi forma adottságai alapvetően befolyásolják megvalósulásuk lehetőségét. Így a kapitalizmus, mivel bérrabszolgatartó társadalom, ez alapvetően meghatározza például az emberi jogok megvalósíthatóságát. A bérrabszolga nem lehet egyenlő a rabszolgatartójával, mert alacsonyabb rendű ember, csak annyit érnek az emberi jogai.

A polgári demokrácia értékeinek a megvalósulása a kapitalizmus működési módja miatt valójában csak nagyon szűk körű demokráciát, alacsony, a bérrabszolgaság színvonalú emberi jogok érvényesítését teszi lehetővé. Így nagyon alacsony a teljes népesség érdekvédelme, mert a kapitalizmusban nem lehet a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságot megvalósítani. Ezért a kapitalizmusban, még a polgári demokrácia értékei sem valósulnak, valósulhatnak meg. Így csak korlátozottan, a bérrabszolgaság színvonalán érvényesülhetnek az emberi jogok, polgári demokratikus szabadságjogok.

A kapitalizmus következetes hívei a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságot nem tartják megvalósíthatónak, az individualizmussal ez nem egyeztethető össze, és igazuk is van. Bár gyakran fecsegnek a demokráciáról, de ez legfeljebb csak naiv óhaj, vagy szélhámos hazudozás lehet. Az erősebb, az okosabb maga alá rendeli a többieket, mint ahogyan az állatvilágban ez megszokott. A kapitalizmus ezen a szinten nem juthat túl! A fejlődés szempontjából ez nem is feltétlenül rossz! De így az ember még csak gondolkodó állat lehet! Az erősebb jogosnak tartja az uralkodását, mert felsőbbrendűnek véli magát, pedig csak ugyanolyan törékeny ember-állat, mint a többi embertársa, egyszerűen az adott társadalmi környezetben jobbak voltak a körülményei a létért folyó harcban, így még csak a gondolkodó állat uralkodik a lelkén. A kapitalizmusban azonban ez törvényszerű.

A kapitalizmusban azonban a gondolkodó ember-állat hatalmas fejlődést tett lehetővé, megteremtette a lehetőséget a gondolkodó emberi társadalom a szocializmusnak a létrejöttének.

A kapitalizmus még a gondolkodó állat világa, a szocializmus azonban már a gondolkodó emberé!

„**Ember:** társadalmi lény. Biológiai szempontból, létrejöttének természeti feltételeit tekintve, a földi állatvilág legmagasabb fejlődési fokát képviseli. A legfejlettebb állatoktól a tudat és a tagolt beszéd különbözteti meg. Míg az állat viselkedését teljes egészében az ösztönök - a környezetre való reakciók - határozzák meg, az ember viselkedését közvetlenül a gondolkodás, az érzelmek, az akarat, valamint a természetben, a társadalomban és a benne magában érvényesülő törvények ismeretének foka határozza meg.” - Marxista fogalomlexikon

„A **társadalmi tudat** a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmust meghaladó társadalmi forma sokkal szélesebb körű demokráciát követel, gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságot, a szocializmusban megvalósuló szocialista demokráciát, ez viszont a kapitalizmusnak nem érdeke, mert így nem működik, ezért a kapitalizmusban nem is valósul és nem is valósulhat meg. Így viszont a valódi demokrácia hiányában az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet.

A fasiszta-kapitalizmus agresszívebb formája a polgári demokráciát is elveti, vagy korlátozza, mégis sok híve van kizsákmányoltak között is. Mert a szociális demagógiával, tekintélyuralommal működő „kapitalista szocializmus” koncentrált tőkés államhatalmának társadalmi hatása stabilabb, szervezettebb formát okoz, okozhat, azonban ezt a kapitalizmus a védelmében, a valódi szocializmus meggátolásáért, a gondolkodó emberré válás ellen teszi.

A kapitalizmus a védelmében a demokráciát kisebb-nagyobb mértékben kénytelen csökkenti, formálissá, látszattá tenni vagy megszüntetni. Ezt változatos formában a látszatdemokráciától a tekintélyuralomig, a polgári demokráciától a demokráciát tagadó formáiban valósítja meg. A kapitalizmus a működési módja miatt valójában a demokráciát nem terjesztheti ki a bérrabszolgákra. A látszatdemokrácia megvalósításához ezért változatos, praktikus formákban szükségszerű a hamis idealista világnézet, az embertelen erkölcs, a szociális demagógia, a szélhámos hazudozások, a joguralom, a terror, a kapitalista osztály-önkényuralom.

A kapitalizmus a védelmében kénytelen a tudományos világnézetet a tudománytalan idealizmussal keverni, ez azonban korlátozza az objektív valóság megismerésének a lehetőségét. Gondolkodó emberré válni azonban csak a következetesen objektív tudományos világnézettel lehetséges, erre a kapitalizmus azonban alkalmatlan.

A kapitalizmus az osztály-önkényuralmával koncentrál minden hatalmat, a termelési eszközök állami és kapitalista tulajdonú működtetésével, a „demokratikus” jogállami formában a mosolygó fasizmussal vagy demokrácia nélküli nyílt diktatúrában a tekintélyuralommal, a klasszikus fasizmussal, a körülményekhez alkalmazkodó praktikus formában. Ez szükségszerűen korlátozza vagy megszünteti a társadalom többsége számára a közügyekben és bármilyen hatalomban való valódi részvételt. Végül is ez kisebb-nagyobb mértékben a demokrácia tagadása, de a kapitalizmusban ez másként nem lehetséges. A demokrácia kiteljesedése a teljes társadalomra csak a kizsákmányolás mentes szocializmusban válik lehetővé. Ezért ez a gondolkodó emberré válás egyetlen útja.

A kapitalizmusban a kizsákmányoltak többségének társadalmi tudata nem rendelkezik a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézetével, sőt általában még osztályöntudattal, megalázó társadalmi helyzetének felismerésével sem. A valódi szocializmushoz, a valódi demokráciához szükséges ez a világnézet, ez a tudat, de a kapitalizmusnak ez nem érdeke, ezért a kizsákmányoltak tudatlanságukban, butaságukban, tunyaságukban az osztályérdekeikről lemondanak az élősködőik javára.

„**Kizsákmányolás:** idegen munkaterméknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus hívei, mert ők is lemondanak a következetesen objektív tudományos világnézet, a dialektikus és történelmi materializmus megismeréséről, törvényszerűen, még akkor is, ha „tudományosan” képzettek, nem ismerhetik meg az objektív valóságot teljességében, mert ezt nem akarják, ez nem az érdekük.

Végül is a kapitalista társadalom túlnyomó többségének a társadalmi tudata a kapitalizmus világnézete miatt hamis, mert letér a következetesen objektív tudományos módszer használatáról, de ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen. Ezzel a tudattal azonban nem lehet gondolkodó emberré válni.

A kapitalizmusnak zavaros a világnézete, mert ez az érdeke, de ezen nem tud változtatni!

A kapitalizmusnak azonban érdeke a fejlődése, a működése érdekében a dialektika, a materializmus, de érdeke a kizsákmányolás és az élősködés is, ehhez viszont az idealista, vallásos, hamis, tudománytalan világképet is használnia kell, ami a materialista világnézet szükség szerinti részleges tagadása. Ez vezeti el a zavaros tudománytalan, embertelen világnézetre, mert ez az érdeke, ez azonban kedvező a fasizmus hatalomra jutásának is.

A kapitalizmus proletár és a szocializmus dolgozó katonái

A második világháborúban a német fasizmus katonái zömmel a minden hatalom nélküli dolgozó proletárok voltak. A Vörös Hadsereg szovjet katonái azonban a dolgozók voltak, a szovjethatalom uralkodó osztályának tagjai, akik a szocializmusért, a gondolkodó emberré válásért és a hazájukért harcoltak.

Ez azonban imperialista háború is volt, mert a német kapitalista nagytőke harcolt az élettéréért a német dolgozó proletárokból verbuvált fasiszta hadsereggel a Szovjetunió gyarmatosításáért.

A második világháború azonban kapitalisták közötti imperialista háború is volt, a klasszikus és a mosolygó fasizmus harca az elsőségéért. A mosolygó fasizmus kénytelen volt összefogni osztályellenségével a Szovjetunióval, mert csak így tudta legyőzni a német fasizmust, amihez azonban világnézetileg közel ált és ráadásul segítette a hatalomra jutását is. A háború után azonban a mosolygó fasizmus lett a domináló fasizmus, örökölte a klasszikus fasizmus „értékeit”.

4

Aki a kommunisták ellen harcol az fasiszta!

A fasizmussal harcoló kapitalizmus érdeke ezért alapvető tulajdonsága a szocializmus és a kommunista ellenesség, ehhez alkalmazkodik a világnézete, az erkölcse. A kapitalizmus minden formájában a fő üldözendő a kommunista, a kommunista világnézet, a dolgozó nép demokráciája, a szocialista demokrácia, a társadalmi haladás. Ez a kapitalizmus harca a szocializmus ellen, ez a legjellemzőbb a különböző fasiszta-kapitalista formában, így ez a fasizmus fő ismérve. A polgári demokrácia ugyan - általában - megtűri a kommunista eszméket, de a kapitalizmus tűzzel-vassal, a fasizmussal harcol ellene.

„**Demagógia** Nagyhangú, hazug ígérgetés és az érzelmek, szenvedélyek felelőtlen felszítása a tájékozatlan néptömegek megnyerésére.”

„A **fasizmus** a finánctőke legreakciósabb és legagresszívebb csoportjainak nyílt, terrorista diktatúrája. A fasizmus célja az, hogy az országon belül szétzúzza a munkásosztály szervezeteit és elnyomjon minden haladó erőt, külső viszonylatban pedig hódító háborút készítsen elő és robbantson ki a világuralomért. A fasizmus ezeket a célokat a terror és a **szociális demagógia** módszereivel igyekszik elérni.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A fasiszta-kapitalizmusban szükségszerű és elkerülhetetlen a szociális demagógia!

A termelőerők fejlődésével érik a szocializmus lehetősége a kapitalizmus méhében. Így a szocializmus értékei beszivárogtak az emberiség tudatába, ami azonban a kapitalizmusban nem valósulhat meg. Ez ellen a fasiszta-kapitalizmusban, a „kapitalista szocializmus”-ban eredményes és hatásos a szociális demagógia, néhány szocializmus érték megvalósításának a szélhámos hazudozása. Azt hazudni, amit hallani szeretne a nép, ami egyformán megjelenik a mosolygó vagy a klasszikus fasiszta-kapitalizmus formában is.

A fasiszta-kapitalizmus az osztályönkényuralmával következetesen harcoló kapitalizmus!

„A **fasizmus** a kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben.” - Marxista fogalomlexikon

„**Fajelmélet:** rasszizmus: tudománytalan és reakciós elmélet, amely a különböző emberfajták, nemzetek, népek között magasabb és alacsonyabb rendűeket, teljes és nem teljes értékűeket különböztet meg, illetve helyez alá- és fölérendeltségi viszonyba. Lényegében arra

szolgál, hogy elméletileg megalapozza a gyarmatosítást, a nemzeti és társadalmi egyenlőtlenségeket, a kizsákmányoló osztályok uralmát, az elnyomó és hódító politikát, a nemzeti (nemzetiségi, faji) és osztályelnyomást. ... A fajelmélet különösképpen elterjedt az imperializmus viszonyai között, és a legdurvábban a fasizmusban nyilvánult meg. A fasiszta Németországban a fajelmélet a hivatalos állami ideológia rangjára emelkedett. Ennek szellemében tervbe vették és megkezdték egész népek kiirtását, leigázását, a német világuralom megteremtését." - Marxista fogalomlexikon

A fasizmusnak a kapitalizmusból örökölt jellegzetes tulajdonsága a szükség szerinti mértékben, formában felhasználva a fajelmélet, a fajvédő, a fajgyűlölő, a nacionalizmus, a sovinizmus, az imperialista rabló gyarmatosítás, a népirtás, de ez csak eszköz az élősködésre. Ezeket a barbár tulajdonságokat a régmúltból örökölte a kapitalizmus, amit a fasizmus már következetesen felhasznál.

Így valósul meg a fasiszta-kapitalizmus következetesebb formájában a demokrácia korlátozásával, tagadásával a törvényes vagy törvénytelen népirtás, a tekintélyuralom, az osztályok felettiség demagóg hirdetése, a szélsőséges nacionalizmus, a fajelmélet, a kommunisták üldözése, kiirtása.

De a fasizmus más formájában akár a kapitalizmus nemzetekfelettiségét, az osztálybékét vizionálja és hazug demagóg módon hirdeteti a népfelséget, az új világrendet, a világbékét, de emellett a kapitalizmus élősködése érdekében a bérrabszolgaságot, a kizsákmányolást a világuralomra törekvéssel valósítja meg.

A világméretű monopóliumokkal a kapitalizmus nemzetekfelettisége látszólag megvalósul, de alapvetően ez a különböző nemzetiségű „nemzetek feletti" élősködő kapitalistákra érvényes, mert a dolgozó proletárok mindenütt a kizsákmányoltak, a bérrabszolgák az alacsonyabb rendűek maradnak. A kapitalista nemzetekfelettiség is bérrabszolgatartó társadalmi forma, vagyis fasizmus, kapitalista osztály-önkényuralom.

„A **nemzetközi monopóliumok** a különböző országok legnagyobb monopóliumainak a piacok felosztására, az árpolitikára és a termelés méreteire vonatkozó megegyezései. A nemzetközi monopóliumok létrejötte a termelés és a tőke koncentrációjának új, az addiginál hasonlíthatatlanul magasabb fokát jelenti. ... A nemzetközi monopóliumok védelmezői a béke eszközeinek próbálják feltüntetni ezeket a monopóliumokat, azt állítják, hogy a monopolisták nemzetközi megegyezései békés úton rendezhetik az imperialista csoportok és országok között keletkező ellentéteket. Az ilyesfajta állításoknak semmi közük a valósághoz. Valójában a világ gazdasági felosztása a nemzetközi monopóliumok között a felek erejétől függően megy végbe, márpedig az egyes monopolista csoportok ereje változik. Mindegyikük szünet nélkül harcol kvótájának felemeléséért, a monopolizált kizsákmányolási terület kiterjesztéséért. Az erőviszonyok megváltozása elkerülhetetlenül azzal a következménnyel jár, hogy fokozódik a harc a piacok újrafelosztásáért, kiéleződnek az ellentétek a különböző csoportok és az ezeket támogató államok között. A monopolisták nemzetközi megegyezései a legkevésbé sem tartósak, s elkerülhetetlen összeütközések forrásait rejtik magukban." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

Így védi a fasizmus a körülményekhez alkalmazkodó tulajdonságaival változatos formában a kapitalizmust, a tőkések élősködését, hatalmát.

A fasizmus az emberiség barbárságának a folytatása!

A fasiszta-kapitalizmus legnagyobb ellensége a szocialista demokrácia, a társadalmi haladás, a dolgozók demokráciája, a beszélőszerszámok lázadása az emberi jogaikért. A fasizmus folytatása a kapitalizmus előtti korok barbárságának, a felsőbbrendűségnek, az embertelenségnek, a rabszolgaságnak, az élősködésnek a szükség szerint a nyílt barbár vagy a demokráciának álcázott formájában is.

A fasizmus a kapitalista élősködés védelmében!

A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével elérkezett a szocializmushoz, ahol a termelőeszközök közösségi kollektív tulajdonában történik a termelés és a munka szerinti az elosztás. De ez a kapitalizmusban megvalósíthatatlan. A kapitalizmus a fasizmussal nemzeti és világméretekben küzd a szocializmus, a szocialista demokrácia, a társadalmi haladás, az emberré válás ellen.

A kapitalizmus a szocializmus térnyerése ellen, nemzeti és imperialista érdekében, védelmében felhasználja a legmocskosabb lelkületű „embereket", és velük hatalomra segíti a fasizmust, ami azután már a kapitalizmus felett is uralkodik, átalakul a különböző, a célnak megfelelő praktikus formákba. A mosolygó fasiszta polgári demokráciától a demokráciát nyíltan elvető tekintélyuralmi kapitalista formában védi a kapitalizmus érdekeit.

A fasizmus feladata a fasiszta-kapitalizmusban a tőkések felsőbbrendűségének, az élősködésének a megvédése, uralkodásának biztosítása. A kapitalizmusban a tőkéseknek törvényesen joga van élősködni, ami a szocializmusban már törvénytelen, erkölcstelen, bűncselekmény. Mivel a kapitalizmusban a termelőeszközök munkamegosztásban társadalmi és világméretekben működnek, ezért ez igényli a szocialista modellt, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokráciát, ennek megakadályozására szolgál a fasizmus.

A szocializmus létére és sikerére remek példa a Szovjetunió, amely 70 éven keresztül építette a szocializmust és világhatalom lett, amíg végül is legyőzte a mosolygó fasizmus. Talán ez lesz az emberiség vége! Talán ez volt az emberiség egyetlen lehetősége az emberré válásra!

Miért kell meghaladnia az emberiségnek a kapitalizmust?

A kapitalizmus a szocializmus, a szocialista demokrácia, az emberré válás ellen a fasizmussal harcol!
A kapitalizmus a hatalmáért a polgári demokráciában a mosolygó fasizmussal harcol!
A „kapitalista szocializmus" a nyílt diktatúrában és a polgári demokráciában is fasizmus!

A fasizmus a körülményekhez alkalmazkodva változatos formában működik!

A fasizmusnak akárcsak a kapitalizmusnak lételeme a jobboldali erkölcs, ami a felsőbbrendűség, az élősködés, az emberiséget felsőbb és alsóbbrendű emberekre, nemzetek, fajok, társadalmi osztályok szerinti felosztása. A kapitalizmus működéséhez a jobboldali erkölcs embertelensége nélkülözhetetlen, felsőbbrendűként élősködni csak így lehetséges. A kapitalizmus mindegyik formája ezért alapvetően jobboldali erkölcsű, csak így működőképes.

A kapitalizmus az jobboldali erkölcsű, bérrabszolgatartó, kizsákmányoló, élősködő társadalmi forma, ami már túlfejlődött, rothadó kapitalizmus, amit következetesen a fasizmus véd.

Ez a fasiszta-kapitalizmus különböző formákban, a körülményekhez alkalmazkodóan jelenik meg. Így lehet fajüldöző és mellette fajvédő, lehet szélsőségesen nacionalista, soviniszta, és hirdetheti a nemzetek és az osztályok felettiségét, a békét, a szabadságot, a demokráciát, a tekintélyuralmat és közben az osztályelnyomást, a gyarmatosítást, az élősködést, a felsőbbrendűséget, a jobboldali erkölcsöt valósítja meg.

A kapitalizmus a fasizmussal az emberiséget a barbárságba jutatta!

„A **fajelmélet** a faj, illetve a fajta biológiai kategóriáját minden más társadalmi kategória elé helyezi; ezzel különösen az osztálykülönbségek elsődleges szerepet tagadja vagy halványítja el. A nemzet fogalmát többé- kevésbé azonosítja a faj vagy a fajta fogalmával. Mindezzel igazolni akarja a nemzetek és osztályok egyenlőtlenséget, a népek elnyomását, vagyis az imperialista politika ideológiai alátámasztását szolgálja." - Filozófiai kislexikon

„**nacionalizmus**: a burzsoá ideológia és politika egyik elve, amely a nemzeti elkülönülés eszméjében, a más nemzetek iránti bizalmatlanság és a nemzetek közötti ellenségeskedés hirdetésében és ezek gyakorlati megvalósításában nyilvánul meg. A nacionalizmus a polgári nemzet kialakulása során keletkezett, és a kapitalizmus sajátos fejlődése határozza meg. … Az „általános-nemzeti" érdekek jelszavát hirdetve a polgári és reformista ideológusok a nacionalizmust, mint kifinomult eszközt a dolgozók osztálytudatának elhomályosítására, a nemzetközi munkásmozgalom megosztására, a nemzetek közötti háborúk és a kolonializmus igazolására használják." - Filozófiai kislexikon

A fasizmus embertelen jobboldali erkölcsét kiváltó okoknak lehetnek és vannak is a társadalmi élet felszínén látható nyomai, amit a kapitalizmus demokratikusan, emberségesen nem tud és valójában nem is akar kezelni. Ilyen például a megosztott világ, a szegénység, a nyomor, az élősködés, a felsőbbrendűség, a bérrabszolgaság, stb., aminek megszüntetését hazug szélhámos módon hirdeti, de valójában nem oldja meg. Mert ez a kapitalizmusban lehetetlen.

Mert a valóság, a valódi ok mélyebben a kapitalizmus működési módjában keresendő, valójában ezért nem képes megszüntetni ezt. A kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom, ennek megfelelően alakul a demokrácia és az emberi jogok. Mert a kapitalizmusban a lényege a tőkések felsőbbrendű élősködése.

Ehhez viszont feltétlenül szükséges a tudománytalan idealista vallásos világnézet, és a jobboldali erkölcs. Ez azonban alapvetően ellentmond a megosztott világ, a szegénység, a nyomor, az élősködés, a felsőbbrendűség, a bérrabszolgaság, stb., megszüntetésének. Ezeket a problémákat a kapitalizmusban nem lehet felszámolni.

Ezért kapta fel a kapitalizmus, mint alkalmas fegyvert a hatalma védelme érdekében a fasizmust, ami eddig jól bevált a számára, pedig nagyon ostoba, embertelen, tudománytalan a világnézete. A kapitalizmusnak alapvetően nem lételeme a fasizmus, sőt, de nem képes továbblépni a polgári demokrácia útján, nem képes eljutni a szocializmusba, ezért visszafordult a középkor barbarizmusába.

A továbblépés az emberré válásra, a demokrácia továbbfejlődésére szükség szerint a népi demokrácián keresztül a szocializmus, ami lehetőség, ami szükségszerűség az emberiség fennmaradására!

6

Az emberiség a fasizmussal nem válhat emberré!

A kapitalizmus a szocializmus terjedése ellen a fasizmust zúdította az emberiségre!
A fasizmusnak embertelen az erkölcse, zavaros tudománytalan a világnézete!
A fasizmus a kapitalizmus rothadása miatt állattá vált „emberek" tombolása!

A szocializmus az emberré válás egyetlen útja!

A fasizmus változatai

A kapitalizmusban a fasizmus a polgári demokráciától a nyílt diktatúráig változatos formákban valósulhat meg. Két jellegzetes alaptípusa alakult ki eddig.

Mindegyik fasizmus típus alapvetően kapitalista jobboldali diktatúra, így jellegzetessége a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság, az imperializmus, a gyarmatosítás, a világuralomra törekvés, a rablóháború, a terror, a kapitalista osztály-önkényuralom, a nacionalizmus, a sovinizmus, a népirtás, a kommunizmus ellenesség, a szociális demagógia, ami azonban a kapitalizmusról általában elmondható, bár ezeknek a komponensek a hatása, súlya a körülményekhez igazodik. Ezért a fasizmus az maga a modern következetesen osztályérdeket, a kapitalista termelési módot védő kapitalizmus, bármilyen formában is jelentkezik, ez kapitalista osztály-önkényuralom.

A klasszikus fasizmus

Az egyik alaptípus a demokrácia nyílt tagadásával totális kapitalista diktatúra. Ez a legkövetkezetesebb fasizmus, általában ezt hívják fasizmusnak! Fő jellegzetessége a kapitalizmus, az imperializmus érdekében a gazdaság, a társadalom tekintélyuralmi szervezése a „vezér-elv" alapján, a kommunizmus, a szocializmus, a dolgozók érdekképviseletei elleni kíméletlen nyílt háború, a nácizmus, a fajelmélet, az élettérelmélet, a tervszerű, következetes, törvényes népirtás. Ez a klasszikus fasiszta forma, amit a kapitalista állam törvényesen a joguralommal, de nyílt terrorral akár törvényesen vagy törvénytelenül is megvalósít, ennek érdekében az embertelenség erkölcsös és törvényes.

A klasszikus fasizmusban a társadalom proletár dolgozóinak semmilyen törvényes valódi osztály-érdekképviselője sincs. Ez a forma is jellegzetesen a „kapitalista szocializmus", ami a kapitalizmus érdekében tekintélyuralmi vezetővel totális gazdasági-politikai kapitalista osztály-önkényuralom.

Bár a mosolygó fasizmus is „kapitalista szocializmus", de a totális gazdasági-politikai kapitalista osztály-önkényuralom alapvetően a joguralommal, a „szabad demokratikus" parlamenti választásokban valósul meg, de dolgozó bérrabszolgák mégsem rendelkeznek semmilyen hatalommal.

Jellegzetes legkövetkezetesebb képviselője a nemzetiszocialista Hitler, és a forma névadója Mussolini vezetésével valósult meg, de ide sorolható még a korabeli japán császárság, és a Horthy „demokratikus" keresztény-nemzeti tekintélyuralmi fasizmusa is, valamint a szövetségeseik, a csatlósaik. Bár ezek között is vannak eltérések, de jellegzetes a tekintélyuralom, a „népvezető", a vezér, aki valójában nem a nép, hanem a kapitalista (feudális) élősködést, az imperialista érdekeket szolgálja.

Horthy, Szálasi, Hitler, Mussolini, a japán császár az élősködő imperialista, nacionalista érdekeket kiszolgáló „népvezető, vezér", a fasiszta tekintélyuralom megvalósítói voltak. Ezzel szemben, a fasizmus ellen következetesen vezette a harcot a néphatalomért Sztálin, aki a Szovjetunióban a dolgozók valódi népvezetője volt. Sztálin igen nagy összefogást megvalósítva tekintélyes vezető volt, de csak így lehetett eredményes. Sztálin nem volt tekintélyuralkodó, mert az egész társadalom érdekében vezette a dolgozókat a marxista-leninista kommunista párt segítségével a szocialista demokrácia útján. Sztálin a gondolkodó, humánus emberré válásra vezette a Szovjetunió dolgozó népét. A fasizmus ellen a legkövetkezetesebben, a legeredményesebben harcolt. Ami persze a fasiszta-kapitalizmus híveinek nem tetszett és most sem tetszik.

Azonban a klasszikus fasizmus forma sokat tanult híres elődeiktől az angol, francia, spanyol, portugál, stb. gyarmatosítóktól, amelyek hasonlóan barbár módszereket használtak, mint Hitler, és még manapság is használnak, ha szükséges. Ezek a nyugati gyarmatosító hatalmak voltak a fasizmus előfutárai, példaképei.

A mosolygó fasizmus

A másik fasiszta forma, amit jellegzetesen az USA vezetésével Anglia, a világháború utáni Japán, az EU és szövetségesei képviselnek. Ahol a polgári demokráciában „szabad, demokratikus" választások vannak, joguralom van, de a dolgozó proletárok számára mégiscsak a látszatdemokrácia valósul meg, mert valójában az osztályérdekükben minden törvényes lehetőség nélküli bérrabszolgák, ezért csak a beszélőszerszámnak járó demokráciájuk lehet. Így a hatalomban a többség, a dolgozó proletárok osztályérdeke nem valósul meg.

A kapitalizmus imperializmussá fejlődésével tulajdonképpen a hatalom világméretekben a fasiszta fináncoligarchia kezébe került („A monopolista banktőke egybeolvadása a monopolista ipari tőkével, s így a fináctőke, a fináncoligarchia létrejötte." - Lenin: az imperializmus gazdasági lényege), ami így világméretekben totális fasiszta-kapitalista hatalommá, fasiszta önkényuralommá vált. Ez a mosolygó fasizmus!

„**oligarchia** [gör.]: az ókori görög városállamokban kialakult kormányzati forma, amelyben néhány gazdag család kezében volt a hatalom. Általánosan használatos értelemben a hatalom összpontosulása kevesek kezében; a kizsákmányolók legfelsőbb rétegének (az arisztokratáknak vagy a nagytőkéseknek) gazdasági és politikai uralma, ill. ezeknek a rétegeknek az összefoglaló elnevezése …

fináncoligarchia: az —imperializmus korszakában a kulcsfontosságú gazdasági pozíciókat és lényegében az államhatalmat is birtokló fináctőkés csoport" - Politikai kisszótár

Vagyis valójában a mosolygó fasizmusban nem valósul meg, nem valósulhat meg a demokrácia a dolgozó proletárok osztályérdeke számára. A polgári demokrácia tehát a dolgozó proletárok számára nem valódi demokrácia, látszatdemokrácia csupán. A törvényhozói hatalomba, néhány kivételtől eltekintve, a dolgozó proletárok következetes osztály-érdekképviselői nem jutnak be. Így a dolgozó proletárok a közérdekben, a közhatalomban, osztályérdekeikben nem vesznek részt. Vagyis ez totális diktatúra a dolgozó proletárokkal szemben.

A mosolygó fasiszta kapitalista osztály-önkényuralomban a jogállami forma az uralkodó, de bármikor, ha szükséges átalakul vagy használja a klasszikus fasiszta formát, módszereit, fokozhatja a terrort és az önkényuralmat. De erre a formára is jellemző - szükség szerint -, ha rejtve is a nácizmus, a fajelmélet, az önkényuralom, a felsőbbrendűség, a népirtás. Azonban erre is meghatározó a kommunizmus ellenesség, társadalmi haladás meggátolására törekvés.

A mosolygó fasizmus jellemzői

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban jogállami formában működő totális kapitalista gazdasági-politikai hatalom, kapitalista osztály-önkényuralom van. A törvényhozói hatalom kapitalizmus érdekében, szervezésében, a kapitalizmus totális hatalmi monopóliumában a „szabad demokratikus" választások alapján jön létre. Azonban a törvényhozói hatalomba, jelentéktelen kivételtől eltekintve, a proletár dolgozók valódi következetes osztály-érdekképviselői, a kommunisták nem jutnak be, ezért kapitalista osztály-önkényuralom valósul meg, amely totális kapitalista osztályuralom. Ezen az alapon a polgári demokráciában a kapitalista diktatúra és az önkényuralom a dolgozó proletárok osztályelnyomása alapvetően a joguralomban valósul meg.

A mosolygó fasizmus jellegzetessége a dolgozó proletárok többségének osztály-öntudatlansága, illúziója az osztályok feletti demokráciáról, a bérrabszolgák szabadságáról, emberi jogairól, a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak egyenjogúságáról.

„A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája." - Marxista fogalomlexikon

„Az osztályérdekek objektívek, az osztályok társadalmi helyzetéből, életkörülményeik összességéből erednek. Az osztályharc az antagonisztikus osztályok között akkor is folyik, ha az elnyomott osztály nem ismeri fel alapvető érdekeit, ilyenkor az osztályharc spontán jellegű és nem mindig jelentkezik nyíltan. Ha az elnyomott osztály felismeri alapvető érdekeit, az osztályharc tudatos lesz és az osztályok nyílt összeütközésévé terebélyesedik." - Filozófiai kislexikon

A dolgozó proletárok következetes osztály-érdekképviselői a kommunisták!

A kapitalista osztály-önkényuralomban hozott törvényekkel a proletár dolgozók kapitalizmus-hívő „érdekképviselői" valójában a kapitalizmus érdekében tevékenykednek, nem következetesen képviselik a dolgozó proletárok osztályérdekeit, éppen hogy nem, így alapvetően osztályárulók. Ez a színjáték csak pankráció a dolgozó proletárok megtévesztésére, ezért ezek a „színészek" nem valódi érdekképviselők, valójában osztályárulók. Csak a marxista-leninista vezérfonalon járó kommunisták a valódi, a dolgozó proletárok következetes érdekképviselői.

A kapitalizmus minden formájában megvalósul a dolgozó proletárok feletti felsőbbrendű élősködés, az imperialista világuralomra törekvés, szükség szerint a fajelmélet, a nacionalizmus, a sovinizmus, a népirtás, a rablóháború, de alapvető a kommunizmus ellenessége. Ettől válik minden kapitalizmus fasizmussá! Mert a társadalmi haladást a körülményeknek megfelelően a joguralommal, a terrorral, a kapitalista önkényuralommal fékezi vagy lehetetlenné teszi, így válik reakcióssá, a társadalmi haladás ellenessé a kapitalizmus az emberiség számára.

A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével lehetővé, sőt szükségszerűvé válik a szocializmus értékeinek a megvalósulása, ehhez megjelennek a szükséges erők is, amelyek a dolgozó proletárok, sőt az egész emberiség érdekében a marxista-leninista kommunista szervezetek. A kapitalizmus a fasizmussal ez ellen harcol, így a társadalmi haladás, az emberré válás ellen harcol. A fasizmus a kapitalizmus védelmében, a világuramra törekvésért, a gyarmatosításért, az élősködésre, a felsőbbrendűségre, a társadalmi haladás elleni legkövetkezetesebb reakciós harci fegyvere.

„A **humanisták** az egyéniség szabadságát hirdették, harcoltak a vallási aszketizmus ellen, hirdették az ember jógát az örömre és földi szükségleteinek kielégítésére. A reneszánsz korának olyan kiváló humanistái, mint Petrarca, Dante, Boccaccio, Leonardo da Vinci, Rotterdami Erasmus, Giordano Bruno, Rabelais, Montaigne, Kopernikusz, Shakespeare, F. Bacon és mások, fontos szerepet töltöttek be a felvilágosultabb gondolkodás kialakításában. A polgári humanizmus a XVIII századi felvilágosítók műveiben érte el a világkorát, akik a szabadság, egyenlőség és testvériség jelszavát hirdették, s akik síkraszálltak az emberek azon jogáért, hogy akadálytalanul kifejlesszék „természetes adottságaikat". A polgári humanizmus azonban még legjobb megnyilvánulásaiban is korlátozott, mert nem érinti a dolgozók anyagi életfeltételeit, mellőzi tényleges szabadságuk kérdését, a magántulajdonra és az individualizmusra alapozza a humanista eszményeket.

Ezért a burzsoázia szempontjából megoldhatatlan ellentmondás támadt a humanizmus jelszavai és e jelszavaknak a tőkés társadalomban való tényleges megvalósítása között.” - Marxista fogalomlexikon

A szocializmus értékei a polgári demokratikus szabadságjogok, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség, az emberi jogok, a politikai-gazdasági-társadalmai egyenjogúságon alapuló demokrácia, a munka szerinti elosztás, a termelés társadalmi méretű szervezése a szükségletek kielégítésére, a társadalmi méretű tervgazdálkodás, stb..

Mivel a termelőerők fejlődésével a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége érik a kapitalizmus méhében ezért a kapitalizmus kezd átalakulni a „kapitalista szocializmusba”, aminek fasiszta-kapitalista változatai a klasszikus és a mosolygó fasizmus.

A polgári demokráciában működő mosolygó fasizmusban alapvetően a joguralom a kapitalista osztály-önkényuralom, a diktatúra, a terror eszköze, de azonos a cél a két alapforma között, ami korlátlan hatalom a proletár dolgozók felett a kapitalisták élősködése érdekében, ha erre módja van imperialista világuralomra törekvés a világméretű élősködés érdekében.

Azért mosolygó, mert nem a nyílt diktatúra, hanem a derűs, mosolygós látszatdemokrácia, a törvényesség, a joguralom a kapitalista osztály-önkényuralom fő fegyvere. Ahol a kapitalista hatalom a beszélőszerszámok emberi jogainak a védelmezőjeként lép fel, miközben a tőkések törvényesen élősködnek felettük, ennek érdekében felhasználja szélhámosan a szociális demagógiát, a hamis idealista tudománytalan világnézetet, a vallást, a proletárok szolgalelkű tudatra nevelését.

7

A tőkés osztály-önkényuralom a kapitalizmusban az maga a fasizmus!

A fasiszta-kapitalizmus mindegyik formájában megvalósul a totális gazdasági-politikai-törvényhozói-államhatalommal kapitalista osztály-önkényuralom. A dolgozó proletárok osztályérdekei alapvetően csak a kapitalizmus osztályérdekei elleni harccal, az osztályharccal valósulhat meg. Az osztályharcot azonban a kapitalizmus törvényesen és akár törvénytelenül is elnyomja a joguralommal és a terrorral. Ez a fasizmus különböző praktikus formáiban valósul meg, a polgári demokráciától a tekintélyuralmon keresztül a demokrácia nyílt tagadásáig.

A kapitalista osztály-önkényuralom tehát úgy valósul meg, hogy a hatalom semelyik formájában a dolgozó proletárok a saját és az osztályérdekeik következetes képviseletében érdemben nem vesznek részt. A társadalom többségét kitevő proletár dolgozók osztályérdekeit következetesen a marxizmus-leninizmus világnézetét követő kommunista párt képviseli, aki azonban - elenyésző kivételtől eltekintve - a hatalom semelyik formájában sem vesz részt. Általánosságban igaz, hogy a kapitalista osztály-önkényuralom minden tőle telhetőt megtesz, hogy a hatalomban ne érvényesüljön a többséget kitevő dolgozó proletárok osztályérdeke.

A kapitalizmus az osztályérdeke miatt a proletár dolgozók következetes érdekképviselőinek a működését korlátozza vagy megszünteti, amit a totális gazdasági-politikai hatalmával a joguralom, a terror, a diktatúra, az uralkodó kapitalista világnézet, az erkölcs, a társadalmi tudat, a kapitalista érdekérvényesítés monopóliuma tesz lehetővé.

Vagyis a kapitalista hatalom nem tűri a kapitalizmus érdekével, világnézetével ellentétes irányzatokat, bár ez nem mindig sikerül neki, de mindent megtesz ezért. Ez egyaránt érvényes a klasszikus és a mosolygó fasizmusra is, bár vannak különbségek a terror, az önkényuralom mértékében, formájában.

A fasizmus két alaptípusa az imperialista gyarmatosító törekvésekre valamint a szocializmus ellen, a kommunisták és a dolgozók demokráciája ellen mindig harcra kész és időnként összefognak ellenük, vagy egymás ellen harcolnak, mert vetélytársak és imperialista törekvéseik is vannak.

A fasizmus a körülményekhez alkalmazkodik, mivel a kapitalizmus imperializmussá fejlődött ezért világuralomra törekszik, a két alaptípus közül azt választja, amelyik a hódításának, a rablásának, az élősködésének, a védelmének a legmegfelelőbb. A kapitalizmus csak a szüksége érdekében, de nem feltétlenül választja a klasszikus fasiszta formát.

A „kapitalista szocializmus”

A „kapitalista szocializmus” a termelőerők és a kapitalizmus imperializmussá fejlődésével, a nemzeti határok (sőt már a föld) szűkké válásával, a szocializmus lehetőségének kialakulásával, a kommunista világnézet létrejöttével és megerősödésével, a kapitalizmus erőinek a vezetésével, a kapitalizmus fejlődésével, az evolúciójával alakul ki. A kapitalizmus így alkalmazkodik a megváltozott körülményekhez. Ez a fasizmus, fasiszta-kapitalizmus, ami nem szocializmus!

A termelőerők fejlődésével a kapitalizmusban erősödni kezd a szocializmus forma lehetősége, igénye, a társadalmi haladás kényszere, a kollektívában munkamegosztásban termelők és a termelőeszközök kollektív tulajdonának egysége, amelyre a kapitalista válasz a „kapitalista szocializmus", a fasiszta-kapitalizmus. Amely azonban kapitalizmus minden valódi szocializmus nélkül, valójában a szocializmus ellen a szociális demagógiával, a szocializmus értékeiből átvett, de a kapitalizmusban nem megvalósítható értékek szélhámos hazudozásával, totális kapitalista osztály-önkényuralommal, embertelen jobboldali erkölccsel és hamis idealista világnézettel a szocializmus megvalósítása ellen harcol.

„fajelmélet: (rasszizmus) (francia racisme a race faj) az emberfajok értékbeli egyenlőtlenségét, fölé- és alárendeltségét, a fajkeveredések káros voltát, az un. „tiszta faj" kitenyésztésének szükségességét hirdető antihumanista, reakciós, áltudományos elmélet. Az emberi fajok fiziológiai különbségéből azt a hamis következtetést vonja le, hogy az emberi fajok pszichológiailag, szellemileg nem egyenértékűek; egyesek jellegüknél, tulajdonságaiknál fogva eleve uralomra, mások ezek kiszolgálására hivatottak. A fajelmélet a faj, illetve a fajta biológiai kategóriáját minden más társadalmi kategória elé helyezi; ezzel különösen az osztálykülönbségek elsődleges szerepét tagadja vagy halvanyitja el. A nemzet fogalmát többé-kevésbé azonosítja a faj vagy a fajta fogalmával. Mindezzel igazolni akarja a nemzetek és osztályok egyenlőtlenséget, a népek elnyomását, vagyis az imperialista politika ideológiai alátámasztását szolgálja. Mint összefüggő elméletet először az eredeti tőkefelhalmozás, a gyarmatrendszer kialakulása idején dolgozták ki, azt hirdetve, hogy a felsőbbrendű „fehér faj" uralma jogos és törvényszerű az értéktelenebb színes bőrűek fölött. A hitleri *fasizmus* demagógiája és imperialista politikája nagyrészt a fajelméletre, a germán „kultúrfölény" elméletére támaszkodott. A fajelmélet megnyilvánulásai az antiszemitizmus, az angol—amerikai fajelméletből eredő négerüldözés. A fajelmélet ideológiájának kidolgozói a francia J. Gobineau, az osztrák L. Gumplowicz, G. Ratzenhofer és az angol származású, H Chamberlain." - Filozófiai kislexikon

„**A fasiszta pártok** és szervezetek az imperialista burzsoázia legagresszívebb köreinek képviselőiként, a monopoltőke támogatását élvezve, a néptömegekben élő szociális elégedetlenséget, a burzsoá parlamentarizmusból való kiábrándultságot kihasználva, demagóg antikapitalista, sokszor álforradalmi jelszavakat hangoztattak, hogy maguknak tömegbázist szerezzenek. Az államhatalmat megragadva, azt korlátlanul az imperialista körök érdekei szerint gyakorolták. A fasiszta diktatúra felszámolta belpolitikájában az alapvető polgári demokratikus szabadságjogokat, elnyomta a munkásmozgalmat és minden haladó demokratikus irányzatot, agresszív külpolitikájával pedig hódító háborúkat készített elő és robbantott ki. Politikájának megvalósításában ideológiailag a tudományellenes, embertelen fajelméletre és a geopolitikára (élettérelmélet), valamint a sovinizmus és antiszemitizmus uszító propagandájára támaszkodott. Szociális demagógiája főként a deklasszálódott rétegekre és a kispolgárságra gyakorolt hatást." - Filozófiai kislexikon

A nemzetiszocializmus

A nemzetiszocializmus, a „kapitalista szocializmus" egyik legkövetkezetesebb megjelenési formája. A kapitalizmus az imperialista harcához és a nemzet összefogására a nemzeti és a faji felsőbbrendűséget a nácizmust használja fel. A kapitalizmus az osztályharcát a következetes kommunistaellenességével, az osztályok felettiségének hazug hirdetésével, törvényesen nyíltan terrorista módon nyomja el a dolgozó proletárok osztályérdekeit, így fogja össze a nemzetet az élettér megszerzésére, így tör a világuralomra.

A nemzetiszocializmus a fasizmus híveinek széles körű támogatottságát is eléri a különböző társadalmi osztályokból a gátlástalan törvényes és törvénytelen rablásainak lehetőségével, az alacsonyabb rendű nemzetek, fajok kifosztásával, sőt megsemmisítésével. Az alacsonyabb rendűek, a politikai ellenfeleik, a kommunista osztályellenségeik törvényes és törvénytelen kiirtása az erkölcsük alapja. Ezzel az erkölccsel megfertőzik, terrorizálják, félelemben tartanak mindenkit, aki emberként gondolkodik. Ebben a fasizmus formában az ember-állat már a gondolkodó állat színvonala alá süllyed, már csak vadállat, már nem ember. Az emberek között vadállati harc van, a gondolkodás már csak ezt szolgálja. Ezt a vadállatok csak úgy lehet elpusztítani, mint ahogy a fenevadat szokás, irgalmatlanul. Ezt tette Sztálin!

A nemzetiszocializmus változatos formában a demokrácia korlátozásával, tagadásával, tekintélyuralommal, vezér-elvvel, nemzetvezetővel, a saját nemzetének dolgozó proletárjai feletti koncentrált totális kapitalista osztály-önkényuralmat valósít meg. Az imperialista rabló hódításához más nemzetek feletti uralomra tör, a saját nemzet és faj felsőbbrendűségét hirdeti, jogosnak véli ehhez a népirtást. A kapitalizmus a saját és más nemzetek proletár dolgozóinak kizsákmányolásával, az alacsonyabb rendű fajok, nemzetek kirablásával élősködik. Az uralma alatt lévő területen a fajelméletének megfelelően törvényesen népirtást hajt végre. Ez a fasiszta-kapitalizmus más nemzetek kárára terjeszkedik, és a lehetőségéhez képest a világuralomra tör.

A nemzetiszocializmus a demokrácia helyett a tekintélyuralommal, törvényes vagy törvénytelen terrorral, szociális demagógiával, az osztályok felettiség hirdetésével, de valójában a dolgozó proletárok osztályérdekeinek az elnyomásával, a fajelmélettel, a nácizmussal félrevezeti, szélhámosan becsapja a dolgozó proletárokat. A világuralma érdekében felsőbbrendű nacionalista, soviniszta, fajelmélettel, imperialista kapitalizmus, amely nyíltan hirdeti a saját nemzete felettiségét más nemzetek, fajok felett. Ez a klasszikus fasizmus!

„**koncentrációs tábor:** gyűjtőtábor a polgári lakosság nagy tömegei számára; a német nácizmus hírhedt eszköze politikai ellenfeleinek s az elnyomott népek polgárainak elkülönítésére, kiirtására, kényszermunkára való felhasználására. A hitlerizmus leghírhedtebb és legnagyobb koncentrációs táborai: Auschwitz, Dachau, Buchenwald és Oranienburg voltak, emellett azonban a kisebb táborok százai valósággal behálózták egész Németországot." Idegen szavak marxista magyarázattal

„**nácizmus** (a Nationalsozialismus rövidítése): a fasizmus hitlerista, „nemzetiszocialista" válfaja, amely az első világháború után Németországban fejlődött ki, s 1933-tól 1945-ig hatalmon volt." - Politikai kisszótár

Persze a klasszikus gyarmatosítók, Anglia, Franciaország, Spanyolország, Portugália, stb. kissé eltérő formában, de ugyanezt tették! Hirdették: A felsőbbrendű fehérek jogosan uralkodnak az alacsonyabb rendű sárgák, feketék, nemzetek felett! És így is cselekedtek, raboltak, gyilkoltak, nyomorba döntötték a fél világot! Mások kárára, mint a rablógyilkosok meggazdagodtak! Büszkék állatias tettükre! Ez náluk a civilizáció, a „fejlett nyugat", a „nyugati demokrácia"! Pedig csak gondolkodó hitvány állatok!

„A fehér felsőbbrendűség az az ideológia vagy hit, hogy a fehér emberek felsőbbrendűek más rasszokhoz képest és uralkodniuk kéne fölöttük. Az ideológia szerint meg kell védeni a fehér emberek hatalmát és minden kiváltságukat. A fehér felsőbbrendűség a tudományos rasszizmusból gyökerezik és az egyik fő indoklása volt az európai gyarmatosításoknak. ... Richard Toye, a Churchill's Empire szerzője azt mondta, hogy „Churchill azt gondolta, hogy a fehér emberek felsőbbrendűek voltak." ... Hitler Mein Kampfjában és az 1930-as években is gyakran méltatta az Egyesült Államok intézményes rasszizmusát. Náci jogászok támogatták az amerikai modell használatát. A rassz alapú amerikai állampolgársági törvények inspirálták a nácik nürnbergi törvényeit, amelyben intézményesítették antiszemita nézeteiket az állampolgársági és a német vér és német becsület védelmi törvénye alatt. Az árja népek fenntartásának érdekében 1935-ben vezették be ezeket a törvényeket, amely megtiltotta németek és zsidók, majd később németek és cigányok, illetve szlávok házasodását."

A mosolygó fasizmus

Ha elhagyják, vagy nem hangsúlyozzák a „nemzetiszocializmus"-ból a „nemzet"-it, és az osztályharc helyett a demokráciát vizionálják, hirdetik, akkor is maradhat a „kapitalista szocializmus", ami szintén kapitalizmus és egyben fasizmus is, a mosolygó fasizmus. A kapitalizmusnak ez a formája a polgári demokráciában működik, ami csak látszatdemokrácia a többség számára, kapitalista osztály-önkényuralom, de a tőkések felsőbbrendű élősködése, a világuralomra törekvése érdekében szükség szerint felhasználja a nemzetiszocializmus bevált módszereit is. Mert a nemzetiszocializmus a híres „nyugati demokráciáktól", az elődeitől örökölte és továbbfejlesztette a fasiszta módszereket.

A „kapitalista szocializmus" a kapitalizmusnak a fejlődésével, a túlfejlődésével, a szocializmussá érésével jelenik meg, de a kapitalizmus érdekében valójában a fasizmus különböző formáiban küzd a szocializmus ellen.

„**nemzetiszocializmus**: A német fasizmus ideológiája, amely a legszélsőségesebb nacionalizmuson, a germán fajok felsőbbrendűségét hirdető fajelméleten, a nyílt, brutális területi terjeszkedés (élettér) hirdetésén alapult, melyet belső terrorral, népek leigázásával és kiirtásával kíséreltek meg megvalósítani. A német nép megtévesztésére és a társ. bázis szélesítésére ugyanakkor a nacionalista jelszavakkal együtt gátlástalan szociális demagógiát hirdettek. A mozgalomnak szervezeti keretet adott a Német Nemzetiszocialista Munkáspárt (náci párt), s centralizált irányítást biztosított az ún. führer-elv, az egyszemélyi totális tekintélyen alapuló irányítás, amelyet Adolf Hitler "vezér és kancellár" személyesített meg. A nemzetiszocializmus mibenlétét az 1946-ban tartott nürnbergi per teljes valóságában feltárta s elítélte a béke, az emberiség elleni bűntetteket."

„A **fasizmus** a radikális, tekintélyuralmi nacionalizmusnak a 20. század első felében Európa egy sor országában megjelent formája. Nevét az olasz változatáról, a legkorábban kialakult olasz fasizmusról kapta. A fasiszták az adott nemzet totalitárius állammá történő egységesítésére törekedtek a nemzeti közösség tömegeinek mozgósítása révén, az élcsapat szerepét betöltő pártra támaszkodva. A fasizmus ellenséges a liberális demokráciával, a marxista szocializmussal, a kommunizmussal szemben. A fasiszta mozgalmak közös vonásai az állam fontosságának messzemenő hangsúlyozása, az erős vezető iránti rajongás, a nacionalizmus legszélsőségesebb formái, a saját etnikum felsőbbrendűségébe vetett hit – ez leginkább a fasizmuson belül a német nemzetiszocializmusra volt jellemző –, valamint a katonai szellem eluralkodása a társadalomban. A fasizmus a politikai erőszak, a háború és a gyarmatosítás eszközeivel keresi a nemzeti megújulást és álláspontja szerint a felsőbbrendű népeknek, „fajoknak" életteret kell szerezniük a gyengébbekkel és alsóbbrendűekkel szemben.

A fasizmus ideológiája következetesen hangoztatja az állam elsődlegességének elvét. Benito Mussolini és Adolf Hitler egyaránt maguk személyesítették meg az államot és ennek alapján megkérdőjelezhetetlen hatalmat igényeltek és gyakoroltak. A fasizmus bizonyos elméleteket és terminológiát a szocializmustól kölcsönzött, de azzal ellentétben az emberi társadalmon belüli fő ellentéteket nem az osztályok között találta meg, hanem a nemzetek és az emberi „fajok" között. A gazdasági életben a vegyes gazdaság mellett szállt síkra, amelyben jelentős állami tulajdon és állami beavatkozás mellett nagy teret kapott a nemzeti tőke, beleértve a nagytőkét is. A nemzetgazdaságban az önellátásra és a függetlenségre helyezték a hangsúlyt, ehhez igénybe vették a protekcionizmus eszközeit is. A fasizmus fő ellenségének a szocializmust és a kommunizmust tekintette, de időnként kritikus volt a kapitalizmussal szemben is, egyfajta „harmadik utat" javasolva a kapitalizmus és a marxista szocializmus között. A fasiszta mozgalmak a nacionalizmus harcias, szélsőséges, soviniszta, idegengyűlölő formáját képviselték. A tipikus fasiszta állam militarista jellegű volt, a katonai fegyelem elemeit kiterjesztette a társadalmi élet minden területére, és nagy hangsúlyt fektetett az egyenruhákra, díszszemlékre, valamint a monumentális építészetre."

A fasizmus változatok közös jellemzői

Mindegyik fasiszta formára jellemző, hogy imperializmussá fejlődött kapitalizmus, amely felsőbbrendű élősködő totális politikai-gazdasági hatalom, a fasiszta-kapitalista állam totális osztály-önkényuralma a dolgozó proletárok felett a tőkések érdekében; a dolgozó proletárok távoltartása minden valódi hatalomtól, az érdekérvényesítéstől; a világuralomra törekvés a dolgozó proletárokon való világméretű élősködésre.

Ehhez szükséges, a jól bevált szociális demagógia, a szélhámos hazudozások, szükség szerint a fanatikus nacionalizmus, a fajelmélet, a fajüldözés vagy akár ennek ellentéte a nemzetekfelettiség vagy a népfelség, de a lényeg a hazug szélhámos megtévesztés az élősködés, a felsőbbrendűség elfogadására, amire minden, akár aljas, embertelen módszert felhasznál.

A fasiszta-kapitalizmus nem működhetne az osztály-önkényuralom, a szükséges mértékű terror, a megfelelő buta embertelen szolgalelkű társadalmi tudat kialakítása nélkül, amit a kapitalisták hatalmi monopóliuma tesz lehetővé.

A kapitalizmus az imperializmusban a fasizmussal a világuralomra, az élettérre is törekszik más nemzetek kárára. A kapitalizmusban a magángazdaság (elsősorban a fejlett régiókban) olyan mértékben képes fejlődni, terjeszkedni, hogy képtelen megmaradni a nemzeti határain belül, kénytelen világuralomra törni, fékezhetetlenül akár mindenáron is. Ez a terjeszkedés összeütközésbe kerül más nemzetek ugyanilyen törekvésével, vagy csak egyszerűen a gyarmatosítás, a rablás a célja. Ez viszont háborúkra, sőt világháborúkra vezet.

Miért elkerülhetetlen a kapitalizmusban a fasizmus?

A kapitalizmusban törvényesen szabályozott a vállalkozás, ami az élet szinte minden területét átjárja. A kapitalista vállalkozás célja a tőkés befektető minél nagyobb profitra törekedése, de a kapitalista termelési módhoz szükséges a tőkebefektetés mellett a bérrabszolgaság is, így azonban a kapitalista modell súlyosan sérti az emberi jogokat. A társadalmi haladás, az emberi jogok megvalósítására a szocializmus alkalmas, ami eltörli a bérrabszolgaságot és ezzel megvalósítja az emberi jogokat, szocialista demokráciában építi a társadalmat. A kapitalizmusnak a fasizmusra ezért van szüksége, mert csak az emberi jogok megsértésével a bérrabszolgasággal működik.

A kapitalizmus a kevés tőkés magánérdekében a polgári demokráciában is fékezhetetlen a rablásban, az élősködésben. Ezt a vadállatot megfékezni, megállítani, megszelídíteni az emberiség érdekében csak a népi demokrácia, a szocializmus, a szocialista demokrácia, a kommunista világnézet képes.

Vagy marad az emberiség kipusztulása, visszafejlődése az állatvilágba!

A kapitalizmusban a fejlődéssel a tőke, a hatalom világméretekben egyre kevesebb tőkés (fasiszta) kezében koncentrálódik, ebben a koncentrált hatalomban érdemben az emberiség túlnyomó többsége nem vesz részt, így ez világméretű önkényuralom, ez a fasizmus világrendszere.

Az USA, az EU, Anglia és szövetségesei a mosolygó fasiszta hatalmak egy fasiszta világrendben egyesültek a NATO fasiszta hadseregének védelmében.

8

A kapitalizmus, a fasizmus világnézete, erkölcse

A fasizmusra, mivel kapitalizmus, jellemző rá a hamis idealista vallásos tudománytalan világnézet, az embertelen bérrabszolgaság, az élősködő, a felsőbbrendű jobboldali erkölcs, a szociális demagógia, a fajelmélet, a gyűlölet-, a félelem-keltés, a szélsőséges nacionalizmus, de a legfontosabb a szocialista demokrácia, a kommunisták elleni fékezhetetlen harc. A fasiszta-kapitalizmus legnagyobb ellensége a dolgozók demokráciája, a szocialista demokrácia, a kommunista világnézet, a gondolkodó, humánus emberré válás.

A fasizmushoz vezető út nagymértékben függ az adott történelmi helyzettől, a hozzá vezető történelmi eseményektől, a társadalom fejlődésének sajátosságaitól, a környező, a távoli nemzetek, népeknek történelemi kölcsön hatásaitól, hogy az adott esetben milyen formává alakul.

A fasizmus következetesen valósítja meg a hamis világnézete alapjának megfelelő embertelen erkölcsét, ami a gondolkodó vadállat színvonalának megfelelő. A fasiszta-kapitalizmus visszafejlődés az emberiség barbárságába! De, mivel a kapitalista modell a termelőeszközök, a demokrácia, a tudomány, a civilizáció fejlődésével egyre instabilabbá válik, igényli a változást, a védelmében csak egyetlen út lehetséges, a „kapitalista szocializmus”, ami a fasizmus.

A kapitalizmusnak a működési módja miatt a társadalmi haladás már nem az érdeke, ezért vált reakcióssá. Így a szocializmus, a kommunista világnézettel szemben kénytelen a gondolkodó állat színvonalán harcolni, mert ennél többre nem képes.

A szocialista demokrácia egyetlen következetes képviselője és megvalósítója a marxista-leninista kommunista párt, aminek legjelentősebb, eredményes megvalósítója a Sztálin vezette Szovjetunió volt. A szocialista demokrácia ellenségeivel szemben kíméletlen proletárdiktatúrával harcolt, eredményesen.

A fasizmus a polgári demokráciában

A polgári demokráciában, a totális gazdasági-politikai-törvényhozói kapitalista osztály-önkényuralomban, a demokrácia működése a „szabad demokratikus választásokban” alapvetően formális a proletár dolgozó nép számára, amit alapvetően el is fogadnak, így a saját osztály érdekképviselőkre a többség nem tart igényt. Amíg a

kapitalizmus fejlődik, kevés kivételtől eltérően, ez így is lesz. Sőt, mivel a termelőerők fejlődése lehetővé teszi a proletárok számára a magasabb életszínvonalat, a több szociális és emberi jog megvalósítását, miért is lázadoznának, így ideiglenesen csökkent az osztályharc. Az osztályharc csökkenése a valódi demokrácia hiányában azonban kedvez a kapitalizmus rothadásának, a fasiszta-kapitalizmusnak.

A proletárok többségének az osztályérdekeikről általában fogalmuk sincs, élnek, mint beszélőszerszámok, ezért, egy hazug mosolyért legtöbbször a szervezett osztályellenségeiket juttatják a hatalomba. Ez lehetetlenné teszi a demokráciát, mivel a többség érdekei nem jelentkeznek a hatalomban, ami súlyos társadalmi aránytalanságot, végül világméretű katasztrófát okoz. Mert a demokrácia hiányában a kapitalizmus szükségszerűen, fékezhetetlenül rothad!

A kapitalizmusnak, ha mégis szüksége volna a valódi demokráciára vagy néhány értékére, akkor bajba kerülne, mert ez nem valósítható meg a felsőbbrendű élősködő erkölcse, hamis világnézete miatt. Amíg kapitalizmus van, addig bérrabszolgaság is van, így a demokrácia a kapitalizmusban csak hazugság lehet.

A társadalmi tudat súlyos sérülését jelenti, ha a jelentős többség a saját osztályérdekei ellen van!

A polgári demokráciában működő kapitalizmus társadalmi tudatformája, világnézete, erkölcse sikeresen akadályozza azt, hogy a proletároknak saját osztály érdekképviselő igényük legyen. Így jobbára szervezetlenül egyénileg harcolnak a saját érdekükben. Működik az oszd meg és uralkodj! Ha azonban mégis eljutnak oda a proletárok, hogy a saját érdekeikben közösen fellépjenek, szervezkedjenek, akkor jön a terror, ami vagy a kapitalista érdekeltségű joguralom vagy a nyílt diktatúra formájában jelentkezik. Az osztályharcnak a tartós letörése pedig végül elvezet a társadalmi katasztrófába, mert a demokrácia nélküli világ rothad, a káosz felé halad és csak idő kérdése a pusztulása.

„**reakció** [lat.]: haladás ellenesség; a társadalmi fejlődéssel szemben kifejtett ellenállás; a hanyatló vagy bukott kizsákmányoló osztályok, ill. maradványaik aktív ellenállása a társadalmi haladással szemben; törekvés a történelmileg idejétmúlt társadalmi rendszer fenntartására, ill. visszaállítására; a kizsákmányoló osztályok politikai hatalma, erőszak a dolgozó osztályokkal szemben, a demokratikus szabadságjogok korlátozására, ill. megsemmisítésére, a népek nemzetek elnyomására irányuló politika. A haladásellenes erők gyűjtőneve.” - Politikai kisszótár

A mosolygó fasizmus a kapitalista joguralomban működik!

A fasizmus a polgári demokráciában is működik, mert ebben a formában is totális kapitalista osztály-önkényuralom valósul meg, mivel a (törvényhozói) hatalomba a proletárok következetes osztály érdekképviselői nem jutnak be, bár a terror alacsonyabb szintű, mint a nyílt diktatúrában és alapvetően a joguralom és a társadalmi tudat formálásának a monopóliuma a hatalom eszköze.

A polgári demokrácia jogalkotásában a proletárok következetes érdekképviselői, a szocialista demokrácia hívei nem vesznek részt, így valódi osztályérdekeiket a polgári törvények csak az osztályharc eredményeképpen tartalmazhatnak. Azonban, ha a polgári törvények tartalmaznak „proletár érdeket”, azt nem a proletárok valódi érdekképviselői, a marxizmus-leninizmus vezérfonalát követő kommunisták alkották meg úgy, hogy hatásuk minél kevésbé zavarja a tőkések, a gazda érdekeit, ezért nagyrészt megvalósításuk a demagógia körébe tartozik vagy a kapitalizmus felismert érdeke a meghatározó.

A polgári demokrácia és az osztályharc

A polgári demokráciában működő kapitalizmus uralkodó világnézete és erkölcse, valamint a politikai-gazdasági-törvényhozói hatalom és az államhatalom a tőkésosztályé, vagyis minden hatalom, így valósul meg a kapitalista osztály-önkényuralom. Ezért esélytelen a proletár dolgozó osztályok számára a demokrácia, a következetes osztály érdekképviselet megvalósulása, így a proletárok osztályérdekeit nem képviseli senki a polgári demokratikus államhatalomban. Ez önkényuralom, fasizmus, a mosolygó fasizmus!

A nyílt fasiszta diktatúrában mértéktelenül hazug, demagóg módon az osztályok felettiség hirdetésével minden valódi proletár érdekképviseletet eltörölnek, az osztályharcot a legradikálisabban elfojtják.

„a fasiszta államok korporációs államoknak nevezték magukat, mert arra törekedtek, hogy a különböző társadalmi rétegeket foglalkozási ágak, hivatások, szakmák stb. szerint korporációkban egyesítsék, és ezáltal a fasizmusnak osztályok feletti látszatot adjanak.” - Filozófiai kislexikon

„A korporativizmus (másként korporatizmus) (olaszul: corporativismo) ideológiai irányzat, amely szerint az egyes politikai érdekcsoportok (korporációk) egymással szemben nem ellenségesen állnak, egymással nem sztrájkoktól és osztályharctól terhes viszonyban vannak, hanem a munkabért és a munkafeltételeket békés egyetértésben rendezik. Maga a korporáció szó a latin corporatio (jelentése testület) szóból származik. … Két fő formája van: a tekintélyuralmi és a liberális korporativizmus. A tekintélyuralmi korporativizmus Mussolini fasiszta Olaszországában fejlődött ki, és később átvette az ausztrofasizmus és a nemzetiszocializmus is. Lényege a munkavállalóknak kötelezően egységes szakmai szervezetekbe tömörítése az állam által. … A korporatizmus alapgondolata az, hogy egy ország valamennyi lakosa - függetlenül attól, mely társadalmi réteghez vagy osztályhoz tartozik - közös érdekkel rendelkezik és emiatt az osztályharc maga, valamint a társadalom felosztása munkaadói táborra, ill. munkavállalói táborra az egész társadalom jólétére káros.”

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a proletár dolgozók egyetlen érdekérvényesítő eszköze az osztályharc, amit a kapitalista jogállam a tőkések, a kapitalizmus érdekében igyekszik törvényesen szabályozni, korlátozni, megakadályozni. Mivel a polgári demokráciában a törvényes hatalomba a többség, a dolgozó proletárok következetes osztály-érdekképviselői gyakorlatilag nem juthatnak be, ezért ez osztály-önkényuralom, vagyis fasizmus, a mosolygó fasizmus. A nyílt fasiszta diktatúrában az osztályharc már osztályháború, fegyveres kíméletlen háború!

A kapitalizmusban a gazda a bérrabszolga ura, így, ha a bérrabszolga morog, könnyen szabaddá válik, mint a madár repül, elszakad a rabszolgaszíj, éhezik, nyomorog, ezért inkább tűr, inkább elviseli a gazdi élősködését. De eljön az az idő, amikor kiegyenesíti a kaszáját és tómból, had hulljon a férgese.

„Osztályharc: olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje. Bebizonyítja, hogy a polgári társadalomban az osztályharc szükségszerűen a proletáriátus diktatúrájához vezet, melynek célja az osztályok megszüntetése: az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése." - Marxista fogalomlexikon

9

A polgári demokrácia és a szocializmus értékei

„A **felvilágosodás** széles körökben elterjedt a polgári forradalmak előkészítő szakaszában. A felvilágosítók sorába tartozik: Voltaire, Rousseau, Montesquieu, B. G. Herder, G. E. Lessing, 1. Ch. F. Schiller, W. Goethe és sokan mások. Tevékenységük nagyban hozzájárult az egyházi és feudális ideológia hatásának csökkenéséhez. A felvilágosítok harcoltak nemcsak az egyház, hanem a vallási dogmák, a skolasztikus gondolkodásmód ellen is. ... **francia materializmus** a XVIII. században: a francia filozófia a XVIII. sz.-ban főképpen mint a felvilágosodás egyik igen fontos eleme fejlődött; a felvilágosítok többségé a burzsoázia különböző rétegeinek ideológusa volt ... A francia materializmus nagy hatást gyakorolt a haladó filozófiai és társadalmi-politikai gondolkodásra az európai, amerikai és ázsiai országokban, s köztük Oroszországban: Ragyiscsevre, valamint az orosz forradalmi demokratákra, és másokra. ... A francia materializmus Marx által kiemelt szocialista tendenciája abban nyilvánult meg, hogy ez a materializmus a XVIII. sz. végétől — ugyan deista formában — filozófiai komponensként beiktatódott Saint-Simon, Fourier, Owen utópikus szocializmusába, akik igyekeztek megtalálni a valóságos feltételeket ahhoz, hogy valóra váljanak a francia felvilágosítók által meghirdetett humanista eszmények: minden egyes ember szabadsága, jóléte és boldogsága. Marx megállapította, hogy a francia materializmus „...egyenesen a szocializmusba és kommunizmusba torkollik" (Marx—Engels Művei. 2. köt. 129. old.). A francia materializmus csak akkor vesztette el szerepét a szocializmus filozófiai elméletében, amikor létrejött a marxizmus, amely kritikailag leküzdötte a korábbi s elsősorban a francia materializmus fogyatékosságait (a mechanicizmust, a metafizikusságot, a társadalom felfogás idealizmusát)." - Filozófiai kislexikon

A polgári demokrácia klasszikusai az emberi jogokat, a demokráciát, a polgári demokratikus szabadságjogokat, sőt az objektív tudományos világnézetet is a kapitalizmus, a vállalkozások szabadsága, az individualizmus keretében képzelték el, de ezek csak a szocializmus kollektív, tudatos, következetesen tudományos alapokon szervezett társadalmában valósulhatnak meg. Mert következetesen objektív tudományos világnézete csak a dialektikus és történelmi materializmusra épülő marxista-leninista kommunista pártnak van.

A szocializmus értékei (az emberi jogok, a polgári demokratikus szabadságjogok, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség", a valódi, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, a szocialista demokrácia, a munka szerinti elosztás, a tervgazdálkodás, stb.) az emberiség fejlődésével beszivárogtak a társadalmi tudatba, ez a nép, a dolgozó proletárok többsége számára fontos értéket, érdekeket jelent. Jelenti az emberi jogokat, a dolgozókra kiterjedő valódi demokráciát, a valódi érdekképviseletet, a munka szerinti elosztás elvét, a rabszolgaság, a bérrabszolgaság megszüntetését.

Még akkor is, ha ez nem tudatosan szocializmus értékeként van jelen a dolgozó proletárok tudatában. Ezt a fasiszta-kapitalizmus sem hagyhatja figyelmen kívül, de megvalósítani következetesen nem tudja, nem akarja, és nem is teszi. Ezért okosan, de szélhámosan, demagóg módon a megvalósítását vizionálja, szélhámosan hazudja, valójában azonban következetesen nem valósítja meg. A kapitalizmus csak annyit valósít meg a „szocializmus értékeiből", amely biztosítja számára a legtöbb profitot és a kapitalista rendet, a kényelmes kizsákmányolást, annyit valósít meg amennyi szükséges a kizsákmányoló társadalmi tudat fenntartásához. A kapitalizmus ennél tovább a társadalmi haladás útján nem haladhat. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom.

A dolgozók valódi demokráciáját csak az osztályharc és végül a szocialista forradalom valósíthatja meg, ami végül kizárja a hatalomból a kizsákmányolókat.

A polgári demokrácia értékeinek megvalósulása

„A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája." - Marxista fogalomlexikon

„**emberi jogok:** alapjogok, szabadságjogok, természetes és elidegeníthetetlen jogok, állampolgári jogok: az állampolgárokat megillető, a különböző társadalmi rendszerekben eltérő terjedelmű alkotmányokban rögzített legfontosabb jogok gyűjtőneve. Az **emberi jogok**

elismerésének követelménye a feudális kötöttségekkel szemben fellépő burzsoázia jelszavaként merült fel, kifejezve a tulajdon és a vállalkozás szabadságának követelését.” - Politikai kisszótár

A polgári demokrácia világnézet megteremtőinek a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, az emberi jogok nyilatkozata, a polgári demokratikus szabadságjogok, a jogállami forma megvalósítása volt az elképzelésük az emberibb világ megvalósítására, amit a kapitalizmus vállalkozói szabadsága keretében vélték megvalósíthatónak. Ez azonban csak nagyon részben sikerült, bár a feudalizmushoz képest javult az emberiség számára a demokrácia és az emberi jogok megvalósulása. A kapitalizmusban azonban bérrabszolgatartó társadalom valósult meg. A szocializmus a kapitalista bérrabszolgatartó társadalom megszüntetését valósítja meg.

A kapitalizmus termelési mód lényege leegyszerűsítve

„**Kapitalizmus:** a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés.” Marxista fogalomlexikon

Tőkebefektetés a vállalkozó profitjáért. A tőkével rendelkező vállalkozó a saját egyéni profitja érdekében bérrabszolgasággal történő árutermelése vagy egyéb vállalkozása. A vállalkozó a profitjához az árupiacon jut hozzá, ami a vállalkozást versennyel a konkurenciaharcban szabályozza. Ez egy nagyon leegyszerűsített modell, de ez a lényege. A pénzügyi és egyéb vállalkozás is lényegében ehhez hasonló, tőkebefektetés a profitért.

A kapitalista népgazdaság alapvetően a tőkés vállalkozók egyéni érdeke szerint alakul, a kapitalizmus működési módja által meghatározottan valósul meg. A kapitalista állam alapvetően ezt az egyéni kapitalista vállalkozó érdeket védi, így lesz törvényes a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság.

A kapitalizmus monopolkapitalizmussá fejlődésével ez némileg megváltozott, a tőke centralizáció és koncentráció világméretűvé vált, de a lényege mégis megmaradt, elenyészően kevés kizsákmányoló élősködése az emberiség dolgozói proletárjai felett.

A polgári demokráciában működő kapitalista termelési módot jellemzi még a szabad, törvényesen szabályozott, szinte „korlátlan” vállalkozás lehetősége, a törvény előtti egyenlőség, a születési előjogok megszűnése, a joguralom, stb.. A kapitalizmus azonban bérrabszolgatartó társadalom, ami rányomja a bélyegét, meghatározza az emberi és a szabadságjogok megvalósulását.

A kapitalista árutermelés, a pénzügyi és egyéb vállalkozás azonban megosztotta a világot, hasonlóan a feudalizmushoz kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra, valójában felsőbb és alsóbb rendű emberekre.

A kapitalizmus a termelőerők növekedésével világméretűvé fejlődött, nem tűri a nemzeti határokat, így világméretekre képes és törekszik is, imperializmussá vált. A világméretűvé válására minden, akár aljas, mocskos eszközt is felhasznál, mert a kapitalizmus az maga a verseny, a harc, csak így képes fejlődni, létezni. Ez a mocskos harc azonban lehetővé tette a fejlődést és szükségessé a fasizmust is.

A kapitalizmusban törvényszerű és valójában törvényes a felsőbbrendű élősködés, de ez ellentmond az emberi jogoknak, a demokráciának, ami osztályharcot generál, sőt ez az imperializmussal világméretű konfliktussá válik. Ez a konfliktus alapvetően a tőkések és a proletárok osztályharca nemzeti és világméretekben, bár a tőkések között is nemzeti és világméretű harc van azért, hogy ki élősködhessen a bérrabszolgákon. A kapitalizmus ezt az osztályharcot alapvetően a tőkések érdekében a dolgozó proletárok ellen a fasizmus különböző formáiban vívja, miközben világuralomra tör, az erősebb nemzet fosztogatja a gyengébeket.

10

Az emberré váláshoz a szocializmus vezet!

Tehát mint mindennek a kapitalizmusnak is van hasznos és káros tulajdonsága, oldala, ami nézőpont kérdése. A jobb világhoz, az emberré váláshoz az emberiség számára a hasznos, emberséges tulajdonságoknak kell felülkerekedniük. Ami hasznos és emberséges az emberiségnek az a szocializmus értékeiben nyilvánul meg, ez a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, az emberi jogok, a polgári demokratikus szabadságjogok, az emberi méltóság, a munka szerinti elosztás, a társadalom szükségletei szerinti tervgazdálkodás, stb.. De erre csak a szocializmus modell alkalmas. A kapitalizmusban a termelőerők gyorsan fejlődtek, de szélsőségesen megosztott és embertelen fasizmussá fejlődött társadalmi forma.

„A polgári humanizmus klasszikus képviselői, a XVIII. századi felvilágosítók, akik a **szabadság, egyenlőség és testvériség** jelszavát hirdették és az embereknek azt a jogát, hogy akadálytalanul kifejlesszék „természetes adottságaikat”. A polgári humanizmus azonban még legjobb megnyilvánulásaiban is korlátozott, mert nem érinti a dolgozók anyagi életfeltételeit, mellőzi tényleges szabadságuk kérdését, a magántulajdonra és az individualizmusra alapozza a humanista eszményeket. Ezért a burzsoázia álláspontjáról megoldhatatlan ellentmondás támad a humanizmus jelszavai és a jelszavaknak a tőkés társadalomban való tényleges megvalósítása között.” - Filozófiai kislexikon

A kapitalizmus a fasizmus nélkül már nem működőképes!

A kapitalista monopóliumok nemzeti és nemzetközi méretű harca, a tőkések és proletárok osztályharca megköveteli a tőkés államhatalom, a kapitalizmus védelmét és harcát is. A szocializmus lehetősége és szükségszerűsége érik a kapitalizmus méhében. Ezért kapitalizmus működési módja miatt szükségszerűen a hatalomból az osztályellenfeleket ki kell zárnia (Két dudás nem fér meg egy csárdában). Így az alsóbbrendű beszélőszerszámok következetes osztályérdek képviselőit nem engedi a hatalomhoz.

(A szocializmus pedig a kapitalizmus híveit zárja ki a hatalom minden formájából. Átmeneti forma a kapitalizmusból a szocializmusba a népi demokrácia, ahol polgári demokrácia és a szocialista demokrácia „együtt létezhet", de csak a marxista-leninista kommunista párt dominanciájával.)

Ennek megfelelően a totális kapitalista gazdasági-politikai hatalom érdekében a nemzet határain belül létre kell hozni a kapitalizmus védelmében a proletárok osztályharca ellen a totális hatalmat, a kapitalista osztály-önkényuralmat. Azonban a nemzet határain kívül lévő tőkés vetélytársak legyőzéséhez, és a gyarmatok megszerzéséhez, megtartásához szükséges gazdasági-katonai hatalmat is meg kell teremtenie. A fasizmus erre való, ezért szükségképpen különböző formája jött létre, alkalmazkodva a körülményekhez, világuralomra tört és jutott.

Ma a fasizmus uralkodik a földön.

Az olasz fasizmus: A fasizmus először Olaszországban jutott hatalomra. Az 1919-ben alakult fasciokból létrejött olasz fasiszta párt 1922-ben magához ragadta a hatalmat, 1926-ra pedig teljesen kiépítette totális diktatúráját. Az olasz fasiszta állam elnyomta a munkásosztály szervezeteit, és létrehozta a korporációk rendszerét (amelynek alapján *korporatív államnak*, is nevezték), agresszív külpolitikájával pedig háborús kalandokon (pl. olasz—abesszin háború) keresztül egy nagy olasz földközi-tengeri birodalom létrehozására törekedett.

A német *nemzetiszocializmus*: A fasizmus jellemző vonásai a legnyíltabban és legvisszataszítóbban Németországban mutatkoztak meg, ahol 1933-ban a „Nemzetiszocialista Német Munkás Párt" jutott uralomra a német és a külföldi monopoltőke segítségével. A hitleri uralom nyílt terrorista diktatúrája rendszerré tette a munkásmozgalom és minden haladó irányzat kegyetlen elnyomását, a koncentrációs táborokba való tömeges deportálást és az emberirtást, az azt igazoló felsőbbrendű (árja) és az alsóbbrendű (szlávok, zsidók stb.) fajokról szóló elmélet propagandáját, a féktelen militarizmust és sovinizmust, a kíméletlen agresszív külpolitikát, amely a világ újrafelosztásáért, idegen területek meghódításáért az olasz fasizmussal szövetkezve kirobbantotta a második világháborút.

Az **USA** a *mosolygó fasizmus* népirtó bombázásai - Korea és Kína (Korean War): 1950-53, Guatemala: 1954, Indonesia: 1958, Cuba: 1959-1961, Guatemala: 1960, Congo: 1964, Laos: 1964-73, Vietnam: 1961-73, Cambodia: 1969-70, Guatemala: 1967-69, Grenada: 1983, Libanon (both Lebanese and Syrian targets): 1983, 1984, Libya: 1986, El Salvador 1980s, Nicaragua: 1980s, Iran: 1987, Panama: 1989, Iraq (Persian Gulf War): 1991, Kuwait: 1991, Somalia: 1993, Bosnia: 1994, 1995, Sudan: 1998, Afganistan: 1998, Yugoslavia: 1999, Yemen: 2002, Iraq (US/UK on regular basis): 1991-2003, Iraq: 2003-2015, Afganistan: 2001-2015, Pakistan: 2007-2015, Somalia: 2007-8, 2011, Yemen: 2009, 2011, Libya: 2011, 2015, Syria: 2014-2015 – Ez közel 20 millió kiirtott ember, ez népirtás.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **fasizmus** (ol. fascio — eredetileg vesszőnyaláb, politikai jelentése szövetség) a legreakciósabb politikai irányzat a kapitalista országokban a kapitalizmus általános válságának időszakában; „a finánctőke legreakciósabb, legsovinisztább, legagresszívebb csoportjainak nyílt terrorista diktatúrája" (G. Dimitrov). Uralomra jutása azt jelzi, hogy a burzsoázia már nem tudta osztályuralmát a hagyományos parlamentáris módszerekkel fenntartani.

Az első világháború után a burzsoázia és a proletariátus közötti osztályharc kiéleződésének, a nagyarányú forradalmi fellendülésnek, a kommunista mozgalom előretörésének körülményei között alakult ki egyes országokban. A fasiszta pártok és szervezetek az imperialista burzsoázia legagresszívebb köreinek képviselőiként, a monopoltőke támogatását élvezve, a néptömegekben élő szociális elégedetlenséget, a burzsoá parlamentarizmusból való kiábrándultságot kihasználva, demagóg antikapitalista, sokszor álforradalmi jelszavakat hangoztattak, hogy maguknak tömegbázist szerezzenek. Az államhatalmat megragadva, azt korlátlanul az imperialista körök érdekei szerint gyakorolták.

A fasiszta diktatúra felszámolta belpolitikájában az alapvető polgári demokratikus szabadságjogokat, elnyomta a munkásmozgalmat és minden haladó demokratikus irányzatot, agresszív külpolitikájával pedig hódító háborúkat készített elő és robbantott ki.

Politikájának megvalósításában ideológiailag a tudományellenes, embertelen fajelméletre és a geopolitikára (élettérelmélet), valamint a sovinizmus és antiszemitizmus uszító propagandájára támaszkodott. Szociális demagógiája főként a deklasszálódott rétegekre és a kispolgárságra gyakorolt hatást.

A fasiszta diktatúrában uralomra jutott fasiszta párt vezetői a politikai és katonai hatalom birtokában militarizálták az államapparátust és a társadalom egész életét, és létrehozták az un. „totális" államot, amely teljes mértékben a monopoltőke szolgálatában állt. A nyugati polgári demokráciáknak a fasiszta hatalmak sorozatos agresszióit lehetővé tevő benemavatkozási és megbékéltetési politikája egészen a második világháború kitöréséig azon a törekvésen alapult, hogy a fasiszta agressziót a szocialista Szovjetunió ellen irányítsák.

A fasizmus elsősorban ott tudott uralomra jutni, ahol a munkásosztály erői megoszlottak, s emiatt a demokratikus erők nem tudták egységesen útját állni előretörésének. A fasizmus veszélyének ellenhatásaként kialakult az antifasiszta mozgalom a haladó erők részvételével, élükön a kommunistákkal. Egyes országokban a munkásosztály erői a harmincas években egységfrontba tömörültek, amelyre támaszkodva népfront jött létre (pl. Franciaországban, Spanyolországban stb.).

A fasizmus először Olaszországban jutott hatalomra. Az 1919-ben alakult fasciokból létrejött olasz fasiszta párt 1922-ben magához ragadta a hatalmat, 1926-ra pedig teljesen kiépítette totális diktatúráját. Az olasz fasiszta állam elnyomta a munkásosztály szervezeteit, és létrehozta a korporációk rendszerét (amelynek alapján *korporatív államnak*, is nevezték), agresszív külpolitikájával pedig háborús kalandokon (pl. olasz—abesszin háború) keresztül egy nagy olasz földközi-tengeri birodalom létrehozására törekedett. —

A fasizmus jellemző vonásai a legnyíltabban és legvisszataszítóbban Németországban mutatkoztak meg, ahol 1933-ban a „Nemzetiszocialista Német Munkás Párt" jutott uralomra a német és a külföldi monopoltőke segítségével. A hitleri uralom nyílt terrorista diktatúrája rendszerré tette a munkásmozgalom és minden haladó irányzat kegyetlen elnyomását, a koncentrációs táborokba való tömeges deportálást és az emberirtást, az azt igazoló felsőbbrendű (árja) és az alsóbbrendű (szlávok, zsidók stb.) fajokról szóló elmélet propagandáját, a féktelen militarizmust és sovinizmust, a kíméletlen agresszív külpolitikát, amely a világ újrafelosztásáért, idegen területek meghódításáért az olasz fasizmussal szövetkezve kirobbantotta a második világháborút.

A két világháború között más országokban is uralomra jutottak különböző jellegű fasiszta rendszerek, többségűkben katonai fasiszta diktatúra formájában, így pl. Spanyolországban és Japánban; Magyarországon már a Tanácsköztársaság leverése után megindult a fasizálódás. A kommunista párt törvényen kívül helyezése, a munkásmozgalom és a haladó erők ellen irányuló fehérterror, militarista és soviniszta alakulatok (ÉME, MOVE) szervezése, faji üldözés (numerus clausus), a demokratikus szabadságjogok korlátozása, soviniszta propaganda és revíziós törekvések a fasiszta Horthy-rendszer legfőbb jellemvonásai közé tartoztak.

A totális fasizmus bevezetésére irányuló tendenciák az 1930-as évek elejétől a gazdasági világválság és az annak nyomán jelentkező forradalmi tömegmozgalmak hatására, valamint az olasz, majd még inkább a német fasizmus befolyására egyre jobban kibontakoztak. Magyarország német megszállásával (1944. márc. 19.) a fasiszta diktatúra teljesen nyílt formát öltött (az ellenzéki pártok betiltása, deportálások stb.), amely 1944. okt. 15. után a hitlerista fegyveres erőkre támaszkodó nyilaskeresztesek véres terroruralmába torkollott. A magyarországi fasizmus 25 éves uralmának a felszabadító Vörös Hadsereg győzelmes előretörése vetett véget. A Szovjetunió és a többi antifasiszta hatalom győzelme a második világháborúban a fasiszta „tengelyhatalmak" felett megtörte a nemzetközi fasizmus és a reakció fő erőit.

A háború után azonban egyes imperialista államokban a legagresszívebb monopolista körök támogatásával újból aktivizálódtak a — sokszor új módszerekkel és jelszavakkal fellépő — fasiszta elemek (pl. az NSZK-ban, majd Franciaországban).

A fasizmus súlyos veszélyt jelent a békére és a nemzetközi biztonságra, ezért ismét fontos feladat, hogy a haladó erők összefogjanak ellene.

Gondolatok a kapitalizmusról

1

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

A kapitalizmus az jobboldali, felsőbbrendű, kizsákmányoló, élősködő, árutermelő piacgazdaság!
A kapitalizmusra jellemző az individualista erkölcs, az egyéni vállalkozás szabadsága, a gyors fejlődés!
A kapitalizmus létrehozta a fejlett világgazdaságot, a megosztott világot és a pénz az értékmérő!

A kapitalizmus azonban túlfejlődött, ezért konzervatív, reakciós, fasiszta társadalmi formává vált!

A kapitalizmus semelyik formája, változata sem szüntette meg, és nem is szüntetheti meg a kizsákmányoló osztálytársadalmakra jellemző megosztott emberiség embertelenségét, a megalázó úr-szolga viszonyt, a felsőbbrendű-alsóbbrendű emberek világát, hasonlóan a rabszolgatartó és a feudalista társadalmi formákhoz. Ettől lesz a kapitalizmus minden formája alapvetően jobboldali erkölcsű, felsőbbrendű, kizsákmányoló, élősködő társadalmi forma. A kapitalizmusban élő emberiség legfontosabb emberi jellemvonása az, hogy a túlnyomó többség megalázott más hasznáért élő alacsonyabb rendű szolga csupán.

A kapitalizmusban a működési módja miatt az emberi jogok elkerülhetetlenül súlyosan sérülnek, ennek érdekében akadályozza a társadalmi haladást, így azonban a valódi demokrácia megvalósíthatatlan. A kapitalizmus a fejlődésével, a túlfejlődésével minden formája szükségszerűen, elkerülhetetlenül reakcióssá vált. A kapitalizmusban a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia megvalósíthatatlan, mert meghatározó a tőkésosztály felsőbbrendű élősködő osztályuralma.

A kapitalizmus a fejlődésével alapvetően jobboldali erkölcsű reakciós konzervatív társadalommá vált. A kapitalizmus nem akar, és nem is tud a haladó társadalmi formába a szocializmusba fejlődni, mert a működési módja miatt szükségszerűen megosztott társadalmi forma. A kapitalizmusban a tőkések kizsákmányoló, élősködő embertelen osztályérdeke megosztja az emberiséget felsőbbrendű tőkés urakra és alsóbbrendű bérrabszolgákra. Ez alapvetően sérti az emberi jogokat, de a kapitalizmus csak így képes működni.

A termelőerők fejlődésével azonban érik a szocializmus megvalósításának lehetősége és a szükségszerűsége is, így a kapitalizmus minden formájára már a jobboldali konzervatív reakciós eszmei-politikai irányzat a meghatározó.

„**individualizmus**: minden olyan nézet, mely az egyént teszi a dolgok céljává, alapjává, mértékévé; a (saját) személyiség kultusza; társadalmi tan, mely szerint a társadalom jóléte az egyén legmesszebbmenő gazdasági cselekvési szabadságát követeli meg. A szocializmus — egy ilyen individualizmussal ellentétben — tagadja az egyes embernek azt a jogát, hogy a másikat kizsákmányolhassa." - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus ellentéte. ... A kapitalizmusban teljes győzelmet arat a burzsoá individualizmus, de egyidejűleg megszületik a kollektivizmus új formája is, melynek hordozója a proletariátus. A termelés társadalmi jellege, az a körülmény, hogy egy-egy üzemben nagy embercsoportok dolgoznak, a proletár kollektívák létrejöttére s a proletárok kollektivista gondolkodásának kialakulására vezet. A szocialista társadalomban a kollektivizmus a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező kollektivizmus társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése. A kollektivizmus a társadalom és az egyén között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyén fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele." - Filozófiai kislexikon

„Az **individualizmus** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával. Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől. ... A politikafilozófia mezőjében az individualista elmélet olyan kormányzatot képzel el, amelyben az állam feladata megvédeni az egyén szabadságát, de más területeken nem avatkozik bele az életébe. Ez ellentétes a kollektivizmus különböző elméleteivel: ezek az egyéntől elvárják a társadalom számára való hasznosságot, és bele akarnak szólni az egyén életébe, hogy az társadalmilag hasznossá váljék. A politikafilozófiában az individualizmust a laissez faire-rel is rokonítják."

„**jobboldali:** a politikában általában a reakciós pártok, személyek vagy magatartás jelzője. Onnan ered, hogy az ilyen pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a jobb oldalra ültették" - Politikai kisszótár

„**haladó eszmék**, amelyek a haladó társadalmi osztályok érdekeit és a társadalmi fejlődés érdekeit fejezik ki, a haladást szolgálják, és segítségére vannak a társadalomnak a napirendre került történelmi feladatok megoldásában. A haladó eszmék, ha meghódították az embermilliók elméjét, meggyorsítják a társadalmi fejlődést. A reakciós eszmék a régi társadalmi rendszer fenntartására törekvő erőknek az érdekeit szolgálják; ezek az eszmék fékezik a társadalom fejlődését. ... A kapitalizmus fejlődése nemcsak a burzsoázia érdekeit kifejező reakciós eszméket hoz létre, hanem forradalmi eszméket is, amelyek a kapitalizmussal végezni kívánó proletariátus és egyéb haladó erők érdekeinek kifejezői." - A marxista filozófia alapjai

„**konzervatív:** maradi; a haladás ellensége; a fennálló viszonyokhoz, a hagyományokhoz ragaszkodó" - Idegen szavak marxista magyarázattal

„Társadalmi gyökereit tekintve az idealizmus a materializmussal ellentétben, rendszerint azoknak a **konzervatív** és reakciós rétegeknek és osztályoknak a világnézeteként jelentkezik, amelyek nem érdekeltek a valóság hű tükrözésében, a termelőerők fejlesztésében és a társadalmi viszonyok gyökeres átalakításában.” - Marxista fogalomlexikon

„A **konzervativizmus** szociális és politikai eszmerendszer. A szó a latin conservare-ből származik, jelentése megőrizni, megmenteni. ... A konzervatív dogmatika szerint az emberek alapvetően nem egyenlőek fizikai és szellemi képességeikben, lehetőségeikben (a jogi egyenlőség természetesen ettől függetlenül fennáll). Az eszme szerint társadalmi hierarchia létezése egyszerre szükségszerű illetve törvényszerű, és a mesterséges egyenlősítő kísérletek csak erőszakkal képesek elérni céljukat, ezért helytelenek. Ennek megfelelően szükség van az úgynevezett uralkodó elitre. … A konzervativizmus legfontosabb jellemvonása a tradicionalizmus, amely a meglévő vallási, politikai, kulturális szokások és intézmények tiszteletét jelenti.”

„**Erkölcs**: társadalmi tudatforma, amely a társadalmi valóság erkölcsi viszonyait és kategóriáit (jóság, a jó, az igazságosság stb.) az emberi együttélés, magatartás azon normáinak, szabályainak összességét tükrözi és rögzíti, amelyek az embereknek egymás és a társadalom iránti viszonyát és kötelességeit szabályozzák. Az erkölcs jellegét a társadalmi-gazdasági rend határozza meg. Az erkölcs normáiban az osztály, valamely társadalmi réteg vagy a nép érdekei tükröződnek. ... A vallás az osztálytársadalmakban lényegében a kizsákmányolók erkölcsét védi. A polgári erkölcsöt a magántulajdonosi szellem hatja át: a polgári érvek és szokások az egoizmusban, az individualizmusban, az emberek iránti ellenséges viszonyban fejeződnek ki. Az imperializmus erkölcse legkövetkezetesebben és legreakciósabban a fasizmusban fejeződik ki. A tőkés társadalmi rend pusztulásával a polgári erkölcsöt a szocialista erkölcs váltja fel.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmusban a felsőbbrendűség és az ezen az alapon az élősködés erkölcsös!

A kapitalizmus hajtóereje az élősködés lehetősége erkölcsös. A kapitalizmus ennek érdekében, védelmében fejlődött fasizmussá. A kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdonának szentsége teszi lehetővé törvényesen az élősködést. Valójában az individualista erkölcs a kapitalizmusban elkerülhetetlenül ide vezet! A kapitalizmus útján haladva erről nem lehet letérni, mert az élősködés erkölcsös és törvényes. Ezért nem lehet a kapitalizmus útján maradva gondolkodó emberré válni, nem lehet megvalósítani a szocialista demokráciát, a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciát, nem lehet a szocializmus útjára áttérni, ez társadalmi forradalom nélkül nem lehetséges. Az individualista erkölcs a kapitalizmus működési módja miatt lehetetlenné teszi a valódi demokrácia megvalósítását.

A kapitalizmusban az individualista erkölcs uralma alatt az emberiség még csak a gondolkodó állat lehet!
A szocializmus kollektív erkölcse teszi lehetővé az emberiség számára a gondolkodó emberré válást!
Az ember csak a társadalomban, kollektívában, kollektív módon élve, gondolkodva képes emberré válni!

„A tőkés társadalom kizsákmányoló osztályai a legtöbbször nem végeznek termelőmunkát, ezért nem vesznek részt a nemzeti jövedelem termelésében. A nemzeti jövedelmet termelő osztályok mindenekelőtt a munkásosztály és a parasztság. A nemzeti jövedelmet azonban nemcsak a fizikai munkások állítják elő, hanem azok az alkalmazottak és értelmiségiek is, akiknek munkája közvetlenül irányul anyagi javak előállítására. Ez utóbbiak munkájára a termelőfolyamatban ugyanúgy szükség van, mint a fizikai munkások tevékenységére. Nélkülük a termelőerők mai fejlettségi fokán a kooperatív termelés el sem képzelhető.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A kapitalizmus a tőkések profitja érdekében árutermelő piacgazdaság, ami a proletárok munkájával, kizsákmányolásával, bérrabszolgaságával, élősködő embertelen jobboldali társadalmi forma. A kapitalizmusban törvényes a kizsákmányolás, az élősködés, ami azonban törvényes lopás, a dolgozó proletárok által termelt értéktöbblet törvényes tőkés elsajátítása, és ennek érdekében törvényes a bérrabszolgatartás, mert a kapitalizmus másként nem működik. Ez a jobboldali erkölcs lényege. A kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalmi forma! Ezért szükségszerűen a társadalmi haladás ellenes reakciós formává fejlődött gazdasági-politikai társadalmi rendszerré vált, és ennek védelmére szolgál a fasiszta-kapitalizmus különböző praktikusan a körülményekhez alkalmazkodó formája.

A kapitalizmusban szükségszerű és elkerülhetetlen a kapitalista osztály-önkényuralom!

A kapitalizmusban a tőkések politikai-gazdasági hatalmát, az élősködését a diktatúrával, a joguralommal, a terrorral különböző módon, a körülményekhez alkalmazkodó praktikus formában kapitalista osztály-önkényurammal védi. Ez a fasizmus, a kapitalista osztály-önkényuralom!

Ehhez szükségszerű és elkerülhetetlen a totális kapitalista politikai-gazdasági-törvényhozói hatalom. A kapitalista érdekeltségű médiumok és az oktatás monopóliumának hatására kialakul a kapitalizmusnak megfelelő konzervatív reakciós társadalmi tudat, a jobboldali erkölcs, a hamis tudománytalan idealista világnézet.

A kapitalizmus alap és felépítménye, a társadalmi tudata, erkölcse, világnézete és a totális politikai-gazdasági-törvényhozói hatalom együtt kapitalista osztály-önkényuralom, a totális hatalom, a fasizmus.

A kapitalizmus totálisan uralja a társadalmi alapot és a felépítményt, így valósul meg a kapitalista osztály-önkényuralom. Ennek a totális hatalomnak a védelmére szolgálnak a fasizmus különböző formái, mert ezt az önkényuralmat a törvényes joguralom, a szükség szerinti terror, a gondolat, a tudat feletti uralom nélkül nem lehet megvalósítani, mert a beszélőszerszámok néha lázadoznak, mert embernek képzelik magukat. A kapitalizmusnak elkerülhetetlenül el kell nyomnia az emberi jogokat, mert bérrabszolgatartó társadalom. Elkerülhetetlenül el kell nyomnia a szocialista demokrácia a valódi demokrácia következetes híveit, a dolgozók osztályérdekeinek következetes megvalósítására törekvő marxista-leninista kommunista világnézetet.

A kapitalizmus osztály-önkényuralma modernizált formában a rabszolgatartó társadalom, a feudalizmus földesúri, királyi önkényuralmának a funkcióit látja el, hozzá hasonló a feladata, ami a kapitalista felsőbbrendű kizsákmányolók élősködésének megvalósítása.

„Feudalizmus: társadalmi-gazdasági alakulat, amely a rabszolgatartó vagy ősközösségi rend felbomlása és pusztulása eredményeként jött létre és csaknem minden országban fennállt. A feudális társadalom alapvetőosztályai: a hűbérurak és a jobbágyok. A hűbérurak uralkodó kizsákmányoló osztályába tartozott a nemesség és a főpapság. Az uralkodó osztályon belül rendek szerinti hierarchikus tagolódás áll fenn, a kisebb hűbérurak a nagyobbak alattvalói voltak. Az egyik legnagyobb hűbérúr az egyház volt. A kizsákmányolt parasztság politikailag és jogilag egyaránt jogfosztott. ... A feudális termelési módot a földjáradék három fajtájának történeti egymásutánja jellemezte: a munkajáradék (robot), a termékjáradék és a pénzjáradék. ... A feudális társadalom felépítménye számos sajátossággal bírt: a feudális állam rendszerint a rendi vagy abszolút monarchia formáját öltötte, a társadalom szellemi életében pedig a vallási ideológia uralkodott." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmusban a kapitalista osztály-önkényuralom elkerülhetetlen, mert a kizsákmányolást az élősködést csak így lehet megvalósítani. Ehhez nélkülözhetetlen a dolgozó proletárok számára a felsőbbrendű-alsóbbrendű, az úr-szolga társadalmi tudat kialakítása. Ezért a kizsákmányoltak tudatát a médiumokkal, az oktatással, a vallással az élősködés elfogadására nevelik, a szükség szerinti erőszakkal támogatva. Ez a kapitalizmusban a tőkésosztály létérdeke miatt elkerülhetetlen, mert a lét határozza meg a tudatot, a tőkésekét is, és ehhez van totális hatalmuk is.

2

A jogállamiságban is lehet osztály-önkényuralom?!

„**Kant**, Immánuel (1724—1804): német filozófus, a klasszikus német filozófia első kiemelkedő képviselője. ... Kant jogi nézeteinek tulajdonképpeni alapja és történetileg haladó jelentősége abban keresendő, hogy a tulajdonjogon alapuló polgári „jogrendet" állította szembe a feudális jognélküliséggel és önkénnyel. A jogállamban minden személynek van szavazati joga, vagyis joga arra, hogy beleszóljon a köz döntésébe, s egyben magára nézve is érvényesnek ismeri el ezt a döntést. Az állampolgári szabadság Kant felfogásában a személynek az a joga, hogy csak azoknak a törvényeknek engedelmeskedjék, amelyekkel kapcsolatban kinyilvánította jóváhagyását. Az ebben az értelemben felfogott szabadsággal elidegeníthetetlenül rendelkeznie kell minden egyes állampolgárnak. Ugyanilyen elidegeníthetetlen jog Kant szerint minden állampolgárnak a törvény előtti egyenlősége - a társadalom eszményi állapotának az egyének és az államok közötti békét tekintette Ez azonban, mint mondotta, rendkívül távoli cél." - Filozófiai kislexikon

„A **jogállam** olyan állam, amely elismeri és betartja a nemzetközi és hazai emberi jogok és konvenciók hatályát és érvényességét, és saját működését is ezeknek rendeli alá. A jogállamiság, mint követelmény a legáltalánosabb értelemben a közhatalom jognak való alávetettségét jelenti. … Az angolszász politikai rendszerben a joguralom kifejezés használatos, ami azt fejezi ki, hogy a hatalommal felruházott emberek sem állnak a jog felett. … A joguralom fogalma az amerikai forradalom egyik vívmánya. Thomas Paine az 1776-os Common Sense-ben így ír erről: „Ahogy az abszolút kormányzatokban a Király a törvény, úgy a szabad országokban a törvénynek KELL a Királynak lennie; más uralkodó nem lehet"."

„**Mit jelent a jogállamiság? Mi a lényege?** Ahol jogállam van, ott egy miniszter, egy rendőr vagy egy polgármester is ugyanazokat a szabályokat köteles betartani, mint te. Senki nem áll a törvény felett. Ahol jogállam van, ott egy demokratikusan megválasztott kormány sem tehet meg akármit: bírók, ombudsman, civil szervezetek és újságírók biztosítják, hogy ne élhessen vissza a hatalmával. Ahol jogállam van, ott mindig megtudhatod, hogy a kormány mit miért csinál, és ha nem tetszik, elmondhatod nyilvánosan is. Ahol jogállam van, ott biztonságban élhetsz, hiszen pontosan tudod, hogy mit vár el tőled az állam, ahogy azt is, hogy te mit várhatsz el tőle. A jogállam lényege, hogy a törvényeknek, a jognak mindenki alá van rendelve. A szabályok mindenkire vonatkoznak. Teljes a törvény előtti egyenlőség és a jog uralma mindenki és minden intézmény felett."

A kapitalizmusban a kapitalista osztály-önkényuralom a jogállamiságban, a joguralomban is megvalósul, mert a többségnek, a proletár dolgozóknak - hasonlóan a nyílt diktatúrához - a törvényhozó hatalomban semmilyen beleszólása sincs az osztályérdekeik következetes érvényesítésére. A polgári demokráciák törvényhozásában, néhány ritka kivételtől eltekintve, érdemben a dolgozó proletárok következetes osztály-érdekképviselői (a marxista-leninista kommunisták) nem vesznek részt!

A kapitalista osztály-önkényuralmat a kapitalista termelési módnak megfelelő törvényekkel a joguralomban, a médiumok és az oktatás monopóliumával, az államhatalommal, a kapitalista alap és felépítmény valósítja meg, ami így totális gazdasági-politikai hatalom a dolgozó proletárok osztályérdeke felett, amit még a szükséges méretű és formájú terror is garantál. Ez totális kapitalista osztály-önkényuralom, ez a fasizmus.

Ráadásul a kapitalista gazdaságában a kapitalista gazda az úr a bérrabszolgáinak az életlehetőségei felett! Ha a gazda szabadon ereszti, szabaddá teszi a bérrabszolgát, mert már nincs rá szüksége, vagy haragszik rá, az éhezhet, nyomoroghat, a gazdának ehhez minden lehetősége megvan, amit a kapitalizmus a jogállami formában is biztosít a tőkés gazda, az egész tőkésosztály számára. Az ehhez szükséges jogszabályokat a tőkésosztály érdekében a kapitalista törvényhozás hozza meg. A kapitalizmusban törvényes a bérrabszolgaság és az élősködés, de ez ellen az emberi jogok megsértése ellen nem lehet törvényesen fellépni. A kapitalizmusban a dolgozó proletárok osztályérdekeinek érvényesítésre így csak osztályharca lehet az egyetlen megoldás! A „Világ proletárjai egyesüljetek!"

„**Alap és felépítmény**: a társadalom alapja: a gazdasági szerkezet, a termelési viszonyok összessége, amit végső soron a termelőerők fejlődése határoz meg. A felépítmény: az alapnak megfelelő politikai, filozófiai, jogi, erkölcsi, művészi, vallási nézetek és ezeknek megfelelő intézmények, szervezetek összessége. Ezek közül döntő szerepe van az államhatalomnak. A fejlődés során az alapnak van elsődleges

szerepe, ugyanakkor a felépítmény is aktív szerepet játszik a társadalom fejlődésében, visszahat az alapra, gyorsítja vagy akadályozza a fejlődést. Különösen fontos szerepe van a szocialista társadalom felépítményének, amely segíti a szocializmus gazdasági alapjainak lerakását." - Marxista fogalomlexikon

A szocialista demokrácia, ami a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, a jogállami formában a dolgozók osztályérdekeinek a megvalósítására törekszik, ami a munka szerinti elosztás, az emberi jogok érvényesítése, a bérrabszolgaság, az élősködés, a társadalmi megosztottság felszámolása, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőség megvalósítása, stb.. A szocialista törvényhozásban a kizsákmányolók (nyílt) hívei nem vehetnek részt, amit a proletárdiktatúra, a dolgozók osztályhatalma (próbál) akadályoz meg. **Mert a szocializmusban a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság bűncselekmény!** A szocializmusban a társadalmi alap és a felépítmény kollektív formában a dolgozók tulajdonában, érdekében és működésével létezik.

A polgári demokrácia a jogállami formában a kapitalisták osztályérdekeinek a megvalósítására törekszik ezért a dolgozó proletárok valódi osztály érdekképviselői, a marxista-leninista vezérfonalat követő kommunisták, ténylegesen, érdemben (ritka kivételtől eltekintve) nem vesznek részt a törvényhozói hatalomban, így a proletár dolgozók osztályérdeke (érdemben, konkrétan) nem is jelenik meg a törvényekben. A polgári demokrácia törvényhozásban a kapitalista osztály-önkényuralom, a mosolygó fasizmus a joguralommal, a terrorral harcol a proletár dolgozók valódi osztály-érdekvédői, osztály-érdekképviselői a kommunisták ellen.

A joguralom a klasszikus fasizmusban a nyílt diktatúrában is működik. De a kapitalizmus érdekében a terror, a népirtás, a kapitalista osztály-önkényuralom a klasszikus hitleri típusú fasizmusban nyíltan, gátlástalanul megjelenik a törvényekben is. Így lesz a joguralom a terror egyik formája. A klasszikus hitleri fasizmus a legkövetkezetesebb fasiszta-kapitalizmus!

A kapitalizmus törvényesen lehetővé teszi a kizsákmányolás embertelenségét!

A kapitalizmus törvényhozásában nem jelenhet meg az, hogy a tőkés kizsákmányolás, a bérrabszolgatartás, az erre alapuló élősködés az embertelen bűncselekmény, az emberi jogok súlyos megsértése, mert e nélkül működésképtelen lenne. Nem is jelenik meg. A szocializmusban már a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgatatás bűncselekmény, ami a törvényekben is megjelenik.

„**A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYA**: 1. § Magyarország: népköztársaság. 2. § (1) A Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama. (2) A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. A város és falu dolgozói választott és a népnek felelős küldöttek útján gyakorolják hatalmukat. 3. § A Magyar Népköztársaság állama védi a magyar dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét, harcol az ember kizsákmányolásának minden formája ellen, szervezi a társadalom erőit a szocialista építésre. A Magyar Népköztársaságban megvalósul a munkásság és a dolgozó parasztság szoros szövetsége a munkásosztály vezetésével."

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok következetes érdekképviselői hatékonyan félelem nélkül nem hirdethetik, nem bírálhatják, nem taníthatják az iskolákban, a munkahelyeken, a médiumokban, a törvényhozásban a kapitalizmus élősködő, embertelen természetét, az emberi jogok megsértését, a bérrabszolgaság gyalázatát, ez ellen nem szervezkedhetnek, mert a gazda lesújt az emberi jogaikért küzdő lázadókra.

A kapitalista törvényhozás ezeket a gyalázatokat elítélő jogszabályokat nem hozhat. A kapitalista alkotmányban nem szerepelhet az, hogy a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom, amely a működése miatt kénytelen kizsákmányolni, kénytelen az emberi jogokat megsérteni. Ezt a totális kapitalista hatalom, a kapitalizmus működési módja, a reakciós jobboldali erkölcse, a konzervatív idealista világnézete nem teszi lehetővé. Bár az emberi jogokról, a demokráciáról fecsegnek a kapitalizmus hívei a bérrabszolgatartó társadalomban.

Így azonban a kapitalizmusban nem lehet eredményesen, demokratikusan, törvényesen képviselni a dolgozó proletárok osztályérdekeit, amely kibékíthetetlen a kapitalista élősködéssel.

3

Átmenet a kapitalizmusból a szocializmusba a népi demokráciával

A szocializmus lehetősége, szükségszerűsége érik a kapitalizmus méhében!
A szocializmushoz stabil működéséhez szükséges a termelőerők magas szintű fejlettsége!
A kapitalizmus túlfejlődött, a védelme érdekében szükségszerűen fasizmussá változott!

A népi demokrácia azonban megoldás a fasizmus ellen, amíg szükség van a kapitalista modell hatékonyságára is, de ez csak a marxista-leninista kommunista párt vezetésével vagy legalábbis a dominanciájával működőképes. Mert egyedül csak a marxizmusnak van következetesen objektív tudományos

világképe a társadalom demokratikus vezetésére. A népi demokrácia már nem kapitalizmus, még nem szocializmus. A népi demokrácia a demokratikus erők összefogása a gazdaság gyors, hatékony fejlesztésére, a fasiszta-kapitalizmus elnyomására, ami alkotmányosan, jogállami formában, vagyis a joguralomban működik. Azonban a népi demokrácia a hatalma védelmében, a fasiszta kapitalista önkényuralomra törő bűnözők elnyomására nem nélkülözheti a proletárdiktatúrát.

A népi demokráciában működő proletárdiktatúra a dolgozók diktatúrája, amit a marxista-leninista kommunista párt vezet a dolgozó kommunistábból alakuló élcsapatával a fasiszta-kapitalista ellenforradalom letörésére, a népi demokrácia védelmére, felépítésére.

A népi demokrácia nem küszöböli ki teljesen a proletár bérrabszolgaságot, de törvényesen a társadalom érdekének alávetve korlátozza a tőkések hatalmát, önkényuralomra törekvését és a gazdaságot a társadalom érdekében tervszerűen, tudatos, tudományos módon szervezi. A nép demokrácia azonban kénytelen használni a proletárdiktatúrát a kapitalista-fasiszta ellenforradalom letörésére, a demokrácia védelmére.

4

A szocializmusba a legdemokratikusabb úton a népi demokráciával lehet eljutni!

A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével érik a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége!
A kapitalizmus útja a „kapitalista szocializmusba", a fasizmusba vagy a népi demokráciába vezet!
A kapitalizmus fejlődésének a vége a „kapitalista szocializmus", a fasizmus!

A beszélőszerszámoknak azonban nincs szüksége semmilyen hatalomra!?

A kapitalizmus politikai-gazdasági modellje megosztja, szétválasztja az emberiséget tőkésekre és proletárokra, gazdasági-politikai érdekérvényesítési hatalommal rendelkezőkre és csak a munkaerejükkel rendelkező bérrabszolgákra, a beszélőszerszámokra, felsőbb és alacsonyabb rendű emberekre. A beszélőszerszámnak, úgymint egy szerszámnak valójában nincs szüksége semmilyen hatalomra, ez valósul meg a kapitalizmusban. Azonban a beszélőszerszám embernek képzeli magát, de a kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom, így a proletár dolgozó bérrabszolga beszélőszerszámnak csak ennyi emberi joga lehet. A népi demokrácia ezen már tud segíteni, mert tudatos, tudományos módszerrel szervezett társadalmi forma, ami a kapitalizmusról nem mondható el.

A polgári demokráciában a választások alapvetően a kapitalizmus érdekét szolgálják!

A polgári demokratikus választásokon a totális tőkés gazdasági-politikai hatalom, a kapitalizmus uralkodó világnézete és erkölcse, az oktatás, a médiumok, a teljes kapitalista érdekeltségű alap és felépítmény birtokában nincs esélye a dolgozó proletároknak a valódi következetes osztály-érdekképviselőit, a marxista-leninista kommunistákat érdemben a kapitalista hatalomba juttatni. Vagyis a széleskörű, a valódi demokrácia nem valósulhat meg, így csak az osztályharc lehet a proletár dolgozók érdekérvényesítési lehetősége, ami időnként valóságos kegyetlen háború, osztályháború! A demokrácia hiánya csak ezt teszi lehetővé!

A kapitalizmusban a beszélőszerszámok valójában nem is igénylik a demokráciát!?

A polgári demokráciában a társadalmi tudat meghatározója alapvetően az, hogy a proletár dolgozóknak nem kell az osztályérdekeiket saját maguknak képviselni, mert a felsőbbrendű jóságos gazda ezt megteszi helyettük, amit a világnézet, az erkölcs és a kapitalista törvényhozás is támogat. Valójában azonban a proletárok többsége, a beszélőszerszám nem is érti ezt a problémát, mert a tudatuk erre az alacsony, buta gerinctelen szolga színvonalra lett kialakítva, így elfogadják az alacsonyabb rendűségüket. De ettől ez még kapitalista-osztály önkényuralom, a dolgozó proletár többségnek a hatalomnélkülisége, alárendeltsége a rajtuk élősködőknek. Ez nem is lehet másként, mert a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom.

Szüksége van egy szerszámnak a demokráciára?

Azonban, ha a proletár tömeg a kapitalizmusban az osztályöntudatra ébred, mert a léte a tét, akkor jöhet, irgalmatlanul jön a forradalom! Vinnyogva menekülnek a fasiszta-kapitalista férgek! Ez a tragédia azonban megakadályozható a népi demokráciával. A kapitalizmus híveinek ezt el kell fogadniuk, mert az emberiség léte a tét! A népi demokráciában a kapitalizmus valódi értékei is érvényesülhetnek, de csak a marxista-leninista tudományos világnézetnek alárendelten, a következetesen objektív tudományos módszer felhasználásával.

A kapitalizmus valódi értékei

Az egyéni vállalkozó szellem, a vállalkozó tőkés érdekében a gazdaság gyors fejlődése, a vállalkozó tőkés számára a minél hasznosabb gazdaság felépítése, az egyéni érdekeltség lehetőségének megvalósulása, az

emberiség felrázása a tunyaságból, stb., ami nagyon hatékony a szocializmushoz szükséges termelőerők színvonalának megvalósulásához. Ehhez párosulva a szocializmus értékei, a következetesen objektív tudományos világnézet, a szocialista demokrácia, az emberi jogok következetes megvalósítása, a társadalmi tudatosság, tudományosság elvezet a gondolkodó emberré válásra. A népi demokrácia ezt a lehetőséget rejti magában.

A kapitalizmusban a beszélőszerszámok számára a demokrácia nem valósul meg, de valójában nincs is igényük rá!

A kapitalizmusban az emberek túlnyomó többsége, a kapitalisták és a proletárok tudata sem igényli, sőt nem is tarja szükségesnek a proletárok részére az osztályérdekeik érvényesítésére a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciát. A kapitalizmus működési módja ezt alapvetően gátolja.

Bár a proletárok osztályérdeke a valódi demokrácia, de ezt alapvetően csak a marxista-leninista kommunisták értik meg. Hiába az osztályérdeke a dolgozó proletároknak a valódi demokrácia ezért a kapitalizmusban általában következetesen nem küzdenek, a többségnek valójában nincs is igénye rá, mert nem is érti ezt a problémát. A szerszám már csak ilyen. Ez azonban a kapitalizmus bűne, mert ez az érdeke! A népi demokrácia, majd a szocializmus ezen segíthet.

A proletár dolgozók, a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok, akik szinte minden idejüket, energiájukat a létfenntartásukra fordítanak, így a demokráciára már nincs is idejük, így igényük, akaratuk és lehetőségük sem. A demokráciához gondolkodó emberré nevelt osztályöntudatossággal, a döntésekhez szükséges ismeretekkel, információkkal kell rendelkezni, amire a polgári demokrácia a proletárok osztályérdeke szempontjából nem alkalmas. Persze, ha jön a társadalmi katasztrófa, akkor gyorsan tanulnak a beszélőszerszámok és a „Munkás ököl - vasököl, oda csap, ahova köll!”. A népi demokrácia forma ezen segíthet, mert a demokráciát kiszélesíti, a kapitalista osztály-önkényuralmat elnyomja!

A polgári demokráciában működő kapitalizmusnak éppen az az érdeke, hogy a kapitalizmust, a dolgozó proletárok kárára meggazdagodott kapitalista élősködőket, a tevékenységüket az emberiség érdekének, a kizsákmányoló kapitalistát a munka hősének mutassa be.

Bár az is igaz, hogy a kapitalizmusban a vállalkozó szellemű kapitalista emberek közül sokan valóban nagyon értékes képességgel rendelkeznek, ami az emberiség számára valóban hasznos. A kapitalizmus azonban bérrabszolgatartó társadalom, ami embertelen, sérti az emberi jogokat.

A kapitalizmusban az emberiség többsége beszélőszerszám!

A kapitalizmusban így szükségszerűen a többség osztály-öntudatlan alacsonyabb rendű szolgalelkű „ember”, beszélőszerszám, de ez nagyon veszélyes az emberiség jövőjére nézve. Ez az alacsonyabb rendű, osztály-öntudatlan, gerinctelen szolgalelkűvé, beszélőszerszámmá nevelt emberiség az emberi faj szégyene, az emberiség civilizálatlansága, meggyalázása. Ez a kapitalizmus bűne! Még szerencse, hogy a többség ezt nem is érti, úgy, mint ahogy az kannibál társadalomban az emberevés természetes, így a kapitalizmusban az élősködés a természetes. Lehet így az ember-állat gondolkodó ember?

A kapitalizmusban a tőkésosztály totális politikai-gazdasági hatalma: az diktatúra, az kapitalista osztály-önkényuralom, az maga a fasizmus! A szocializmus ez ellen harcol.

Bérrabszolgatartó társadalom proletár bérrabszolgahajcsárjai

A kapitalizmus mindegyik formájában a termelőeszközök szinte totális birtokosa a tőkések osztálya, így gazdasági hatalmával szükségszerűen a politikai hatalomnak is totálisan a birtokába kell jutnia, mert a gazdaság nem működhet a politikai hatalom nélkül. Ehhez a tőkéseknek az alárendelt dolgozó proletár bérrabszolga tömeg szimpátiájára és rabszolgahajcsárokra is szüksége van.

„**Politika:** az állam ügyeiben való részvétel, az állam irányítása, az állam tevékenységi formáinak, feladatainak, tartalmának meghatározása. A politika körébe tartoznak az államberendezésnek, az ország igazgatásának, az osztályok vezetésének, a pártharcnak stb. kérdései. A politikában az osztályok létérdekei és kölcsönös viszonyai fejeződnek ki. A politika nemzetek és államok közti viszonyt is kifejez (külpolitika). Az osztályok közötti viszony, - s ennélfogva az osztályok politikája is - gazdasági helyzetükből következik. A politikai eszmék és a nekik megfelelő intézmények alkotják a felépítmény fő alkotórészét, amely a gazdasági alapon emelkedik.” - Marxista fogalomlexikon

„**politika:** A társadalom vezetésének tudománya. Az a tudomány és gyakorlat, illetve az ezzel összefüggő elvek és ezek alkalmazásának a rendszere, amelynek segítségével egy társadalom minden tagja számára elérhető az észszerűség, a béke, a biztonság, és a közös, illetve egyéni célok felé haladás. A hatalommal kapcsolatos elvek és gyakorlatok összessége. A társadalom irányításának a tárgya. Általában úgy gondolunk a politikára, mint a hatalomért folytatott küzdelemre, mint ennek színterére, s mint a politikai színtér eseményeire.”

A jogállamban, a joguralomban a kényszert megvalósító bérrabszolgahajcsár, a rendőr, a katona, a hivatalnok, a joghatalom dolgozói, is tömegével a dolgozó proletárok közül kerülnek ki, akik szükségesek a

tőkésosztály élősködésének biztosításához, a hatalma védelméhez, a proletár osztályérdekük ellenére még is a kapitalizmus fő támaszai.

A médiák, az oktatás és a vallás a társadalmi gondolkodás, a társadalmi tudat formálói. Az ezekben az intézményekben tevékenykedő tudatformáló bérrabszolgahajcsár proletár dolgozók sikeresen kialakítják a kapitalizmus érdekének megfelelő erkölcsöt, világnézetet. Így a proletár dolgozó bérrabszolgák segítségével, a joguralom, a kényszer és a társadalmi tudat együtt jól szolgálja a bérrabszolgatartó társadalom hatalmát.

Ezek az osztályérdekeik ellen harcoló dolgozó proletárok a kapitalista hatalom, a kizsákmányolók, az élősködők katonái, valójában mégiscsak osztályárulók, a viszonylag kedvező társadalmi helyzetük „kényszere" vezeti őket erre az útra, igen erős támaszai a kapitalista osztály-önkényuralomnak! Ezek a dolgozó proletárok a bérrabszolgahajcsárok, a jog, a kényszer, az erkölcs, a gondolkodás, a tudat hatalmával uralkodnak a proletárok felett a kapitalizmus érdekében. A kapitalista állam proletár katonái a kapitalisták kizsákmányolását, az élősködését, a hatalmát biztosítják. A kapitalizmus a proletár bérrabszolgahajcsárok nélkül hatalomnélkülivé válna.

A kapitalizmusnak szükségszerűen a bérrabszolgákat ki kell zárnia a hatalomból!

A kapitalizmusban szükségszerűen az államhatalomnak is a tőkések osztályának a totális ellenőrzésével kell működnie. Mert a proletár dolgozók és a kizsákmányoló élősködő tőkések osztályérdekei kibékíthetetlenek, így az osztályharc elkerülhetetlen, amit a kapitalizmus az osztály önkényuralommal, a társadalmi tudat kialakításával, a fasizmus különböző formáiban valósítja meg. Vagyis a kapitalizmusban a dolgozó proletárokat minden hatalomból, az államhatalomból is szükségszerűen ki kell zárnia, ez elkerülhetetlen. Így a kapitalizmusban lehetetlen a demokrácia megvalósulása a bérrabszolgák számára! Nem is valósul meg!

„**Állam:** az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve, amelynek feladata az uralkodó osztály érdekeinek védelme, a fennálló termelési és társadalmi viszonyok fenntartása, a vele szemben álló társadalmi-politikai erők elnyomása, a társadalom ügyeinek az uralkodó osztály érdekeinek megfelelő intézése és irányítása, az uralkodó osztály érdekeinek védelme külsőerőkkel szemben. Jellegét és céljait végső fokon a gazdasági rendszer határozza meg. Az állam az uralkodó osztály hatalmát különböző erőszakszervezetek és intézmények (hadsereg, rendőrség, büntetőszervek, hivatali apparátus) rendszerével biztosítja." - Marxista fogalomlexikon

A polgári demokrácia híres törekvése a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség", az emberi jogok a kapitalizmusban a működési módja miatt alapvetően sérülnek, így a széleskörű, az összes társadalmi osztály, a dolgozó többség számára a valódi demokrácia megvalósíthatatlan, a kapitalizmusban ez lehetetlen és erre nem is törekszik. Bár demokráciáról fecseg, ez valójában szélhámos hazudozás csupán.

A népi demokráciában azonban már a dolgozók (proletárok) valódi osztály-érdekképviselői, a marxista-leninista kommunisták a társadalomban vezető szerepet töltenek be, a törvényhozás meghatározó szereplői. Ha ez nem így van, akkor az ellenforradalom, a kapitalista restauráció győzedelmeskedik, ami kizárja a dolgozókat a hatalom minden formájából. A népi demokrácia csak a szocializmus erőinek a vezetésével működhet eredményesen!

„**népi demokrácia** a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet államhatalma, amely államhatalomnak a tartalma csakis a proletárdiktatúra lehet. ... A proletárdiktatúra megteremtéséhez és fenntartásához arra van szükség, hogy a dolgozó nép többsége támogassa, hiszen a proletárdiktatúra a kizsákmányolt többség diktatúrája a kizsákmányoló kisebbség felett. ... A népi demokrácia gazdasága tehát átmeneti gazdaság. Átmenetet alkot a kapitalista gazdaságból a szocialista gazdaságba. Olyan gazdaság ez, amelyben már a szocialista elemek az uralkodók, de még megvannak a tőkés elemek és főleg a kisárutermelés" - A szocializmus politikai gazdaságtana

5

Az osztályharc, az osztályháború, a társadalmi forradalom

A kapitalizmusban az osztályharc azonban akkor is folyik, ha ennek a felszínen szinte semmi nyoma sincs, gyakran csak a rothadás bűze érezhető (persze ez csak azok számára érthető, akik ehhez a megfelelő tudományos világnézettel rendelkeznek), pedig csak nyitott szemmel, azaz jó orral, gondolkodó emberként kell figyelni.

Ez a rothadás egyfajta közömbösség, az összefogás helyett az emberek elkülönülése, az egymással szembeni bizalmatlanság, az emberek közötti felesleges értelmetlen versengés, harc, az agresszivitás, az érhetetlen, a megoldhatatlan társadalmi problémák, a világméretű nyomor, a rabló háborúk, a hamis tudománytalan világnézet, a médiumok, a politikusok szélhámos, gátlástalan profi (goebbelsi) színvonalú hazudozásai.

Ehhez járul a kapitalizmusban elkerülhetetlen bűnözés, a tőkésosztály nyílt törvényes erkölcsös élősködése, a közvagyon magánérdekeltségű felhasználása, a szinte nyílt korrupció és ezen bűncselekmények passzív tűrése, az ehhez alkalmazkodó erkölcsi norma, világnézet és a dolgozók részéről a kapitalista osztály önkényuralom elfogadása, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia elutasítása.

Ezek a jellemzők nem a gondolkodó emberek tulajdonságai, ez inkább a gondolkodó állaté, azonban ennél többre a kapitalizmus nem juthat.

„Paul Joseph **Goebbels** (Rheydt, 1897. október 29. – Berlin, 1945. május 1.) német politikus, Adolf Hitler nemzetiszocialista Németországának propagandaminisztere 1933 és 1945 között, Adolf Hitler közvetlen munkatársa és a végsőkig kitartó híve. A náci rezsim kevés diplomás értelmiségi vezetője közé tartozott. Gátlástalan propagandatevékenysége a második világháború után világszerte fogalommá vált. Szónoki tehetségéről és szélsőséges antiszemitizmusáról is nevezetes volt."

„A termelési viszonyok típusának a megváltozása a kizsákmányoló jellegű osztálytársadalmakban osztályharc eredménye, forradalmi úton megy végbe. ... A gazdasági fejlődés törvényeinek ismerete igen fontos a proletariátus osztályharca szempontjából. Ezek feltárása mutatta meg a dolgozó tömegeknek, hogy a kapitalizmus kizsákmányoló rendszere nem örök, meghatározott történelmi fejlődés eredményeképpen jött létre, s pusztulása történelmi szükségszerűség. A kapitalizmus ellentmondásainak felismerése, gazdasági törvényeinek feltárása utat mutat a kapitalizmus megdöntéséért folyó harcban, elősegíti, hogy a proletariátus — pártja vezetésével — a legmegfelelőbb harci célokat tűzze ki, és a legmegfelelőbb harci formákat alkalmazza." - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„A **szocialista forradalom** feladata a gyökeresen új, kizsákmányolás mentes társadalom, a szocialista társadalom megvalósítása. A szocialista termelési mód nem fejlődhet ki fokozatosan az azt megelőző, kizsákmányoláson alapuló tőkés termelési mód során." - A szocializmus politikai gazdaságtana

A kapitalizmusban a totális tőkés hatalom elkerülhetetlen!

Mivel a kapitalizmus a működési módja miatt a tőkések és a proletárok osztályérdekei kibékíthetetlenek, mert a tőkések élősködnek a dolgozó proletárok felett, ezért elkerülhetetlen a tőkések számára az államhatalom totális birtoklása az osztályérdekeik védelmében, ehhez minden lehetőségük megvan, bár abszolút kisebbségben vannak, de totális a gazdasági-politikai hatalmuk. Vagyis a kapitalizmusban a kizsákmányolt dolgozó proletárokat szükségszerűen ki kell zárni a tényleges hatalom minden formájából, mert az árutermelésben (bármilyen tőkés vállalkozásban), a tőkések profitja érdekében csak termelési költségek, munkaerő áruk, beszélőszerszámok, így a halomhoz valójában semmi közük.

„**Osztályok:** „Osztályoknak az emberek nagy csoportjait nevezik, amelyeknek a társadalmi termelés történetileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük." (Lenin művei)." - Marxista fogalomlexikon

A proletárok így szükségszerűen érdemben nem is szólnak, nem szólhatnak bele a törvényhozásba, az osztályérdekeiket sem képviseli senki az államhatalomban, legalábbis ez a kapitalizmus érdeke, amit az osztályharc időnként kevés sikerrel felülír. Bár néha előfordul, hogy a proletárok magukhoz ragadják a totális hatalmat és elkergetik az élősködőket. Ez történt a Szovjetunióban.

Küzdelem a fasiszta önkényuralom ellen

„**Osztályharc:** olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje. Bebizonyítja, hogy a polgári társadalomban az osztályharc szükségszerűen a proletáriátus diktatúrájához vezet, melynek célja az osztályok megszüntetése: az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése. A proletariátus osztályharcának alapformái a gazdasági, a politikai és az ideológiai harc. A politikai harc, amely a tőkés társadalomban a szocialista forradalomhoz és a proletariátus diktatúrájának megteremtéséhez vezet, döntő feltétele annak, hogy a munkásosztály és az egész társadalom felszabaduljon a kizsákmányolás alól. A harc gazdasági és ideológiai formái alá vannak rendelve a politikai harc feladatainak." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmusban a proletár az a bérrabszolga, a beszélőszerszám, aki csak tegye a dolgát, dolgozzon, bízza a többit a tőkés gazdára, a tőkésekre, így lesz ez a kisebbségben lévők önkényuralma. A dolgozó proletárok osztálya alá van rendelve a tőkésosztály érdekének, ezért ez megalázó felsőbbrendű-alsóbbrendű kapcsolat, úr-szolga viszony. A kapitalista termelési mód nem tűrheti meg a proletár dolgozó bérrabszolgák számára a valódi demokráciát, az osztályérdekeik védelmében a hatalomban való részvételt, mert a proletár dolgozó az csak a beszélőszerszám.

A szocializmus a proletárdiktatúrával ez ellen az osztály önkényuralom ellen, a fasizmus ellen küzd.

„**Proletárdiktatúra:** a proletariátus államhatalma, amely a tőkés rendszer megszüntetése és a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A proletárdiktatúra alkotja a szocialista forradalom fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a proletárdiktatúráról szóló tanítás a marxi-lenini elmélet legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmát, hogy megtörje a kizsákmányolók ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzen a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen. Ám a proletárdiktatúra nemcsak erőszakot és főleg nem erőszakot jelent. Főfunkciója - konstruktív, építőfunkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozók nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén: a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésének eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele." - Marxista fogalomlexikon

Miért kell az emberré váláshoz meghaladni a kapitalizmust?

A kapitalizmus az bérrabszolgatartó, élősködő, szélsőségesen megosztott, embertelen társadalmi forma!
A kapitalizmus útja elkerülhetetlenül a fasizmus barbárságába vezet!
Csak a szocialista demokrácia az emberré válás útja!

A fasizmus legjellegzetesebb tulajdonsága a kommunistaellenesség!

A fasizmusnak nem a diktatúra, a terror, a nacionalizmus, a sovinizmus, a fajelmélet, az embertelenség, a háborúk, a népirtás a fő jellemzői, mert ezek a rabszolgatartó társadalomra, a feudalizmusra, a kapitalizmusra mind jellemzőek, hanem a kapitalizmus kíméletlen, könyörtelen, kegyetlen kommunistaellenessége.

A totális kapitalista hatalom, a kapitalista osztály-önkényuralom megvalósul a polgári demokráciában a jogállamiság keretében és a demokrácia nyílt elevetésével is, de ezek mind csupán a fasizmus praktikus változatai.

„**Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, **szélsőséges kommunistaellenesség** és **antidemokratizmus** jellemez. **Szociális demagógiájával** igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben.” - Marxista fogalomlexikon

A fasizmus legjellegzetesebb ismérve a totális, tudatos harc a társadalmi haladás, a szocializmus ellen! A szocializmus lehetősége és szükségszerűsége a termelőerők fejlődésével a kapitalizmus méhében érik meg, amit a kommunista eszmék tárnak fel és ez a kapitalizmus számára nagy kihívás. A polgári demokrácia még eltűri a kommunista eszméket, de a kapitalizmus ezt nem engedheti meg magának, a létét fenyegeti, ezért a „kapitalista szocializmussal”, a fasizmussal harcol ellene.

„*A szocialista forradalom anyagi és szubjektív feltételei* már a kapitalizmusban létrejönnek: kialakul a gépi nagyipar, létrejön és koncentrálódik a proletariátus. A monopolkapitalizmusban a termelés társadalmasítása és a proletariátus koncentrálódása óriási mértékben fokozódik. Az egyre inkább társadalmi jellegűvé váló termelőerők mellett azonban továbbra is fennmarad az elsajátítás magánjellege: a társadalmi termelés eredményeinek jelentős részét a finánctőke sajátítja ki. A monopoltőkés társadalmi viszonyok egyre élesebb ellentétbe kerülnek a társadalmi jellegű termelőerőkkel: a termelőerők további fejlődése szükségszerűvé teszi, hogy a társadalmi termelés a termelési eszközök társadalmi tulajdonának feltételei között menjen végbe.” – A szocializmus politikai gazdaságtana

A szocializmus és a népi demokrácia kommunista vezetésének szükségessége.

A szocializmus a működési módja miatt nem tűrheti a hatalomban a kapitalizmus világnézetét képviselőket, így szükségszerűen a proletárdiktatúrával ki kell zárni a kapitalizmus polgári vagy a nyílt fasiszta híveit az államhatalomból. **A szocializmusban bűn a kizsákmányolás, a bérrabszolgaság**, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen. A szocializmusban a szocialista demokrácia nem fér össze a polgári demokráciával, mert vagy a dolgozók vagy a dolgozó proletárokon élősködő tőkések a hatalom urai.

„A **kommunista** és a marxista—leninista munkáspártok a legkövetkezetesebb kifejezői a dolgozó tömegek érdekeinek. Szervező és vezető erőként lépnek fel a demokráciáért, a békéért, a nemzeti függetlenségért és a szocializmusért vívott harcban. A szocialista forradalom győzelme után a marxista—leninista munkáspártok az ország vezető politikai erejévé válnak. ... A népi demokráciák tapasztalatai azt mutatják, hogy a szocializmus építésének érdekében sikeresen felhasználható a többpártrendszer is, amelyben különféle pártok működnek együtt a kommunista párt vezette népfront keretében.” - Filozófiai kislexikon

A népi demokrácia a marxista-leninista kommunista párt vezetésével, dominanciájával összefog a demokratikus polgári pártokkal a fasiszta-kapitalizmus önkényuralma, az ellenforradalom ellen a népgazdaság gyors fejlesztése érdekében, a végcél azonban a szocializmus, (majd a kommunizmus) a szocialista demokrácia megvalósítása. A népi demokrácia a „kapitalizmus” fasizmussá, fasiszta-kapitalizmussá, a „kapitalista szocializmussá” válásának megakadályozására törekszik, de a magánérdekeltség hatékonyságát felhasználja a társadalom érdekében, azonban ez még nem szocializmus, de már nem kapitalizmus.

A népi demokrácia azonban nem működhet hatékonyan, biztonságban, ha a polgári demokratikus erők nem támogatják, a proletárdiktatúra ezen hosszútávon nem segíthet. Talán ezt az összefogást meg sem lehet valósítani, mert a kapitalizmus erői a totális hatalomra törnek és végül is restaurálják a kapitalizmust, így győzött az ellenforradalom a népi demokráciákban. Ezért az osztályharcban a szocializmus erőinek hosszútávon döntő fölényben kell lenniük. Azonban ez nagyon nehéz feladat.

A Szovjetunióban ezt a feladatot Sztálin eredményesen megoldotta. De a Szovjetunióban a népi demokráciát nem támogatta sem a polgári demokrácia sem a szociáldemokrácia, ezért az ilyen tendenciákat a proletárdiktatúrával könyörtelenül elnyomták. Ezért lehetett sikeres a Szovjetunió Sztálin vezetésével.

A népi demokráciákban a kapitalizmus hívei a marxista-leninista kommunista pártot belülről rohasztották el a proletárdiktatúra ellenére. Egyszerűen beépültek a hatalom minden részébe, kommunistának adták ki magukat és a demokráciára hivatkozva megvalósították a fasiszta-kapitalizmust, a „szabad világot”.

Kapitalizmus, bérrabszolgaság, beszélőszerszám, rabszolgaszíj

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok munkaerejét, a munkaerő árut a tőkések a saját profitjuk létrehozása érdekében a munkabérért megvásárolják, pont úgy, mint az árutermeléshez szükséges szerszámot. A proletár bére alapvetően, mint a közönséges szerszámé, a legalacsonyabb költségen tartandó, így nagy a hasonlóság (majdnem hogy az azonosság) a közönséges szerszám és a beszélőszerszám között, ami csak költség a profitja érdekében tőkebefektető tőkés vállalkozónak.

A proletár dolgozó és a munkaereje ugyanabban az emberi testben létezik, azonban a létfenntartásához nem rendelkezik termelőeszközökkel, csak a saját munkaerejével, azzal a képességgel, hogy értéket, árut tud létrehozni. Ezért a létfenntartásához a proletár kénytelen eladni magát, vagyis csak a munkaképességét, a munkaerejét, mert mással nem rendelkezik, csak a saját maga munkaerejével az áru, a termék, az érték létrehozásának képességével, csak így maradhat életben. Ettől a munkabértől válik a proletár dolgozó ember bérrabszolgává, a beszélőszerszámmá.

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

A proletárnak a tőkésektől kapott munkabére az életbennmaradását jelenti, ez a szíj köti az élősködő, kizsákmányoló tőkésekhez. A proletár munkabére a tőkés rabszolgaszíja, amivel a tőkésosztály valójában az egész embert birtokolja, pedig csak a munkaerejét vásárolja meg. A proletár dolgozó ember ezzel válik a tőkés alárendelt szolgájává, bérrabszolgává, pedig a tőkésnek az élősködéshez csak a munkaerejére van szüksége, csak azt vásárolja meg, a bére ennek az üzemeltetésére, a karbantartására, a létrehozására szolgál. Így lesz a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom.

A bérrabszolga a profittermelő gép!

„A munkásosztály helyzetét a kapitalizmusban alapvetően az határozza meg, hogy tulajdonképpen a tőke tartozéka, annak függvénye. ... A munkaerő értékének megfizetése tehát csupán azt jelenti, hogy a munkás az általa létrehozott termékekből annyit kap meg, amennyi létfenntartásához elegendő. A munkásosztálynak ez a szükséges fogyasztása a tőke szemszögéből olyan értelemben szükséges, amilyen értelemben szükséges bármely más termelési tényező újratermelése. Az ezt meghaladó fogyasztás a tőke oldaláról már gazdaságtalan kiadás, mint ahogy gazdaságtalan társadalmilag szükségesnél nagyobb munkaráfordítással előállítani bármely más termelési tényezőt is. ... Ha a munkásosztály az általa megtermelt javakból nagyobb arányban részesedne, mint amelyet a tőkés társadalmi feltételek által megszabott szükséges fogyasztás megkíván, akkor előbb-utóbb megszűnne a tőke tartozéka lenni, vagyis megszűnne számára az a kényszer, hogy munkaerejét áruba bocsássa. A tőkés termelésnek viszont szükséges feltétele a proletár, a nincstelen létezése, aki éppen proletár volta miatt kénytelen bérmunkát vállalni. Az tehát, hogy a munkás nem kaphat több pénzt munkaereje ellenértékeként, mint amit el is kell költenie fogyasztási cikkekre, a tőkés termelési módban törvényszerű. ... Ezen mit sem változtat, hogy a szükséges fogyasztási cikkek választéka bővül, és terjedelme — hosszú idő átlagában — nő. Ha valamely tőkés társadalomnak egy bizonyos magasabb fejlettségi fokán a munkás választékosabban és többet fogyaszt, mint korábban, nem szűnik meg a tőke tartozéka lenni, ha jövedelme csak a mindenkori fogyasztási színvonalának felel meg. ... a tőkés felhalmozás a tőkésosztály oldalán a tőke koncentrációjához és centralizációjához vezet. Ennek következtében egyre éleződik a kapitalizmus alapvető ellentmondása: a termelés társadalmi jellege és a tőkés magán elsajátítás közötti ellentmondás. ... a tőkés felhalmozás történelmi tendenciája: a termelőerők magas fejlettségi foka egyre erőteljesebben követeli a társadalmi használatra szánt termelési eszközök társadalmi tulajdonát, a tőke kisajátítását, a tőkés magántulajdon megszüntetését.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A tőkésosztály valójában a nap 24 órájában birtokolja a proletár dolgozók életét, mivel a proletár dolgozók által termelt értékek nagy részét a proletár dolgozók a szabadidejükben vásárolják és fogyasztják el. Valójában még alvás közben is a tőkét szolgálja, hogy másnap képes legyen dolgozni, különben nem lesz profitja a tőkésosztálynak, és persze, hogy életben maradjon. A proletárok fogyasztása, pihenése, tanulása teszi lehetővé azt, hogy folyamatosan dolgozzon és profitot termeljen a tőkésnek. Mert, mint egy szerszámnak, mint egy gépnek egyebek mellett tápenergiára és pihenőhelyre, karbantartásra, tanulásra, lakásra, sőt a következő beszélőszerszám nemzedék létrehozására is szükség van, ehhez szükséges s proletárok bére, hogy a következő munkanapon is képes legyen működni, profitot termelni a tőkésnek.

„**A munkaerő értékét is — mint bármely más áru értékét — az a munkamennyiség határozza meg, amely újratermeléséhez társadalmilag szükséges**.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„Amíg az átlagembernek a napi élelemszükséglet beszerzése érdekében is áldozatot kell hoznia, addig a szuper gazdagok legvadabb álmaikat is megvalósítják. Alig két év telt el 2020 óta, de már kijelenthetjük, hogy pénzügyileg ez minden idők legjobb évtizede a milliárdosok számára ... − mondta Gabriela Bucher, az Oxfam vezérigazgatója. ... A The Survival of the Richest című jelentés szerint a globális elit összesen 42 ezer milliárd dollárt (15 400 ezer milliárd forint) keresett az elmúlt két évben. „A milliárdosok vagyona akkor is 2,7 milliárd dollárral (993,2 milliárd forint) növekszik naponta, amikor az infláció legalább 1,7 milliárd munkavállaló bérét emészti fel” − olvasható a jelentésben.”

Olyan a proletár dolgozó, mint egy profittermelő gép, biorobot: a proletár dolgozók munkamegosztásban termelnek, majd az általuk megtermelt értékekből a bérüknek megfelelően fogyasztanak, csak így lesz profitja a tőkésnek, amiből élősködhet. Mert a tőkéseknek csak ezért van szükségük a dolgozó proletárokra, a beszélőszerszámokra, a profittermelő, árutermelő/árufogyasztó gépre, a biorobotra. Ami a gépi robotok uralkodóvá válásával lényegesen meg fog változni.

A robotok uralkodóvá válása feleslegessé teszik a beszélőszerszám biorobotok munkáját és a létét is!

Így a proletárok, a beszélőszerszámok többsége már feleslegessé fog válni, ami szörnyű katasztrófába vezetheti a kapitalizmust, így az emberiséget. A kapitalizmus modell csak addig tarthat, amíg ez a profittermelő gép működni képes! De a kapitalizmus „optimális" esetben a termelőerők fejlődésével eljuthat oda, hogy a proletároknak nem kell, nem lehet dolgozniuk, és így nem lesz bérük, így nem lehet és „nem is kell" fogyasztaniuk sem, megtűrt felesleges emberek lesznek.

De, akkor a robotok kinek fognak termelni?

A robotok profitot nem hozhatnak létre, mert nem lesz bére az emberiség többségének, a proletárok már nem lehetnek bérrabszolgák, így nem lesz rájuk szüksége a kapitalistáknak. Nos, akkor jön fasiszta-kapitalista világméretű népirtás, a feleslegessé vált proletárok kiirtása, vagy jöhet a kommunizmus. Az emberiségnek választania kell, a fasiszta népirtás vagy a szükségletek szerinti elosztás, a kommunizmus között. A fasizmus a gondolkodó vadállat (vagy már csak vadállat), a kommunizmus a gondolkodó ember.

Sajnos egyelőre a fasiszta népirtásnak van esélye. A profitot nem termelő felesleges proletár emberre, a beszélőszerszámra, mint ahogy más felesleges szerszámra a kapitalizmusnak, a vállalkozónak nincs szüksége. Ezért vagy gondolkodó emberré válik az ember-állat vagy marad, mint már nem gondolkodó állat! Innen csak egy emberséges út lehetséges a kommunizmus, a gondolkodó emberek világa.

A beszélőszerszám üzemeltetési költsége a fogyasztása, de enélkül nincs profitja a tőkésnek!

„**A munkaerő értékét** is — mint bármely más áru értékét — az a munkamennyiség határozza meg, amely újratermeléséhez társadalmilag szükséges. ... A munkaerő újratermelése nem a termelés, hanem a fogyasztás területén megy végbe. A munkás azonban társadalomban élő ember, akinek fogyasztási igényeire, szokásaira erős hatást gyakorol a társadalmi környezet. A munkás szükséges fogyasztási színvonala (tehát az a színvonal, amely a munkaerő normális újratermelését biztosítja), nem eshet egybe a biológiai létminimummal. ... A munkaerő értéknagyságát tehát végeredményben a munkás és az általa eltartott családtagok létfenntartási és kiképzési költségei határozzák meg, figyelembe véve a szükséges fogyasztási színvonal történelmi-erkölcsi elemét. E költségek a munkaérték-elmélet alapján munkára vezethetők vissza. Mivel pedig a termelőerők kapitalizmusbeli fejlettségi fokán a munkásosztály több munkát képes kifejteni, mint ami saját létének biztosításához és kiképzéséhez szükséges, az értéktöbblet forrása nem más, mint a munkás által termelt új értéknek a munkaerő értékét meghaladó többlete." - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A bérrabszolgatartó tőkésnek a termelésben nincs szüksége az egész emberre, csak a proletár ember munkaképességére és fogyasztására, mert ez hozza számára a profitot, a többivel bajlódjon a proletár dolgozó ember saját maga, ha tud. A kapitalista árutermelő gazdaságban azonban csak úgy keletkezik a profit, ha a munkaerő áru által termelt értékekből a proletár dolgozó bérrabszolgák a munkabérük ellenében vásárolnak. Ugyan a tőkésosztály is fogyaszt, de még mennyire, de a fogyasztását a kizsákmányolás, az értéktöbblet elsajátítása teszi lehetővé, így élősködik, azonban az érték létrehozásában alig vesz részt.

Ahogy a dolgozó proletárok munkájának eredményeként fejlődnek a termelőerők, alapvetően úgy javul az életszínvonaluk is, mert amivel többet termelnek, abból nekik is többet lehet - kell - fogyasztaniuk, csak így növekedhet a kizsákmányolók profitja, élősködési lehetősége.

7

A kapitalizmusban a dolgozó proletár csupán a tőkés profitjáért dolgozhat, élhet!

Tehát valójában a proletár beszélőszerszámok a tőkések hasznáért dolgoznak, az általuk termelt értékeket a bérük ellenében megvásárolják, elfogyasztják, csupán csak ezért élhetnek, miáltal a tőkés ingyen jut a profithoz. De ez a profit nem a tőkés munkájának az eredménye, ebben a folyamatban a tőkés az élősködő, a proletár dolgozó a beszélőszerszám, az érték létrehozója. A kapitalizmusban a tőkésnek csak az a dolga, hogy biztosítsa a tőkét ehhez az árutermelő folyamathoz, szervezze a kizsákmányolást és a végén a profitot, ami nem az ő munkájának az eredménye, zsebre vágja, és ebből élősködjön. De a tőkés tőkéje is alapvetően a kizsákmányolásból származik.

A kapitalista termelés lényege

„a tőkés termelés alapvető ellentmondását így fogalmazzuk meg: a termelés magas fokú társadalmasodásával szemben az elsajátítás magán-, tőkés jellegű. A tőkés magánelsajátítás végeredményben idegen munka kisajátítása. ... A kapitalizmus alapvető ellentmondásából következik egy további igen lényeges ellentmondás is, mégpedig a termelés és a fogyasztás ellentmondása. ... A tőkés termelési módnak a legáltalánosabb összefüggését, vagyis azt, hogy a termelés közvetlen célja a minél nagyobb értéktöbblet elsajátítása, ami egyrészt a termelés növelésével, másrészt a munkások kizsákmányolásának fokozásával biztosítható, értéktöbblet-törvénynek nevezzük, s e törvény a **kapitalizmus gazdasági alaptörvénye**." - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

Mint egy gép: (1) a vállalkozó kapitalistának tőkebefektetése a termelési tényezőkbe – (2) a proletárok ezekkel a tőkés vállalkozó hasznáért dolgoznak, termelnek, értéket, árut hoznak létre – (3) a tőkés a piacon értékesíti a bérrabszolgák által létrehozott árukat, értékeket – (4) a bérrabszolgák a bérükért fogyasztanak – (5) a tőkés az értéktöbblet alapján a profitot zsebre vágja, amihez ingyen jutott hozzá és ebből vígan élősködik.

De a tőkéseknek harcolniuk kell egymás ellen és a dolgozó proletárok ellen is, ami a vigadalmát egy kicsit elrontja. Kárpótlásként azonban ott van számukra a bőséges hasznot hajtó rabló háborúk, a világháborúk 100 milliós, (akár több milliárdos) proletár hullahegyei és a milliárdos nagyságú proletár nyomor. Élvezhetik felsőbbrendűségüket a milliárdnyi beszélőszerszám ember felett. Valóban emberek ezek a felsőbbrendű kapitalisták? Ugyanúgy nem emberek, mint a bérrabszolgáik!

A kapitalista gazdaság szükségszerűen harcban, háborúban a válságokon keresztül fejlődik!

„**Individualizmus**: a burzsoá ideológiára és erkölcsre jellemző alapelv, amely az egyes személy érdekeit szembeállítja a társadalom érdekeivel; az egyéniség bálványozása, előtérbe helyezése. Olyan magatartás, amelyre jellemző az önös érdekek mindenek fölé helyezése, az önzés, a kapzsiság, a közösséggel való szembehelyezkedés. Az individualizmus valamennyi formájában idegen a szocializmustól, amely a kollektivizmust állítja vele szembe.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalista gazdaságnak azonban a teljes népgazdaság érdekeit is figyelembe kellene vennie, ez azonban ellentmond a polgári demokrácia szabadságelvével, individualizmusával, a kapitalizmus működési módjával, vagyis a népgazdaság, a világgazdaság elkerülhetetlenül válságokon keresztül anarchikusan működik, azonban a kapitalizmus alapvetően ezt a beszélőszerszámok kárára teszi.

A kapitalista népgazdaság, világgazdaság nem a társadalom szükségleteire következetesen szervezett gazdaság, hanem a magángazdaságok konkurenciában, válságokban, katasztrófákon keresztüli gazdasága, amit a kapitalizmus működési módja érdekében a kapitalista állam vezet.

„A **túltermelési válság** a kapitalizmus jellemzője, a kapitalizmus alapvető ellentmondásának kiéleződése miatt válik szükségszerűvé. A kapitalizmus alapvető ellentmondása — a társadalmi termelés és az egyéni tőkés kisajátítás — két belőle fakadó ellentmondáson keresztül vezet a túltermelési válságok kialakulásához. Ez a két ellentmondás a vállalatokon belüli szervezettség és a tőkés termelés egészében uralkodó anarchia, valamint a termelés és a fogyasztás közötti ellentmondás.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

Mert amint bekövetkezik a kapitalizmus (hibákkal, ellentmondásokkal terhelt) működési módja miatt a válság, túl sok lesz a bérrabszolgák által termelt elfogyasztható termék. Így sok bérrabszolga beszélőszerszám feleslegessé válik, nem kell működnie, úgy, mint a felesleges szerszámoknak. Ezért nem kap bért, már nem lesz bérrabszolga, „szabad lesz” és repül, mint a madár, mert nincs rá szüksége a kapitalizmusnak, így nyomorog, elpusztul, bekerül a humán kukába, mint a felesleges szerszám a vastelepre, a MÉH-be kerül.

A kapitalizmus válságaiban a szabaddá vált bérrabszolga feleslegessé válik, felszabadul a bérrabszolgaságból, elszakad a bérrabszolgaszíja, a bére megszűnik, de mivel nincsenek a létfeltételeihez szükséges termelési eszközei, a nyomor, a pusztulás fenyegeti. Pedig azért kell nyomorognia a beszélőszerszámoknak, mert túl sok értéket termeltek a beszélőszerszámok, de ehhez nekik semmi közük sem lehet, mert ez a termelésben felesleges élősködő kapitalista gazda érdeke.

A népgazdaság anarchiáján, a bérrabszolgaságon, a kizsákmányoláson, az élősködésen a kapitalizmus nyílt/burkolt fasiszta változatai a koncentrált tőkés államhatalommal, a tekintélyuralommal, az állammonopolista kapitalizmussal, vagy a monopolkapitalizmussal sem tud lényegében változtatni, mert a társadalmi, világméretű tervgazdálkodást, a tudatosan a társadalmi szükségletre történő gazdálkodást, a kapitalizmus következetesen nem valósíthatja meg, nem is teszi ezt, bár van erre gyenge próbálkozás, ami gyakran megreked a szociális demagógia szintjén. A kapitalizmus minden változata bérrabszolgatartó társadalom. A kapitalizmus bármely formája csak kizsákmányolással, bérrabszolgasággal tud működni!

„**Lenin** elemezte kora kapitalista országainak gazdasági életét, összefoglalta mindazt, ami az **imperializmus** gazdasági lényegét alkotja és ennek alapján öt főismérvét emelte ki. Ezek a következők: 1 a termelés és a tőke koncentrációjának magas fejlettségi foka, amely monopóliumok kialakulásához és ezeknek a kapitalista államok gazdasági életében betöltött döntő szerepéhez vezet. 2. A monopolista banktőke egybeolvadása a monopolista ipari tőkével, s így a finánctőke, a finánccoligarchia létrejötte. 3. A tőkekivitel jelentőségének növekedése, ellentétben az árukivitellel. 4. a monopolizálás folyamatainak eredménye a hatalmas nemzetközi monopóliumok kialakulása, amelyek gazdaságilag felosztják egymás között a világot. 5. a világ területi felosztásának befejeződése a legnagyobb kapitalista hatalmak maroknyi csoportja között. A monopolkapitalizmus szakaszába lépve a kapitalizmus rothadó, élősdi kapitalizmussá válik. Ezt az időszakot Lenin a szocialista forradalom előestéjeként jellemzi.” - Marxista fogalomlexikon

De a dolgozó proletár, mint beszélőszerszám azért ebben a kapitalista formában is megmarad, mint bérrabszolga, minden osztály érdekérvényesítő lehetőség nélkül, sőt a dolgozók osztály-érdekképviselőit, ha veszélyessé válik a tőkésosztály számára, mint ahogy egy jó fasiszta-kapitalistához illik, akár ki is irtja a kapitalista hatalom.

Vállalkozó szellemiség

„A tőkés tulajdonviszonyok egyrészt az egyszerű árutermelők differenciálódása révén keletkeztek, tehát annak révén, hogy egyes kisárutermelők meggazdagodtak, mások tönkrementek. Másrészt és főként az ún. **eredeti tőkefelhalmozás** folyamatában, amikor erőszakkal fosztották meg földjüktől a falusi kistermelők tömegeit, és tették őket földönfutóvá. Ugyanekkor a kisajátítók hatalmas pénzvagyonokat halmoztak fel.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„A termelők és a termelőeszközök (a föld, a szerszámok stb.) elválasztása végnélküli rablásokkal és kegyetlenkedésekkel járt együtt. Ezt a folyamatot eredeti tőkefelhalmozásnak nevezzük, mert megelőzte a nagyüzemi kapitalista termelés kialakulását. ... Az **eredeti tőkefelhalmozás** előkészítette a kapitalizmus kialakulásának feltételeit. A kistermelők — a parasztok és kézművesek hatalmas tömegeit fosztották meg a termelőeszközöktől. A nagybirtokosok, kereskedők és uzsorások kezében összpontosult hatalmas pénzvagyonok a parasztok földjének erőszakos elvétele, gyarmati kereskedelem, adók és rabszolgakereskedelem útján keletkeztek. Így meggyorsult a tőkés társadalom fő osztályainak: a bérmunkások és a tőkések osztályának kialakulása. A hűbéri társadalom méhében kibontakoztak és megérlelődtek a tőkés termelés többé-kevésbé kész formái. - Politikai gazdaságtan tankönyv” - SZIKRA

Valójában általában a kezdő tőke is a kalandorsággal, akár szélhámossággal, néha a bűncselekménnyel vagy az ügyeskedéssel jött, jön létre, azonban ehhez szükséges a vállalkozó képesség, a merészség, a szorgalom, a kitartás, a tudás, az okosság is, de a szerencse, a kapcsolatok, a korrupció, a gátlástalanság is kedvezően hatnak. A buta, a lusta tőkés vállalkozó rendszerint elbukik. Ezeknek a tulajdonságoknak emberileg jó és rossz oldala is van, mint minden dolognak, de enélkül nem jöhetett volna létre a kapitalizmus hatalmas, gyors fejlődése.

A vállalkozó szellem azonban elvezethet a fasizmusra is, és a kapitalizmusban ez el is vezetett!

Tehát a kezdő tőke keletkezése nem valósulhat meg mindenki számára, nem lehet mindenki tőkés, sőt a túlnyomó többség szükségszerűen proletár lesz, termelőeszköz nélkül marad. A kapitalizmusban a vállalkozó szellemű ember, aki idővel tőkés lett sok proletárt vont be az árutermelésbe, megváltoztatta az egész világot, a termelőerőkben, az életszínvonalban hatalmas fejlődést hozott létre.

Azonban csak a saját munkával nem, vagy csak nagyon ritkán lehet a hatékony tőkés vállalkozáshoz elegendő tőkét létrehozni, erre a proletár bére, mentalitása rendszerint nem elegendő. Bár tulajdonképpen teljesen mindegy hogyan jön létre a kezdőtőke, mert végül is az a kizsákmányolással növekszik.

„A tőkés kizsákmányolás a kizsákmányolás előző formáitól: a rabszolgatartó és a hűbéri kizsákmányolástól eltérően, burkolt jellegű. Amikor a bérmunkás eladja munkaerejét a kapitalistának, első pillantásra ez az ügylet árutulajdonosok szokásos ügyletének tűnik, árunak pénzre való szokásos kicserélésének, amely az értéktörvénnyel teljes összhangban megy végbe. Ám a munkaerő adás-vétele csupán külső forma, amely mögött az rejtőzik, hogy a kapitalista kizsákmányolja a munkást, hogy a vállalkozó ellenérték nélkül elsajátítja a munkás meg nem fizetett munkáját.” - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„A termelési eszközök tulajdonformája dönti azt el, hogy a társadalom osztályokra bomlik-e vagy sem, s ha igen, milyen osztályokra. A termelési eszközök magántulajdona alapján kizsákmányoló és kizsákmányolt osztályok keletkeznek. A termelési eszközök tulajdonosai ugyanis olyan helyzetbe kerülnek, hogy mások munkájának egy részét elsajátíthatják. ... a kapitalista a munkást nem gazdaságon kívüli, hanem gazdasági kényszer alapján zsákmányolja ki. Mivel a munkásnak egyáltalán nincs termelési eszköze, ezért az éhség kényszere a tőkés üzemébe hajtja.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A vállalkozó képesség a kapitalizmusban a működési módja, a világnézete, az erkölcse, a lehetősége miatt szükségszerűen a felsőbbrendűségre, a kizsákmányolásra, az élősködésre, bérrabszolgaságra, végül is az embertelenségre, az emberi jogok megsértésére, majd ennek védelmében a fasizmusra vezetett.

A kapitalizmus maximum a robotok totális elterjedéséig fejlődhet!

A vállalkozó szellem nagyon fontos az emberiség számára. A kapitalizmus működési módja miatt azonban a vállalkozás a konkurenciaharccal, a termelőerők fejlesztésével, a bérrabszolgasággal, a kizsákmányolással, az élősködéssel, a válságokkal, a háborúkkal, a rablásokkal, a népirtással, az embertelenséggel fejlődik, addig, amíg alapvetően már a robot lesz az ember helyet a munkaerő. Talán ez a kapitalizmus feladata, mert a gazdaság minden embertelensége ellenére a kapitalista típusú formában hatékonyan, gyorsan fejlődik. E nélkül valószínűleg nem fejlődhetnek a szocializmushoz szükséges, a munka szerinti elosztás megvalósítására alkalmas színvonalra a termelőerők.

8

A tőkések jövedelme

Az igazán, hatékony tőkés a teljes munkafolyamatban nem a munkája, hanem a kizsákmányolással, a tőkéje után, az értéktöbblet elsajátítása alapján jut a jövedelméhez, a profitjához, ehhez a kizsákmányolás megszervezésén túl nem kell tennie semmit. Bár ez a tevékenység valójában a vállalkozás szervezése, ami egyáltalán nem kis dolog, sőt. Ehhez a tőkésosztálynak biztosítania kell a politikai-gazdasági hatalmával, az államhatalommal, a törvényhozással, a társadalmi alap és a felépítménnyel, hogy működjön a kizsákmányoló kapitalista rendszer.

A kisebb tőkés vállalkozásokban akár még dolgozhat is a vállalkozó, de ahogy egyre jobban megy az üzlet, már csak a vállalkozásának a védelmében, bővítésében kell tevékenykednie, egyre inkább a tőkéje a jövedelme forrása, egyre jobban élősködhet. Bár lehet, hogy induláskor nem az élősködés volt a célja, de a kapitalizmusban erre törvényesen van lehetősége.

Azonban a jó, a kedvező emberi képesség nem lehet humánus emberi mértékkel indok a felsőbbrendűségre, az élősködésre, az emberi jogok megsértésére, a kizsákmányolással történő rablásra. A rablás minden formája bűncselekmény, ilyen a kizsákmányolás is. A kizsákmányolás, a rabszolgaság, a felsőbbrendűség bármilyen okból is történő jobboldali „értékeinek" a megvalósulása a termelőerők szocializmussá érése idejében már tudatos bűncselekmény, mert ez az emberi jogok megsértése. Ezzel a kapitalizmus híveinek is tisztában kell lenniük.

„A burzsoázia a profit növeléséért folytatott hajsza során arra törekszik, hogy a fizikai minimum határa alá szorítsa le a munkabért. A munkásosztály harcol a munkabér megnyirbálása ellen, a munkabér felemeléséért, garantált munkabér-minimum megállapításáért, a társadalombiztosítás bevezetéséért, a munkanap megrövidítéséért. Ebben a harcban a munkásosztállyal szembenáll az egész tőkésosztály és a burzsoá állam. … A tőkés társadalom **kizsákmányoló osztályainak jövedelme** abból az értéktöbbletből ered, amelyet a bérmunkások munkája hoz létre a termelés folyamán. … A tőkés országokban a munkaképes lakosság igen jelentős része nemcsak hogy nem termel társadalmi terméket és nemzeti jövedelmet, hanem egyáltalán nem vesz részt semmilyen társadalmilag hasznos munkában. Ide tartoznak mindenekelőtt a kizsákmányoló osztályok és népes parazita cselédségük, továbbá a hatalmas rendőri, hivatalnoki, katonai és egyéb apparátus, amely a tőkés bérrabszolgaság rendszerét védelmezi." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A dolgozó proletár a beszélőszerszám az alacsonyabb rendű ember!?

„A kapitalizmus csak akkor engedi dolgozni, tehát élni a bérmunkást, ha az bizonyos ideig ingyen dolgozik a tőkésnek. Ha a munkás otthagyja az egyik tőkés vállalatot, legjobb esetben is csak egy másik tőkés vállalathoz kerülhet, ahol ugyanúgy kizsákmányolják. Marx a bérmunka-rendszernek mint a **bérrabszolgaság** rendszerének leleplezése során azt mondotta, hogy a római rabszolgát láncok, a bérmunkást láthatatlan szálak kötik tulajdonosához. Ez a tulajdonos a tőkésosztály a maga egészében." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A kapitalista árutermelő gazdaságban az árutermeléshez szükséges tényezők, a szerszámok, az anyagok, stb. pénzért megvásárolhatók, valamint a proletár munkaerő áru, a beszélőszerszám is, aki létrehozza a terméket, az árut, az értéket (az egyéb tőkés vállalkozások is alapvetően ehhez hasonlóan működnek). A termelési költségek azok tőkebefektetések, ilyen például a szerszám, a gép, és a beszélőszerszám is, aki a dolgozó proletár ember. A munkaerő árut nem lehet elválasztani a magától az embertől, mert egy testben létezik, de így az egész ember funkciója lesz az, hogy beszélőszerszám.

A kapitalista termelő (vállalkozási) folyamatban a dolgozó proletár, a bérrabszolga, a beszélőszerszám a legfontosabb tényező, mert nélküle nincs új érték. A tőke, a befektetés, a pénz csak a bérrabszolgák által „dolgozik", hoz létre új értéket. Bár a vállalkozás megszervezése nélkülözhetetlen, de az élősködés felesleges az érték létrehozásában. A kizsákmányolásra képes kapitalista tőkebefektető alapvetően az új termék létrehozásában nem mint dolgozó vesz részt, ha a jövedelme az értéktöbblet elsajátításából származik. A tőkebefektetésének célja, kizsákmányolni.

Ettől a termelési bérköltségtől, tőkebefektetéstől lesz a dolgozó proletár ember a bérrabszolga olyan, mint egy szerszám, a beszélőszerszám, az ókori rabszolgatartáshoz hasonlóan alacsonyabb rendű ember. Bár a kapitalizmus bérrabszolgája önként, szabadon az életben maradásáért adja el a munkaerejét, és csak a bére a rabszolgaszíj, de ez a kötelék az adott korban is totális uralom a dolgozók élete felett a tőkések élősködése érdekében.

A kapitalizmus népgazdasági, világgazdasági anarchiája

A kapitalizmusra jellemző a tőkés vállalkozók konkurenciaharca. Ugyanis a tőkés vállalkozók a vállalkozásuk érdekében az árupiacon találkoznak, amikor adják-veszik az árutermékeket. A vállalkozók a konkurencia miatt többé-kevésbé ellenérdekeltek, a tőkebefektetésük - bővített - megtérülése az árupiacon a versenyben realizálódik, nagyrészt utólagosan derül ki a jövedelmezőségük, a hasznosságuk. Ez azonban népgazdasági, sőt világgazdasági szinten is igaz.

„Az árutermelés mint a kapitalizmus keletkezésének kiindulópontja és a kapitalizmus általános vonása. A tőkés termelési mód, amely a hűbéri termelési módot felváltotta, a bérmunkások osztályának a tőkésosztály általi kizsákmányolásán alapul. A tőkés termelési mód lényegének megértéséhez elsősorban azt kell szem előtt tartani, hogy a tőkés rend alapja az árutermelés: itt minden áruformát ölt, mindenütt az adásvétel elve uralkodik. … Az árutermelés ellentmondása ezek szerint az, hogy az árutermelők munkája, amely közvetlenül az ő magánügyük, ugyanakkor társadalmi jellegű. A munkának ez a termelési folyamatban meglevő társadalmi jellege azonban rejtve marad mindaddig, amíg az áru piacra nem kerül és ki nem cserélődik más árura. Csak a csere során derül ki, hogy ennek vagy annak az árutermelőnek a munkájára szüksége van-e a társadalomnak, és számíthat-e munkája társadalmi elismerésre. … **A társadalmilag szükséges munkaidő az az idő**, amely valamely árunak társadalmilag átlagos termelési feltételek, vagyis átlagos technikai színvonal mellett, átlagos fokú ügyességgel és munkaintenzitással való előállításához szükséges. A társadalmilag szükséges munkaidő a munka termelékenységének emelkedése következtében változik." Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A kapitalizmusnak ezen tulajdonsága, a társadalmi, világméretű gazdasági anarchiája minden változása, fejlődése ellenére megmarad. A tőkésállam irányítása, beavatkozása, tekintélyuralma, „tudatossága" alapvetően

ezen semmilyen erőlködése lényegesen nem változtathat, ahogy valójában lehetne a társadalmi, a világméretű tervgazdálkodással, a tudatos társadalmi szükségletre tervezéssel, de ezt következetesen nem is akarja. Mert a következetes társadalmi tudatosság, a következetesen objektív tudományos világnézet, és a valódi demokrácia lehetetlenné tenné a kizsákmányolást és az élősködést. A kapitalizmus azonban csak a bérrabszolgatartó társadalmi formában működőképes. Tehát amíg a kapitalizmus létezik, népgazdasági, világgazdasági szinten szükségszerűen anarchikus termelési mód lesz, válságokkal, katasztrófákkal terhelten fog működni.

A társadalmi tudatosság a kapitalista gazdaságban a szocializmushoz képest alacsony színvonalú, mert nem a szükségletek társadalmilag tudatos tervezése, hanem a tőkések (monopóliumok) egymásközti konkurenciaharca, akár a társadalom rovására is az egyéni érdek a domináló. A kereslet-kínálattal konkurenciaharcban kialakuló egyensúly szükségszerűen válságokkal terhes, bár nagy húzóerőt jelent a fejlődésre, de a válságok elsősorban a minden érdekérvényesítő hatalom nélküli bérrabszolgák, a beszélőszerszámok létét sújtja.

„**A kapitalizmus gazdasági alaptörvénye az értéktöbblettörvény**. Marx a kapitalizmust jellemezve leszögezte: „Értéktöbblet termelése, vagyis haszonszerzés — ez ennek a termelési módnak abszolút törvénye”[1]. Marx. A tőke. 1. köt. Szikra 1949. 668. old.* Ez a törvény határozza meg a tőkés termelés lényegét.” … A munkásosztály csak forradalmi politikai harc útján szüntetheti meg a bérrabszolgaság rendszerét — gazdasági és politikai elnyomatásának fő okát.” - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„**A szocializmus gazdasági alaptörvényének lényeges vonásai**. Marx és Engels előre látták, hogy a szocializmusban a tervszerűen megszervezett termelés célja az egész társadalom és egyes tagjai szükségleteinek kielégítése lesz. Lenin továbbfejlesztette ezt a marxista tételt, s az OSZDMP programtervezetében 1902-ben azt írta, hogy a tőkés társadalom szocialista társadalommal való felváltásának célja egy olyan társadalom, „amely valamennyi tagjának teljes jólétét és mindenirányú szabad fejlődését biztosítja”[1]. Lenin. Az Oroszországi Szociáldemokrata Munkáspárt programtervezete. Lásd Lenin Művei 6. köt. Szikra 1953 13 old.* Lenin tudományos elemzés keretében megjelölte a dolgozók jólétének növekedéséhez vezető utakat, körvonalazta a termelés szakadatlan növelésének programját, s rámutatott arra, hogy a szocializmus szükségszerű velejárója a technika fejlesztése és a legfejlettebb technika alkalmazása. Lenin ezzel feltárta a szocializmus gazdasági alaptörvényének azokat a kiinduló tételeit, amelyekre a Kommunista Párt és a szovjet hatalom politikája épült. ... Sztálin e tételekre támaszkodva megfogalmazta a szocializmus gazdasági alaptörvényét. A szocializmus gazdasági alaptörvényének lényeges vonásai és követelményei — „**az egész társadalom állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségletei maximális kielégítésének biztosítása a szocialista termelésnek a legfejlettebb technika alapján történő szakadatlan növekedése és tökéletesedése útján**”[2]. Sztálin. A szocializmus közgazdasági problémái a Szovjetunióban. 3. kiad. Szikra 1953. 41. old.* A szocializmus gazdasági alaptörvényében kifejezésre jut a szocialista termelés célja és e cél elérésének eszköze.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

9

A kapitalizmusban lehetetlen a többségre kiterjedő demokráciát megvalósítani!

A kapitalizmusban a demokráciát, az osztály-érdekérvényesítés lehetőségét, a közügyekbe való beleszólást nem lehet az egész társadalomban mindenki (minden társadalmi osztály) számára egyenlő mértékben megvalósítani, mert a működési módja miatt szélsőségesen megosztott az emberiség. A megosztott emberiség (a kizsákmányolók és kizsákmányoltak) érdekellentétei a kapitalizmus működési módja miatt demokratikusan nem kezelhetők, csak diktatórikusan. A kapitalizmusban a vállalkozó tőkések minél nagyobb profitja a gazdasági cél, mégpedig törvényes kizsákmányolással, bérrabszolgasággal, a szükségletnek megfelelő terror, nemzeti, faji, osztály felsőbbrendűséggel, élősködéssel. Ez lehetetlenné teszi a széleskörű valódi demokráciát. Sőt csak a fasizmust teszi lehetővé!

„Az ókori Görögország és Róma demokráciája, amit a burzsoá történelmi tankönyvek annyira magasztalnak, lényegében **a rabszolgatartók demokráciája** volt.” - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„Minthogy a tőkésosztály érdekei homlokegyenest ellentétesek a lakosság túlnyomó többségének érdekeivel, a burzsoázia arra kényszerül, hogy minden úton-módon elpalástolja államának osztály jellegét. A burzsoázia megpróbálja olyan színben feltüntetni ezt az államot, mint amely az **osztályok fölött áll**, az egész nép állama, „a tiszta demokrácia” állama. A valóságban azonban a burzsoá „szabadság” a tőkének az a szabadsága, hogy idegen munkát zsákmányoljon ki; a burzsoá „egyenlőség” csalás, amely azt leplezi, hogy ténylegesen nincs egyenlőség kizsákmányoló és kizsákmányolt, jóllakott és éhező, a termelőeszközök tulajdonosai és a csupán munkaerejükkel rendelkező proletárok tömege között.” - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

A polgári demokráciában törvényelőtti egyenlőség van, de a kapitalizmussal megmarad a gazdasági egyenlőtlenség, sőt határtalan méreteket ölt. Azonban a gazdasági egyenlőtlenség lehetősége, a kapitalista magántulajdon védelme (ami a termelőeszközök magántulajdonának szentsége), megjelenik az alkotmányban, a törvényekben, ami bérrabszolgaságot, élősködést, az emberi jogok megsértését okozza, csak így működik a kapitalista gazdaság, amit a kapitalista államhatalom a joguralommal és akár a terrorral is garantál.

Az így megosztott társadalomban annak a társadalmi osztálynak az érdekérvényesítési lehetősége a nagyobb, akinek nagyobb a gazdasági, politikai hatalma, mert a saját érdekében nagyobb erőforrásokra támaszkodhat. De a proletár dolgozóknak nincs következetes osztály-érdekképviselője a kapitalista hatalomban, a törvényhozásban sem, csak beszélőszerszámok, jövedelmük a létük fenntartására elegendő csupán. Így mégsem valósulhat meg az egyenlőség, bár a törvény ezt garantálja, mert a bérrabszolga az csak szolga, az a munkaerő áru, az alacsonyabb rendű ember, a beszélőszerszám.

A kapitalizmusban hozott törvények a kapitalizmus gazdasági-politikai érdekét szolgálják!

„A tőkés termelés közvetlen célja az értéktöbblet-termelés. Ennek megfelelően a kapitalizmusban csak az olyan munka számít termelőmunkának, amely értéktöbbletet hoz létre. Ha a munkás nem hoz létre értéktöbbletet, munkája improduktív munka, fölösleges a tőke számára. ... **A burzsoá állam a tőkésosztály intézőbizottsága**. A burzsoá alkotmányoknak az a céljuk, hogy biztosítsák a birtokos osztályok számára kedvező és előnyös társadalmi rendszert. A burzsoá állam szentnek és sérthetetlennek nyilvánítja a tőkés rend alapját, a termelőeszközök magántulajdonát. ... A burzsoá állam formái rendkívül változatosak, de lényegük egy: valamennyi a burzsoázia diktatúrája, amely minden eszközzel fenntartani és erősíteni igyekszik a bérmunka tőkés kizsákmányolásának rendszerét.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A kapitalizmusban a törvényeket a kapitalista termelési mód érdekében készítik a tőkésosztály osztályérdekeinek megfelelően. A polgári törvények ezért proletár osztályérdeket nem tartalmaznak és nem is tartalmazhatnak, sőt a kapitalizmus a működési módja miatt ennek letörésére törekszik, mert a proletár dolgozó a szerszámok közül a beszélőszerszám, termelési tényező csupán. A proletár dolgozó emberi joga alapvetően annyi, mint egy szerszámé, csak a beszélő szerszám jogainak megfelelő! Bár szélhámosan sokat hazudoznak a tőkésgazda és a bérrabszolga egyelőségről. De a polgári demokrácia törvényhozásában a proletárok következetes osztály-érdekképviselői nem vesznek részt. A tőkésosztály, mint felsőbbrendű gazda úgy törődik a proletár beszélőszerszámjaival, mint a szerszámokkal, így az első a gazda érdeke, mint ahogy a kutyám is csak utánam következhet, mert én vagyok a kenyéradó (azaz csontadó) gazdája.

A politikai hatalom, az államhatalom a kapitalizmusban kizárólag a tőkésosztály kezében van, ehhez minden gazdasági hatalma megvan, ezt csak az osztályharc homályosítja el, mert a beszélőszerszámok valójában emberek és időnként harcolnak az emberi jogaikért. A kapitalizmusnak érdeke, hogy a beszélőszerszámok lemondjanak néhány alapvető emberi jogaikról, ami nélkül a kapitalizmus nem működhetne.

„**Állam:** az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve, amelynek feladata az uralkodó osztály érdekeinek védelme, a fennálló termelési és társadalmi viszonyok fenntartása, a vele szemben álló társadalmi-politikai erők elnyomása, a társadalom ügyeinek az uralkodó osztály érdekeinek megfelelő intézése és irányítása, az uralkodó osztály érdekeinek védelme külsőerőkkel szemben. Jellegét és céljait végső fokon a gazdasági rendszer határozza meg. Az állam az uralkodó osztály hatalmát különböző erőszakszervezetek és intézmények (hadsereg, rendőrség, büntetőszervek, hivatali apparátus) rendszerével biztosítja.” - Marxista fogalomlexikon

„A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal.” - Marxista fogalomlexikon

„**Forradalom:** társadalmi forradalom: az osztályharc legmagasabb formája, az osztálytársadalom fejlődésében törvényszerűen bekövetkező szakasz, amelyben a fejlettebb, magasabb rendű társadalmi-gazdasági alakulat (fegyveres vagy békés eszközökkel) felváltja az elavult társadalmi rendszert, a hatalom a régi reakciós osztály kezéből a haladó osztály kezébe megy át, s ily módon megnyitja a társadalom továbbfejlődésének útját. A forradalom szükségszerűen a fejlődő termelőerők és a fejlődés gátjaivá vált régi termelési viszonyok közötti ellentéten alapszik. A forradalom megoldja ezt az ellentmondást: új termelési viszonyokat teremt, amelyek szabad utat nyitnak a termelőerők további fejlődésének. A forradalom legfőbb kérdése a hatalom, mindenekelőtt szétzúzza a régi államhatalmat, és új politikai hatalmat hoz létre. Létrejöttének objektív feltétele a forradalmi helyzet, szubjektív feltétele a feltörekvőosztályok forradalmi tudata, szervezettsége és elszántsága. Jellegét és alapvető tartalmát az határozza meg, hogy milyen társadalmi ellentmondásokat old meg, és hogy milyen új társadalmi rendszert hoz létre. Hajtóerői azok az osztályok, amely megvívják és előrerendítik, megvalósulásában alapvetően érdekeltek. … A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be. A tőkés alap felépítményének főelemeit a politikai és jogi intézmények, valamint a polgári ideológia rendszere alkotják. A kapitalizmus ideológusai által proklamált egyenlőséget teljesen formálissá teszi a gazdasági egyenlőtlenség, s a dolgozókat a politikai élettől távol tartó államgépezet.” - Marxista fogalomlexikon

„**Osztályharc:** olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története.” - Marxista fogalomlexikon

10

A kapitalizmus világnézete, erkölcse, a modern rabszolgaság!

A kapitalizmus világnézete, erkölcse az uralkodó tőkésosztály érdekében alakul. A kapitalizmusban a tőkések érdeke a minél nagyobb saját profit, így ehhez alakul a világnézete és az erkölcse is. Ennek megvalósításához a kapitalizmus működési módja miatt szükséges és elkerülhetetlen a dolgozó proletár bérrabszolgák, a beszélőszerszámok kizsákmányolása, az általuk termelt értéktöbblet elsajátítása. Ez kibékíthetetlen ellentét a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak között. Ezért, ennek érdekében szükségszerű és elkerülhetetlen a kapitalista osztály-önkényuralom, a totális hatalom a dolgozó proletár bérrabszolgák felett.

Mi a különbség a kapitalista és a rabló között?

A bérrabszolgák által létrehozott értéktöbblet kapitalisták által történő az elsajátítása törvényes!
A bérrabszolgák által létrehozott értékek rablók által történő elsajátítása törvénytelen.
Pedig mindegyik tevékenység rablás!

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom, ami valójában törvényes „korlátlan” uralom a beszélőszerszámok életlehetőségei felett, úgy, mint bármely más szerszám, termelési tényező felett (bár a bérrabszolga életét is a törvény védi, de éhen pusztulnia, nyomorognia már lehet). Az igazi korlát csak a kapitalista bérrabszolgák szervezett lázadása miatti félelem. Ezért félnek a kapitalista ördögök a kommunistáktól, úgy félnek, mint az ördög a kereszttől.

Ebben a modern kapitalista rabszolgaságban a dolgozó proletár bérrabszolgák osztályérdekeit a törvények nem tartalmazzák. Milyen joga lehet egy szerszámnak, ha már nincs rá szükség, irány a hulladéktároló. A beszélőszerszám nem mondhatja meg, hogy valójában ö is ember, nem csak termelési tényező!

A kibékíthetetlen ellentétek és a szocializmus térnyerése miatt, a kapitalista bérrabszolgatartó társadalom megvédéséhez szükségszerű a körülményekhez alkalmazkodó különböző formájú fasizmus, a totális kapitalista osztály-önkényuralom.

„**Világnézet:** a környező világról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek rendszere. A világnézet a szó tágabb értelmében magában foglalja az ember környező világra vonatkozó nézeteinek összességét: a filozófiai, a társadalmi-politikai, az etikai, esztétikai, természettudományos és egyéb nézeteit. Szorosabb értelemben minden világnézet alapvető részét a filozófiai kérdések alkotják. A világnézet legfőbb kérdése a filozófiai alapkérdése. Ennek eldöntésétől függően különböztethető meg a világnézet két alapvetőválfaja, a materialista és az idealista világnézet. A világnézet a társadalmi létet tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a világnézet osztályjellegű: rendszerint a hatalmon levőosztály világnézete az uralkodó. A világnézetnek nagy gyakorlati jelentősége van: meghatározza az emberek viszonyát a környező valósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos világnézet előmozdítja a társadalmi haladást. A reakciós, tudományellenes világnézet az önmagukat túlélt osztályokat szolgálja, gátolja a társadalmi haladást, a kizsákmányoló osztályok érdekeit védi és elvonja a dolgozókat attól, hogy harcoljanak felszabadulásukért. **Következetesen tudományos kommunista világnézet a marxizmus-leninizmus**, amelynek filozófiai alapja és elidegeníthetetlen része a dialektikus és a történelmi materializmus. Kifejezi a proletariátus és valamennyi dolgozó érdekeit, amelyek egybeesnek a társadalmi fejlődés objektív törvényeivel.” – Marxista fogalomlexikon

„A munkásosztály létérdekeinek elméleti kifejezése a marxizmus, a tudományos szocializmus, amely teljes és egységes világnézet. A tudományos szocializmus arra tanítja meg a proletariátust, hogyan kell egyesülnie a burzsoázia elleni osztályharcra. A proletariátus osztályérdekei megegyeznek az emberi haladás érdekeivel, egybeesnek a társadalom túlnyomó többségének érdekeivel, mert a proletariátus forradalma nemcsak a kizsákmányolás egyik vagy másik formájának megszüntetését, hanem általában mindennemű kizsákmányolás megszüntetését jelenti.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

Valójában a kapitalizmusban a tőkés az „ember”, a beszélőszerszám az csak a szerszám!

Az emberi civilizáció fejlődésével a kapitalizmusban már hellyel-közzel érvényesülnek az emberi jogok. Ez korlátlanul a rabszolgaságot, az emberek feletti tulajdonjogot nem teszik lehetővé, így közvetlenül csak a vállalkozásokon keresztül teszi bérrabszolgává, alacsonyabb rendűvé a dolgozó proletárokat, a modern rabszolgákat. A lényeg a kizsákmányolás, az élősködés, amihez elegendő a bérrabszolgaság is. Sőt a bérrabszolgaság a szociális demagógiával, a kedvezőbb egyéni érdekeltséggel még hatékonyabb, mint a valódi rabszolgaság. Ehhez alkalmazkodik a kapitalista jog, az erkölcs, a világnézet. Így lesz a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi forma!

„**A termelőerők és a termelési viszonyok együtt alkotják a termelési módot**. A termelési mód két oldala közül a termelőerőé a meghatározó szerep. A szűkebb értelemben vett termelési viszonyokat (a termelési eszközök tulajdonviszonyait) gazdasági (társadalmi) alapnak nevezzük. Erre épül ugyanis az ún. társadalmi felépítmény, melyen a társadalom politikai, filozófiai, ideológiai, jogi stb. nézeteit és az ezeknek megfelelő intézményeket (állam, párt, bíróság, ügyészség stb.) értjük. Nyilvánvaló, hogy az itt felsorolt nézetek és intézmények jellege, típusa a társadalomban uralkodó tulajdonviszonyok függvénye. **A termelési mód és a társadalmi felépítmény együtt a társadalmi-gazdasági alakulatot** (formációt) alkotja.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A kapitalizmusban a dolgozó proletárokat a beszélőszerszám tudatra nevelik!

„**dialektika:** általános filozófiai elmélet és módszer, amely modern, materialista formájában a dialektikus materializmus szerves része. A dialektika a „külső világ és az emberi gondolkodás mozgásának általános törvényeiről szóló tudomány” (Marx). A dialektika alapgondolata, hogy „a világot nem mint kész dolgok összességét, hanem mint folyamatok összességét kell felfogni, amelyben a látszólag stabil dolgok ... a levés és elmúlás szakadatlan változásán mennek át”... (Engels).” - Filozófiai kislexikon

„**Dialektikus Materializmus:** tudományos filozófiai világnézet, a marxizmus egyik alkotórésze, filozófiai alapja. A dialektikus materializmust Marx és Engels alkotta meg, s Lenin és más marxisták fejlesztették tovább. ... A dialektikus materializmus kialakulásában igen lényeges mozzanat volt a társadalmi fejlődés menetére és törvényeire vonatkozó tudományos szemlélet kidolgozása (történelmi materializmus). ... A dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan, az a felfogás, amely szerint nincs a világon semmi más, mint anyag és az anyag mozgásának és változásának törvényei. A dialektikus materializmus engesztelhetetlen ellensége a természetfölötti lényekre vonatkozó különféle elképzeléseknek, bármilyen köntösbe bújtatja is ezeket a vallás és az idealista filozófia. A dialektikus materializmus által kidolgozott dialektikus fejlődéselmélet (dialektika) rávilágít azokra az általános törvényekre, amelyek folytán az anyag mozgásának és változásának, az alacsonyabb rendű formákból magasabb rendű formákba való átmenésének a folyamatai végbemennek.” - Marxista fogalomlexikon

„**Idealizmus:** filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldásában abból indul ki, hogy a szellem, az eszme, a tudat az elsődleges, és az anyag, a természet, a lét, az objektív valóság a másodlagos mind ontológiai, mind ismeretelméleti vonatkozásban. Az idealizmus a materializmussal lényégénél fogva szemben álló, ellentétes filozófiai irányzat.” - Filozófiai kislexikon

„**vallás:** „... azoknak a külső hatalmaknak fantasztikus visszatükröződése az emberek fejben, melyek mindennapi létezésük felett uralkodnak, olyan visszatükröződése, amelyben a földi hatalmak földöntúli hatalmak formáját öltik." (Marx—Engels Művei. 20. köt. 309. old.)" - Filozófiai kislexikon

„**Vallás:** az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében , amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek." - Marxista fogalomlexikon

„**vallás:** A szellemi létezéssel kapcsolatos tanítás. Olyan elképzelések rendszere, amely azt hirdeti, hogy a szemünkkel látható világon túl létezik egy annál magasabb rendű is, ahol tiszta szellemi lények (például isten vagy istenek, angyalok) léteznek. E szerint az ember is több a testénél, és a halál csak a test pusztulását jelenti."

A kapitalizmusban a tudományos világnézet kialakulása is a kapitalisták uralmának, profitérdekeinek van alárendelve. Csak addig engedi, addig támogatja a tudományos megismerést, amíg az a profitérdekének, és a hatalmának megfelelő. A kapitalizmus a kapitalisták felsőbbrendűségének, élősködésének elfogadásához az idealizmust, a vallást, a tudománytalan világnézetet is felhasználja.

Ezért a kapitalizmusban létezik egy nagyon veszélyes embertelen tendencia. Ami az emberiség többségének, a dolgozó proletároknak alapvetően a beszélőszerszám tudatra, a jobboldali felsőbbrendű élősködő erkölcs elfogadására, a tudományos és a hamis tudománytalan idealista vallásos világnézet kotyvalékára való nevelése. Alapvetően csak a szerszám kezelésére tanítása. Ez elkerülhetetlen a kapitalizmusban. Így lesz a beszélőszerszám valóban alacsonyabb rendű osztály-öntudatlan kényelmesen kizsákmányolható ember! A kapitalizmusnak ilyen osztály-öntudatlan beszélőszerszám emberekre van szüksége!

A kapitalistáknak a profitjuk létrehozásához a proletár dolgozó beszélőszerszám termelési tényezőre alapvetően szükség van. De az az érdeke, hogy a dolgozó proletárokat kizárólag a szerszám kezelésére kell megtanítani, mint minden szerszámnak csak annyit kell tudnia, mint ami a szerszám dolga, a profithoz csak ennyi kell. Sőt a dolgozó proletárok számára a kapitalizmusban ez a fő cél, kizárólag a szerszám kezelésére kell a beszélőszerszámokat nevelni. Ehhez elkerülhetetlenül szükséges a tudománytalan hamis idealista, vallásos világnézetre nevelés is. Azonban a beszélőszerszámoknak is jobb csak a beszélőszerszám tudat, mert így könnyebb elviselnie az emberi jogainak a megsértését, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen.

Amint azonban a beszélőszerszám osztály-öntudatra ébred, összefog, akkor az élősködő kapitalistáknak csak a fasizmus lehet a menedéke! A marxista-leninista kommunista világnézet ebben segíti a bérrabszolgákat, ezért üldözi a bérrabszolgatartó reakciós kapitalista hatalom a haladó, a kommunista gondolkodókat.

A kapitalizmusban az emberiség tudatát a hamis idealista és vallásos világnézet uralja!

A dolgozó proletárok minden egyéb gondolkodása káros, felesleges a tőkésnek. Ezt segíti elő az idealista, a vallásos tudománytalan világnézetre való nevelés is, ez a valóságos tudományos világnézetet sikeresen elnyomja. A materialista világnézet azonban kihagyhatatlan a sikeres és fejlődő gazdaságban, de ez keveredik az idealista világnézetekkel, ami így torzult hamis világkép. A kapitalizmus érdeke, hogy elnyomja a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézetet, sőt időnként a következetesen materialista és dialektikus gondolkodást, világnézetet is, helyette a hamis kitalált idealista vallásos tudománytalan világnézet tanítja. Mert ez a kapitalizmus osztályérdeke! De ez nem az emberiség érdeke!

A kapitalizmusban a gondolat (a vélemény) szabadság addig terjedhet, amíg az nem érinti a hatalom, a profit érdeket. Vagyis szinte bármilyen tudománytalan képzelgés is előbbre való lehet, mint a következetesen objektív tudományos világnézet, a dialektikus és történelmi materializmus, a marxizmus-leninizmus. Azonban a tudománytalan úton járás az katasztrófa felé vezeti az emberiséget. A kapitalizmus a működési módja miatt kénytelen a tudományos világnézetet torzítani a tudománytalan idealista, vallásos világnézettel. A polgári demokráciában működő kapitalizmus ezen az úton eljutott a fasiszta-kapitalizmusba.

A kapitalizmusban a dolgozó proletároknak a világ dolgait csak felszínesen, gyakran a valódi összefüggéseik nélkül kell ismernie. A kapitalizmus világnézete nem lehet következetesen objektív dialektikus és materialista tudományos módszerre alapozott, mert ez ellenkezik a tudománytalan idealista, vallásos nézeteivel, érdekeivel. Így a kapitalizmus érdekében a dolgozó proletároknak csak a termeléshez szükséges ismeretekre, a kapitalisták élősködésének elfogadására, az idealista vallásos világnézetre van szüksége. Ez nagyon káros, életveszélyes az emberiség létére.

Az emberiség így képtelen lesz következetesen az objektív tudományos alapokon dialektikusan gondolkodó, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokratikus öntudatos emberré válni. Ez azonban a kapitalistákra és a híveikre is igaz, a hamis világnézet az ők tudatát is uralja, így gondolkodó emberré ők sem válhatnak, bármilyen hatalommal is rendelkeznek, csak gondolkodó állatok lehetnek, maradhatnak. A kapitalizmus fejlődése által hatalmassá vált termelőerők és a valódi demokrácia hiánya a pusztító erőket is létrehozta, ami azonban nem érdeke az emberiségnek, mert a létét veszélyezteti. De a kapitalizmusban ez másként nem lehetséges.

Lehet, hogy az emberiségnek ez a pusztulását okozhatja, mert a kapitalizmus társadalmi tudata nem képes továbblépni a következetesen objektív tudományos világnézetre és a valódi demokráciára, mert ez nem a kizsákmányoló, élősködő kapitalisták érdeke. A kapitalizmus csak bérrabszolgatartó társadalmi formában működőképes!

A minden emberre, legalábbis a döntő többségre kiterjedő következetesen objektív tudományos világnézet ismerete nélkül lehetetlen a valódi demokrácia megvalósulása. Demokrácia nélkül azonban a kapitalista osztály önkényuralom, a fasizmus a nyerő, amelynek következménye a termelőerők feletti uralom elvesztése, a gondolkodó emberré válás megakadályozása, az emberiség érdekeinek a mellőzése, az emberiség kipusztulása lehet. Vagyis a kapitalizmusban az ember csak gondolkodó állat maradhat, nem válhat gondolkodó emberré!

11

A kapitalizmus kettős tudatú embert igényel!

A tudományos kutatás, a szerszám tervezése, a szerszám készítése, és használata alapvetően a dolgozó proletárok révén történik, ami igényli a materializmust, sőt a dialektikát is. De a tudományos ismeret mellett a hamis világnézet is érdeke a kapitalizmusnak. A gondolkodás így megoszlik, kettős tudat alakul ki. A többség elfogadja a hamis tudománytalan idealista vallásos világnézetet is, amíg a léte biztosítva van, de így a lehetőségeknél alacsonyabb szinten marad a gondolkodásban, megreked a technika ismereténél, kevesek azonban továbbgondolják az összefüggéseket és igénylik a következetesen objektív tudományos világnézetet.

„**dualizmus** (lat duális — kettős) az a felfogás, amelyik a létet két ellentétes és egymásból nem levezethető princípiummal, a szellemivel és az anyagival magyarázza. Ennek a két elvnek a szembeállítása többnyire idealizmusba, torkollik, mert rendszerint magát a szellem és az anyag antitézisét is a szellemből kiindulva ábrázolja, mint a szellemnek az anyaggal vívott harcát, amelyben a szellemnek kell győznie.” - Filozófiai kislexikon

Végül is ez vezet a társadalmi fejlődésre is, ami a kizsákmányoló uralkodó osztály érdeke ellen történik!

„Az antagonisztikus társadalmi alakulatokban a társadalmi fejlődés törvényei és a társadalmi szükségletek az osztályok harcán keresztül realizálódnak. A társadalmi fejlődés megérett feladatainak megoldásához szükség van az osztályérdekek tudatosulására, az egész társadalmi valóságnak ezen érdekek szempontjából való értékelésére. ... A marxista—leninista ideológia gyökeresen különbözik minden megelőző kor ideológiájától mind tartalmát, mind pedig a társadalmi életben betöltött szerepet tekintve, ami magának a kommunista társadalmi alakulatnak a jellegéből ered. A proletariátus alapvető érdekeit kifejezve, ez az ideológia a társadalmi fejlődés objektív törvényeinek tudományos ismeretet adja, amire elengedhetetlen szüksége van a munkásosztálynak és minden dolgozónak, hogy sikeresen megoldhassák a kapitalizmus felszámolásának és a kommunista társadalom felépítésének világtörténelmi feladatat. A marxista—leninista ideológia egyesíti magában a legszigorúbb tudományosságot az osztályállásponttal, pártossággal, forradalmisággal. Természeténél fogva a dolgozó tömegek — a döntő történelmi erő — gyakorlati társadalmi tevékenységének vezérfonala, idegen tőle mindennemű dogmatizmus, begyepesedettség, szervesen összekapcsolja az elméletet a kommunizmusért vívott harc gyakorlatával.” - Filozófiai kislexikon

A kapitalizmusnak az objektív tudományos és az objektív valóságot nélkülöző idealista világnézetének a keveréke, kettős tudata, összességében a valóság következetesen objektív tudományos megismeréséhez szükséges gondolkodást gátolja, károsítja, ami előbb-utóbb az emberiség gondolkodásának az elért lehetőségek alatti szinten való megrekedését okozza, és ez az elérhető színvonalhoz képest az általános elbutuláshoz vezet. Ennek már számos nyoma felfedezhető.

Az emberiség a kapitalizmusban alapvetően nem tud, nem akar dialektikusan gondolkodni, a dolgokat, a jelenségeket keletkezésükben, történetükben, egymásra hatásukban, változásaikban, ellentmondásaikban, fejlődésükben következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálni. Az idealizmus, a vallás nem összeegyeztethető a következetesen objektív tudományos világnézettel. Az idealizmus, a vallás a képzelet világa, amely letér a valóság következetesen objektív tudományos megismeréséről és a tudománytalan hamis úton jár.

A képzelet, ha a következetesen objektív tudományos megismerés talaján marad nagyon fontos az emberi megismerés számára. A tudományos megismerés számára fontos, hogy az észlelt jelenségekről a megismert tények alapján következtetéseket vonjanak le, hipotézist készítsenek, ehhez a képzelet nagy segítséget jelent. Azonban a hipotéziseket a valóságban a gyakorlatban ellenőrizni kell. Csak azt a hipotézist lehet igaznak elfogadni, ami a valóságban tényekkel, megfigyelésekkel igazolható. Ellenkező esetben a tudománytalan idealizmus útján haladva csak a hamis, a semmi valósat nem érő képzelgés, spekuláció marad. A dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen következetesen objektív tudományos módszer, nincs alternatívája. Csak ezen az alapon lehet a világot objektíven megismerni. Az idealizmus, ha letér a következetesen objektív tudományos módszerrel történő megismerésről, és letér, ezért az útja a semmibe vezet.

A hamis világnézeti gondolkodás legyőzheti és időlegesen le is győzi a valóság tudományos megismerést, hasonlóan, mint a középkorban történt, innen nehéz lesz továbbhaladni. Ez a rothadás a termelőerők, a romboló erők hatalmas lehetőségével a valódi demokrácia hiányában elpusztíthatja az emberiséget.

A kapitalizmusnak beszélőszerszám tudatú emberiségre van szüksége!

Általánosságban a kapitalizmusban, - a torzult világnézete miatt -, az emberiség túlnyomóan nagy része képtelen a jelenségeket következetesen objektíven dialektikusan vizsgálni, más jelenségekkel összefüggésben, kölcsönhatásaiban, kialakulásában, fejlődésében, változásaiban, történetében megérteni. Ez alapvetően az ember és a társadalom következetesen objektív tudományos megértésére is igaz. - Például az emberi jogok ellenzik a bérrabszolgatartást, de a kapitalizmusnak ez alapfeltétele! - Mert a dialektikus és történelmi materializmus, a következetesen objektív tudományos világnézet nem érdeke a kapitalizmusnak, éppen hogy nem. Mert ez a következetesen objektív tudományos módszerrel feltárja, hogy valójában milyen a világ, feltárja a társadalmi törvényeket, az emberek cselekedetei között a valóságos mozgatórúgókat, ami alapján a kapitalizmust a szocializmusnak kell felváltania.

A dialektikus gondolkodás hiánya miatt az emberisség megreked a felszínes, az összefüggések, a jelenségek keletkezésének, fejlődésének vizsgálatát nélkülöző igénytelen tudatlanság szintjén és a társadalmi, gazdasági problémákat nem tudja emberségesen, okosan kezelni. Ez a kapitalizmusban egyenes út a fasizmusba!

A fasiszta-kapitalista osztály önkényuralomhoz világnézetileg buta, csak beszélőszerszám tudatú dolgozó proletár emberek kellenek, ez a kapitalizmus útja. A termelőerők fejlett szintje azonban igényli a megfelelő tudományos társadalmi tudatot, a következetesen objektív tudományos világnézetet, az általános műveltséget, a valódi demokráciát, ami a kapitalizmusban egyre inkább nincs összhangban a lehetőségekkel, így ez a katasztrófák sorozatát okozza.

A kapitalizmusnak a fejlődéshez a minél nagyobb profithoz, a konkurencia, a verseny miatt elkerülhetetlenül szükséges a tudományok magas színvonalú ismerete, de ugyanilyen érdeke az élősködése miatt a tudománytalan idealista vallásos világnézet is. Ez azonban kibékíthetetlen ellentmondás, ami eltorzítja a világnézetét, együtt él a valós és a tudománytalan világnézet, ami korlátozza a valóság megismerésében, és gyakran a hamis lesz a győztes.

12

A kapitalizmusban a proletárok számára csak a látszatdemokrácia lehetséges!

A kapitalizmusban a proletároknak a létért való harca, a bérrabszolgasága, a kapitalista gazda uralma és a hamis tudatra nevelése miatt csak a látszatdemokráciára van igényük, lehetőségük. Ha ez nem így volna, akkor a polgári demokráciában működő kapitalizmus semmilyen módon nem volna képes a proletár osztályharcot legyőzni. Amíg a kapitalizmus fejlődőképes, addig ez nem is lesz másként. Így volt a feudalizmusban is, de a haladó polgári demokratikus gondolatok győzedelmeskedtek, így lesz ez a kapitalizmusban is, a haladó szocialista demokrácia gondolatai is győzedelmeskedni fognak. Ha nem, akkor az emberiség megreked a fejlődésben, talán ki is pusztul. Fejlett társadalom csak fejlett demokráciával, fejlett tudományos társadalmi tudattal, következetesen objektív tudományos gondolkodással lehetséges. Bár a társadalmi modell változást általában megelőzi a katasztrófa, ami a kapitalizmusban is valószínűleg elkerülhetetlen! A társadalom a kapitalizmusban csak akkor fog változni, ha más lehetőség már nincs! De a fasiszta-kapitalizmus a világot kipusztítani képes erőkkel rendelkezik és nem képes továbblépni a valódi demokráciába. Így szörnyű katasztrófa felé halad az emberiség.

„**Demokrácia**: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külsőlátszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.” - Marxista forradalomlexikon

„**Baloldal**: a politikában általában a reakcióval szemben álló erők, pártok, mozgalmak, személyek összességének elnevezése. Onnan ered, hogy a reakcióellen küzdő, többé-kevésbé haladó pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a baloldalra ültették (ellentétben a reakciós erők képviselőivel, akiket a jobboldalra ültettek). A baloldali megjelölés, ill. elnevezés azonban csak viszonylagos, mert különböző történeti időszakokban különböző tartalma van, más és más erőket képviselhet, különböző elveket és célkitűzéseket, pártokat és személyeket jelölhet; nem fejezi ki, hogy a hozzá tartozó pártok vagy személyek mely osztály vagy osztályok, érdekeinek képviselői és azok mennyire következetesek. A baloldal legnagyobb ereje a munkásmozgalom. De a kapitalista országokban a munkásmozgalom sem egységes, lényegileg három főirányzatra szakad: opportunista, reformista és forradalmi irányzatra. Az egész baloldal legkövetkezetesebb ereje a kommunista mozgalom. A kapitalista országok kommunista pártjai következetesen harcolnak azért, hogy az összes baloldali erőket egységbe forrasszák, mert ez képezi az alapját valamennyi monopoltőke ellenes erő egységfrontjának.” - Marxista fogalomlexikon

A polgári demokráciában és a nyílt diktatúrában működő kapitalizmusban a lebutított társadalmi tudatú proletárok számára a tőkések élősködése alapvetően nem nagyon számít, a proletárok tudata ezt elfogadja.

De a tőkéseknek profit csak addig van, amíg a proletárok termelnek, és a bérükért fogyasztanak. Ha ez a termelőerők fejlődésével, a kapitalista népgazdaság, a világgazdaság elkerülhetetlen anarchiája miatt megbomlik, ha felbomlik az egyensúly, akkor válságba kerül a kapitalizmus, hanyatlik, rothad, majd idővel megszűnik létezni. Ez a rothadás a termelőerők fejlődésével, a proletár dolgozók, az emberiség többségének a valódi demokráciájának a hiányában és a nemzetgazdasági, világgazdasági anarchiában szükségszerűen a gazdasági válságokkal bekövetkezik, ami leküzdhetetlen katasztrófa a kapitalizmusban.

A kapitalizmus létezésének határa

A kapitalizmus létezése számára nagy veszély a robotok elterjedése, uralkodóvá válása és az ezzel járó milliárdnyi proletárfelesleg. Bár a kapitalista modell valójában „öntudatlanul" is erre törekszik, mert minél okosabb, termelékenyebb gépeket, minél kevesebb emberi munkaerő árut, biorobotot akar használni, így folyton növeli a tőke szerves összetételét, fejlődik. A gépi robotok elterjedésével, uralkodóvá válásával ezt abszolút megkaphatná. De a kapitalizmus, profit csak addig létezik, csak addig létezhet, amíg szükség van kizsákmányolható és a béréért fogyasztó proletárra. Ezt azonban a kapitalizmus talán sohasem érheti el, valószínűleg vagy elpusztítja az emberiséget, de legalább is a nagy részét, vagy megvalósul a kommunizmus.

„**A profitráta csökkenő tendenciája**. A tőke szerves összetétele a kapitalizmus fejlődése arányában szakadatlanul emelkedik. Minden egyes vállalkozó egyre inkább gépekkel helyettesíti a munkásokat, olcsóbbá teszi a termelést" - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

„**Profitráta** — a kapitalizmusban az értéktöbblet és a termelésbe befektetett egész tőke százalékban kifejezett viszonya. A profitráta fejezi ki a tőkésvállalat jövedelmezőségét. Profitrátán rendszerint az évi profitrátát értik, vagyis az egy év alatt nyert értéktöbblet és az ez idő alatt előlegezett egész tőke százalékos viszonyát. A profitrátát a következő képlet fejezi ki: m/c+v, amelyben m = értéktöbblet, c = állandó tőke, v = változó tőke. ... Profitráta csökkenő tendenciájának törvénye — gazdasági törvény, amelynek értelmében az átlagprofitráta a kapitalizmus fejlődése során csökkenő tendenciát mutat. ... Tőke szerves összetétele — az állandó tőke és a változó tőke értékviszonya, amely a tőke technikai összetételét, vagyis a termelési eszközök tömegének az őket működésbe hozó élő munka tömegéhez való viszonyát tükrözi. A tőke szerves összetételének növekedése egyszersmind a termelési eszközök termelésének elsődleges fejlesztését is jelenti. A kapitalizmus fejlődésével és a technikai haladással a vállalatokban használt termelési eszközök tömege gyorsabban növekszik, mint a munkások száma, aminek következtében az állandó tőke gyorsabban növekszik, mint a változó tőke; ez az egyik legfontosabb oka az ipari tartaléksereg kialakulásának és a proletariátus elnyomorodásának. ... A tőke technikai összetétele a tőkések konkurenciaharca és a minél magasabb profit elérésére irányuló törekvése miatt szükségképpen növekszik. ... A tőke technikai összetételének növekedése miatt magasabb lesz a tőke szerves összetétele." - Közgazdasági kislexikon

A kapitalizmus világméretű gazdasági anarchiája, imperializmusa, fasiszta természete, nemzetközi konfliktusai, a működési módja, a - tudományos marxista-leninista kommunista - társadalmi tudatosság alacsony színvonala miatt valószínűleg elkerülhetetlenek a világháborúk és esetleg az emberiség visszafejlődése egy alacsonyabb szintre, de akár a kipusztulása is.

A kapitalizmus nem képes magától eljutni a szocializmusba, még akkor sem, ha csak így maradhat fenn az emberiség. A kapitalizmus híveinek a valóban demokratikus emberiség léte, érdeke nem fontos, nem számít, csak a hatalom az élősködésre, ami meghatározza erkölcsét, világnézetét. Bár demokráciáról fecseg, szociális demagógiával szélhámosan hazudozik, miközben a kapitalisták felsőbbrendűen élősködnek a dolgozó proletárok milliárdjai felett.

A kapitalizmus fasizmussá, fasiszta-kapitalizmus fejlődött és világuralomra jutott. A proletárok még viszonylag jól élnek, de semmilyen hatalommal sem rendelkeznek, általában nem szervezkednek a saját osztályérdekükben, általában nem törekednek a valódi demokráciára, a tudományos világnézetet a többség nem ismeri, vagy nem fogadja el. Ez a tudatlanság, butaság veszélyezteti az emberiség létét, mert a társadalom a dialektikus és történelmi materializmus, a marxizmus-leninizmzs-sztálinizmus, a következetesen objektív tudományos ismerete nélkül ösztönösen, a vak véletlenben létezik, a vállságokon, a katasztrófákon keresztül fejlődik, ami elsősorban a bérrabszolgákat sújtja.

„A szocializmust megelőző társadalmi alakulatok többnyire ösztönösen fejlődtek. A kommunista párt vezette munkásosztály hatalomra jutásával, a termelési eszközök társadalmasításával a történelemben új korszak kezdődik: a tudatos történelmi alkotás korszaka." - Marxista fogalomlexikon

„**ösztönösség és tudatosság:** a történelmi materializmus kategóriái, amelyek az objektív történelmi törvényszerűség és az emberek céltudatos tevékenysége közötti viszonyt jellemzik. Ösztönös a társadalmi fejlődés akkor, amikor az objektív torvények nem tudatosodnak, nincsenek az emberek ellenőrzése alatt és gyakran a természeti elemek romboló erejével hatnak, az emberek tudatos cselekedetei pedig nem a kitűzött célok megvalósításához vezetnek, hanem teljesen váratlan következményeket idéznék elő. Tudatosságról akkor beszélünk a történelmi tevékenységben, amikor az emberek a társadalmi fejlődés általuk felismert törvényeire támaszkodva cselekednek, és tervszerűen irányítják a fejlődést céljaik megvalósítása érdekében." A szocializmust megelőző társadalmi alakulatok többnyire ösztönösen fejlődtek. A kommunista párt vezette munkásosztály hatalomra jutásával, a termelési eszközök társadalmasításával a történelemben új korszak kezdődik, a tudatos történelmi alkotás korszaka. De ez a különbség az emberek történelmi tevékenysége között nem abszolút. Az emberek a szocializmust megelőző társadalmi alakulatokban is támaszkodtak — természetesen különböző mértékben — a történelem objektív torvényeire, fokozatosan felismertek a történelmi szükségszerűség egyes megnyilvánulásait. Ugyanakkor a szocializmusban is megmaradnak az ösztönösség elemei, a társadalomtudomány egyik-másik kérdésének kidolgozatlanságából, az objektív törvényeknek még nem teljes mértékű felhasználásából, továbbá a társadalmi tudatnak a társadalmi lettől való elmaradásából következően. A történelmi materializmus az **ösztönösség és tudatosság** kérdését a munkás- és kommunista mozgalom taktikájával szoros összefüggésben munkálta ki. E kérdésben, amely összefügg a párt vezető szerepével, a marxizmus éles harcot vív mind az ösztönösség előtt meghajló reformizmus és a revizionizmus, mind pedig a tudatosságot egyoldalúan felnagyító voluntarizmus és szubjektivizmus ellen." - Filozófiai kislexikon

A fasizmus végveszélybe viszi az emberiséget

A polgári demokráciában működő a fasiszta-kapitalizmus, a mosolygó fasizmus is totális önkényuralom, de talán veszélyesebb, mint a hitleri fasizmus, amelyik nyíltan, törvényesen embertelen volt. A mosolygó fasizmus szélhámosan demokráciáról hazudozik, megtéveszti a proletárokat, de mint gazda egyelőre a profitja érdekében viszonylag jól tartja a proletár beszélőszerszámait, hogy minél többet tudjon kizsákmányolni belőlük, de így nem válhat gondolkodó emberré az emberiség.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **kapitalizmus:** a *feudalizmust* felváltó *társadalmi gazdasági alakulat*, amely a termelési eszközök tőkés magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye az értéktöbbletszerzés. Alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.

A proletariátusnak a **kapitalizmus** egész történetén végig húzódó osztályharcát a *szocialista forradalom* tetőzi be.

A **kapitalizmus** ideológusai által proklamált formális politikai egyenlőség értékét nagymértékben lerontja a gazdasági egyenlőtlenség, s emellett a tőkés alap egész felépítménye, az államgépezet és az ideológia igyekszik a dolgozókat a politikai élettől még távol is tartani.

A XVI. sz.-ban kialakult **kapitalizmus** haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus és felgyorsította a termelőerők fejlődését. A XIX. és XX sz. fordulóján legfelső, végső szakaszába lepett, az *imperializmus* szakaszába, amelyet a monopóliumok és a fináncoligarchia uralma, valamint a reakciós tendenciák általános (a politika, az ideológia stb. síkját átfogó) felerősödése jellemez. Ebben a stádiumban széles körben elterjedt az állammonopolista **kapitalizmus** (lásd *államkapitalizmus és állammonopolista kapitalizmus*), amely okozza a militarizmust, s egyesíti a monopóliumok hatalmát az állam erejével.

Az első világháborúval és a Nagy Októberi Szocialista Forradalommal kezdetét veszi a **kapitalizmus** általános válsága, amit a tőkés rend ellentmondásainak további kiéleződése jellemez, továbbá, hogy újabb és újabb országok válnak le a **kapitalizmus** világrendszeréről, s hogy a nemzeti felszabadító mozgalmak eredményeként széthull a gyarmati rendszer, és a nemzetközi küzdőtérén az erőviszonyok a szocializmus javára változnak meg.

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

A **Termelési eszközök:** az anyagi termelés folyamatában használt munkatárgyak és munkaeszközök összessége. A munka tárgyai azok a dolgok, a természet azon elemei, amelyeket a termelés folyamatában feldolgoznak és amelyek az emberi munka alkalmazásának objektumául szolgálnak.

Munkaeszközöknek számítanak mindazok a dolgok vagy dologkomplexumok, amelynek segítségével az ember a munkatárgyra hat és azt anyagi javak termelése céljából megváltoztatja (a dorong és a kőbalta az ősembernél, a mai szerszámok, felszerelések, gépek stb.). a munkaeszközök közé tartozik még a föld, a termelési épületek, az utak, csatornák, a raktárak, csövek, edények stb.

A termelési eszközök között a munkaeszközöké a meghatározó szerep, amelyeknek összességét Marx a termelés csont és izomrendszerének nevezete. A termelési eszközök fejlettségi színvonala és foka a termelőerők fejlődésének mércéje. A munkaeszközök viszont azoknak a társadalmi viszonyoknak a mutatói, amelyek között a munka folyik. A gazdasági korszakokat, mint Marx rámutatott, nem az különbözteti meg egymástól, hogy mit, hanem, hogy hogyan, milyen munkaeszközökkel termelnek.

A **Termelési mód:** a társadalom léte és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. A termelési mód a társadalmi rend meghatározó alapját alkotja. Amilyen a termelési mód, olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei. A termelési mód változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében.

Az emberi társadalom keletkezésének ideje óta több termelési mód létezett és váltotta fel egymást: ősközösségi rend, rabszolgatartó társadalom, feudalizmus és kapitalizmus. A mai történelmi korszakban az önmagát túlélt tőkés termelési módot az új, szocialista termelési mód váltja fel (Szocializmus). Létrejött a szocialista világrendszer.

A termelési módnak két, egymással szorosan összefüggőoldala van: a termelőerők és a termelési viszonyok. A termelőerők a termelési mód meghatározó, legforradalmibb tényezői. A társadalmi termelés fejlődése a termelőerők megváltozásával kezdődik, ezután ennek megfelelő változások mennek végbe a termelési viszonyok

terén is. A termelési viszonyok, amelyek a termelőerőktől függően fejlődnek, aktívan visszahatnak rájuk. Ha a termelési viszonyok összhangban vannak a termelőerők jellegével, akkor meggyorsítják a termelőerők fejlődését, fejlődésük fő motorjai, ellenkező esetben viszont lassítják, gátolják fejlődésüket. E meg nem felelés talaján jött létre az új termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti éles konfliktus és ellentmondás, ami szükségszerűen társadalmi forradalomhoz vezet az antagonisztikus társadalmi-gazdasági alakulatokban.

A szocializmusban a termelési viszonyok egyik-másik oldala és a fejlődő termelőerők között felmerülő ellentmondások a tulajdon társadalmi jellegéből következően nem vezetnek konfliktusokhoz. A szocialista államnak és a kommunista pártnak - számításba véve az objektív társadalmi fejlődéstörvények hatását - reális lehetősége van arra, hogy idejében megoldja az ilyen ellentmondásokat, összhangba hozva a termelési viszonyokat a termelőerők új jellegével és színvonalával.

A **Termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termékek termelése, a csere és az anyagi javak elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, hiszen az emberek nem tudnak termelni anélkül, hogy valamilyen módon ne egyesülnének a közös tevékenység és a termékek kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapja: a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok. Olyan társadalomban, ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre. Aki nagyszámú termelési és munkaeszköz birtokában van, gazdaságilag uralkodik azok felett, akik nem rendelkeznek munkaeszközökkel. Ily módon a társadalmi, illetve a magántulajdon alapján, a termelési viszonyok két formája alakult ki a történelemben: az együttműködési és kölcsönös segítési viszonyok, illetve az uralmi és alávetettségi viszonyok. A társadalmi tulajdon a történelem során különbözőformákat öltött: a nemzetségi, a törzsi, az össznépi vagy állami tulajdon, a szövetkezeti vagy kolhoztulajdon stb. A magántulajdonnak a történelem folyamán három főformája alakult ki: rabszolgatartó, feudális és kapitalista tulajdon, amelyeknek megfelel a kizsákmányolás három típusa. Létezett és ma is létezik még a termelők egyéni munkáján alapuló magántulajdon, ez a forma azonban mindig az adott társadalomban uralkodó termelési viszonyoknak van alárendelve, és azok meghatározó befolyása alatt fokozatosan hanyatlik. A termelési viszonyok két alapvető formáján kívül valamely társadalmi-gazdasági alakulat felbomlása, illetve az új társadalmi-gazdasági alakulat kialakulása időszakában átmeneti társadalmi viszonyok jönnek létre. E viszonyok sajátossága abban rejlik, hogy ugyanazon társadalmi alakulat keretein belül különbözőtípusú, sőt különböző szerkezetű viszonyokat jellemeznek. Például az ősközösségi rend hanyatlásának szakaszában a patriarchális család keretein belül összefonódtak a nemzetiségi viszonyok maradványai és a rabszolgatartó viszonyok csírái. A rabszolgatartó viszonyok bomlásának szakaszában több országban kialakult a kolonátus, amely a rabszolgatartó és a feudális viszonyok elemeit egyesítette magában; a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában egyes gazdasági formák egyesítik a kollektív és a magántulajdonon alapuló viszonyokat (államkapitalizmus, állami és magán vegyesvállalatok, a mezőgazdasági termelőszövetkezetek félszocialista formái stb.)

A Termelőerők: a termelési eszközök és az ember, a maga munkatapasztalatával és – jártasságával. A termelőerők kifejezik az embereknek a tárgyakhoz és a természet erőihez való viszonyát, amelyeket az anyagi javak termeléséhez felhasználnak. A társadalom fő termelőerői a termelők, a dolgozók, akik szüntelenül tökéletesítik a munkaeszközök, mind szélesebb körben használják fel a természeti javakat, gazdagítják termelési tapasztalatukat, növelik a munka termelékenységét. A termelőerők állapota mutatja azt a fokot, amennyire a társadalom le tudta igázni a természetet. A termelőerők szüntelenül fejlődnek; mindenekelőtt a munkaeszközök tökéletesednek; ami maga után vonja a termelési viszonyok, a termelési mód szükségszerű fejlődését.

A **Termelőerők és a termelési viszonyok összhangjának törvénye:** objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi társadalmi-gazdasági alakulatra vonatkozólag meghatározza a termelőerő és a termelési viszonyok kölcsönhatását. A termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb és legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével. Az antagonisztikus osztályokra tagolt társadalomban a megnövekedett termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti ellentmondás mindig konfliktushoz vezet, amely társadalmi forradalom útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok a tulajdon társadalmi jellege folytán összhangban vannak a termelőerők állapotával, szabad teret engednek ezek gyors ütemű és válságmentes fejlődésének. A szocializmusban is keletkeznek azonban ellentmondások egyfelől a termelőerők, másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Csakhogy itt ezek az ellentmondások egyfelől a termelőerők, másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Csakhogy itt

ezek az ellentmondások nem idéznek elő konfliktust, mivel a társadalmi tulajdon az uralkodó, s nincsenek olyan osztályok, amelyek érdekeltek lennének az elavult termelési viszonyok fenntartásában.

Gondolatok a kommunizmusról

1

A kommunizmus az „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, demokrácia, emberi jogok, emberré válás.
A kommunizmus a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia!
A kommunizmusban megvalósul a szükségletnek megfelelő termelés és ellátás!

A **kommunista** eszméket valójában az emberiség nagyon csekély része ismeri. Diktatúraként gondolnak rá, pedig a legszélesebb körű demokrácia, mert olyan gazdasági modellt valósít meg, ahol nincs megosztott emberiség, valódi demokrácia, politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőség van.

A kommunizmusban az ember-állat a gondolkodó állatból gondolkodó emberré válik!

Az individualizmus „korlátlan szabadságát” felváltja a kollektivizmus valódi szabadsága, a valódi egyenlőségen alapuló szabadság, ami korántsem egyformaság, sőt az emberben meglévő lehetőségek kiteljesedése, ami az egész társadalom érdeke, de ez nem a mások rovására valósul meg. A kollektivizmus lehetővé teszi a megosztott világ meghaladását, az egész emberiség emberi jogainak megvalósulását, a felsőbbrendű úr-szolga megalázó viszony felszámolását. Csak így válhat az ember-állat a gondolkodó emberré!

Megvalósul: „**Az egyén személyi szabadság addig tart, amíg azzal mások szabadságát nem korlátozza.**” Ami a kapitalizmusban lehetetlen! A kapitalizmusban a létfenntartásért kíméletlen verseny, harc van, az a fejlődés hajtóereje. Az erősebb ember-állat uralkodik, élősködik a gyengébb felett.

„A kapitalista társadalomban a két alapvető osztálynak megfelelően két alapvető erkölcsi rendszer létezik: a burzsoá és a proletár erkölcs. A burzsoá erkölcsöt az individualizmus és egoizmus elve jellemzi. Az individualizmus és egoizmus elve megfelel a termelési eszközök magántulajdonára épülő társadalmi viszonyoknak, amelyekben mindenki elsősorban úgy tekinti a másikat, mint kihasználandó alanyt, s minden más embert és valamennyi társadalmi kapcsolatot a maga önös céljainak elérésére szolgáló eszköznek tart. * Az individualizmus tartalma haladó, humanista volt, amikor az egyénnek az őt béklyóba verő feudális bilincsek elleni tiltakozását juttatta kifejezésre. De reakciós elvvé vált, amikor csak az egyén haszonlesését, karriervágyát, mások rovására történő meggazdagodására irányuló törekvését fejezi ki.* Ez az elv a burzsoá társadalom efféle elterjedt szabályaiban nyilvánul meg: „az ember az embernek farkasa”, „minden szentnek maga felé hajlik a keze”, „semmi közöm hozzá” stb. Ezekből a szabályokból tevődik össze a mindennapi élet „erkölcse”, amelyet az emberek magatartásukban ténylegesen követnek.” - A marxista filozófia alapjai

„A szocialista társadalomban a **kollektivizmus** a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező kollektivizmus társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése. ... kollektivizmus a társadalom és az egyén között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyén fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele. ... A kollektivizmus elve nem jelenti az egyéniség felszámolását; ellenkezőleg, az ember csak a kollektívában bontakoztathatja ki képességeit és tehetségét. A kommunizmus a **kollektivizmus** legmagasabb rendű formája.” - Filozófiai kislexikon

A kapitalizmusban az ember-állat még nem képes a gondolkodó-állat színvonaláról felemelkedni!
A termelőerők fejlődésével a kapitalizmus túléretté vált, a védelmében már megrekedt a fasizmusban!
Az emberiség a fasizmussal kezd visszasüllyedni a gondolkodni sem képes ember-állat színvonalára!

A polgári demokrácia haladó gondolkodói a polgári demokratikus szabadságjogokat, „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, az emberi jogok megvalósulását a kapitalizmus keretei között a törvény előtti egyenlőséggel, a szabad vállalkozásokkal, a szabad demokratikus választásokkal vélték ezt megvalósíthatónak. Ez nagy előrehaladás volt a születési előjogok felszámolásának a kísérletére, de ez alapvetően nem valósult meg. A kapitalizmus társadalmi-gazdasági modelljében ez nem valósulhat meg! A kapitalizmus a működési módja miatt szélsőségesen megosztott gazdasági-politikai társadalmi rendszer, bérrabszolgatartó társadalmi forma.

A fasiszta-kapitalizmus már igényli a termelési viszonyok és a termelési mód megváltoztatását!
A kapitalizmus szocializmussá érésével eljutott a kapitalisták vezetésével a kapitalista szocializmusba!
A fasiszta-kapitalizmus az a kapitalista szocializmus, a fasizmus különböző változatban!
A fasiszta-kapitalizmus a kapitalista osztály-önkényuralom!

A kapitalizmus hatalmas fejlődést okozott a termelőerőkben, de a működési módja miatt a végletekig megosztotta az emberiséget élősködőkre és az őket kiszolgálókra, valójában felsőbbrendű és alsóbbrendű emberekre hasonlóan, mint a rabszolgatartó társadalomban és a feudalizmusban. A kapitalizmusban az egyéni vállalkozás szabadsága, individualizmusa, egyéni érdekeltsége csak erre volt elegendő, csak erre ad lehetőséget.

2

Miért a kommunizmus az emberré válás egyetlen lehetősége?

A polgári demokrácia is önkényuralom a dolgozó proletárok számára, kapitalista osztály-önkényuralom!
A kapitalizmus a védelmében elkerülhetetlenül fasizmussá, kapitalista osztály-önkényuralommá fejlődött!

A fasiszta-kapitalizmus barbársága elpusztíthatja az emberi civilizációt!
A hatalmassá fejlődött termelőerőket már csak kollektív formában a valódi demokráciával lehet uralni!

A kapitalizmus azonban mélyen a polgári demokrácia haladó gondolkodóinak elképzelt színvonala alatt, a valódi demokrácia hiányában, a kapitalista osztály-önkényuralomban, fasiszta-kapitalizmusban képes már csak működni. Az emberiség a kapitalizmusban a tudománytalan idealista vallásos és a tudományos világnézet kettősségével, kibékíthetetlen ellentéteivel mélyen megrekedt az elérhető lehetőségei alatt, hasonlóan a feudalizmus hanyatlásához.

Ez a kettősség, a tudománytalan idealista vallásos és a tudományos materialista világnézet keveréke a kapitalizmus gazdasági és politikai érdeke, ezért nem képes továbblépni a haladó társadalmi formába. Ahhoz, hogy a kapitalisták felsőbbrendűként élősködhessenek szükséges a tudománytalan idealista vallásos világnézet, azonban a kapitalisták minél nagyobb profitjához a materializmus is szükséges.

Ez a kettősség mérgezi, embertelenné alakítja az emberiséget. Így az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet. Az ember-állat a kapitalizmus színvonalán, a kettős világnézetével, alapvetően az idealizmus vezérfonalán letér a következetesen objektív tudományos világnézetről és ragaszkodik ehhez az úthoz, ez a kapitalizmus érdeke, csak így működőképes. Így azonban konzervatív, reakciós, a társadalmi haladás ellenes az erkölcs.

A kapitalizmus a működési módja és a tudománytalan idealista vallásos világnézete miatt, a valódi demokrácia hiányában az emberiség még csak a megalázó szélsőségesen megosztott embertelen világban élhet. Ezen az alapon a kapitalizmus végül is a védelmében, világuralomra törekvésében eljutott a fasizmusba, a totális kapitalista osztály önkényuralomba, a fasiszta-kapitalizmusba.

Ahol a kevesek szabadsága a túlnyomó többségnek már megalázó kényszer, a bérrabszolgaság megvalósulása. Ez akkor is igaz, ha a fasiszta-kapitalizmusban a termelőerők fejlettsége a kezdetekhez képest már sokkal magasabb életszínvonalat biztosít a beszélőszerszámok számára, mert az emberiség túlnyomó többsége csak alacsonyabb rendű ember, beszélőszerszám lehet.

Azonban ha a tudománytalan idealista vallásos szolgalelkű világnézetre lebutított proletárok tudata ez képes lenne felfogni, akkor lázadoznának ez ellen. A proletárok osztály-öntudatának a letörésére kiválóan alkalmas a tudománytalan idealista vallásos világnézet, amit a kapitalizmus a védelmében kénytelen felhasználni. De ettől válik konzervatívvá és reakcióssá, a társadalmi haladás ellenessé.

A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével azonban lehetővé tette a továbblépés lehetőségét is az emberré, a gondolkodó emberré válásra, megteremtette a lehetőséget a szocializmus értékeinek a megvalósíthatóságára, így a megvalósítására is.

A kapitalizmus társadalmi tudata azonban szükségszerűen megrekedt a konzervatív reakciós jobboldali felsőbbrendű erkölcs, a szociális demagógia, a szélhámos hazugságok, a hamis világnézet szintjén. A kapitalizmusban a megosztott emberiség miatt szükségszerűen, elkerülhetetlenül osztályharc van, ami nagy szétfeszítő erő. Továbbfejlődni, gondolkodó emberré válni a valódi demokrácia hiányában azonban csak az osztályharccal lehetséges. A túlfejlődött kapitalizmus ezért a védelmében az osztályharc letörésére fasiszta-kapitalizmussá változott!

A marxista-leninista kommunista világnézet a kapitalizmus meghaladására törekvő valódi demokratikus tudományos világnézet, ami a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúság létrehozására törekszik, ezért a népgazdaságot kollektív formában, a szükségletek kielégítésére a tervgazdálkodással szervezi meg. Világnézete a következetesen objektív tudományos módszerre alapozott, ami nem tűri a hamis tudománytalan világnézeteket.

A kommunizmus megvalósításához elengedhetetlenül szükséges a termelőerők magas, a szükségletek szerinti elosztás színvonalának megfelelő fejlettsége, a kollektív társadalmi berendezkedés, a valódi demokrácia, a következetesen objektív tudományos világnézet. A szocializmus ezt a lehetőséget teremti meg, ami azonban még nem kommunizmus.

A kommunizmus a gondolkodó emberré válás útja!

A kommunizmusban valósulhatnak meg teljességében az emberi jogok, a polgári demokratikus szabadságjogok, a nép számára a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, az ideális erkölcs, mert nincs szükség diktatúrára, nincs szükség az elnyomó államra. A kollektivizmus által megszűnik az osztálytársadalom, ezáltal megszűnik a szélsőségesen megosztott világ kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra, urakra és szolgákra, így valósul meg a valódi egyenjogúság, a valódi demokrácia. Lehetővé válik a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, az emberi jogok megvalósulásának feltételei és így valósul meg a gondolkodó emberré válás. Már nem az „ember embernek a farkasa”, az ember-állat a gondolkodó állatból gondolkodó emberré válik.

A kommunizmusban uralkodóvá válik a kollektivizmus, a harmonikus, emberséges, demokratikus közösségben élő emberek tudatosan, tudományosan tervezett, szervezett társadalma. Ellentétek, ellenérdekeltségek, konfliktusok természetesen lesznek, amit a demokratikus szervezetek megfelelő kiépítésével, működtetésével kell rendezni. Ez persze csak egy hipotézis, csak álom, talán valami ehhez hasonló megvalósulhat.

3

A kommunizmusban a valódi egyenlőségen alapuló demokrácia valósul meg!

De vajon képes erre az emberiség?

Vajon képes az ember-állat humánusan gondolkodó emberré válni?
Vajon az ember-állat képessé válhat arra, hogy az embertársait vele egyenlőként tisztelje?
A világ mindig megosztott, az egymás ellen harcoló ember-állatok felsőbb és alsóbbrendű világa marad?

Ha az ember-állat nem tud humánusan gondolkodó valódi demokratikus emberré válni, akkor a termelőerők fejlődése elpusztítja az emberi civilizációt! A fejlett termelőerőket az egymás ellen marakodó gondolkodó állat világa, a kissebségben lévők önkényuralma nem tudja kordában tartani, ehhez gondolkodó emberré kell válnia az emberiségnek, ami csak a valódi egyenjogúságon alapuló demokráciával lehetséges! Erre azonban csak a kommunista társadalmi forma képes, ami a gondolkodó emberek világa!

A gondolkodó állat világára az ember-állatnak a gondolkodó képessége és még meghatározóan „állatként” viselkedése a jellemző, mert a létért kíméletlenül harcolni kell az embereknek egymás és a természet erő ellen is.

Az ember-állatnak a gondolkodó állat állapotára a rabszolgatartó, a feudális és a kapitalista megosztott társadalmi formák a jellemzőek. A termelőerők alacsony színvonala alapvetően csak ezt teszi lehetővé. Bár ekkor már megjelenik elenyésző kisebbségben a gondolkodó ember is, aki a társadalmi haladás, a civilizáció fejlődésének a harcosa, és általában ellenséges közegben él, gyakran üldözik, kiirtják.

Az emberi civilizáció fejlődésével sokáig együtt él, akár egy emberen belül is, a gondolkodó állat és a gondolkodó ember, aki harcol az ember-állat emberré válásáért. Az ember-állat azonban csak a kommunista társadalmi formában képes gondolkodó emberré válni.

A humánusan gondolkodó emberek társadalma a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia világa. A világnézete és erkölcse a következetesen objektív tudományra, a valódi demokráciára, a humánus emberi kapcsolatokra alapozott.

A kommunizmus egyenlő

a humánus demokratikus emberiséggel, a fejlett termelőerőkkel és a tudományos világnézettel!

A kommunizmusban az emberiségnek már nem kell a létszükségletéért küzdenie, a létéért nem kell harcolnia az embernek az embertársai ellen, mert lehetővé válik a szükségletek szerinti elosztás. A kommunizmusban mindenki számára a szükségletének megfelelően lehetővé válik a tudomány, a művészet, a sport, a tanulás magas színvonalú „korlátlan” lehetősége. Így válik megalapozottá a gondolkodó emberré válás!

A kommunizmusban az ember a képességeit maximálisan kifejlesztheti, erre a társadalom minden lehetőséget megad, sőt ennek elérésére tudatosan szervezi a lehetőségeket. Mert csak az okos művelt humánus emberek képesek gondolkodó emberként élni. A kommunizmus enélkül nem működik.

A kommunista társadalom nem árutermelő társadalom, a termékek nem az árupiacon át kerülnek a fogyasztókhoz, a termelés célja az emberiség szükségleteinek minél magasabb színvonalú kielégítése, és az emberi társadalomnak a tudományra támaszkodva a harmonikus, humánus, tervszerű, demokratikus működése.

„A termelési eszközök tulajdonviszonyai nyilvánulnak meg egy bizonyos módon az elosztás társadalmi formájában is. Elosztáson szűkebb értelemben azt az arányt és azt a konkrét formát értjük, amelyben a társadalom osztályai, tagjai a létrehozott összjövedelemből részesednek. De mitől függ a rabszolga—rabszolgatartó, a jobbágy—földesúr, a bérmunkás—tőkés összjövedelemből való részesedési aránya? Nem szorul bizonyításra, hogy alapvetően a termelési eszközökhöz való viszonyuktól, nevezetesen attól, hogy tulajdonosaik-e termelési eszközöknek vagy sem. És ugyancsak a termelési eszközök tulajdonviszonyai nyilvánulnak meg a jövedelemformákban is. A robot, dézsma a feudális, a profit a kapitalista tulajdonviszonyok tükröződje, kifejeződje. A szocializmusban a munka szerinti elosztás a termelési eszközök társadalmi tulajdona alapján válik lehetővé. A termelési eszközök társadalmi tulajdona alapján persze szükségletek szerinti elosztás is lehetséges. Ez a kommunizmusban fog megvalósulni.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„A kapitalizmus termelési viszonyainak alapja a termelési eszközök tőkés magántulajdona, amelyet a bérmunkások kizsákmányolására használnak fel. A feudalizmus naturális gazdálkodásától eltérően a kapitalizmus árutermelés, mégpedig az árutermelés fejlődésének legmagasabb foka, amelyben, a munkaerő is áruvá válik. A munkások és a termelési eszközök között ott áll a tőkés vállalkozó. A termelő, mielőtt mozgásba hozná munkaerejét, kénytelen eladni a termelési eszközök tulajdonosának: a tőkésnek.” A marxista filozófia alapjai

„Árutermelésen a gazdaság olyan szervezetét értjük, amelynél a termékeket egyes elkülönült termelők állítják elő, amikor is mindenki bizonyos termékek előállítására specializálja magát, s ezért a társadalmi szükségletek kielégítése érdekében elengedhetetlen a termékeknek piacon történő adásvétele (miáltal azok áruvá válnak). ... A szocialista árutermelés gyökeresen különbözik a tőkés árutermeléstől, és általában a magántulajdonon alapuló árutermelés minden eddigi típusától. A különbség alapja az, hogy a termelési eszközök magántulajdonát felváltotta a termelési eszközök társadalmi tulajdona. ... A szocialista árutermelés már nem a kizsákmányolás, hanem a termelők kölcsönös, tervszerű együttműködésének viszonyait fejezi ki. Az árutermelés tehát nem vezethet kapitalizmushoz. ... A szocialista árutermelés következményei egészen más jellegűek, mint az értéktöbbleten és kizsákmányoláson felépülő tőkés árutermelésé, a szocializmus szabályozott piaca nem azonosítható a kapitalizmus anarchiába torkolló piaci viszonyaival. ... A kommunizmusban az elosztási viszonyokban is változás következik be a szocializmushoz képest. A munka szerinti elosztás elvét a szükségletek szerinti elosztás elve váltja fel. A kommunizmusban megszűnik az árutermelés, s ezzel az értéktörvény érvényesülése is.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

4

A kommunizmus a valódi egyenjogúságon alapuló demokrácia!

Ehhez azonban a feltételeknek meg kell érnie!

Mert a lét határozza meg a tudatot!

A társadalmi tudat alapvetően a termelőerők és a hozzá tartozó termelési mód szerint fejlődik!
Csak a termelőerők fejlődése és a hozzá illő termelési mód, a tudományos világnézet teszi lehetővé az emberré válást!
A gondolkodó ember a fejlett termelőerők, a valódi demokrácia, a következetesen objektív tudományos világnézet!

Röviden, egyszerűen néhány fogalom: A **társadalmi tudat** a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg. A t**ermelőerők** a termelési eszközök és az ember. A **termelési viszonyok** alapját a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok alkotják. A **termelési mód** a társadalmi rend meghatározó alapját alkotja. A társadalmi rendszerek: ősközösségi rend, rabszolgatartó társadalom, feudalizmus, kapitalizmus, szocializmus, kommunizmus, ...

A kommunista közösségi társadalom megszabadul a tudománytalan világnézetektől, aminek oka a termelőerők, a tudomány fejletlensége, az általános tudatlanság és a kizsákmányoló osztálytársadalmak uralkodó osztályának az érdeke volt.

Tudománytalan világnézetek

„**Vallás:** az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében, amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek. ... Lenin szavaival élve, „a szellemi elnyomás egyik fajtája, amely mindenütt ránehezedik a másoknak végzett örökös munka, az ínség és a magárahagyottság által szorongatott néptömegekre” (Lenin Művei. 10. Kötet Szikra 1954. 73. Oldal).” - Marxista fogalomlexikon

„**Idealizmus:** filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette. ... Társadalmi gyökereit tekintve az idealizmus a materializmussal ellentétben, rendszerint azoknak a konzervatív és reakciós rétegeknek és osztályoknak a világnézeteként jelentkezik, amelyek nem érdekeltek a valóság hű tükrözésében, a termelőerők fejlesztésében és a társadalmi viszonyok gyökeres átalakításában.” - Marxista fogalomlexikon

A társadalmi tudat alapvetően a termelőerők, a termelési viszonyok, a termelési mód, a tudomány fejlődésnek megfelelően változik. Mert a lét határozza meg a tudatot, és a fejlett termelőerők és a fejlett tudomány lehetőséget, szükséget teremt a civilizáltabb tudat kialakulására.

A kizsákmányoló osztálytársadalmakban az uralkodó osztály a tudománytalan idealista vallásos világnézeteket a saját felsőbbrendű élősködése, a hatalma érdekében elfogadja és felhasználja, mert ez elősegíti az uralkodását.

Általában még akkor is ezt teszi, ha a lehetőségénél fogva megérti, felismeri ezt, mert ez az érdeke. Mert a kizsákmányoló osztályra is érvényes az, hogy „A lét határozza meg a tudatot!”

A vallásos világkép elvont formában tükrözi a földi világ emberi kapcsolatait és a következetesen objektív tudományos ismeretek hiányát is. Így lesz a kizsákmányoló osztálytársadalmakban a *legfőbb lény* égi mintájának földi megfelelője a felsőbbrendűként élő uralkodó osztály.

Az isten, mint a felsőbbrendű, a *legfőbb lény* modell földi tükörképe valósul meg a kizsákmányoló társadalmakban. Bár tulajdonképpen ez fordítva igaz, mert az isten világa a földön megvalósulónak a víziója, elvonatkoztatása. De amint erre már nem lesz szüksége az emberiségnek, ezt a víziót el kell dobnia. Mert csak így válhat az ember-állat gondolkodó emberré, ez azonban csak a következetesen objektív tudományos világnézettel lehetséges!

A kizsákmányoló társadalmak uralkodó osztályának a konzervatív reakciós társadalmi haladás ellenes az osztályérdeke. Ezért a világnézetét, az erkölcsét, a társadalmi tudatot az élősködéséhez, a felsőbbrendűségéhez

igazítja, mert ez az érdeke és lehetősége van rá. A világnézetére jellemző, hogy nem következetesen az objektív tudományos módszerrel vizsgálja a világot, mert az érdekének az nem felel meg.

A polgári demokráciában már törvény előtti egyenlőség van, de a kapitalizmusban a szélsőségesen megosztott gazdasági egyenlőtlenség alapján kizsákmányolás valósul meg, ennek elfogadására az isteni felsőbbrendű *legfőbb lény* nagyon hatásos minta. A lényeg a felsőbbrendű uralkodás, ez a világnézeti jobboldaliság legfőbb jellemzője, ehhez a *legfőbb lény* megfelelő minta.

Az isteni égi *legfőbb lény* az emberiség, a világ felett uralkodik, a kizsákmányoló pedig a bérrabszolgái felett uralkodik, így felsőbbrendűként élősködik.

A tudománytalan idealista vallásos világnézet azonban szükségszerűen a kizsákmányoló uralkodó osztály tudatát is uralja, ami hatalmas gátja a fejlődésnek. Így lesz a kapitalizmus minden formája elkerülhetetlenül tudománytalan idealista vallásos világnézettel torzított, konzervatív reakciós társadalmi haladás ellenes jobboldali erkölcsű, azaz felsőbbrendű élősködő társadalmi forma. A kapitalizmusban ezért lehetetlen a gondolkodó emberré válás.

Azonban a fasiszta-kapitalizmus a különböző formáiban ezt védi, mert a kapitalizmusnak ez az érdeke, csak így működőképes! Ezért a kapitalizmusban az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet!

A kommunizmus erkölcse az ideális humánus erkölcs, ami a demokratikusan és humánusan gondolkodó emberré vált emberiség erkölcse. Az emberiség valóban demokratikusan humánusan gondolkodó emberré csak akkor válhat, ha megszűnik az emberek között a létért folyó harc szükségessége, „lehetősége", amit a termelőerők fejlődése tesz lehetővé, de ehhez elkerülhetetlenül szükséges a megfelelő tudatos, tudományos társadalmi forma a kommunizmus is.

A társadalmi forma változás alapvetően a termelőerők fejlődésével válik lehetővé és egyben szükségszerűvé is. A társadalmi forma fejlődése az a társadalmi haladás, a demokratikusan és humánus gondolkodó emberré válás felé! Így a rabszolgatartó, a feudalizmus, a kapitalizmus, a népi demokrácia, szocializmus, a kommunizmus a társadalmi haladás, a gondolkodó humánus emberré válás útja.

A kommunizmusban világméretekben a valódi, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokratikus összefogásával válik lehetővé a biztonságos lét érdekében a természet és a társadalom káros hatásainak a tudomány segítségével történő elhárítása, a társadalom humánus harmonikus szervezése. Csak a kommunizmusban valósulhat meg a termelőerőknek a társadalom valódi szükségleteinek megfelelő működése, mert a világnézete a következetesen objektív tudományos módszerre alapul.

„**Társadalmi tudatformák:** az objektív világ és a társadalmi lét tudati tükröződésnek különböző formái, amelyek a társadalmi lét alapján keletkeznek a gyakorlati tevékenység folyamatában. A társadalmi tudat a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg. A társadalmi tudatformát az objektív világ – a természet és a társadalom – gazdagsága és sokfélesége határozza meg." - Marxista fogalomlexikon

„**A dialektikus materializmus:** világnézet, a megismerés és a cselekvés módszere. Minden tudományág művelőjét felvértezi a gondolkodás egységes, következetesen tudományos módszerével, a kutatás egyetemes módszerével. ... Csak Marx és Engels, a proletariátus ideológusai tudták megalkotni a következetesen tudományos materialista filozófiát — a dialektikus materializmust. ... materializmus magasabb rendű, dialektikus formájának létrehozásában kimagasló szerepet játszott a hegeli dialektikus módszer értékes oldalainak felhasználása. Marx és Engels materialista alapon átdolgozta a hegeli dialektikát, és új, következetesen tudományos dialektikus módszert hozott létre, amely a tudományos kutatásnak, valamint a valóság forradalmi átalakításának vezérfonala. Ahogyan a dialektikának a materializmusra való alkalmazása lehetővé tette a materializmus átalakítását és modern tudományos formába öntését, éppen úgy a dialektika materialista átdolgozása révén vált valóra a dialektika legmagasabb rendű formájának, a materialista, marxista dialektikának a megalkotása. ... A marxizmus azáltal, hogy a materialista dialektikát alkalmazta az emberi gondolkodásra, mélyenszántó és következetesen tudományos tanítást dolgozott ki a megismerésről, megalkotta a dialektikus materializmus ismeretelméletét." - Marxista filozófia alapjai

„**termelőerők:** a termelési eszközök és az ember a maga termelési tapasztalatával és munkában való jártasságával. A **termelőerők** kifejezik az embereknek a természet azon tárgyaihoz és erőihez való viszonyát, amelyeket az anyagi javak termeléséhez felhasználnak. A társadalom fő termelőerői a termelők, a dolgozók, akik szüntelenül tökéletesítik a munkaeszközöket, mind szélesebb körben használják fel a természet gazdagságát, gyarapítják termelési tapasztalatukat, növelik a munka termelékenységét. A **termelőerők** állapota az emberi társadalom természetfeletti hatalmának fokmérőjéül szolgál. A **termelőerők** szüntelenül fejlődnek (mindenekelőtt a munkaeszközök tökéletesednek), ami maga után vonja a termelési viszonyok, a termelési mód szükségszerű fejlődését. Az emberi társadalom története azt bizonyítja, hogy az antagonisztikus osztálytársadalmakban az anyagi termelés fejlődésének bizonyos szakaszán ellentmondás, konfliktus keletkezik a **termelőerők** és a termelési viszonyok között. A termelési viszonyok fokozatosan elmaradnak a **termelőerők** fejlődési szintjétől, elavulnak, túlélik önmagukat, és olyan formákká válnak, amelyek ahelyett, hogy elősegítenék, gátoljak, fékezik a **termelőerők** fejlődését." - Filozófiai kislexikon

„**termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, az emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termelés, az anyagi javak cseréje és elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A **termelési viszonyok** minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, az emberek csak úgy termelhetnek, ha valamilyen módon egyesülnek a közös tevékenység és tevékenységük kölcsönös cseréje érdekében. A **termelési viszonyok** alapját a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok alkotják." - Filozófiai kislexikon

„**termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye:** objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi társadalmi-gazdasági alakulatra vonatkozólag meghatározza a termelőerők és a termelési viszonyok kölcsönhatását. A

termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb és legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével." - Filozófiai kislexikon

„**Termelési mód:** a társadalom léte és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. A termelési mód a társadalmi rend meghatározó alapját alkotja. Amilyen a termelési mód, olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei. A termelési mód változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében. Az emberi társadalom keletkezésének ideje óta több termelési mód létezett és váltotta fel egymást: ősközösségi rend, rabszolgatartó társadalom, feudalizmus és kapitalizmus. A mai történelmi korszakban az önmagát túlélt tőkés termelési módot az új, szocialista termelési mód váltja fel (Szocializmus). Létrejött a szocialista világrendszer. A termelési módnak két, egymással szorosan összefüggő oldala van: a termelőerők és a termelési viszonyok. A termelőerők a termelési mód meghatározó, legforradalmibb tényezői. A társadalmi termelés fejlődése a termelőerők megváltozásával kezdődik, ezután ennek megfelelő változások mennek végbe a termelési viszonyok terén is. A termelési viszonyok, amelyek a termelőerőktől függően fejlődnek, aktívan visszahatnak rájuk. Ha a termelési viszonyok összhangban vannak a termelőerők jellegével, akkor meggyorsítják a termelőerők fejlődését, fejlődésük fő motorjai, ellenkező esetben viszont lassítják, gátolják fejlődésüket. E megnemfelelés talaján jött létre az új termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti éles konfliktus és ellentmondás, ami szükségszerűen társadalmi forradalomhoz vezet az antagonisztikus társadalmi-gazdasági alakulatokban. A szocializmusban a termelési viszonyok egyik-másik oldala és a fejlődő termelőerők között felmerülő ellentmondások a tulajdon társadalmi jellegéből következően nem vezetnek konfliktusokhoz. A szocialista államnak és a kommunista pártnak - számításba véve az objektív társadalmi fejlődéstörvények hatását - reális lehetősége van arra, hogy idejében megoldja az ilyen ellentmondásokat, összhangba hozva a termelési viszonyokat a termalőerők új jellegével és színvonalával." - Marxista fogalomlexikon

5

A kommunizmus megszünteti a megosztott emberiség embertelenségét!

A kollektivizmus harca az individualizmus ellen az emberré válásért történik!

A kapitalizmusban alapvetően az egyéni érdek, az individualizmus a domináló, ami a vállalkozások szabadságával, az élősködés lehetőségével hatalmas fejlődést hozott. Ez a modell azonban szükségszerűen megosztotta az emberiséget, így általában, alapvetően a többség emberi jogainak, az érdekeinek a kárára, kizsákmányolással, élősködéssel működik. Ezért a kapitalizmus működési módjának, világnézetének, erkölcsének a színvonalán az ember-állat még csak alapverően a gondolkodó, marakodó állat lehet, minden, a gondolkodóképességével elért eredményei ellenére is. A kapitalizmusban az individualizmussal ennél tovább nem lehet jutni. A kapitalizmus az individualizmus erkölcsével képes volt az ember-állatot a kollektivizmushoz szükséges színvonalra emelni.

A gondolkodó emberek társadalmában, a kommunizmusban azonban az emberiesség és a társadalmi harmónia miatt már a kollektív érdek a meghatározó, mert csak így lehetséges a humánus, demokratikus erkölcs megvalósulása. A kapitalizmus individualista jobboldali konzervatív reakciós élősködő erkölcse még csak a megosztott emberiség színvonalát teszi lehetővé, így az ember-állat azonban még alapvetően csak a gondolkodó állat lehet.

Az individualizmus erkölcse a megosztott, a felsőbbrendű-alsóbbrendű emberiség, a kollektivizmus azonban a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló, humánus demokratikus társadalmi forma világát valósítja meg. Így a kapitalizmusban az individualizmus alapvetően még csak a gondolkodó állat, a kollektivizmus azonban már a gondolkodó ember, a szocializmus, a kommunizmus világa. Az emberiségnek, az ember-állatnak, a humánus gondolkodó emberré válása csak a kommunizmusban lehetséges, csak a kommunizmus kollektivizmusra alapuló társadalmában válhat valóvá! De vajon képes lehet erre az emberiség?

„**Individualizmus:** a burzsoá ideológiára és erkölcsre jellemző alapelv, amely az egyes személy érdekeit szembeállítja a társadalom érdekeivel; az egyéniség bálványozása, előtérbe helyezése. Olyan magatartás, amelyre jellemző az önös érdekek mindenek fölé helyezése, az önzés, a kapzsiság, a közösséggel való szembehelyezkedés. Az individualizmus valamennyi formájában idegen a szocializmustól, amely a kollektivizmust állítja vele szembe." - Marxista fogalomlexikon

„Az **individualizmus:** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával. Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől."

„individualizmus: Az individualizmus az a szemlélet, amely az egyén fontosságát és jogait minden téren előtérbe helyezi a közösség, a társadalom érdekeivel szemben."

„**kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus elletete. ... A szocialista társadalomban a **kollektivizmus** a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező **kollektivizmus** társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése. ... A **kollektivizmus** a társadalom és az egyén között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyén fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele. ... A **kollektivizmus** elve nem jelenti az egyéniség felszámolását; ellenkezőleg, az ember csak a kollektívában bontakoztathatja ki képességeit és tehetségét." - Filozófiai kislexikon

A **kollektivizmus**: társadalmi rendszer, melynek alapja a köztulajdon, elsősorban a termelőeszközök köztulajdona - Idegen Szavak Marxista Magyarázattal

„A **kollektivizmus** (a latin collectiva, „közösség” szóból) társadalomelméleti irányzat, amely az egyedi-személyes szempontok rovására az emberi élet közösségi-társadalmi összetevőjét hangsúlyozza. A filozófiában az individualizmus ellenhatása, amely az egyedi szabadság megvalósítását hangsúlyozza.”

Az amerikai álom

Meggazdagodni alapvetően csak mások kárára lehet, a saját munka mások kizsákmányolás nélkül ehhez általában nem elegendő, azonban okosan, szorgalmas munkával jó módban élni saját erőből is lehetséges, ami elvezethet a meggazdagodás és az élősködés lehetőségéhez is.

Az „amerikai álom” ennek a legfejlettebb formája, de így csak kevesek gazdagodhatnak meg és alapvetően mások kárára, persze ehhez szükségesek az ezt támogató törvények, a megfelelő környezet, a progresszív vállalkozó szellemű gondolkodásmód, a tehetség is.

A meggazdagodásra általában (szinte kizárólag) mások kizsákmányolása vezet és valójában mindegy mennyire rátermett, okos, szorgalmas a kizsákmányoló, mert a kizsákmányolás az a másokon való élősködés. A kapitalizmusban a kizsákmányolással történő élősködés az törvényes és erkölcsös, sőt dicsőséges.

Azonban a különösen nagy hasznot hozó kiváló proletár szakember (sportoló, művész, zenész, politikus, tudós, stb.) az átlaghoz képest lényegesen magasabb munkabérért dolgozhat, mert lényegesen nagyobb hasznot hoz, de ez is csak egy jó üzleti vállalkozás, az értékes beszélőszerszám kizsákmányolásával működik. Mert sok hasznot hoz a vállalkozónak, ezért jól megfizetheti a kivételes képességű, kivételesen nagy hasznot hozó proletárt.

„**Az amerikai álom** kifejezés azt az Amerikai Egyesült Államokban kialakult eszmét takarja, hogy minden egyén saját erejéből kemény munkával képes saját életét jobbá tenni, leginkább folytonos és növekvő jövedelemmel. ... Megfelelő kezdőtőke nélkül ezt csaknem lehetetlen véghezvinni. Elvileg egy ilyen álom csak akkor valósulhat meg, ha a nettó jövedelemből eleget meg tudunk spórolni, tehát kevesebbet költünk el, mint amennyi szükséges. Amennyiben valaki nincstelen, tehát nincs lakóhelye, csak segédmunkásként dolgozhat, a bér ilyenkor alig elég ahhoz, hogy kezdőtőkét halmozzon fel. A szegénység és az álmok egymással szemben tornyosulnak.”

A kapitalizmusban az individualizmus az erkölcsi alapelv, ami kedvez az egymás elleni versengésnek, a harcnak, így ezen az alapon a fejlődésnek, de a megosztott emberiség kialakulásának is, amely gátolja, lehetetlenné teszi a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló valódi demokrácia megvalósulását, ami így szükségszerűen elvezet a totális hatalomra, az önkényuralomra és végül ennek védelmében a fasizmusra. Ez meg is történt!

A többség gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciájához csak a kollektivizmussal lehet eljutni, mert optimálisan, a következetesen objektív tudományos módszerrel szervezetten csak így lehet az egyén és a társadalom harmóniában a termelőerőkkel, a természettel. Ez azonban csak a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósulhat meg.

6

A demokráciához szükséges körülmények

A szocialista demokrácia a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia!
A kommunizmus az a valódi demokrácia és a következetesen objektív tudományos világnézet!

A kommunizmusban a széleskörűen magas szinten tudományosan képzett emberiség a valódi demokráciában következetesen tudományos alapon szervezett társadalma lesz a problémák megoldásának hatékony, humánus eszköze. Erre azonban csak a gondolkodóvá vált emberiség lesz képes, a valódi demokrácia és a következetesen objektív tudományos világnézet felhasználásával! Az alternatíva, csak az állatvilágból emberré válni képtelen emberiség, a fasiszta-kapitalizmus, a gondolkodó, de marakodó állat lehet!

A kommunizmusban is lesznek hibák és ellentétek, ellenérdekeltségek, bár ez csak akkor fog kiderülni, ha eljut oda az emberiség. Majd megoldják, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériesség”-re, az emberi jogokra alapozottan, demokratikusan, humánusan, emberségesen, a következetesen objektív tudományra támaszkodva a gondolkodó humánus emberhez méltóan, ez legyen az alapelv.

Azonban, amíg az emberiség egésze (a döntő többsége) nem magas szinten tudományosan művelt, tanult, civilizált, és nem működik hatékonyan a valódi egyenjogúságon alapuló demokrácia, valamint a termelőerők még nem képesek a szükséglet szerinti elosztásra és ezért kíméletlen a versengés a javakért, ember-ember ellni küzdelem, sőt harc van, az ember-állat alapvetően csak a gondolkodó állat, addig a kommunizmus még nem valósítható meg. Kedvező lehetőség a kapitalizmust meghaladó népi demokrácia, majd ezt követően a szocializmus társadalmi formája, ahol már következetesen cél a gondolkodó humánus emberré válás.

A hatékonyan működő demokráciához a társadalmi összefogással következetesen szervezet intézmények, módszerek, okos, következetesen objektív tudományos ismeretekkel, tudományos világnézettel, magas színvonalú tudással, műveltséggel, objektív információval rendelkező emberiségre, valódi egyenjogúságra van szükség. A kommunizmushoz ez elkerülhetetlen, azonban a kapitalizmusban ez még következetesen elkerülendő, nem valósítható meg, mert az ember-állat még csak alapvetően a gondolkodó állat, meghatározó a tudománytalan világnézet, és mint az állatok harcolnak, harcolniuk kell egymás ellen a létfeltételekért! Mert „A lét határozza meg a tudatot!”

A társadalmilag és emberileg is harmonikus, demokratikus, humánus döntésekhez olyan emberekre van szükség, akiknek nem kell a létszükségletekért, a kedvezőbb körülményekért egymás ellen versenyeznie, harcolnia.

Bár a verseny szükséges a fejlődéshez, de nem kedvez a valódi demokráciának és a humanizmusnak. A versenyben és a háborúban a demokrácia, a humanizmus a háttérbe szorul, mert mint az állatvilágban, ember-ember közötti harc van a létfeltételekért. Amelyik társadalmi formának a verseny a hajtóereje, a valódi demokrácia, a humanizmus alapvetően még csak távoli elérendő cél lehet.

Amíg az embernek a létszükségletekért, a kedvezőbb életkörülményéért kénytelen küzdenie embertársai ellen, addig nem lehet valóban demokratikus emberként élnie, harcolnia kell, le kell győznie embertársait. A harc azonban háború, a háborúban nincs demokrácia, harc van. Az ember-ember elleni harc az kegyetlen, embertelen, időnként állati színvonalú, így az ember-állat még csak alapvetően a gondolkodó állat lehet.

A kommunizmusban válik lehetővé a tudomány, a demokrácia, a termelőerők magas fejlettsége által az egész emberiség demokratikus összefogása a természet, a társadalom káros hatásai ellen. De ehhez tudatosan, a következetesen objektív tudományos módszer segítségével megfelelően szervezett demokratikus mechanizmus szükséges.

7

A valódi demokráciához szükséges feltételek hiánya mindenképpen diktatúrához vezet!

Amíg a létszükségletekhez elégtelenek a termelőerők fejlettsége, addig verseny, harc van a létért, mert kevés, szűkös az eloszthatóra javak mennyisége, ez szükségszerűen szélsőségesen megosztott társadalmat hoz létre. Így azonban az emberiség ekkor még csak a gondolkodó állat lehet! Mert harc van a létfeltételekért! Az egymás elleni harc azonban diktatúrához vezet, mert az erősebb a saját érdekében magához ragadja a hatalmat, az életlehetőségek, a termelőeszközök felett rendelkezik, mégpedig totálisan, ez szükségszerű, elkerülhetetlen. Ilyen körülmények között a valódi demokrácia, a gondolkodó emberek világa, a kommunizmus nem hozható létre.

A kapitalizmus individualizmusában az egyéni érdek, az egyéni képesség, az egyéni zsenialitás, kitartás óriási lehetőség a fejlődésre, az új, a megálmodott létrehozására. Ez azonban szükségszerűen maga alá rendeli a gyengébbeket, de egyúttal viszi maga után a tömeget a fejlődésben. Valójában az egész emberiség hasznot húz ebből minden hibája ellenére is.

Az ember képességeinek kibontakozása

Amíg a termelőerők fejletlenek, addig a létért folyó küzdelemben az ember-állat még alapvetően csak a gondolkodó állat lehet, mert kíméletlen harc van a létfeltételekért. A létfeltételek megteremtéséhez a termelőeszközök szükségesek, és aki ezeket birtokolja, az a létfeltételekkel rendelkezik. A kapitalizmusban a termelőeszközök alapvetően tőkés magántulajdonban vannak, amit a saját hasznukra üzemeltetnek. Így azonban a társadalom szükségszerűen megoszlik kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra. Ez az emberiség fejlődésének a történetében még csak a gondolkodó állat időszaka! Az ember-állat ekkor még a létfeltételekért szinte állati módon versenyez, időnként kíméletlenül harcol. Ekkor még a valódi demokrácia csak kevesek, a kommunisták álma lehet. Bár Lenin, Sztálin ezt az álmot, ha rövid időre is, de megvalósította, illetve, a megvalósítását elkezdte!

A kapitalizmusban az emberek társadalmi körülményei, osztályhelyzete és az alapvetően ebből fakadó tulajdonságai, képességei, lehetőségei szélsőségesen eltérően alakulnak. Mert az emberek túlnyomó többsége csak bérrabszolga, beszélőszerszám, a demokrácia működésének a hirdetése csak szélhámos hazudozás lehet. Mert a szélsőségesen megosztott az emberiség felsőbbrendű élősködő kizsákmányolókra és bérrabszolgákra.

Bár a kapitalizmusban a valódi demokrácia egyáltalán nem cél, de szélhámosan sokat hazudoznak a demokráciáról, a szabadságról a beszélőszerszámoknak, akik ezt tudatlanságukban el is hiszik vagy nem törődnek vele.

Azonban a termelőerők fejlődésével megteremtődik a lehetősége a gondolkodó emberré válásnak, fejlődik a tudomány, a művészet, a demokrácia is, érik a szocializmus lehetősége, sőt a szükségszerűsége. Így válik lehetővé és szükségszerűvé is a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló szocialista demokrácia megvalósulása.

Az egészséges ember az elért, az elérhető képességeiben, tulajdonságaiban alapvetően a külső, a társadalmi, a természeti, a családi körülmények a meghatározók, hasonlóan, mint az élővilágban. Az élővilágban a kedvező, az optimális körülmények, segítik a jó tulajdonságok kialakulását, amit az emberiség a mezőgazdaságban már régóta ismer és fel is használ a saját érdekében.

Az eltérő emberi tulajdonságok, ha tudatos a társadalom, akkor az sokkal inkább kedvezőek az emberiség és az ember számára is, ha képes ezt kihasználni, ha megteremti az ehhez szükséges körülményeket. - A körülményeket dialektikusan, a következetesen objektív tudományos módszerrel kell értelmezni, vizsgálni és ennek megfelelően kialakítani.

A kapitalizmusban, mivel a verseny, alapvetően az individualizmus, az egyéni érdek a meghatározó, a körülmények kialakítása társadalmi szinten nem kedvez az optimálisan megvalósíthatónak, így a valóságnak megfelelő lehetőségnek. A kapitalizmus ember-állatja gondolkodó állatként az erősebb ember-állat jogán maga alá rendeli a saját érdekében a gyengébbeket, korlátozza érdekeiket. Ezért a maga alá gyűrtek képességeit is a saját érdekeinek megfelelően formálja, és ennek megfelelő társadalmi körülményeket alakít ki.

A kapitalizmus megosztott társadalom, ahol a valódi demokrácia legfeljebb csak óhaj vagy szélhámos hazudozás lehet. Ahol a megosztott világ embertelensége dicsőség és nem gyalázat, az egyik ember-állat diadalmas uralma a másik felett.

A társadalmi körülmények optimális kialakítása csak a kollektív formában tudatosan, tudományos módon tervezett, szervezett kommunizmus alkalmas, ahol megvalósul a valódi demokrácia, megszűnik az élősködés lehetősége. Mert a létért folyó küzdelemben, a versenyben (a kapitalizmusban) szélsőségesen megoszlik az emberiség, a jobb, kedvezőbb lehetőségben élők felülkerekednek és uralkodóvá, felsőbbrendűvé válnak a gyengébbek, a rosszabb körülményekben, lehetőségekben élők felett; - a körülményeket tágabban, a dialektikus módon kell értelmezni.

Azonban a verseny kedvez a fejlődésnek, ami a kommunizmushoz szükséges körülményeket is létrehozza. A kapitalizmus kedvező lehetőséget teremtett a gyors fejlődésre, de mivel jobboldali felsőbbrendű az erkölcse, így eljutott a fasiszta-kapitalizmusba, de ez már nem érdeke az emberiségnek. A kapitalizmus túlfejlődött fasiszta-kapitalizmus korszakában totális kapitalista osztály-önkényuralom jött létre. A valódi demokráciába csak a kommunizmus lehet az egyetlen út!

„**A dialektikus módszer** annak elismeréséből indul ki, hogy a természet, a társadalom és a megismerés állandó mozgásban és fejlődésben van. ... A módszer az ellentmondások egyetemességének elismerésén alapszik. ... A módszer megköveteli, hogy a gondolkodás mozgása megfeleljen a valóságos folyamatokra jellemző iránynak.” - A marxizmus-leninizmus filozófiája

„**dialektika:** az elnevezés a görög „dia- lego”, beszélgetni, vitázni szóból ered. Az ókorban dialektika alatt azt a képességet értették, mellyel valaki az igazságot az ellenfél érvelésében előforduló ellentmondások felderítése és feloldása útján megállapította. A marxista dialektikát, mint a dolgok és jelenségek megismerésének módszerét
— Sztálin meghatározása szerint — a következő alapvonások jellemzik:

a) A természet jelenségei egymáshoz szervesen kapcsolódnak, egymástól függenek, egymást feltételezik. Ezért egyetlen jelenség sem érthető meg elszigetelten, hanem összefüggéseiben, a környező jelenségekkel megszakítatlan kapcsolatban vizsgálandó.

b) A természetet szakadatlan mozgásban, változásban, fejlődésben levőnek kell tekinteni.

c) A fejlődés nem egyszerű növekedési folyamat, hanem az észrevétlen és fokozatos mennyiségi változások felhalmozódásának eredményeként mindig ugrásszerűen fellépő nyílt és gyökeres átváltozás magasabb minőségi állapotokba.

d) Az alacsonyabbtól a magasabb felé fejlődés folyamata, mint a tárgyakban és jelenségekben rejlő ellentmondások kipattanása, mint az ellentmondások alapján működő ellentétes tendenciák „harca” megy végbe.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**dialektikus materializmus:** a természet, az emberi társadalom és a gondolkodás egyetemes fejlődéstörvényeiről szóló tan. A marxista-leninista párt világnézete.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

A kapitalizmusban még nincs lehetőség és nincs elegendő társadalmi akarat sem a körülményeknek a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre való alakítására. A létszükségletekért folyó verseny, a harc ezt nem teszi lehetővé. Az ember a kapitalizmusban így szükségszerűen még csak a gondolkodó állat lehet, mert a gondolkodása alapvetően a létszükségletekért való küzdelmet támogatja. Így lesz az ember-állat gondolkodóképessége olyan, mint az állat agyara. A kapitalista társadalomban a létszükségletekért főleg egymás ellen marakodik még az ember-állat. Ezért a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúság, a valódi demokrácia még nem valósítható meg, nem is valósul meg.

8

A formák kialakulásának dialektikus vizsgálata

A létező, a kialakult formák tulajdonságainak reális, az objektív valóságnak megfelelő megértését a keletkezésének a körülményei és a tulajdonságai, a külső környezetének tulajdonságai, a kölcsönhatások, a külső, belső ellentmondásai, a fejlődéstörténete alapján az állandó változásaiban dialektikusan, a következetesen objektív tudományos módszerrel kell vizsgálni. A dialektikus és történelmi materializmus így vizsgálja a következetesen objektív tudományos módszerrel a világot, a természetet, az embert, a társadalom jelenségeit.

A kialakult emberi formák tulajdonságainak a reális, az objektív valóságnak megfelelő megértését is dialektikusan, a keletkezésük körülményeiben, a társadalmi- (helyzet, lehetőség, akarat, forma), a földrajzi helyzet, a külső hatások, a külső, belső lehetőségek, stb. alapján kell vizsgálni. Ehhez a fejlődésüket, változásukat történeti, sőt történelmi távlatokban kell vizsgálni, hogy a megfelelő, a valóságot legjobban tükröző legyen a létrejött emberi forma értékelése. Mert csak így lehet (lehetne) a jó tulajdonságok érvényesülésének megfelelő kedvező környezetet kialakítani.

Minden élőlény, így az ember is erősen környezetfüggő, ami az elérhető képességeit, jellemzőit, tulajdonságait alapvetően meghatározza. A történelmi távlatokban történő változások, kölcsönhatások nagyon jelentősek az aktuális emberi forma megítélésénél. Nem lebecsülendő, de nem az emberi akarat a legfontosabb, a meghatározó szempont a kifejlődött ember képességeinek, tulajdonságainak, jellemének kialakulásában, bár ez az illúzió. A növények is a rossz talajban, a nem megfelelő éghajlati körülményekben, stb. nem tudják megvalósítani a bennük lévő lehetőségeket. Ez az emberre, az emberiségre is igaz. A megfelelő társadalmi környezet hatása az elsődleges az emberiség minőségi színvonalának kialakításában, fejlődésében. Bár egyáltalán nem mellékes a föld állapota az életlehetőség szempontjából.

Ahhoz, hogy az ember valamivé akarjon változni, ehhez a megfelelő környezeti hatás alapvetően szükséges, mert akarni valamit, előbb meg kell ismerni, meg kell érezni, „vérré kell válnia”, csak akkor indul be az akarat a megvalósítására, amit a társadalmi, családi környezet segíthet, vagy gátolhat. Ennek kedvező megvalósításához szükséges a megfelelő társadalmi akarat, a társadalom lehetősége, alapvetően a társadalmi forma, a megfelelő világnézet, erkölcs. A kommunizmus a legmegfelelőbb környezet kialakítására törekszik, a következetesen objektív tudományos világnézetével, a valódi demokrácia megszervezésével, a társadalom szükségleteinek megfelelő gazdaság működtetésével.

Az ember társadalmi lény, a társadalom szerkezete, működési módja alapvetően, általánosságban meghatározó az elérhető emberi képességekre, jellemzőkre. De ehhez a meghatározó tényező a termelőerők fejlettsége, a lehetőség a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre, ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Amíg harc van a létszükségletekért, addig a társadalom, az emberiség szükségszerűen megosztott lesz, a valódi demokrácia megvalósíthatatlan, a kommunizmus még csak álom lehet.

A nem kellően tudatosan, a nem a következetesen objektív társadalomtudományos módszerrel szervezett társadalmakban, ahol a verseny a létért a domináló, az emberek elérhető képességei szélsőségesen megoszlanak, mert az ember-állatban szükségszerűen a gondolkodó, versengő, harcoló állat a domináló. Az ember-állat gondolkodása azonban ekkor alapvetően még csak fegyver, amit a létfeltételei érdekében a többi ember-állat ellen is használ, ettől válik még csak a gondolkodó állattá.

Ha nem dialektikusan vizsgáljuk, értékeljük az embereket, akkor csak a kialakult rossz gyűlölete vagy a kedvező tulajdonság szeretete marad, de valójában mégsem tudunk semmit sem az emberről, hogy miért lett ilyen vagy olyan, vagy milyen lehetne a megfelelő környezetben.

Azokban a társadalmi formákban, ahol az ember-állat még alapvetően szükségszerűen a gondolkodó állat, ez a jellemző. Persze nem a rosszat, hanem a jót kell szeretni, de ezen változtatni tudatosan, alapvetően nem nagyon lehet, amíg harc van, harcnak kell lennie az elsőségért, addig a kedvező körülmények döntik el, ki lesz a győztes, úgy (hasonlóan), mint az állatvilágban.

Ezért a kapitalizmusban, ahol még a harc, a versengés a hajtóerő, az élősködés lehetősége lesz a fejlődés motorja. Persze ez a fejlődés szempontjából nagyon hasznos!

A kapitalizmusnak nem érdeke a dialektikus és történelmi materializmus, ezért nem képes a társadalmi törvényeket, a társadalom fejlődését (következetesen) tudományosan kezelni, így alapvetően megreked az idealizmus, a vallás szintjén, mert ez az érdeke. Bár használja, kénytelen használni a dialektikát és a materializmust, de nem következetes, mert az így levonható tudományos eredmények nem támogatják a vélt vagy valós érdekeit.

A kapitalizmusban alapvetően még a gondolkodó állat felszínes embertelen erkölcse, a következetesen objektív tudományos világnézet helyett az idealista képzelgés, gyakran az érzelmek állati színvonalú túltengése a domináló. A kapitalizmusban alapvetően az emberiség túlnyomó többsége még nem képes következetesen humánusan gondolkodó emberként élni, mert hiányoznak hozzá a megfelelő feltételek. Alapvetően a harc a domináló! De már érik a szocializmus, a gondolkodó emberek világa, a valódi demokrácia lehetősége is.

„**A dialektikus és történelmi materializmus** igazán tudományos filozófia, szerves egységet alkot benne a materializmus és a dialektika, a természet és a társadalom materialista értelmezése, a létről és megismerésről szóló tanítás, az elmélet és a gyakorlat. ... **Dialektikus Materializmus:** tudományos filozófiai világnézet, a marxizmus egyik alkotórésze, filozófiai alapja. A dialektikus materializmust Marx és Engels alkotta meg, s Lenin és más marxisták fejlesztették tovább." - Marxista fogalomlexikon

„**dialektika:** általános filozófiai elmélet és módszer, amely modern, materialista formájában a dialektikus materializmus szerves része. A **dialektika** a „külső világ és az emberi gondolkodás mozgásának általános törvényeiről szóló tudomány" (Marx). A **dialektika** alapgondolata, hogy „a világot nem mint kész dolgok összességét, hanem mint folyamatok összességét kell felfogni, amelyben a látszólag stabil dolgok ... a levés és elmúlás szakadatlan változásán mennek át"... (Engels)." - Filozófiai kislexikon

„**A dialektika alaptörvényei a következők:** a mennyiségi változások minőségi változásokba való átcsapásának törvénye, az ellentétek egységének és harcának törvénye, a tagadás tagadásának törvénye. Mindegyik törvény az objektív fejlődés egy-egy lényegi oldalát, területét, formáját, mozzanatát tükrözi vissza. … A dialektika törvényei és kategóriái nem kiagyalt, hanem a természetből és a társadalmi életből leszűrt törvények és kategóriák, amelyek az emberek tudatától függetlenül létező, objektív törvényeket tükrözik vissza. A marxista dialektika éppen ennek következtében teszi lehetővé, hogy mélyebben tárjuk fel, behatóbban értsük meg a lét és a megismerés bonyolult és sokrétű folyamatait. … A dialektika törvényei minden területen érvényesülnek: a szervetlen természetben is meg a szerves természetben is; a szerves természeten belül a növény- és állatvilágban egyaránt; a társadalomban, minden történelmi időszakban ugyancsak hatnak; egyben a gondolkodásnak is törvényei a megismerés minden területén; a matematikában, a filozófiában, a kémiában, a biológiában, a politikai gazdaságtanban, az esztétikában stb.. Nyilvánvaló, hogy a dialektika törvényei, amelyek ennyire különböző jelenségek és folyamatok fejlődésének közös törvényei, az egyes területeken, sajátosan más- és másképpen jelennek meg. … a dialektika egyik legfontosabb elve így hangzik: nincs elvont igazság, az igazság mindig konkrét." - A marxista filozófia alapjai

A kommunista társadalomban az emberben lévő lehetőségek megvalósulhatnak!

Az embernek ahhoz, hogy a saját és a társadalom igényeinek megfelelő képességeket, tulajdonságokat, jellemet, erkölcsöt, tudományos világnézetet, szociális magatartást megszerezze a megfelelő anyagi és szellemi környezet szükséges. A civilizált társadalom feladata (lenne) ennek a lehetőségnek a megteremtése és főleg a megszervezése. A kapitalizmus individualizmusa erre csak a megosztott világ létrejöttének színvonalán képes, alkalmas. A kommunizmus kollektivizmusának azonban ez a célja és ezt valósítja meg.

A kapitalista erkölcs és világnézet kedvez a fasizmusnak és ez már meg is valósult!

A megosztott világ körülményeiben kialakult állapotában vizsgálva az embereket nagyon téves és embertelen következtetéseket vonnak, vonhatnak le azok, akik nem értik a dialektikus és történelmi materializmust, mert nem látják, nem keresik dialektikusan a körülményekben rejlő összefüggéseket, ezáltal nagyon könnyen a reakció, a fasizmus útjára tévednek. A kapitalizmus erkölcse erre nagyon alkalmas, mert szélsőségesen megosztott a világ és érdeke ennek a fenntartása, mert másként nem működik. A kapitalizmus harca a megosztott világ fenntartására kedvező a fasizmus számára.

Bár a fasizmus is emberségesnek tartja magát, miközben alapvetően embertelen módon harcol a bérrabszolgaság, a nemzeti, faji, osztály felsőbbrendűség fenntartásáért.

Bár a polgári demokráciában működő kapitalizmus a szociális demagógiával a szegénység felszámolását fecsegi, de nem a megosztott világ megszüntetését valósítja meg, hanem éppen az ellenkezőjét, a mérhetetlenül gazdag élősködők és az őket kiszolgáló dolgozó proletárok világát építi.

9

A kommunizmusban megvalósul az emberré válás!

Az ember hasonlóan az élővilághoz nem független a körülményektől, így fejlődése, kialakult képessége, tulajdonsága, jelleme sem. A kapitalizmus individualizmusában a megosztott emberiség léte a természetes, így alakulnak ki a dolgozó proletárok és a rajtuk élősködő tőkések társadalmi osztályai. Ennek a modellnek a fenntartásához szükségszerű és nélkülözhetetlen a diktatúra, az önkényuralom, a hamis világnézet, az embertelen erkölcs, és végül is ennek védelmében a fasizmus. Ebből az állapotból az emberré váláshoz alapvetően a termelőerők és tudomány fejlődése tudja kimozdítani az emberiséget. Bár a túlfejlődött, már fasiszta-kapitalizmusban létező és a katasztrófába tartó társadalomban kialakulnak a továbbhaladás lehetőségének és szükségszerűségének körülményei is.

A szocializmus, majd a kommunizmus, ha megértek a feltételek felszámolja a megosztott világot, mert csak így lehetséges az emberiség számára a valódi demokrácia, az emberi jogok megvalósítása, ehhez alakítja a társadalom gazdasági-politikai körülményeit. A Szovjetunióban Sztálin ennek megvalósítására tett sikeres kísérletet, amit az utódaik sikeresen felszámoltak.

A kapitalizmusban a megosztott emberiség számára lehetetlen a valódi demokrácia!

A kizsákmányoló osztálytársadalmakban szükségszerűen és törvényesen megvalósul az, hogy az egyéni érdeknek alárendelik a mások érdekeit, amihez a gazdasági alapot a termelőeszközök és az ehhez kapcsolódó politikai hatalom birtoklása adja. A szükségletek kielégítéséhez még fejletlen termelőerőkhöz tartozó termelési

mód, társadalmi rendszer azonban csak az ennek alapján megosztott emberiséget teszik lehetővé, ami alkalmatlan a valódi demokrácia megvalósítására.

Mert a valódi egyenlőségen alapuló demokráciához szükséges az ideális, a kommunista erkölcs, ami a humánus emberré váláshoz szükséges, de ez a kapitalizmusban, a kapitalizmus termelőerőinek fejlettségi színvonalán, társadalmi tudatában még elérhetetlen, mert harcolni kell az embereknek egymás ellen és ez megosztott emberiséget hoz létre, ahol a teljes demokrácia még csak demagógia lehet. Az erkölcs a kapitalizmusban alapvetően még csak a gondolkodó állat színvonalán, az ember-ember elleni versenyben, csak a harcban megvalósítható mértékű lehet, az ember az embernek a farkasa még.

A kapitalizmus megosztott társadalmában, a kibékíthetetlen társadalmi osztályok között a társadalom érdekében az összefogás szinte lehetetlen, mert ez gyakran csak kevesek, a tőkések egyéni élősködő érdekei alapján történik, jobbára a kényszer, az erőszak, a demagógia, a hamis világnézet, az uralkodó tőkésosztály gazdasági-politikai hatalmával, a jobboldali erkölcsének a hatására. A kapitalizmusban ez elkerülhetetlenül a társadalom rothadásához vezet, szükségszerűen hazug, ellenséges, embertelen világ alakul ki!

A társadalom valódi összefogásának a megvalósulása

A népi demokrácia, ami a termelőeszközök vegyes közösségi és magántulajdona, a szocializmus és a kommunizmus pedig a termelőeszközök közösségi kollektív tulajdona alapján működő gazdasági-politikai rendszer, amelyek a marxizmus-leninizmus tudományának vezérfonalán a kommunista párt vezetésével működnek már megvalósul a közös érdek alapján az összefogás.

A termelőerők fejlettségének megfelelően a népi demokráciában, a szocializmusban és a kommunizmusban már sokkal emberibb, humánusabb, demokratikusabb társadalmi forma valósulhat meg, mint a kapitalizmusban, így a valódi demokráciára alapuló összefogás, a harmónia már lehetséges a közös érdek alapján az erőszak, a demagógia, a hamis világnézet nélkül is.

A kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság a domináló emberi kapcsolat!

Az ember alapvető érdeke, hogy amiért megdolgozott az az övé legyen, ami valójában az emberi társadalomban alapvető érdek, így alapérték. Amiből következik: a **Ne lopj!** A különböző társadalmakban ez eltérő módon valósul, valósulhat meg, de alapvetően, nagyvonalakban a termelőeszköz birtoklása szerint alakul.

Az értékeket a dolgozók a termelőeszközökkel, a munkával hozzák létre.

Az áru értékének meghatározásakor az alapszempont a létrehozásukhoz világméretekben társadalmilag szükséges munka. Ez érvényes a munkaerő áru értékének, az árának megítélésénél is, így nagyvonalakban, amelyik munkaerő áru előállítása, üzemeltetése többe kerül annak az ára is nagyobb. Persze ez csak az alap tendencia, mert az árupiacon, a politikában egyéb hatások is vannak. De általában árut munka nélkül nem lehet létrehozni, ezért a ráfordított munka az értékének az alapja, ami így a munkaszerinti elosztást igényli, igényelné.

A kapitalista árutermelésben a munkaerő is áru, termelési tényező, amit a vállalkozó tőkés munkabér formájában az árutermeléshez megvásárol. A kapitalizmusban a termelőeszközöket alapvetően a tőkések birtokolják, így az azok termelésével létrehozott értékek is a tőkéseké, bár nem ők dolgoztak érte, ezért „következetesen" nem érvényesül, nem érvényesülhet, a munka szerinti elosztás elve sem. Azonban érvényesül ezen az alapon: A **lopj!** A kapitalizmusban ez törvényes lehetőség, amit a dolgozó proletárok kizsákmányolásával, az értéktöbbletnek a tőkések érdekében történő elsajátításával valósítanak meg.

A termelőeszközök birtoklása a tőkések jövedelmének az alapja, amihez törvényesen a proletárok kizsákmányolásával jutnak. A kapitalista társadalomban a proletár dolgozók bére alapvetően a munkájuk értékével arányos, de ami ebből hiányzik, azaz értéktöbblet, az élősködő tőkéseknek ebből lesz a profitja. Így érvényesül: A **lopj!** A kapitalizmusban ez törvényes lehetőség az élősködésre. De ez a gazdaság motorja is.

A szocializmusban a termelőeszközök közösségi kollektív tulajdona miatt már következetesen megvalósul mindenki számára a munka szerinti elosztás, ami a kapitalizmusban elképzelhetetlen. A szocializmusban megvalósul: A **Ne lopj!** A kommunizmus ennél is tovább lép, mert megvalósul **a szükségletek szerinti elosztás**. Így nincs szükség a lopásra!

„**Kizsákmányolás:** idegen munkaterméknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát." - Marxista fogalomlexikon

„a munkaérték-elmélettel összhangban álló értéktöbblet-elmélet kulcskérdése, hogy világosan különbséget tegyünk munka és munkaerő között. A munkát vagy mint folyamatot tekintjük, mely jelenti a termelési eszközök célszerű felhasználását valamilyen termék előállítására,

vagy mint tárgyiasult, testet öltött munkát, az áru értékének szubsztanciájaként. Ez utóbbi esetben beszélünk holt és eleven munkáról. Egy-egy áru esetében holt munka az, amely a termelésnél felhasznált termelési eszközökben már megvolt, eleven munka pedig az, amelyet a termelési eszközök átalakítása kapcsán fejtettek ki. Ezzel szemben „munkaerőn vagy munkaképességen azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összességét értjük, amelyek egy ember testi mivoltában, élő személyiségében megvannak, s amelyeket mozgásba hoz, valahányszor valamilyen fajta használati értéket termel" * Marx: A tőke. I. köt. 160. old. *" - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„Marx számára az tette lehetővé a munkaérték-elmélettel összhangban álló tudományos **értéktöbblet-elmélet** megalkotását, hogy felfedezte: nem a munka, hanem a munkaerő vált áruvá a kapitalizmusban. A munkaerő értéknagysága már ellentmondás nélkül definiálható a munkaérték-elmélet alapján: A munkaerő értékét is — mint bármely más áru értékét — az a munkamennyiség határozza meg, amely újratermeléséhez társadalmilag szükséges." - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„Az **értéktöbblet** olyan érték, amelyet a bérmunkás saját munkaerejének értékén felül hoz létre munkájával, s amelyet a kapitalista ellenszolgáltatás nélkül elsajátít. Az értéktöbblet tehát a munkás meg nem fizetett munkájának eredménye. ... **A tőkés termelés közvetlen célja az értéktöbblet-termelés**. Ennek megfelelően a kapitalizmusban csak az olyan munka számít termelőmunkának, amely értéktöbbletet hoz létre. Ha a munkás nem hoz létre értéktöbbletet, munkája improduktív munka, fölösleges a tőke számára. ... kapitalizmus gazdasági alaptörvénye az értéktöbblettörvény. Marx a kapitalizmust jellemezve leszögezte: „Értéktöbblet termelése, vagyis haszonszerzés — ez ennek a termelési módnak abszolút törvénye" * Marx. A tőke. 1. köt. Szikra 1949. 668. old.* Ez a törvény határozza meg a tőkés termelés lényegét. ... **Az értéktörvény az árutermelés gazdasági törvénye**, amely szerint az áruk kicserélése a termelésükre fordított társadalmilag szükséges munka mennyiségének megfelelően történik." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

„az **értéktörvény** azt fejezi ki, hogy az áru árát az áru előállítására fordított társadalmilag szükséges munka mennyisége határozza meg." A marxizmus-leninizmus filozófiája

10

Az osztályharc a kapitalizmusban

A kommunizmus osztálynélküli társadalom, nincs osztályharc!

Az osztályharc oka a társadalmi forma alapvető ellentmondása. Az alapvető ellentmondás fenntartása miatt a diktatúra szükséges, ami elkerülhetetlen a kizsákmányoló társadalmi formákban. Ezt a kizsákmányoló társadalmi forma állama valósítja meg. A kizsákmányoló társadalmak jellegzetessége a felsőbbrendűség, az élősködés, a szolgaság, a rabszolgaság, ezáltal az emberi jogok megsértése, a dolgozó népesség kizárása a hatalomból az osztály önkényuralom különböző formáiban, ami jellegzetes jobboldali sajátosság. Mert a szerszámnak, így a beszélőszerszámnak, a dolgozó proletár bérrabszolgának semmi köze a hatalomhoz!

A feudalizmusban a királlyal az élen, a földbirtokosok diktatúrája, osztály önkényuralma valósult meg, ez a kapitalizmusban pedig a fasiszta-kapitalizmus különböző formáiban a tőkések diktatúrája, osztály önkényuralma.

„**A kapitalizmus alapvető ellentmondása** a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg." - Marxista fogalomlexikon

„**Osztályharc:** olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története." - Marxista fogalomlexikon

„**Osztályok:** „Osztályoknak az emberek nagy csoportjait nevezik, amelyeknek a társadalmi termelés történetileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól." - Marxista fogalomlexikon

Az osztályharc a népi demokráciában és a szocializmusban a proletárdiktatúrával valósul meg!

A népi demokrácia és a szocializmus védelmében a proletárdiktatúra az ellenforradalom, a fasiszta-kapitalizmus restaurálása ellen szükségszerű.

„**Proletárdiktatúra:** a proletariátus államhatalma, amely a tőkés rendszer megszüntetése és a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A proletárdiktatúra alkotja a szocialista forradalom fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a proletárdiktatúráról szóló tanítás a marxi-lenini elmélet legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmát, hogy megtörje a kizsákmányolók ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzen a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen. Ám a proletárdiktatúra nemcsak erőszakot és főleg nem erőszakot jelent. Főfunkciója- konstruktív, építőfunkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozók nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén: a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésének eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele." - Marxista fogalomlexikon

Az emberré válás útja a …, kapitalizmus, népi demokrácia, szocializmus, kommunizmus, …

A gazdaságot a földön az egész emberiség érdekében, a valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokráciával kell ellenőrizni és kollektív formában működtetni, csak így kerülhető el az emberiség pusztulása. Az alternatíva a fasiszta-kapitalizmus.

A termelőerők fejlődésével, a társadalmi és világméretű munkamegosztásban való termelés egyre inkább megköveteli a termelőeszközök világméretű társadalmasításának, kollektivizálásának a szükségességességét, a

valódi demokráciát, a tervgazdálkodással a társadalmi, világméretű szükségletek kielégítése érdekében való működését, ami a társadalom továbbfejlődése érdekében elkerülhetetlen. Az emberiségnek a létfeltételeinek ellenőrzésébe szükségszerű a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, a szocialista demokrácia megvalósítása.

A kommunisták ezt akarják, valódi demokráciát az emberiségnek!

A termelőerők fejlődése idővel feleslegessé, sőt károssá teszi a (lét)szükségletekért való versengést. A emberiség már ma is feleslegesen pazarolja az erőforrásokat, mert a kapitalizmus élősködő és fogyasztói társadalmában ez szükségszerű, miközben a társadalom gazdasági anarchiája, szervezetlensége, miatt létfontosságú feladatokra nem telik. A kapitalizmus rothad a felsőbbrendű élősködésével, a társadalmi, a világméretű szükségletekre tervezés és a valódi demokrácia hiányában, a tudománytalan idealizmussal keveredő világnézete miatt, ami világméretekben igényli a szocialista kollektív termelési mód megvalósulását.

Egyesíteni kell kollektív formában a termelőeszközök tulajdonát a kollektívákban munkamegosztással működő munkával, mert csak így kerülhető el az élősködés és csak így valósítható meg a munka szerinti elosztás. Ez azonban alapvetően a szocializmusra igaz, mert a kommunizmusban már az emberek túlnyomó többségének nem is kell dolgoznia a létfeltételeiért, mert a munkaerő, a termelőerő a gép, a robot lesz. Persze ehhez előbb a termelőerőknek a megfelelő szintre kell emelkednie. Ehhez a legmegfelelőbb út a szocializmus, szükség szerint a népi demokrácián keresztül.

A termelőerők fejlődésével a termelési (tulajdon) viszonyoknak is változnia kell, ami így megteremti a lehetőségét és egyben szükségességét a termelési mód megváltozásának, az újabb fejlettebb, demokratikusabb, társadalmilag szervezettebb, tudatosabb, tudományosabb gazdasági-politikai modellnek a létrejöttét, a kapitalizmusból a népi demokrácián át a szocializmust, majd a kommunizmust, … és így tovább, talán valamilyen „gépi civilizáció” formába. Ezáltal kedvezőbb lesz az összhang az egyén és a társadalom érdekében is, mert egyre demokratikusabb lehet a társadalom, így a termelőerők hatékonyabban, stabilabban, a tudomány segítségével biztonságosabban működhetnek, fejlődhetnek.

„**Szocializmus és Kommunizmus:** a kommunista társadalmi-gazdasági alakulat két szakasza: a szocializmus az első vagy alacsonyabb, a kommunizmus a magasabb szakasz. Különbségük alapja a gazdasági érettség foka. Már a szocializmusban sincs meg a termelési eszközök magántulajdona, és a termelési viszonyokat nem az uralkodás és alárendeltség, hanem a kizsákmányolástól felszabadult emberek együttműködése és kölcsönös segítsége jellemzi. Ebben a vonatkozásban nincs különbség a szocializmus és a kommunizmus között.” - Marxista fogalomlexikon

„**Kommunizmus:** a kapitalista társadalmat felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, a munkásmozgalom végcélja. Fejlődésének több szakasza van: alsó foka a szocializmus, felső foka a kommunizmus. Elméletileg Marx és Engels alapozta meg. Az SZKP programja a következőképpen határozza meg a kommunizmust: „Osztály nélküli társadalmi rendszer, amelyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége, ahol az emberek sokoldalú fejlődésével együtt állandóan fejlődő tudomány és technika alapján nőnek a termelőerők, ahol a társadalmi gazdaság minden forrása teljes bőségben buzog, és megvalósul a nagyszerű elv: = Mindenki képességei szerint, mindenkinek a szükségletei szerint.” - Marxista fogalomlexikon

11

A munka szerinti elosztás

Az ember alapvető érdeke a saját jövedelme. De a kizsákmányoló társadalmakban, így a kapitalizmusban is, a saját jövedelem lehet mások rovására törvényesen a kizsákmányolással is, sőt, a kapitalizmusnak ez a jellemzője, fejlődésének hajtóereje. A kapitalizmusban a termelési mód szabályainak betartásával törvényesen lehet élősködni.

„**Értéktöbblet:** a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít. A realizált értéktöbblet a profit. A marxi értéktöbblet-elmélet a különbözőpolgári elméletekkel szemben bebizonyította, hogy az értéktöbblet egyetlen forrása a dolgozók kizsákmányolása, s hogy a tőkés társadalom termelésének közvetlen célja nem a fogyasztók szükségleteinek kielégítése, hanem az értéktöbblet termelése (alaptörvény). A szocialista gazdaságban az értéktöbblet kategóriája megszűnik, mert a munkaerő nem áru és nincs kizsákmányolva.” - Marxista fogalomlexikon

A fejlett szocialista társadalomban alapvetően mindenkinek (legalább is a túlnyomó, az értelmes többségnek) azonban már a saját munkája szerinti jövedelem az érdeke és ez nem is lehet másként, mert különben az visszaút a kapitalizmus barbárságába, az élősködésre, a szélsőségesen megosztott világba. A társadalmi tudatnak ehhez kell alakulnia. A szocialista demokráciának és a proletárdiktatúrának ezt meg kell oldania, mert az élősködésre törekvés ellentétben áll a fejlett és civilizált társadalmi érdekkel és úgy, mint a kapitalizmusban a társadalom rothadására vezet. A népi demokráciában ez a probléma fokozottan érvényesül. Az egyéni és a kollektív érdek harmóniáját megteremteni nem könnyű feladat. A kapitalizmus individualizmusa ezt nem tudja, valójában következetesen nem is akarja megoldani, mert a kapitalizmus termelési módja szélsőségesen megosztja az

emberiséget, a megosztott emberiség azonban embertelen emberi kapcsolatokat valósít meg, és ettől rothad a társadalom, amit a szocializmus a kollektivizmussal akadályoz meg.

A kapitalizmusban a munka szerinti elosztás következetesen nem valósulhat meg, ez nem lehet a cél, mert a tőkések élősködnek a proletár dolgozók felett. A szocializmusban azonban már mindenki számára a munka szerinti elosztás a cél, nincs élősködő, így ez meg is valósulhat, de ehhez szükséges a jól és hatékonyan működő szocialista demokrácia és a proletárdiktatúra. A kommunizmusban azonban ennek már nincs is értelme, mert nem az elvégzett munkához kötődik az ellátás és nem osztálytársadalom. Azonban a népi demokráciában még van kizsákmányolás és élősködés is, de ez a termelési modell kedvez a gyors fejlődésnek és a fasiszta-kapitalizmus kialakulását a proletárdiktatúrával és a demokratikus erők összefogásával nyomja el.

A kapitalizmusnak szolgalelkű dolgozó proletárra, beszélőszerszámra van szüksége!

„ … ha az ember saját társadalmi-gazdasági berendezkedésének ura akar lenni, ha társadalmi-gazdasági célkitűzéseit meg akarja valósítani, akkor fel kell ismernie a társadalmi-gazdasági törvényeket, hegy cselekvéseiben figyelembe vehesse, és hogy szolgálatába állíthassa azokat. A társadalmi mozgások azonban sokkal bonyolultabbak, mint a természetiek. Ez elsősorban azzal függ össze, hogy a társadalomban, a gazdaságban lezajló folyamatok tudatos lények, az emberek cselekvéseinek eredményei. Ez már önmagában is megnehezíti annak a felismerését, hogy a társadalmi jelenségekben is léteznek objektív összefüggések. Továbbá, ha a társadalom a termelési eszközök magántulajdona miatt ellentétes érdekű osztályokra bomlik, akkor bizonyos törvények felismerése és érvényre juttatása beleütközik a mindenkori kizsákmányoló osztály érdekeibe. Azokról a törvényekről van szó, amelyek megvilágítják egyes osztálytársadalmak kizsákmányoló lényegét, és azokról, amelyek meghatározzák egy-egy termelési mód sorsát, előidézve pusztulását, és új termelési mód kialakulását. Világos, hogy a mindenkori kizsákmányoló osztály az ilyen törvények felismerése, illetve érvényre jutása ellen cselekszik. Mindent elkövet, hogy a neki tetsző termelési mód életét meghosszabbítsa, s ez ideig-óráig sikerül is neki. Mivel azonban a törvények szükségszerű és objektív összefüggéseket fejeznek ki, minden ellenállással szemben előbb-utóbb érvényre jutnak.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

A kapitalizmusban a többségben lévő dolgozó proletárok számára az osztály-öntudatlan, az alávaló szolgalelkűség elkerülhetetlen, tudatuk másként nem bírná elviselni a megalázó embertelen bérrabszolgaságot, a dolgozó proletárok feletti kapitalista élősködést. A kapitalizmusban a dolgozó proletárok többsége öntudatlan szolgalelkű, mert a bérrabszolga létének egyetlen célja, hogy bérrabszolga lehessen, az emberi jogait megsértik, beszélőszerszámként él, alacsonyabb rendű ember, szolga. Mert a lét határozza meg a tudatot! Vajon a beszélőszerszám, a bérrabszolga, a munkaerő áru, a proletár dolgozó az lehet gondolkodó ember? Aligha!

Ezt a szolgalelkű tudatot a kapitalizmus szorgalmasan és eredményesen meg is valósítja a beszélőszerszámjai számára. Azonban a kapitalistáknak is ehhez alakul a tudatuk, ami jobboldali, felsőbbrendű élősködő rabló tudat. Mert a lét határozza meg a tudatot! Vajon a kapitalista, a bérrabszolgatartó az lehet gondolkodó ember? Aligha!

A kapitalizmus embere alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet!

Ha a dolgozó proletárok tudatában a tőkések mocskos élősködése lenne a domináló, ha a dolgozó proletárok gondolkodó emberek lennének és osztályöntudatra ébrednének, akkor kinyílna a bicska a zsebükben és harcolnának az emberi méltóságukért. Ezt nyomja el sikeresen a kapitalizmus társadalmi tudata.

A kommunisták következetesen a dolgozó proletár emberek osztályöntudatra ébredéséért harcolnak!

De, amíg ez nem jár sikerrel, addig az emberiség még nem válhat gondolkodó emberré! A kapitalizmus emberére jellemző az ember-ember elleni harc, mint ahogy az állatvilágban megszokott, a gondolkodó képesség az ehhez a harchoz szükséges tulajdonság, olyan, mint a marcangolásra képes állati agyar. Bár még annál is hatékonyabb fegyver. Ez az agyar, a gondolkodásra képes valami, képes volt a kapitalizmusban hatalmas szintre emelni a termelőerőket és ezzel megteremtette a szocializmushoz szükséges feltételeket. Nem kellene ezt a lehetőséget elszúrni a fasiszta-kapitalizmussal! Tovább kell lépni a kommunizmusba, a gondolkodó emberek világába!

A kapitalizmus társadalmi tudata: A bérrabszolga szolgálja a jóságos élősködő tőkés urakat!

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok a gazdasági kényszer miatt válnak emberből bérrabszolga beszélőszerszámmá. Ehhez azonban a dolgozó proletárok tudatának is megfelelően kell alkalmazkodnia, amit a megalázó embertelen szolgalelkű erkölcsre, az idealista vallásos tudománytalan világnézetre való nevelése tesz lehetővé. Mert ez a kapitalizmus érdeke, csak így működőképes. Az így nevelt proletárok többsége a szolgalelkűségük embertelenségét képtelenek felfogni, így válnak gerinctelenné, válhatnak a saját osztályérdekük megtagadóivá, akár ellenségeivé, akár fasisztákká is.

Azonban a proletárok osztály-öntudatlan társadalmi tudata, a valódi demokrácia hiánya, a kapitalista nemzetgazdaság társadalmi, a világgazdaság világméretű szervezetlensége egyenes út a világméretű társadalmi katasztrófákba, ami végül is elvezetett a fasiszta-kapitalizmusba.

„A rabszolgatartó és a feudális társadalomban az anyagi javak termelői — a rabszolgák és a jobbágy parasztok — jogilag nem voltak teljes értékűek, és személyileg függtek a termelési eszközök birtokosától. Ezekben a társadalmakban az osztálykülönbségek az államhatalom segítségével jogilag a lakosság rendi felosztásában rögződtek. A törvény mindegyik rend számára külön helyet állapított meg az államon belül, különböző jogokat és kötelezettségeket írt elő. Ezért a rabszolgatartó és a feudális társadalom osztályai külön rendek is voltak. A tőkés termelési mód egyszerűbbé tette a társadalom osztálytagozódását, s eltörölte a rendi előjogokat. A kapitalizmusban a közvetlen termelők — a munkások — jogilag szabaddá váltak. De nincsenek termelési eszközeik, s gazdaságilag a tőkésektől függnek. A kizsákmányolás tőkés rendszerét Marx és Engels a bérrabszolgaság rendszerének nevezte.

Tehát, a kizsákmányolás különböző módjai, s egyben a társadalom osztályokra tagozódásának különbségei is az antagonisztikus termelési módok jellegéből fakadnak. Mindegyik antagonisztikus termelési módnak a társadalom sajátos osztály tagozódása felel meg: a rabszolgatartó termelési módnak — a rabszolgatartókra és rabszolgákra, a feudalizmusnak — a hűbérurakra és jobbágyokra, a kapitalizmusnak — a tőkésekre és proletárokra tagozódás.

Ezek a megfelelő társadalmi-gazdasági alakulatok alapvető osztályai. Minden alakulatban két alapvető osztály van. Létezésük közvetlenül következik abból a termelési módból, amelyre az adott társadalmi alakulat épül. Ezeknek az osztályoknak kölcsönös viszonyában és harcában az adott termelési mód és az egész társadalom alapvető ellentmondása jut kifejezésre.” - A marxista filozófia alapjai

A kapitalizmus alapvető ellentmondása

„A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmusban alapvetően a tőkések a termelőeszközök birtokosai, amivel a proletárok létrehozzák a termékeket, de a termelés eredménye is a tőkéseké lesz, amiből végül is a profitjuk származik. Így a tőkések jövedelme, a profit alapvetően nem a saját munkájuk eredménye, még akkor sem, ha tevékenykednek ezért, szervezik a kizsákmányolást. Ez a kapitalizmus alapvető ellentmondása, így lesz a termelés társadalmi méretű az elosztás azonban magánérdekű.

A kapitalizmus termelési módja, a valódi demokrácia és a társadalom szükségleteinek a kielégítésére történő következetes tervgazdálkodás hiánya, a nemzetgazdaság és a világgazdaság anarchiája világméretű katasztrófákat, háborúkat, világháborúkat, népirtásokat, háborús bűncselekményeket, gyarmatosítást okoz, de ezek mind is visszavezethetőek a kapitalizmus alapvető ellentmondására. A tőkések profitja mindenek felett az első!

A tőkések jövedelme és a proletárok osztályharca

Alapvetően az emberi társadalomban a dolgozók reális érdeke az elvégzett munka szerinti jövedelmezőség, a kapitalizmusban ezzel szemben a tőkés egyéni érdeke, a kizsákmányolással a minél nagyobb saját jövedelem. A kapitalizmusban a proletár érdeke nem számít, mint ahogy bármely más szerszámé sem, általánosságban csak az osztályharctól, a piaci viszonyoktól, a tőkések érdekétől függ a jövedelme. A kapitalizmusban „törvényesen” alapvetően a proletár érdeke csak olyan lehet, mint egy szerszám érdeke, azaz semmi, mert beszélőszerszám, termelési tényező csupán. Ha nem harcol a saját érdekében, akkor ez így is marad! Azért kell harcolnia, hogy amit a saját munkájával termelt, abból minél több jusson neki az élősködők kárára, ez a kapitalizmusban az osztályharccal valósul meg.

A kommunista, szocialista társadalmi forma a kapitalizmus alapvető ellentmondása okának felszámolásával teszi lehetővé az osztályharc megszüntetését, a termelőeszközöket társadalmasítja és kollektív társadalmi tulajdonban szervezi, üzemelteti az egész társadalom szükséglete érdekében. A kapitalista társadalmi forma alapvető ellentmondása felszámolásának a lehetősége a termelőerők fejlődésével válik lehetővé. Amíg az alapvető létszükségletekért folyik a harc az emberek között, addig nem valósítható meg stabilan a szocializmusra jellemző következetes munka szerinti elosztás és pláne a kommunizmus szükségletek szerinti elosztás elve sem. A létért folyó harc szélsőségesen megosztja az emberiséget, ezt csak a termelőerők és a termelési viszonyok fejlődése szüntetheti meg.

„A termelési viszonyok jellege alttól függ, hogy kinek a tulajdonában vannak a termelőeszközök (a föld, az erdők, a vizek, a föld méhének kincsei, a nyersanyagok, a szerszámok, az üzemi épületek, a közlekedési és hírközlési eszközök stb.) — vajon egyes személyek, társadalmi csoportok vagy osztályok tulajdonában, akik, illetőleg amelyek ezeket az eszközöket a dolgozók kizsákmányolására használják fel, avagy a társadalom tulajdonában, amelynek célja a néptömegek, az egész társadalom anyagi és kulturális szükségleteinek kielégítése. A termelési viszonyok megmutatják, hogyan oszlanak meg a termelőeszközök, következésképpen az emberek által termelt anyagi javak is a társadalom tagjai között. Eszerint a termelési viszonyok alapja a termelőeszközök tulajdonának meghatározott formája. ... Az árutermelésen alapuló társadalmi alakulatokban az anyagi javak elosztása árucsere útján történik. A termelés, az elosztás, a csere és a fogyasztás egységet alkotnak, s ebben a termelésé a meghatározó szerep. A „termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális alapot, melyen egy jogi és politikai felépítmény emelkedik, s amelynek a társadalmi tudat meghatározott formái felelnek meg” * Marx. Előszó „A politikai gazdaságtan bírálatához”. Lásd Marx—Engels. Válogatott művek. 1. köt. Szikra 1949. 340. old.* Ugyanakkor a létrejött felépítmény tevőlegesen visszahat az alapra, meggyorsítja vagy hátráltatja annak fejlődését.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

12

Milyen lehet a kommunista társadalomban az emberiség élete?

A kommunizmusban a termelőerők fejlettsége lehetővé teszi az egyén szükséglet szerinti részesedését a megtermelt javakból. Az élelem, a ruházkodás, a lakhatás, az utazás, az egészségügyi ellátás, az oktatás, a művészet, stb. ingyenes mindenki számára. Amit már a szocializmus is igyekszik megoldani, de ezek ott még csak a kezdeti lépések. A kommunizmusban a termelés alapvetően a gépesítéssel, a robotok dominanciájával szinte „korlátlan" lehetőséget biztosít a magas színvonalú igények kielégítésére.

A termelés azonban soha sem lesz végtelen, így a felesleges, értelmetlen igények kielégítése probléma lehet, ami a társadalom, az emberek kárára válhat, ezért szükségszerűen lesznek ésszerű szabályok, korlátok is. Alapvetően azonban értelmetlenné válik a felesleges dolgok igénylése, úgy, mint a levegő is ingyenes, korlátlanul lélegezheti be az emberiség, ami természetes, senki nem szív több levegőt azért, mert ingyen van, és nem is pazarolja feleslegesen, bár a dohányosok ezt teszik.

Ezt a mai tudattal nem igazán lehet megérteni, mert a lét határozza meg a tudatot, ezért most még szükségszerű a létért való harc, de ha megszűnik az ok a harcra, akkor a harácsolás csak beteges, értelmetlen dolog lehet. A dolog azonban ennél nyilván bonyolultabb, de meg kell oldani, mert különben a fán a majmokkal versenghetünk megint a banánért.

Az ember igénye a jobb életkörülményre jogos. Ha ezért dolgozni, harcolni kell az is jogos. De ha nem kell dolgozni a létfeltételekért, akkor a további harc értelmetlen, beteges butaság. A kommunista erkölcs kialakulása, ha a lehetőség megvan rá, ki fog alakulni. Ha nem, akkor soha nem válhat humánusan gondolkodó emberré az ember-állat, mindig csak gondolkodó marakodó állat maradhat.

„A marxizmus egységes egész. Három alkotórészt ölel fel: a filozófiát, a politikai gazdaságtant és a tudományos kommunizmus elméletét. A marxizmus eme alkotórészeit eltéphetetlen belső kapcsolat fűzi egymáshoz. A dialektikus és történelmi materializmus a marxizmus — a marxista politikai gazdaságtan, a tudományos kommunizmus, a marxista pártok stratégiája és taktikája általános elméleti-filozófiai alapja. ... A dialektikus és történelmi materializmus — A kommunizmusért folyó harc eszmei fegyvere ... A marxista filozófia úgy jött létre mint a proletariátus ideológiája, mint a történelem legforradalmibb osztályának, annak az osztálynak a világnézete, amely vezeti a dolgozó tömegek harcát a kapitalizmus megdöntéséért és a kommunizmus felépítéséért. A helyes, tudományos világnézet roppant nagy jelentőségű a dolgozóknak felszabadulásukért vívott harca szempontjából. Mint Lenin megjegyezte, Marx filozófiai materializmusa megmutatta a proletariátusnak a kiutat abból a szellemi rabságból, amelyben mindaddig az összes elnyomott osztályok nyögtek. A marxista filozófia lehetővé tette, hogy a leghaladottabb munkások lerázzák a vallás szellemi igáját, kiábránduljanak a tőkés világ kormányzóinak és urainak jószándékaiba vetett jámbor hitből, s felismerjék, hogy a munkásosztály csak a maga aktív harca révén tud megszabadulni a kizsákmányolástól." - A marxista filozófia alapjai

„Mindaddig, amíg a társadalmi munka annyi terméket ad, hogy az alig lépi túl az emberek legszükségesebb létfenntartási eszközeit, amíg a társadalmi munka leköti a társadalom tagjai túlnyomó többségének minden vagy csaknem minden idejét, addig a társadalom osztályokra tagozódik. ... az osztályok elhalásának egyik legfontosabb feltétele a termelőerők magas fokú fejlettsége. A termelőerők fejlődése önmagában azonban nem elegendő ahhoz, hogy az osztályok megszűnjenek. Az osztályok léte nemcsak a termelőerők fejlettségének meghatározott szintjével függ össze, hanem meghatározott, e szintből következő termelési viszonyokkal is, nevezetesen, a termelési eszközök magántulajdonán alapuló termelési viszonyokkal. Hogy megszűnjenek az antagonisztikus osztályok, meg kell szüntetni a magántulajdont." - A marxizmus-leninizmus filozófiája

Vállalkozás a kommunizmusban

A kommunizmusban is lesznek a többségtől magasan eltérően a vállalkozásra (individualizmusra), az új felfedezésére, az új megalkotására képes, az ilyen vállalkozást igénylő emberek, úgy, mint a kapitalizmusban, de a kizsákmányolásra nem lesz lehetőség. A kommunizmusban az egyéni motivációból történő vállalkozások az egyének és társadalom érdekének nem mondhatnak ellent. Azonban az ehhez szükséges erőforrásokat demokratikusan, alapvetően az emberiség érdekében kell biztosítani az ilyen hasznos vállalkozó képességű emberek számára. Ez lehet például a világűr kutatása, amihez az egész emberiség támogatása szükséges. De a vállalkozás alapvetően nem lehet egyéni érdek, de lehet egyéni motiváció, így a támogatásról a társadalomnak kell demokratikusan döntenie.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **kommunizmus** (lat. communis — közös, általános):

— 1. társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonára épül. Fejlődését két fázis jellemzi, amelyek egymástól érettségi fokukban különböznek, az alacsonyabb — a *szocializmus*, a magasabb — a teljes **kommunizmus** vagy egyszerűen a **kommunizmus.** „ a szocializmus az a társadalom, amely közvetlenül nő ki a kapitalizmusból, az új társadalom első formája. A kommunizmus pedig a társadalom magasabb formája, s csak akkor fejlődhet ki, amikor teljesen megszilárdul a szocializmus." (*Lenin*-Művei. 30. köt. 279. old.)

A teljes **kommunizmus** „ osztály nélküli társadalmi rendszer, melyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége, ahol az emberek sokoldalú fejlődésével együtt az állandóan fejlődő tudomány és technika alapján nőnek a termelőerők, ahol a társadalmi gazdagság minden forrása teljes bőségben buzog és megvalósul a nagyszerű elv: »Mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint.« A kommunizmus a szabad és öntudatos

dolgozók magas szervezettségű társadalma, amelyben megvalósul a társadalmi önigazgatás, a társadalom javára végzett munka mindenki számára elsődleges életszükséglete, felismert szükségszerűséggé válik, képességeit mindenki a leghasznosabban fogja gyümölcsöztetni a nép javára." (Az SZKP XXII. kongresszusa.)

A szocializmus fokozatos átfejlődését a **kommunizmus-**ba mélyreható minőségi átalakulások kísérik, amelyek középpontjában három alapvető feladat megoldása áll: a **kommunizmus** anyagi-műszaki bázisának megteremtése (az összes társadalmi-gazdasági feladatok döntő láncszeme), a kommunista társadalmi viszonyok létrehozása és az új ember, a sokoldalúan képzett személyiség kialakítása.

A **kommunizmus** az emberek olyan közössége, ahol az egyén és társadalom viszonya teljes mértékben harmonikussá válik.

— 2. elmélet, amely feltárja a kapitalizmussal való forradalmi felváltásának történelmi szükségszerűségét és a kommunista társadalom felépítésének útjait (lásd *tudományos kommunizmus*).

— 3. társadalmi-politikai mozgalom, amely a kapitalizmus megdöntéséért és a **kommunizmus** felépítéséért folyik, és amelyet korunkban a kommunista pártok képviselnek.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus elletéte. A **kollektivizmus** különböző történeti formákban jelentkezett. Az őstársadalomban az embereknek a létért vívott együttes harcában testesült meg, alapja a közösségi tulajdon volt. A kapitalizmusban teljes győzelmet arat a burzsoá individualizmus, de egyidejűleg megszületik a **kollektivizmus** új formája is, melynek hordozója a proletariátus. A termelés társadalmi jellege, az a körülmény, hogy egy-egy üzemben nagy embercsoportok dolgoznak, a proletár kollektívák létrejöttére s a proletárok kollektivista gondolkodásának kialakulására vezet. A szocialista társadalomban a **kollektivizmus** a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a *kommunista erkölcs* egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező **kollektivizmus** társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése. A — a társadalom és az egyén között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyén fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele. Az emberek egymás közti viszonyait illetően a **kollektivizmus** alapkövetelményei: a kölcsönös elvtársi segítség, a társadalommal szembeni kötelezettségek tudatosítása és teljesítése; az egyéni érdekek tudatos összeegyeztetése a társadalmi érdekekkel; egyenlőség a kollektíván belül; a kollektívának és döntéseinek tiszteletben tartása; a kollektíva iránti felelősség tudata saját tetteinkért és társaink viselkedéséért. A kollektíva gondoskodik az emberről, szükségleteinek kielégítéséről, az egyén erőinek és tehetségének teljes kibontakoztatásáról. A **kollektivizmus** elve nem jelenti az egyéniség felszámolását; ellenkezőleg, az ember csak a kollektívában bontakoztathatja ki képességeit és tehetségét. A kommunizmus a — legmagasabb rendű formája.

Gondolatok a népi demokráciáról

1

A népi demokrácia út a kapitalizmusból a szocializmusba, ami a gondolkodó emberré válás útja!

A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével érik a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége!
A népi demokrácia már nem kapitalizmus, még nem szocializmus!

A termelőerők és a társadalmi tudat fejlődése lehetőséget ad a kapitalizmust meghaladó, de a szocializmushoz még nem elegendő átmeneti társadalmi forma létrejöttére. Ez már nem kapitalizmus, még nem szocializmus, de már működik tudományos alapon következetesen a társadalmi és a népgazdasági tudatosság, azonban még a kapitalizmus hatékonysága is megtalálható. A kapitalista formációkban is van ehhez valamennyire hasonló jelenség, de az még kapitalista forma némi társadalmi tudatossággal.

A szocializmusban a társadalmi tudatosság magas szintű, de az egyéni érdekeltség húzóereje elmarad a kapitalizmusban lehetséges mögött. A szocializmusban nincs és nem is lehet olyan kíméletlen verseny, mint a kapitalizmusban, mert ez az emberiesség rovására valósulhatna csak meg. A népi demokrácia ezen segít, a kapitalizmus egyéni érdekeltségét, a versenyt a szocializmus társadalmi tudatosságával párosítja, ami azonban a humánusság rovására történik, mert a verseny az ellenérdekeltséget jelent, ember-ember közötti harcot. Ennek a tudatos működéséhez és kordában tartásához azonban szükséges a marxizmus dialektikus és történelmi materializmus tudománya, világnézete és a kommunista párt vezetése.

A népi demokrácia működéséhez szükséges a népgazdaságnak, a társadalmi tudatnak a kollektivizmus irányába történő fejlődése, igény a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia megvalósítására, azonban a társadalomban még antagonisztikus társadalmi osztályok vannak, de a hatalomban döntően, meghatározóan már a dolgozók is részt vesznek. A proletárdiktatúra, elsősorban a dolgozók osztályérdekének hatalmi eszköze, de a kapitalista osztály-önkényuralom letörése is a feladata, a népi demokrácia másként nem működhetne.

A szocializmusban azonban már a kollektivizmusnak kell dominálnia, mert csak ez teszi lehetővé a valódi, a szocialista demokrácia megvalósítását, így a hatalomban már csak a dolgozók érdekképviselői vesznek részt.

A polgári demokráciában a proletár dolgozók osztály-érdekképviselői a hatalomban érdemben nem vesznek részt, a kapitalizmus működési módja ezt nem teszi lehetővé, így csak a látszatdemokrácia valósulhat meg.

A szocializmus is még átmeneti társadalmi forma, már nincsenek ellenséges társadalmi osztályok, de a népi demokráciával ellentétben már kizárólag a kollektivizmus a meghatározó, a hatalomban már csak a dolgozók vesznek részt és megvalósul a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia és a munka szerinti elosztás elve. A proletárdiktatúra azonban az ellenséges kapitalista környezet és az ellenforradalom ellen még szükséges.

Ezek a formák még osztálytársadalmak így szükséges a proletárdiktatúra is. A kommunizmus azonban már osztály nélküli társadalom, az egész emberiség számára valódi demokrácia.

A népi demokrácia fő feladata a termelőerők gyors fejlesztése a szocializmusnak megfelelő színvonalra. Az átmeneti időszak hossza attól függ, hogy mikor éri el a termelőerők fejlettsége és a társadalmi tudat a szocializmusnak megfelelő színvonalat.

Azonban, amíg a kapitalizmus termelőerői világméretekben még fejlettebbek, versenyképesebbek mint a népi demokráciában, addig a proletárdiktatúrának következetesen kell működnie. A népi demokrácia a népgazdaság érdekében szervezetten még árutermelő piacgazdaság, a fejlettebb kapitalista piacgazdasággal szemben csak a gyors fejlődés, a társadalmi tudatosság vezethet eredményre, de a proletárdiktatúrának a körülményeknek megfelelő működése még elkerülhetetlen.

A szocializmusra érettséget nem könnyű meghatározni, a szocialista demokrácia megfelelő működése, az elméleti alapok fejlesztése segíthet ebben, hogy a továbblépés a szocializmusba harmonikus legyen. A szocializmusban a munka szerinti elosztásnak már megfelelően kell működnie, ami csökkenti a felesleges értelmetlen versengéseket, de nem töri le az egyéni érdekeltséget, a munka szerinti elosztás elvét. A népi demokráciában azonban még a verseny nagyon fontos a gyors fejlődésben, mert csak így képes eredményesen harcolni a kapitalizmus ellen.

Azonban amíg a termelőerők fejletlensége miatt még nincs lehetőség a következetes munka szerinti elosztásra, mert kíméletlen világméretű verseny, harc van, addig a létfeltételek megszerzéséhez elkerülhetetlenül, szinte mindent felülíróan hat az egyéni érdek az individualizmus. Ennek hatékony optimális, lehetőleg emberséges működéséhez szükséges lehetőségeket, feltételeket meg kell teremteni, ami nagy húzóerő a

fejlődéshez. De egyben elkerülhetetlenül meg is osztja a társadalmat, a nemzeteket, az embereket, az emberiséget.

A népi demokráciának tehát meg kell oldania az individualizmus és a kollektivizmus együttélését. Ez rettenetesen nehéz feladat, ez még korántsem szocializmus. Ez a demokratikus erők tudatos összefogása az emberiség érdekében. Ez az emberré, a gondolkodó emberré válás útja.

„Individualizmus: amely az egyes személy érdekeit szembeállítja a társadalom érdekeivel, amelyben az egyén áll a középpontban, amely az egyén fontosságát és jogait minden téren előtérbe helyezi a közösség, a társadalom érdekeivel szemben;
kollektivizmus: melynek alapja a köztulajdon, elsősorban a termelőeszközök köztulajdona, amely az egyedi-személyes szempontok rovására az emberi élet közösségi-társadalmi összetevőjét hangsúlyozza, az individualizmus ellenhatása, amely az egyedi szabadság megvalósítását hangsúlyozza;"

„**individualizmus** (lat. individuum—egyed, egyen): erkölcsi elv, amely különösen a polgári ideológiára és erkölcsre jellemző. Elméleti alapja az a felfogás, amely szerint a személyiség a társadalomban autonóm és abszolút jogokkal rendelkezik. A polgári teoretikusok jelentős része azt vallja, hogy az individualizmus az „örök emberi természet" sajátja. Valójában az individualizmus, mint az egyént a közösséggel szembeállító, a társadalmi érdeket a magánérdeknek alárendelő elv, az individualizmus a magántulajdon keletkezésével és a társadalom osztályokra szakadásával alakult ki." - Filozófiai kislexikon

„**kollektivizmus** ... A szocialista társadalomban a kollektivizmus a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező kollektivizmus társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése. A kollektivizmus a társadalom és az egyen között olyan viszonyt tételez fel, amelyben a társadalom egészének fejlődése kedvező feltételeket teremt az egyén fejlődése számára, az egyen fejlődése pedig az egész társadalom haladásának feltétele." - Filozófiai kislexikon

„A népi demokráciák tapasztalatai azt mutatják, hogy a szocializmus építésének érdekében sikeresen felhasználható a többpártrendszer is, amelyben különféle pártok működnek együtt a kommunista párt vezette népfront keretében." - Filozófiai kislexikon

„A **népi demokrácia** — a proletárdiktatúra válfaja ... a kapitalizmus és a szocializmus között szükségszerűen van egy történelmi korszak, amelynek az államhatalma csakis a proletárdiktatúra lehet. ... A népi demokrácia funkciójára nézve proletárdiktatúra, szovjet forma nélkül. ... A népi demokrácia gazdasága tehát átmeneti gazdaság. Átmenetet alkot a kapitalista gazdaságból a szocialista gazdaságba. Olyan gazdaság ez, amelyben már a szocialista elemek az uralkodók, de még megvannak a tőkés elemek és főleg a kisárutermelés." - A szocializmus politikai gazdaságtana

„**népi demokrácia**: népi hatalom, amely biztosítja, hogy a demokratikus forradalom átnőjön szocialista forradalomba. ... népi demokratikus forradalom: összefüggő forradalmi folyamat, amely megvalósítja az antiimperialista, antifeudális, demokratikus és szocialista forradalmi feladatokat." - Politikai kisszótár

Azonban amíg a termelőerők nem eléggé fejlettek ezért a társadalmi tudat még akár a társadalmi érdekkel szemben is az individualizmusnak, az egyéni érdeknek, a létfeltételekért folyó harcnak, így a kapitalizmusnak kedvez, addig a szocializmus nehezen birkózik meg a fasiszta-kapitalista ellenforradalommal, így a kíméletlen proletárdiktatúra elkerülhetetlen.

A korai szocializmust és a népi demokráciákat a proletárdiktatúra sem mentette meg a visszarendeződéstől, ez történt a Szovjetunió és szövetségeseinek szocialista kísérletével, talán túl nagyot léptek előre. Bár senki sem tudhatta megmondani mekkorát kell lépni, a cárizmus, a fasizmus nem tett mást lehetővé, mert ezek a reakciós rendszerek semmilyen módon nem voltak hajlandók a társadalmi haladásra. Így a népi demokrácia valójában nem valósulhatott meg, a szocializmusnak kellett a polgári és a népi demokratikus feladatokat is megoldania. De más lehetőség akkor még nem volt.

Sajnos alapvetően a szociáldemokrácia sem volt hajlandó a népi demokrácia mellé állni, így a reakció táborába, a fasiszta-kapitalizmusba ment át. A szociáldemokrácia a demokrácia mindenhatóságában lebegve, vizionálva, elfeledkezett az osztályharc valóságos forradalmi létezéséről, a hatalom mámorában reakcióssá vált. A hatalmat azonban a dolgozók ellenségeitől kapta, így vált renegáttá.

A szocializmus kollektív gazdasági modellje az individualizmusnak nem kedvező, és fordítva sem, de amíg a termelőerők fejletlenek mégis az egyéni érdek a domináló a kollektivizmussal szemben. Ezzel nem tudott a Szovjet kísérlet mindvégig elég hatékonyan megbirkózni. Sztálin után, amint lazult a proletárdiktatúra, elkezdődött az ellenforradalom győzelmes szakasza, a Szovjetunió felbomlása.

A népi demokrácia a maga idejében a leghatékonyabb, a legdemokratikusabb társadalmi forma, mert felhasználja a dialektikus és történelmi materializmus tudományát és a kapitalista formátumú magángazdaságot is következetesen a társadalom érdekének veti alá. A népi demokrácia már tudatos, tudományos társadalmi forma, de még nem szocializmus.

2

A népi demokráciáig a társadalmi haladás a katasztrófákon keresztül történik!

A következetesen objektív tudományos módszer nélkül a társadalom a vak véletleneken keresztül fejlődik!

Nem könnyű megítélni mikor érett meg a helyzet a szocializmusra és a népi demokráciára. Sajnos ezt a kapitalizmus nem is vizsgálja és nem is érti. Így alapvetően a változás kényszere a társadalmi katasztrófa, ami végül is nagyon sok áldozattal jár és az osztályharcra, a forradalomra vezet. Úgy tűnik a történelmi tapasztalatok szerint, a társadalmi forma változáshoz az emberiségnek csak a hatalmas katasztrófákon keresztül vezet az útja, amikor a felgyülemlett problémák már a hatalom részéről az erőszakkal, a terrorral, a népirtással, az osztály önkényuralommal sem oldhatók meg és valójában a hatalmi mámorukban ezt időben észre sem veszik.

A kapitalizmus rothadása csak előkészíti a katasztrófát, de a változáshoz sajnos súlyos világméretű társadalmi katasztrófa is szükséges, borzasztóan sok áldozattal. Így a kapitalizmusból valószínűleg csak a népi demokratikus vagy a szocialista forradalommal lehet továbblépni a fejlettebb társadalmi formába.

A kapitalizmus rothadását jellemzi, hogy az emberi civilizáció fejlődésének dacára, a valódi demokrácia hiányában kapitalista osztály-önkényuralom valósul meg. Az élősdiség fokozódik, az emberiség túlnyomó többségének munkával szerzett jövedelme egyre inkább elmarad a kizsákmányoló élősködőkétől, akik a dolgozóktól kizsákmányolással rablott mérhetetlen vagyonukat már a pazarlásra használják. A kapitalizmus fasiszta-kapitalizmussá vált, az erkölcsüket világnézetüket a felsőbbrendűségük, élősködésük motiválja, ez érdekében a következetesen objektív világnézet ellen viszont totális hatalommal rendelkeznek.

A kapitalizmus hívei nem ismerik fel a társadalom szocializmus felé haladásának szükségszerűségét, mert nem érdekük a valódi demokrácia, a marxizmus, valamint a dialektikus és történelmi materializmus tudományának megismerése és az eszerint való cselekvés. A kapitalizmus hívei igazából nem is értik a marxizmust, mert a létük alapvetően megfelelő, elfogadható, nincs szükségük rá vagy mert valójában egyszerűen csak buták.

A polgári demokrácia hívei azt hiszik, hogy az valóságos demokrácia, azonban a többség számára valójában kapitalista osztály-önkényuralom, a többség valóságos hatalomnélkülisége. Így a szocializmus sajnos csak a szocialista forradalommal, a többségben lévő bérrabszolgák felszabadítása érdekében jöhet létre. A kapitalizmusban nem valósulhat meg a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, a bérrabszolgák valódi demokráciája, így demokratikus úton (valószínűleg) nem lehet eljutni a szocializmusba, a valódi demokráciába.

A kapitalista gazdasági-politikai modell híveinek nem érdeke a szocialista demokrácia, a dolgozók valódi demokráciája, mert a kapitalizmus nem működhet bérrabszolgaság nélkül. A marxizmus, a dialektikus és történelmi materializmus feltárja a társadalom fejlődésének törvényszerűségeit és ez nem kedvez a kapitalista modellnek, mert a bukását, embertelenségét, antidemokratikus jellegét vizionálja, sőt bizonyítja.

A kapitalizmusban nincs és nem is lehet politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia!

„**Demokrácia:** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség)számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.” - Marxista fogalomlexikon

A gazdaságilag, politikailag, társadalmilag szélsőségesen megosztott kapitalizmusnak a valódi demokrácia hiányában, az individualista, a kizsákmányoló, az élősködő, a felsőbbrendű erkölcse érdekében a hamis, alapvetően idealista dominanciájú a világnézete, ami nem teszi lehetővé a társadalmi problémák helyes, következetesen objektív tudományos vizsgálatát, mert nem érdeke a valóságnak megfelelő igazság.

A kapitalizmus hívei képtelenek felfogni, hogy a kizsákmányolás, a felsőbbrendűség, az élősködés az az emberi jogok elleni bűncselekmény, így az még csak a gondolkodó állat színvonala, bár a kapitalizmusban ez természetes, úgy, mint a kannibáloknál az emberevés. Pedig a civilizáció modern szintjén ez már nyilvánvaló. Mindenki tudja, aki egy kicsit is gondolkodik, hogy a kapitalizmus az kizsákmányoló élősködő társadalmi forma. De mivel az emberiség még csak alapvetően a gondolkodó állat színvonalán létezik az élősködés az természetes, erkölcsös dolog.

Ezért nem értik, és a gyakran üldözik a következetesen objektív tudományos világnézet híveit, képviselőit, a kommunistákat. Azonban ez csak fokozza a társadalmi katasztrófa bekövetkeztét, a tudománytalan ösztönös úton járást, amit a kapitalizmus hívei képtelenek megérteni. Mert a lét határozza meg a tudatot! A kapitalizmus híveinek a léte a kizsákmányolással az élősködéssel, a kedvező társadalmi helyzettel alapvetően megfelelő, vagy egyszerűen csak tudatlanság, butaság, ezért szükséges számukra az idealista tudománytalan embertelen

világnézet, amely magyarázza, igazolja hitvány cselekedeteiket. Ez sajnos tömegében a dolgozó proletárokra is igaz egészen a katasztrófáig.

A kapitalizmus nem képes a politikai-gazdasági-társadalmi egyenlőségre alapuló demokráciára, nem érdeke a következetesen objektív tudományos világnézet, így a társadalmi haladás csak a forradalmi úton lehetséges. A kapitalizmus sajnos az evolúcióval nem képes továbblépni a szocializmusba, legfeljebb a „kapitalista szocializmusba", a fasiszta-kapitalizmusba, így csak a revolúció, a forradalom lehetséges a társadalmi haladásra.

Az emberiség azonban a kapitalizmusban, a versengésben, a harcokban, a háborúkban kifejlődött termelőerőkkel és ezek alapján hatalmas pusztító erőkkel is rendelkezik. Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a fasizmussal, a hatalmassá fejlődött pusztító erőkkel harcol a világuralomért, a világméretű élősködés jogáért, ezért a katasztrófák az egész emberiség létét veszélyeztetik.

A népi demokratikus forma ezen segíthetne, mert következetesen objektív tudományos világnézete van, erre épül a társadalmi tudata, erkölcse, gazdasági-politikai szervezettsége, ami a kapitalizmusra nem mondható el.

Az emberiség számára a legkedvezőbb a következetesen objektív tudományos módszerrel megismerni a világot és ennek alapján cselekedni. A dialektikus és történelmi materializmus ezen az úton jár, ez a marxizmus-leninizmus, ami a kommunista párt világnézete.

A népi demokrácia *átmeneti társadalmi* formájára a kapitalizmus fasizmussá fejlődése, totális diktatúrája, kapitalista osztály-önkényuralma elleni harca, az emberiség megmaradása, az emberiségnek a szocialista demokráciába fejlődése, a gondolkodó emberré válása miatt van szükség.

A népi demokrácia a kapitalizmus individualizmusa és a szocializmus kollektivizmusának harmóniája a kollektivizmus dominanciájával, az ehhez szükséges tudatos, következetesen objektív tudományos vezetéssel. Ezért szükséges és elkerülhetetlen a marxista-leninista kommunista párt vezetése, mert erre csak a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézettel rendelkező párt képes.

3

Miért előnyös az emberiségnek a népi demokrácia?

Mert demokratikusabb, emberségesebb, tudatosabb társadalmi forma, mint a kapitalizmus!
Mert a proletárdiktatúrával eredményesen tudatosan harcol a fasizmus önkényuralma ellen!
Mert ez az emberré válás útja, ez vezet a szocializmusba!

A kapitalizmus világnézetével, erkölcsével nem lehet eljutni szocializmusba és a kapitalizmus ezt nem is akarja.

A kapitalista termelési modellben a termelőeszközök magántulajdona, individualista magánérdekeltsége miatt a népgazdaság, a világgazdaság válságokkal terhes, társadalmilag gyengén szervezett, a társadalmi szükségletnek megfelelően nem szervezhető anarchikus gazdaság, ezért gyakran válságok, katasztrófák pusztítanak.

A kapitalista népgazdaság a domináló magánérdekeltség, az individualizmus miatt nem szervezhető meg kellően a társadalmi méretekben, kibékíthetetlen ellentmondások feszítik. A gazdaság résztvevői ellenérdekeltek, egymás ellen versengenek, harcolnak, de ez a kapitalizmus, ettől fejlődik.

A tőkés vállalkozók egymás között konkurenciaharcban, a proletárok a tőkések ellen pedig az osztályharcban védik az érdekeiket, ez azonban fejlődést jelent a szocializmus felé, de a világméretű katasztrófák felé is.

A klasszikus fasizmus (a hitleri) formában a „kapitalista szocializmus" azonban a tekintélyuralommal szervezett koncentrált kapitalista gazdaságával, akár társadalmi méretekben még a tervgazdálkodással is szervezi a fasiszta-kapitalizmust. A tekintélyuralommal a „kapitalista szocializmus" a fasiszta-kapitalizmus érdekében ugyan képes a gazdaságot a társadalmi méretekben szervezni, de a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, a bérrabszolgaság embertelenségének fenntartásával és a proletár dolgozók osztályérdekeinek totális elnyomásával működik, így nem küszöböli ki a kapitalizmus alapvető ellentmondását.

Bár vannak olyan kapitalista hívők, akik butaságukban úgy vélik, hogy megvalósulhat a kapitalizmusban a demokrácia hiányában és a megosztott világban a boldog emberiség világa, a felsőbbrendű jóságos gazda és a szorgalmas dolgozók összefogásának önkéntes harmóniája.

„**Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és

a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be." - Marxista fogalomlexikon

„**Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben." - Marxista fogalomlexikon

„**Szocializmus** és **Kommunizmus**: a kommunista társadalmi-gazdasági alakulat két szakasza: a szocializmus az első vagy alacsonyabb, a kommunizmus a magasabb szakasz. Különbségük alapja a gazdasági érettség foka. Már a szocializmusban sincs meg a termelési eszközök magántulajdona, és a termelési viszonyokat nem az uralkodás és alárendeltség, hanem a kizsákmányolástól felszabadult emberek elvtársi együttműködése és kölcsönös segítsége jellemzi. Ebben a vonatkozásban nincs különbség a szocializmus és a kommunizmus között." - Marxista fogalomlexikon

„**Proletárdiktatúra:** a proletariátus államhatalma, amely a tőkés rendszer megszüntetése és a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A proletárdiktatúra alkotja a szocialista forradalom fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a proletárdiktatúráról szóló tanítás a marxi-lenini elmélet legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmát, hogy megtörje a kizsákmányolók ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzen a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen. Ám a proletárdiktatúra nemcsak erőszakot és főleg nem erőszakot jelent. Főfunkciója- konstruktív, építőfunkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozók nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén: a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésének eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalista társadalmi forma gazdasági anarchiáját a népi demokrácia úgy küszöböli ki, hogy a termelőeszközök magánérdekeltségű és közösségi gazdaságát a társadalom szükségleteinek a kielégítése érdekében harmonikusan szervezi meg, amit a társadalmi méretű tervgazdálkodással, a társadalmi tudatossággal, a társadalmi tudat kollektivista irányú fejlesztésével, a marxista-leninista kommunista párt vezetésével és szükség szerint a proletárdiktatúrával valósítja meg. A proletárdiktatúra azért szükséges, mert a dolgozók hatalmát és a demokráciát védi a kapitalista önkényuralomra törekvés elnyomásával.

A kapitalizmus fasizmusba fejlődésével az emberiség zsákutcába jutott. Innen csak a szocializmussal (szükség szerint a népi demokrácián keresztül) lehet továbbjutni az emberé válásra. Az alternatíva az emberiség kipusztulása vagy visszasüllyedése a civilizálatlanságába a fasiszta-kapitalizmus, a „kapitalista szocializmus" által a középkor barbárságába.

A kapitalista gazdasági forma kedvező hatékony magánérdekeltségét és a szocializmus tudatos társadalmi szervezettségét felhasználva, a népgazdaság fejlődéshez a népi demokrácia a lehető legdemokratikusabb, legemberségesebb forma a szocializmushoz, az emberré váláshoz vezető úton.

A népi demokrácia működéséhez azonban elengedhetetlen a marxista-leninista kommunista párt, a dolgozók osztályérdekeit képviselő vezető ereje, de a demokrácia védelmében, a termelőerők fejlődése érdekében feltétlenül szükséges a polgári demokratikus pártok támogatása is, valamint a fasiszta-kapitalista osztály-önkényuralom letörésére a proletárdiktatúra.

Azonban, ha nem a marxista-leninista kommunista pártnak van hatalmi monopóliuma, akkor az már kapitalizmus, ahol a szocialista demokrácia már nem működhet, így az már nem a népi demokrácia.

A polgári demokrácia és a szocialista demokrácia világnézete sok tekinteteben ellentétes, mert a polgári demokrácia nem képes továbbfejlődni és elfogadni a következetesen objektív tudományos alapokra épülő világnézetet. Azért nem, mert a polgári demokrácia a kapitalizmus világnézetét képviseli, a kapitalizmus azonban bérrabszolgatartó társadalmi forma, így lehetetlen a valódi demokrácia.

A népi demokráciában azonban a termelőeszközök gyors fejlődéséhez mégis szükséges a polgári demokratikus alapon működő kapitalizmus hatékonysága is. Ez optimális.

A népi demokrácia hatékony működéséhet azonban a dolgozók és valójában az egész társadalom érdekében szükséges az összes demokratikus erő, a polgári demokrácia és a szocialista demokrácia, valamint a proletárdiktatúra harmonikus együttműködésének a megvalósulása is.

Az elbukott népi demokráciák ezt nem tudták megfelelően megvalósítani, így restaurálták a polgári demokrácia hívei a kapitalizmust, ahol már legfeljebb csak a bérrabszolga szinten valósulhat meg a demokrácia. A sztálini módszer hatékonyabb volt, de ez sem maradt fenn. Lehet, hogy az emberiség megreked a fasiszta-kapitalizmus barbárságában?

Miért népi demokrácia?

Azért népi demokrácia, mert a teljes népesség, az egész társadalom érdekében demokrácia. Azért nem szocializmus, mert a népgazdaságban a termelőeszközök jelentős része magánérdekeltségben van és profitra termel, vagyis kizsákmányolás és élősködés is van.

A népi demokráciában következetesen még nem valósulhat meg a munka szerinti elosztás, mert a magángazdaságban a tőkések jövedelme alapvetően nem a munkája, hanem a befektetett tőkéje szerinti, vagyis még kizsákmányolás és élősködés is van.

„**A munka szerinti elosztás a szocializmus gazdasági törvénye**. A szocialista termelési mód az elosztás megfelelő formáját is meghatározza. Engels a szocialista társadalomról a következőket írta: „az elosztást, amennyiben tisztán gazdasági szempontok fogják irányítani, a termelés érdeke szabályozza majd, a termelést pedig olyan elosztási mód fogja leginkább előmozdítani, amely a társadalom minden tagja számára lehetővé teszi, hogy képességeit a lehető legsokoldalúbban kiképezze, megtartsa és gyakorolja” *. Engels. Anti-Dühring. Szikra 1950. 206. old.* A szocializmusban ennek a követelménynek a munka szerinti elosztás felel meg leginkább.

A kommunizmus első fokán a termelőerők még nem érték el a fejlődésnek olyan magas fokát, amely biztosítja a szükségletek szerinti elosztáshoz elengedhetetlen termékbőséget. Ezért az anyagi javak elosztásának egyetlen lehetséges és egyben szükséges módja a munka szerinti elosztás. A munka szerinti elosztás azáltal, hogy biztosítja minden egyes dolgozó személyes anyagi érdekeltségét munkája eredményében, hatalmas hajtóereje a termelés fejlődésének. A munka szerinti elosztás a munka termelékenységének emelésére ösztönöz, s ugyanakkor a termelők jólétének növekedését is elősegíti.

A munka szerinti elosztás következtében, amely az egyes dolgozók részesedését a társadalmi munka termékében közvetlenül a társadalmi termelésben való részvételük mértékétől teszi függővé, a dolgozók egyéni érdekei egybefonódnak az ország, az állam érdekeivel.

A munka szerinti elosztás gazdasági törvénye megköveteli a termékeknek közvetlenül az egyes dolgozók által végzett munka mennyiségétől és minőségétől függő elosztását, megköveteli, hogy a szocialista társadalom tagjai nemre, korra, fajra és nemzetiségre való tekintet nélkül egyenlő munkáért egyenlő bért kapjanak. A munka díjazása az iparban és a mezőgazdaságban egyaránt ennek a törvénynek a követelményeire épül.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

4

Az individualizmus és a kollektivizmus harmóniájának megteremtése

A nép demokratikus állam irányításával lehetséges az egyéni és a közösségi érdekeltség leghatékonyabb optimális megszervezése, az individualizmus és a kollektivizmus harmóniája. Bár ezek egymásnak ellentmondanak, de ennél jobb és emberségesebb út nincs a szocializmushoz, az emberré váláshoz!

Muszáj megteremteni a harmóniát, mégpedig demokratikusan, a lehetőségekhez képest humánusan, de ehhez az emberi természetet, a társadalom működését, a világot a következetesen objektív tudományos módon kell vizsgálni. Ehhez az út a marxizmus-leninizmus világnézete, a dialektikus és történelmi materializmus tudománya szükséges.

Azonban amíg a termelőerők fejletlenek a szocializmushoz és nem teszik lehetővé általánosan és kizárólagosan a munka szerinti elosztást, addig az individualizmus, az egyéni érdekeltség, minden előnyével-hátrányával együtt, kombinálva a társadalmi tudatossággal, a népi demokrácia a leghatékonyabb gazdasági-politikai modell, a legdemokratikusabb társadalmi forma. Optimális!

De ehhez a társadalmi osztályok, az emberiség megfelelő tudatossága elkerülhetetlen, talán ez nem is megvalósítható. Lehet, hogy a tőkésosztály és a proletárok kibékíthetetlen ellentétét semmilyen módon nem lehet harmonizálni?

A polgári demokrácia, a kapitalizmus világnézetét meghatározóan befolyásolja az idealizmus és a vallás, ami nem a következetesen objektív tudományos alapokra épül, így azonban lehetetlen az emberré válás, mert a tudománytalan és a tudományos világkép nem egyeztethető össz. Leegyszerűsítve a tudománytalan világkép az valójában hazugság.

De akkor a társadalmi haladás csak a sztálini módszerrel lehetséges, a kíméletlen következetes proletárdiktatúrával, minden kapitalista formátum következetes elnyomásával, a kollektivizmus egyeduralmával!

A népi demokrácia nagyon ellentmondásos társadalmi forma, de csak ezzel a módszerrel lehet elkerülni a fasizmus önkényuralmát, valamint elérni a gazdaság gyors fejlesztését, és eljutni a szocializmusba. A modern társadalom már nem működhet harmonikusan a széleskörű demokrácia nélkül, a termelőerők fejlettsége ezt megköveteli, vagy marad a pusztulás. A széleskörű valódi demokrácia azonban csak a kollektivizmussal lehetséges.

Azonban ez lehet, hogy megvalósíthatatlan, mert a kapitalizmus híve nem hajlandók megosztani a hatalmukat a bérrabszolgáikkal, a proletárdiktatúrának is ravaszkodással ellenállnak és kitúrják a kommunistákat a kommunista pártból és minden hatalomból. A következetes proletárdiktatúra nélkül azonban a dolgozók csak beszélőszerszámok lehetnek.

Ez sajnos már megtörtént. Bár lehet, hogy idővel mégis sikerülhet, ha a termelőerők fejlődése ezt lehetővé teszi, mert különben a fasizmus önkényuralma hódít az emberiség felett. A szocializmus nélkül azonban az ember-állat legfeljebb csak a gondolkodó állat maradhat és soha nem válhat emberré.

A következetesen objektív tudományos világnézet elkerülhetetlen az emberré váláshoz!

Azonban, amíg a kapitalizmus hívei nem ébrednek annak a tudatára, hogy az emberiség léte a tét, addig végveszélyben az emberi civilizáció. A kapitalista gazdasági-politikai modell a következetesen objektív tudományos világnézetet szükségszerűen nélkülözi, így azonban nem lehetséges a valódi demokrácia megvalósítása, az emberré válás!

A kapitalizmus értelmes, demokratikus híveinek el kellene fogadnia, elsősorban a szociáldemokrata irányvonalnak, a marxizmus-leninizmus, sőt a sztálinizmus vezérfonalát is, a dialektikus és történelmi materializmus világnézetét. Más út nem lehetséges az emberiség számára, vagy marad a pusztulás, a fasiszta-kapitalizmus.

A szociáldemokrácia sajnos fasiszta-kapitalista, a mosolygó fasizmus útjára tévedt és a „kapitalista szocializmus" útján jár. Azonban ez még akkor is igaz, ha fasiszta-kapitalizmus a klasszikus fasiszta formában működik, ahol már a szociáldemokráciára nincs szüksége.

Csak a következetesen objektív tudományos módszerrel érdemes vizsgálni a természet és a társadalmi jelenségeket. Mert csak a következetesen objektív tudományra alapuló világnézet mentheti meg az emberiséget a pusztulástól. Más út nincs a gondolkodó emberré váláshoz!

„**Világnézet:** a környezővilágról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek rendszere. A világnézet a szó tágabb értelmében magában foglalja az ember környezővilágra vonatkozó nézeteinek összességét: a filozófiai, a társadalmi-politikai, az etikai, esztétikai, természettudományos és egyéb nézeteit. Szorosabb értelemben minden világnézet alapvető részét a filozófiai kérdések alkotják. A világnézet legfőbb kérdése a filozófiai alapkérdése. Ennek eldöntésétől függően különböztethető meg a világnézet két alapvetőválfaja, a materialista és az idealista világnézet. A világnézet társadalmi létét tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a világnézet osztályjellegű: rendszerint a hatalmon levőosztály világnézete az uralkodó. A világnézetnek nagy gyakorlati jelentősége van: meghatározza az emberek viszonyát a környezővalósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos világnézet előmozdítja a társadalmi haladást. A reakciós, tudományellenes világnézet az önmagukat túlélt osztályokat szolgálja, gátolja a társadalmi haladást, a kizsákmányoló osztályok érdekeit védi és elvonja a dolgozókat attól, hogy harcoljanak felszabadulásukért. Következetesen tudományos kommunista világnézet a marxizmus-leninizmus, amelynek filozófiai alapja és elidegeníthetetlen része a dialektikus és a történelmi materializmus. Kifejezi a proletariátus és valamennyi dolgozó érdekeit, amelyek egybeesnek a társadalmi fejlődés objektív törvényeivel." - Marxista fogalomlexikon

Mivel a kapitalizmus a védelme és világhatalma érdekében elkerülhetetlenül fasizmussá fejlődik, így a népi demokrácia a legemberségesebb a szocializmushoz, a gondolkodó emberré váláshoz vezető úton, mert ez a legdemokratikusabb, a legkedvezőbb gazdasági-társadalmi forma az emberré váláshoz.

5

A népi demokrácia „két lehetséges útja"!

„**Demokrácia:** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. ... A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség)számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent." - Marxista fogalomlexikon

„Demokráciáról, egy adott országon belül akkor beszélhetünk, ha ott érvényesülnek az alkotmányosság klasszikus alapelvei.
1. a hatalommegosztás elve: érvényesül az államhatalmi ágak megosztása és elválasztása (törvényhozó, végrehajtó, bírói); ehhez a modern demokráciákban egyre több sajátos intézményt hoznak létre (alkotmánybíróság, ombudsman).
2. a népszuverenitás elve: az állami főhatalom forrása a nép (képviseleti és közvetlen demokrácia).
3. megvalósul a törvények uralma: a jogrendszer alapja az alkotmány, amelyet minden állampolgárnak és társadalmi szervezetnek tisztelnie kell (jogbiztonság).
4. az emberi jogokat az állam elismeri és biztosítja.
5. törvény előtti egyenlőség: a jogrendszer tiltja a negatív diszkriminációt, az alkotmány intézményesen védi a kisebbségeket."

„Elvileg" két úton lehetséges (lehetne) a népi demokráciát a „teljes körű" demokráciát megvalósítani. Az egyik út a kapitalisták vezetésével a „kapitalista szocializmus" lehetne, ami azonban maga a fasizmus, a fasiszta-kapitalizmus, de ennek semmi köze a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokráciához, valójában még a klasszikus polgári demokrácia alapelveihez sem.

A fasiszta-kapitalizmus a polgári demokráciától a klasszikus hitleri típusú kapitalizmusig terjedhet. Mert mindegyik kapitalizmusban valójában kapitalista osztály-önkényuralom valósul meg. A különbség alapvetően a joguralom, a terror, a diktatúra, a tekintélyuralom minőségétől függ.

A fasiszta-kapitalizmusban a joguralomban is megvalósul a kapitalista osztály-önkényuralom, mert a hatalomban, a törvényhozásban alapvetően csak a kapitalizmus hívei vesznek részt, és a törvényeket a kapitalizmus, a kizsákmányolás érdekében hozzák. A dolgozó proletárok közül sokan közreműködnek a törvényhozásban és a végrehajtásban is, mégsem az ő osztályérdekeik valósulnak meg, de mégis sokan válnak közülük lelkes osztályárulóvá.

A kapitalizmusban a többség, a dolgozó proletárok osztályérdekeinek megfelelő a törvényeket nem a marxista-leninista kommunista párt, a dolgozók egyedüli következetes osztályérdek képviselői közreműködésével alkotják meg, éppen hogy nem. Ettől lesz ez fasiszta-kapitalizmus, mert kapitalista osztály-önkényuralom valósul meg, ahol a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia, vagyis **a „demokrácia”** a többség számára nem valósul meg, mert a kapitalizmusban a „szabad demokratikus” választások dacára sem valósulhat meg **a „demokrácia”** a dolgozó nép számára.

A „kapitalista szocializmus” nem valódi szocializmus, mert a szocializmussá érő kapitalizmus is csak kizsákmányolással és ennek az érdekében különböző formákban a kapitalista osztály önkényuralommal, a fasiszta-kapitalizmussal működhet, és nem tűrheti meg a valódi kollektivizmust, a valódi demokráciát, a gazdasági-politikai hatalomban a bérrabszolgákat a saját-, a valódi osztályérdekükben.

Az emberi különbségek vizsgálata

Az emberek sokféle formában különböznek egymástól. Képességeik, jellemük, erkölcsük, világnézetük, osztályhelyzetük, stb. kialakulása elsősorban, meghatározóan a környezetüktől, történelmüktől, kölcsönhatásaiktól függ. A következetesen objektív tudomány nem igazolja a fajelméleteket, bár vannak különbségek az emberek között, ami nem feltétlenül rossz, inkább kedvező.

A különbségek új utakat, módszereket, látásmódot is jelentenek, ha demokratikusan, szervezetten, a következetesen objektív tudományos módszerrel oldják meg a felmerült problémákat, akkor lehetséges az optimális megoldás. A különbségektől nem kell félni, hanem a benne rejlő értékeket fel kell használni az emberiség érdekében. A gondolkodó emberré váláshoz azonban csak a következetesen objektív tudomány segítségével és a demokrácia kiteljesedésével lehet eljutni.

Az idealizmus és a vallás az nem tudomány, mert nagyon kicsi a köze az objektív valósághoz, még akkor sem, ha nagyon sok munkával építették fel a világképet és a tudomány bizonyos eredményeit is felhasználja ehhez, mert egyszerűen hamis, ha az objektív valóság ezt nem igazolja.

Alapvetően meghatározó az emberiség szélsőséges megosztottságának a kialakulása szempontjából a kedvezőtlen környezeti hatások, aminek kedvező irányban történő változtatása elsősorban a társadalmi modelltől függ, de nem elhanyagolhatóak a földrajzi környezet és a történelmi kölcsönhatások sem. Csak a kizsákmányolástól mentes társadalmi modellben lehetséges az emberiség szélsőséges megosztottságának mérséklése vagy, akár a megszüntetése. A kommunizmusban ez valósul meg, következetesen erre törekszik.

Az emberek az optimális körülmények között is különbözőek és a fejlődésükkel is különbözőek lesznek, de ez inkább előny, mint hátrány, ha jól kezeli a társadalom. A nemzeti, a faji, a társadalmi osztálykülönbségek következtében létrejövő kedvező vagy éppen a kedvezőtlen különbségek hatása, az elért vagy elérhető civilizációs fok is alapvetően a környezettől, a társadalmi modelltől függ. A társadalmi modellt pedig alapvetően a termelőerők fejlődése határozza meg. A termelőerők fejlődése lehetővé és szükségszerűvé is teszik a társadalmi modell változását, ami a kapitalizmusból a szocializmusba tart, szükség szerint a népi demokrácián keresztül. Ha ez a fejlődés megtörik az az emberiség alkalmatlanságát jelenti az emberré válásra, és a pusztulását okozhatja.

A kizsákmányoló társadalmi formákban a szélsőségesen megosztott emberiség elkerülhetetlen. A fejlettebb társadalmi modellben azonban a valódi demokráciára törekvéssel, a tudatos társadalmi szervezettséggel a megosztottságot hatékonyan lehet csökkenteni. A népi demokrácia fejlettebb társadalmi modell, mint a kapitalizmus, amelynek már a következetesen az objektív tudományos módra alapozott a világnézete, az erkölcse.

A fasiszta-kapitalizmus, a „kapitalista szocializmus” azonban csak a szélsőségesen megosztott emberiség színvonalát érheti el, a valódi, a „teljes körű” demokrácia hirdetése csak szélhámos hazugság lehet. Talán a kapitalizmusnak az a legnagyobb hibája, hogy elkerülhetetlenül szélsőségesen megosztott az emberiség.

Azonban az emberek mindig különbözőek lesznek, a megosztottság is megmarad, de nem mindegy, hogy ez mekkora méreteket ölt. A valódi demokrácia a szélsőségesen megosztott kizsákmányoló társadalomban lehetetlen, de enélkül visszafejlődik az emberiség a középkor barbárságába.

Az ösztönös módon kialakuló világnézetek, az idealizmus, a vallás, ami nélkülözi a következetesen objektív tudományos megismerést, alapvetően csak képzelgés, csak spekuláció, így az igazság és a valóságtartalma nagyon csekély, és erre nincs is következetesen igényük. Az ilyen hamis világnézetek elősegítik az emberiség megosztottá válását, támogatják a maguk módján a felsőbbrendűvé váló, valójában a kizsákmányoló élősködőket. A „kapitalista szocializmus” a fasiszta-kapitalizmus különböző formáiban, a polgári demokrácia mosolygó fasizmusa, és a klasszikus hitleri fasizmus is ezen az úton jár.

„**Marxizmus – Leninizmus:** a természet és a társadalom fejlődésének legáltalánosabb törvényeiről, a dolgozó tömegek forradalmáról, a szocializmus győzelméről és a kommunista társadalom építéséről szóló tudomány; a munkásosztály és a kommunista párt ideológiája. Megalkotói: Karl Marx (1818-1883) és Friedrich Engels (1820-1895). Majd tanításaikat új történelmi helyzetben továbbfejlesztve V. I. Lenin (1870-1924). ... A marxizmus három főforrása: a klasszikus német filozófia, az angol polgári politikai gazdaságtan és a francia utópista szocializmus. A marxizmus alkotórészei: a dialektikus és történelmi materializmus; a politikai gazdaságtan; a tudományos kommunizmus elmélete. **Lenin** megvédte Marx és Engels tanításait a különféle revizionisták és opportunisták támadásaival és hamisításaival szemben, és továbbfejlesztette az imperializmus, a proletár forradalmak korszakára alkalmazva." - Marxista fogalomlexikon

„**A dialektikus és történelmi materializmus** igazán tudományos filozófia, szerves egységet alkot benne a materializmus és a dialektika, a természet és a társadalom materialista értelmezése, a létről és megismerésről szóló tanítás, az elmélet és a gyakorlat." - Marxista fogalomlexikon

„**dialektika:** általános filozófiai elmélet és módszer, amely modern, materialista formájában a dialektikus materializmus szerves része. A **dialektika** a „külső világ és az emberi gondolkodás mozgásának általános törvényeiről szóló tudomány" (Marx). A **dialektika** alapgondolata, hogy „a világot nem mint kész dolgok összességét, hanem mint folyamatok összességét kell felfogni, amelyben a látszólag stabil dolgok ... a levés és elmúlás szakadatlan változásán mennek át" ... (Engels)." - Filozófiai kislexikon

A kapitalizmus az érdeke, a működési módja miatt a világnézetébe nem fogadhatja be a marxizmust, a dialektikus és történelmi materializmust, éppen hogy nem, kíméletlenül harcol ellene. Ezért nem érdeke a következetesen objektív tudományos módon megismerni, elfogadni a világot és ennek alapján cselekedni. Így szükségszerűen, elkerülhetetlenül csak a hamis tudománytalan idealista vallásos világnézet útján járhat, ez felel meg az érdekének. A kapitalizmusnak erre van szüksége a jobboldalisága, a felsőbbrendűsége, az élősködő erkölcse érdekében is. A kapitalizmusban a felsőbbrendűség alapvető jobboldali vonás, csak így lehet kizsákmányolással élősködni, de működési módja miatt másként ez nem is lehetséges. Ez azonban lehetetlenné teszi a valódi demokráciát.

Így lesz a termelőerők fejlődésével a kapitalizmus útja a „kapitalista szocializmus", ami azonban a fasizmus, amelyben nem lehetséges gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia, így ez nem az emberré válás útja.

A „kapitalista szocializmus" út a társadalom továbbfejlődésére járhatatlan, mert lehetetlen a kapitalizmusban a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokrácia megvalósítása, amire nem is törekednek. A kapitalizmus híveinek nincs a valódi demokráciának megfelelő következetesen objektív tudományos társadalmi tudatosságuk, az érdekük nem teszi lehetővé a marxizmus elfogadását, így szükségszerűen letérnek a következetesen objektív tudományos megismerés útjáról.

Így a valódi szocializmusba csak a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozottan a marxizmussal a népi demokrácia a járható út. Mert a népi demokrácia felhasználhatja és fel is használja a dialektikus és történelmi materializmus tudományát, a marxizmust. A népi demokrácia vezető ereje szükségszerűen a marxista-leninista kommunista párt, aki a dolgozók érdekeit, de valójában az emberiség emberré válásának érdekeit következetesen képviseli. A népi demokráciában a hatalom dominánsan a dolgozók és az egész társadalom érdekében működik. Erre viszont a kapitalizmus képtelen. Persze a szociális demagógiával bármit hazudhatnak a beszélőszerszámoknak! És sajnos ez eredményes, de a katasztrófákba vezet!

A politikai hatalomból a népi demokráciában az individualizmust, a magángazdaság képviselőit nem lehet és nem is kell kizárni, ami azonban a kapitalizmus restaurálását okozhatja, az ellenforradalmat a kapitalista osztály-önkényuralomba. De a népi demokráciának szüksége van a gazdaság fejlődése érdekében a magánérdekeltség hatékonyságára is.

A népi demokrácia hatalmi apparátusát a proletárdiktatúrával támogatva döntően a kollektivizmus erőinek kell uralnia a marxista-leninista kommunista párt vezetésével, a dolgozók tömegeinek bevonásával. Ez nem könnyű feladat, a jégen való járás. A hiba a fasiszta-kapitalizmusba vezethet és sajnos ez meg is történt a Szovjetunió és a népi demokráciák megdöntésével.

6

A kapitalizmusnak nem érdeke, éppen hogy nem a dolgozó nép számára a valódi demokrácia!

A népi demokráciában még nem lehet teljességében megvalósítani a valódi demokráciát! A népi demokrácia azonban már út a szocialista demokráciába, a valódi demokráciába!

A kapitalizmusban a valódi, a mindenkire kiterjedő, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, így a dolgozó nép érdekképviselete sem valósítható meg, mert a tőkéseknek nem ez az érdeke és a proletároknak, a beszélőszerszámoknak pedig elegendő csak a látszatdemokrácia, ahol a „szabad választásokon" az osztályellenségeiket, a gazdáikat juttatják a hatalomba. Persze ehhez szükséges a primitív bérrabszolga tudat kialakítása is.

Talán kedvezőbb lenne, ha a beszélőszerszámok saját érdekükben a saját érdekképviselőiket juttatnák a törvényhozói hatalomba. De ez lehetetlen a „kapitalista szocializmusban”, nem is valósul meg.

A beszélőszerszámnak, mint szerszámnak azonban valójában nincs is szüksége demokráciára, egyszerűen csak működnie, dolgoznia kell, az előállítási és üzemeltetési költsége a tőkés gazda feladata, hasonlóan, mint egy közönséges szerszámnak. Ehhez nem kell valódi demokrácia, a kapitalizmusban a dolgozó beszélőszerszámok részére elég csak a látszatdemokrácia, sőt csak ez lehetséges. A kapitalista modell csak így működik!

A beszélőszerszámok néha morognak, de ezt szociális demagógiával és joguralommal vagy terrorral oldja (töri) meg a kapitalizmus. Mivel a kapitalizmusban minden hatalom a tőkésosztályé ezért az osztály-önkényuralom megvalósítása sem probléma. Így a beszélőszerszámok kordában tartása sem jelent akadályt. Bár ez a morgás néha félelmetes, de ennek lecsendesítésére való a proletárokból verbuvált rendőrség vagy a katonaság gumibotja vagy a puskája, ha már a joguralom nem elégséges.

A polgári demokrácia látszatdemokráciája valójában a proletárok osztályérdeke számára nem jelent érdekérvényesítést, csak színjáték, mert a kapitalizmusban a beszélőszerszámok részére értelmetlen a demokrácia, így nem is valósul meg. A beszélőszerszám, úgy mint egyéb szerszám nem hatalmi tényező. A kapitalizmusban a dolgozó proletárokra is kiterjedő demokráciáról csak fecsegni lehet, érdemben megvalósíthatatlan, nem is valósul meg. Ha azonban már morognak, akkor kiderül, hogy mégiscsak számolni kell velük, mert valójában emberek, de ezt az uraknak csak a beszélőszerszámoktól való félelme motiválja, azonban ez már az osztályharc, a tombolása a forradalom is lehet.

Azonban a demokrácia igénye a civilizáció fejlődésével már kihagyhatatlan értékké vált, de a kapitalizmusban még csak korlátozottan megvalósítható. Pedig a demokrácia modern formáját éppen a haladó polgári gondolkodók alkották meg, ami az emberiség fontos értékévé vált. De a dolgozókra kiterjedő valódi demokrácia, az érdekérvényesítés csak a szocializmusban válik lehetővé, a kapitalizmus működési módja ezt nem teszi lehetővé.

Mivel a népi demokráciában még kibékíthetetlen társadalmi osztályok is vannak, ezért a demokrácia megvalósítása csak a társadalmi tudatosság eredményeként, a marxista-leninista kommunista párt vezetésével valósulhat meg, ami még elmarad a szocializmus szocialista demokráciájától.

A kapitalizmus demokratizálásának kísérlete még a tudatosság ellenére sem hozhat áttörést a szocialista demokráciára, sőt még a népi demokráciába sem. Vagyis a kapitalizmus minden formája elkerülhetetlenül különböző mértékű diktatúra a dolgozó proletárokkal szemben. Ebből a kiút csak a népi demokrácia lehet, útban a szocializmus felé!

A kapitalizmusnak a materializmus és a dialektika mellett a tudománytalan idealista vallásos világnézet is az érdeke!

A kapitalizmus uralkodó tőkésosztályának a felsőbbrendűség és az élősködés alapvető érdeke, a dolgozó proletár híveinek azonban csak a butaságra alapozott vélt érdeke, mert őket is kizsákmányolják. A felsőbbrendűség és az élősködés alapvető jobboldali „érték”, ez határozza meg a kapitalista világnézetet és az erkölcsöt.

A kapitalista hívők lelkesen bőszen böfögik, hogy a világ mindig is urakból és szolgákból állt és ez így is van rendjén, ez így is lesz mindig. Azonban ez az ember-állatnak még csak a gondolkodó állat színvonala, a kapitalizmus ennél tovább nem is juthat, társadalmi tudata, világnézete és az erkölcse ezt nem haladhatja meg. Így a kapitalizmus hívei alapvetően még csak a gondolkodó állat színvonalán léteznek, ezt tükrözi az erkölcsük, a világnézetük.

Bár ezt a felsőbbrendű hívők néha mosolyogva, atyai jóindulattal duruzsolják, mint elkerülhetetlent, mint az ember alapvető természetét és így a felsőbbrendű élősködést, a kapitalizmust, a jobboldaliságot az emberiség érdekének tüntetik fel, az erkölcse, a világnézete ezért ehhez alakul, ezt támogatja. A kapitalizmus ember-állatja azonban még csak a gondolkodó állat lehet, akinek a lelkiismerete megengedi a másokon való élősködést, és aki ezt a gyalázatot civilizáltnak tartja. Ezt a jobboldali erkölcsöt támogatja az idealista vallásos tudománytalan világnézet, amit a kapitalizmus nem nélkülözhet.

A felsőbbrendűek kizsákmányolását, élősködését emberségesnek másként nem lehet feltüntetni, ebben jelent nagy segítséget az idealista és vallásos világnézet. A kapitalizmusban élő ember-állat így azonban még csak a gondolkodó állat, mert a tudományos világnézete keveredik a hamis tudománytalannal, de enélkül nem működik!

A népi demokrácia, mivel a marxista-leninista kommunista párt vezeti, már felhasználja a következetesen objektív tudományos alapokra épülő dialektikus és történelmi materializmus világnézetét. Ezért elveti, de megtűri vallást, mert a szabadságjogok tisztelete ezt kívánja meg, de nem támogatja. Támogatja viszont a

következetesen objektív tudományos világnézetet, mert a valódi demokráciához erre van szükség. De sokan rabjai még a vallásnak, ha azonban a népi demokráciát támogatják, akkor együttműködés lehetséges velük.

A kapitalizmusnak nem érdeke a következetesen objektív tudományos világnézet!

A kapitalizmus világnézete nem használhatja a dialektikus és történelmi materializmus tudományát, mert egyszerűen ellenérdekelt a következetesen objektív tudományos világnézetre. De a kapitalizmusnak a jobboldali felsőbbrendű idealista vallásos világnézet mellett a működéséhez használnia kell a materializmust és a dialektikát is, amitől összességében nagyon zavarossá válik a világnézete. A kapitalizmus tehát nem juthat el a következetesen objektív tudományos világnézethez, mert ez nem az érdeke, sőt, ellenérdekelt.

A kapitalizmus létezése ellenérdekelt a következetesen objektív tudományos világnézettel, amely bizonyítja a meghaladását, a szocializmus elkerülhetetlenségét, a társadalmi fejlődést, ezért válik a marxizmus ellenségévé!

Ez viszont kedvez a fasizmus térhódításának, ami a hamis világnézetéből nő ki. A polgári demokráciának a fasizmus nem eleme, sőt a kapitalizmusnak sem. De a kapitalizmus a fejlődésével, túlfejlődésével szükségszerűen eljutott a fasiszta-kapitalizmusba, a „kapitalista szocializmusba" és reakcióssá vált, amit a népi demokrácia vagy a szocializmus „hatékonyan" tud legyőzni. Remélhetőleg! Más forma biztosan nem.

A népi demokrácia még hordozza a kapitalizmus jellegzetességeit, értékeit, de már a szocializmus tudatosságát, demokratikus vonásait is.

A kapitalizmusnak nem érdeke a szocialista demokrácia, a valódi demokrácia, de érdeke a szolgaság, a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, viszont ennek megvalósítására nélkülözhetetlen a hamis, demagóg, tudománytalan, idealista vallásos világnézet. A kapitalizmus számára ezért szükséges és elkerülhetetlen az olyan világnézet, ami ezt az embertelenségeket, a felsőbbrendűséget, a kizsákmányolást, az élősködést, a bérrabszolgaságot támogatja. Ez nem más, mint a tudománytalan hamis idealizmus és a vallás.

A kapitalizmus világnézetének a kialakításában is érvényes az, hogy a lét határozza meg a tudatot, ami elvezeti a kapitalizmus híveit a tudománytalan világnézetre, mert a tőkéseknek ez a hamis út az érdeke. Innen pedig csak egy lépés a dühöngő fasiszta-kapitalista osztály önkényuralom.

A kapitalizmus társadalmi tudata, világnézete, erkölcse meghatározza a proletárok tudatát is, mert uralja a gondolatukat, a gondolkodásukat is, így válhatnak az osztályérdekeik ellenére a proletárok a fasizmus lelkes katonájává.

7

A kapitalizmus csak a proletár dolgozók valódi demokráciája nélkül működőképes!

A népi demokrácia azonban már előrelépés a valódi demokrácia irányába, így az emberré válás felé!

A kapitalizmusban nincs osztály érdekképviselete a törvényhozásban a dolgozó proletároknak, még a polgári demokráciában sem, ahol pedig „szabad demokratikus" választások vannak. Erről a totális hatalommal rendelkező tőkésosztály a saját érdekében az uralma alatt álló alap és a felépítménnyel, a gazdasági-politikai hatalmával gondoskodik.

Mivel azonban a beszélőszerszám az valójában a termeléshez szükséges szerszám csupán, így mint a szerszámnak nincs is szüksége a valódi demokráciára, a tudata alapvetően ezt elfogadja. Mert a kapitalizmusban az emberiség még csak alapvetően a gondolkodó állat lehet, így a proletár dolgozó ember is még csak a beszélőszerszám lehet minden valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia nélkül. Ezért a kapitalista törvényhozásban nincs is helye a beszélőszerszámoknak, csak termelési tényezők minden hatalom nélkül. A kapitalizmus minden tőle telhetőt meg is tesz, hogy a beszélőszerszám emberek ne is ébredjenek osztályöntudatukra, ne kezdjenek el gondolkodó emberként élni.

A népi demokráciában azonban már a törvényeket a dolgozók és az egész társadalom érdekében hozzák, mert a marxista-leninista kommunista párt vezetésével a dolgozók érdekképviselői többségben vannak a hatalomban. A népi demokrácia másként nem működhet, amit a proletárdiktatúra garantál.

A marxista-leninista kommunista párt a szocializmus megvalósítására törekszik, a dolgozó emberek egyetlen következetes képviselője, mert maga is a dolgozók közül való, a dolgozók harcának az élcsapata, ezért küzd a kizsákmányolás és az élősködés ellen, vezeti a többi dolgozót a szocialista demokrácia, valódi egyenjogúságon alapuló demokrácia felé.

A kapitalizmus fasiszta-kapitalizmussá fejlődött!

A valódi, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia nélkül a kapitalizmus fasizmussá fejlődésével az emberi társadalom világméretekben rothadttá vált.

Mert az emberiség túlnyomó többségének, a dolgozó proletároknak az osztályérdeke, így az emberiség érdeke alá van rendelve az élősködő tőkések érdekének, osztály önkényének.

Mert a kapitalizmus népgazdasága a működési módja miatt a szükségletek kielégítése érdekében társadalmilag optimálisan tervezhetetlen, világméretekben szervezhetetlen, katasztrófákon, válságokon keresztül fejlődik. Valójában mindenki harcol mindenki ellen. Ekkor emberiség még csak a gondolkodó állat színvonalán áll.

A kapitalizmus a működési módja miatt csak a valódi demokrácia nélkül működőképes.

A kapitalizmus rothadásának jellegzetessége a kapitalista osztály-önkényuralom, a valódi demokrácia hiánya, a fasiszta-kapitalizmus totális hatalma a többség, a dolgozó proletárok felett az élősködés érdekében. Ezt alapvetően a társadalmi tudat, a gondolkodás feletti totális uralmával éri el.

A népi demokráciában azonban már a vezető erő a dolgozók pártja, a marxista-leninista kommunista párt, aki a dolgozók és az egész emberiség érdekében a következetesen objektív tudományra támaszkodva vezeti a népet.

A világméretű kapitalista osztály önkényuralom rothasztja az egész emberiséget, a nyilvánvaló kapitalista lopás (kizsákmányolás, élősködés, korrupció) nem erkölcstelen, sőt erénnyé, erkölcsössé, törvénnyé válik, de a proletár dolgozók kis hibája, bűne vagy elégedetlensége súlyos megtorlást eredményez.

A kapitalizmus imperializmussá válásával a nemzeti keretekből kitörve a fasizmussal világméretű uralomra törekszik, ami a kapitalista („szocialista”) birodalmak, monopóliumok között elkerülhetetlenül világháborúvá válik.

„Államkapitalizmus és állammonopolista kapitalizmus: a tőkés gazdaság formái, amelyeket az jellemez, hogy az egyes magántőkés gazdaságok államiakká alakulnak át, s hogy az állam ellenőrzése alá vonja az ország gazdasági életét. A monopolkapitalizmus előtti fejlődési szakaszban az államkapitalizmusnak az volt a célja, hogy meggyorsítsa a tőkés újratermelés folyamatát. Az imperializmus korában létrejött az állammonopolista kapitalizmus, amelyre az a jellemző, hogy a legnagyobb monopóliumok összefonódnak a burzsoá államapparátussal. Az állammonopolista kapitalizmus a termelés társadalmasításának legmagasabb foka a tőkés rendszerben s ezért, Lenin szavaival élve, „a szocializmus legteljesebb anyagi előkészítése”. Ámde az állammonopolista kapitalizmus nem az imperializmustól eltérő fejlődési szakasz, nem jelenti a kapitalizmusnak a szocializmusba való békés belenövését: mit sem változtat a kapitalizmus természetén, nem küszöböli ki a munka és a tőke közti ellentmondásokat, a termelés anarchiáját és a gazdasági válságokat. A tőkés rendszer megszilárdítása helyett az állammonopolista kapitalizmus szétzilálja a kapitalizmust, kiélezi főellentmondásait. A dogozók kizsákmányolását fokozó, a munkásmozgalmat és a nemzeti mozgalmat elfojtó állammonopolista kapitalizmustól meg kell különböztetni a gazdaságilag elmaradott országok államkapitalizmusát, amelynek haladó szerepe van: elősegíti a gazdasági fellendülést és a nemzeti függetlenség megszilárdulását. Egy meghatározott ország államkapitalizmusának értékelésénél figyelembe kell venni, hogy kinek az érdekeit szolgálja: a monopóliumok, vagy a nép érdekeit. A proletárdiktatúra viszonyai között az államkapitalizmus – minthogy itt nem uralkodó gazdasági alakulat – elvileg más tartalmú, hiszen a munkásosztály ellenőrzése alatt áll és a nagyüzemi termelés fejlesztését szolgálja. Lenin szavai szerint „a kommunizmusba való átmenet lehetséges az államkapitalizmuson keresztül is, ha az államhatalom a munkásosztály kezében van”.” – Marxista fogalomlexikon

„monopolkapitalizmus: A kapitalizmusnak fejlődése utolsó történelmi szakaszában kialakult formája, amelyben a termelés és a tőke koncentrációja következtében a szabad versenyt a nemzetgazdaság legfőbb területein a monopóliumok uralma váltja fel, s amelyben a nyersanyagforrások és a piacok java részét a monopóliumok tartják kezükben. A kapitalizmus, amelynek alapja eredetileg a szabad verseny volt, a XIX. század végén és a XX. század elején végleg monopolkapitalizmussá fejlődött.”

„A tekintélyuralmi rendszer (latin eredetű kifejezéssel autoritarizmus vagy autoritarianizmus) sajátos átmeneti rendszer a parlamentarizmus és a diktatórikus totalitarizmus között. Erős kormányzati hatalom és korlátozott politikai szabadság jellemzi. A sajtószabadság és az alapvető emberi jogok korlátozottan érvényesülnek. A hatalom egyetlen vezető kezében összpontosul, illetve a hatalmat e vezető tekintélyére hivatkozva gyakorolják. Politológusok sokféle típusát különböztetik meg. Az államban akár több párt is működhet, azonban a kormányzó párt hegemón (túlsúlyos) helyzetben van. A tekintélyelvű rendszerek lehetnek autokratikus vagy oligarchikus jellegűek, és alapulhatnak egy párt vagy a katonaság uralmán is.”

8

A szocializmushoz vezető úton a népi demokráciában a legfejlettebb a demokrácia!

A szocialista demokrácia a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia!

A népi demokrácia népgazdaságában a termelőeszközök magán és közösségi érdekeltségben működnek. De a sikeres működéséhez a marxista-leninista kommunista pártnak kell a vezető erőnek lennie. A népi demokratikus társadalom vezetésére csak a marxizmus-leninizmus tudományos világnézete alkalmas, ennek nincs alternatívája, mint ahogy a következetesen objektív tudományos módszernek sincs reális alternatívája.

A marxizmus-leninizmus tudománya a történelmi tapasztalatok alapján a kezdetekhez képest már továbbfejlődött, de az alapok mindenképpen ezek. A marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonal, ezen lehet továbbhaladni, fejlődni az emberré váláshoz.

A kapitalista típusú vállalkozások a kapitalizmus módszerével működnek a leghatékonyabban, a népi demokráciának ebe nem szabad beavatkoznia. Azonban népgazdasági szintű tervgazdálkodás érdekében a piaci anarchia csökkentésére kell törekedni, ebben az államnak meghatározó hatalmának kell lennie. Emellett szükséges a dolgozók emberi jogainak védelme, a dolgozók érdekvédelme, a munka szerinti elosztásra törekvés, az élősködésre szolgáló értéktöbblet észszerű elvonása. De ez megvalósíthatatlan, ha a kapitalista vállalkozások ebben nem partnerek, nem fogadják el a népi demokrácia hatalmát, nem működnek együtt. Ezen a proletárdiktatúra önmagában nem segíthet, ekkor a szocializmushoz azonban csak a sztálini modell a járható út.

A kapitalizmusra igaz, hogy az ember az embernek farkasa, ezért az ember még csak a gondolkodó állat lehet, csak a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán továbbhaladva lehet gondolkodó emberré válni.

Mivel a fasiszta-kapitalizmusban az ember-állat még csak a gondolkodó állat lehet, ezért az ellene való küzdelem is ezt a formát követi, így mivel a reakció és a haladó erők között háború van, ez kegyetlen kíméletlen, sőt alkalomadtán még embertelen is, ez elkerülhetetlen. A gondolkodó állattal való harcban a gondolkodó emberré válás érdekében, ha szükséges, akkor le kell süllyedni erre az állati színvonalra, más út nincs. A gondolkodó állatot a saját fegyvereivel kell legyőzni!

A kapitalizmus minden formája elkerülhetetlenül fasizmussá fejlődik

A termelőeszközök vegyes tulajdonú működése a kapitalisták vezetésével elkerülhetetlenül a kapitalizmus önkényuralmába vezet. Szinte teljesen mindegy, hogy a kapitalizmust melyik irányvonal szerint, melyik érdekcsoportja vezeti, mert mindenképpen előbb-utóbb szükségszerűen a fasizmus valamelyik praktikus, a körülményekhez alkalmazkodó változatává válik. A kapitalizmus csak a működési módja szerint képes létezni, ami a felsőbbrendű élősködés. Ennek védelmére való a fasizmus!

A kapitalizmusban a működési módja miatt megoszlik az emberiség győztesekre és az őket kiszolgáló, rajtuk élősködő vesztesekre. A kapitalista-imperializmus világuralomra, világméretű élősködésre tör embertelenül a fasizmus módszereivel, akár a klasszikus, akár a mosolygó fasiszta változatot használja.

A fasizmussá fejlődött kapitalizmus, a fasiszta-kapitalizmus - a polgári demokráciában is - a hitleri nemzetiszocializmus mintájára - a kapitalizmus érdekében a szocializmus értékeiből átvett megoldásokat alapvetően demagóg szélhámos módon hirdeti, vagyis nem valósítja meg, mert a kapitalizmus működési módja csak ezt teszi lehetővé. Bár a gazdasági-politikai kényszer, néhány felismert szükségszerűség, praktikus lehetőség, az osztályharc sokszor a demagógia nélkül is a helyes útra vezeti.

A kapitalista kizsákmányoló a munka hőse!?

Az emberi társadalom a termelőerők és a civilizáció elért színvonalán igényli a demokráciát, az emberi jogokat, a polgári demokratikus szabadságjogokat, az emberi méltóságot, a munka szerinti elosztást, de ez következetesen a kapitalizmusban megvalósíthatatlan, ezért demagóg módon hazudnia kell ezeknek az értékeknek a megvalósítását, illúzióját. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

Így válik az élősködő kapitalista a munka hősévé, a legjobb, a legokosabb, a legszuperebb dolgos munkássá, mert a jövedelme ezt bizonyítja, pedig csak a kizsákmányolással szerzi a vagyonát és a dolga alapvetően a jövedelme érdekében a kizsákmányolás szervezése. Ehhez persze a megfelelő képességekkel kell rendelkeznie, de végül is, ha sikeres, akkor a kapitalizmusban kizsákmányolóvá és élősködővé válik. A népi demokráciában ezt a képességét a társadalom érdekében használhatja fel, így megbecsült tagja lehet.

A kapitalista felsőbbrendűnek tartja (tarthatja) magát, azonban, mint ember-állat csak a gondolkodó állat, mert gondolkodó képességét az élősködésre használja. Aki azonban élősködő, az valójában alacsonyabb rendű, mint a gondolkodó ember. A népi demokrácia azonban a gondolkodó emberré válás útja, a kapitalista sem lehet felsőbbrendű, mert törekvés van a valódi demokráciára, amibe a felsőbbrendűség nem tartozhat bele.

Lehet, hogy mégiscsak a dolgozó a dolgozó?

A dolgozó az csak dolgozik a csodálatraméltó, a zseniális kapitalista útmutatásai, vezetése alapján. Nagyjából így néz ki a kapitalista, mint a munka hőse. Pedig alapvetően a csodálatraméltó kapitalista az a kizsákmányoló, az élősködő, ez a fő szerepe a kapitalista népgazdaságban. Azonban ez a forma minden hibája ellenére is elősegítette a fejlődést is. A kedvező képességek azonban, ha élősködésre vezetnek, akkor az még csak a gondolkodó állat színvonalának felelnek meg. A népi demokrácia a társadalom érdekében felhasználja a demokráciát elfogadó kapitalista vállalkozók képességeit a termelőerők fejlődése érdekében.

Vajon ezek a gondolatok megvalósíthatók? Képes lehet a kapitalista a népi demokrácia szabályai szerint élni?

A kapitalista erkölcs hívei szerint az ember természete alapján elfogadható a felsőbbrendű, zseniális, szorgalmas élősködők uralma a „csak dolgozni képesek” felett, sőt ez a természet rendje. Ez viszont alapvetően az ember-állatnak még csak a gondolkodó állatként megvalósuló erkölcse.

„**Egyenlőség:** a polgári forradalmak egyik fontos követelése volt. A feltörekvő burzsoázia elsősorban a régi kiváltságok megszüntetését és a törvény előtti állampolgári jogegyenlőséget értette alatta, amely az antagonisztikus osztálytársadalmakban megvalósíthatatlan. Tényleges társadalmi egyenlőség csak a kommunizmusban valósul meg. Előfeltétele: minden dolgozó felszabadítása a kizsákmányolás alól, a termelési eszközök magántulajdonának felszámolása, a termelőerők magas színvonala. A szocialista társadalomban az egyenlőség tartalma: mindenki egyenlő kötelessége arra, hogy képességei szerint dolgozzék, és minden dolgozó egyenlő joga arra, hogy ennek fejében munkájának megfelelő díjazásban részesüljön; a kommunista társadalomban: a „mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint” elv megvalósulása. A marxizmus-leninizmus elveti az egyenlőség kispolgári értelmezését, amely a javak egyenlő felosztására irányul.” - Marxista fogalomlexikon

„**kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök tőkés magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye az értéktöbbletszerzés. Alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. ... A kapitalizmus ideológusai által proklamált formális politikai egyenlőség értékét nagymértékben lerontja a gazdasági egyenlőtlenség, s emellett a tőkés alap egész felépítménye, az államgépezet és az ideológia igyekszik a dolgozókat a politikai élettől még távol is tartani.” - Filozófiai kislexikon

9

A népi demokrácia működéséhez minden demokratikus erőnek az összefogása szükséges!

A cél: demokratikus úton a gazdaság gyors fejlesztése a szocializmushoz szükséges színvonalra!

A szocializmus értékeinek megvalósítása a szocializmusig a népi demokráciában valósulhat meg a legjobban, de ehhez szükséges a marxista-leninista kommunista párt vezető szerepe, aki ezen az úton jár, ez a célja. Ehhez azonban a polgári demokrácia gondolatait képviselő, de a népi demokratikus célokat, a demokráciát és a gazdaság tervszerű gyors fejlesztését következetesen támogató, a kapitalizmus érdekeltségében létezők következetes együttműködése elkerülhetetlen.

Ez azonban csak a kapitalista hívők világnézetének a marxizmus tudományának az elfogadásával vagy legalábbis a megértésével működhet(ne) hatékonyan. Ez azonban komoly probléma, talán megvalósíthatatlan.

A sikeres tőkés vállalkozónak miért kellene megértenie, elfogadnia azt az elméletet, amely – látszólag – ellentétes az elért eredményeivel, ami azonban kisebb-nagyobb hibával, de működik? Még akkor is, ha ez kizsákmányolást is tartalmaz, ami azért eléggé civilizálatlan dolog, de mégiscsak működik.

„**Dialektikus Materializmus:** tudományos filozófiai világnézet, a marxizmus egyik alkotórésze, filozófiai alapja. A dialektikus materializmust Marx és Engels alkotta meg, s Lenin és más marxisták fejlesztették tovább. A dialektikus materializmust a XIX. Század negyvenes éveiben keletkezett és a tudomány eredményeivel, a forradalmi munkásmozgalom gyakorlatával szoros összefüggésben fejlődött. Megjelenése valóságos forradalmat jelentett az emberi gondolkodás történetében, a filozófia történetében. Ez a forradalom egyben tartalmazza a folytonosságot is, mert kritikusan feldolgozza az emberi gondolkodás valamennyi korábbi haladó vívmányát. A korábbi filozófiai fejlődés két főútja egyesült a dialektikában és termékenyült meg az új felfogás, a mélyen tudományos, új világnézet révén. Ez egyrészt a materialista filozófia irányvonala, amelynek kezdetei a távoli múltba nyúlnak vissza, másrészt pedig a dialektikus világszemlélet irányvonala, amelynek szintén régi hagyományai voltak a filozófia történetében. A tudománnyal és az emberiség történelmi gyakorlatával szoros összefüggésben fejlődő filozófiai gondolkodás törvényszerűen a materialista világszemlélet győzelméhez vezetett. … A dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan, az a felfogás, amely szerint nincs a világon semmi más, mint anyag és az anyag mozgásának és változásának törvényei. A dialektikus materializmus engesztelhetetlen ellensége a természetfölötti lényekre vonatkozó különféle elképzeléseknek, bármilyen köntösbe bújtatja is ezeket a vallás és az idealista filozófia. … A dialektikus materializmus, amennyiben egybekapcsolja a létről, az objektív világról és annak az emberi tudatban való tükröződéséről szóló tanítást, egyben ismeretelmélet és logika is. A dialektikus materializmusnak ezen a területen tett elvileg új lépése, amellyel szilárd tudományos alapokra helyezte a megismerésre vonatkozó elméletet az, hogy az ismeretelméletbe belefoglalta a gyakorlatot. … A dialektikus materializmus, fejlődő tudomány. Elvei és tételei a természettudomány minden nagy felfedezésével, a társadalmi élet formáinak változásával konkretizálódnak, fejlődnek, magukba olvasztva a tudománynak és az emberiség történelmi tapasztalatának új feladatait.” - Marxista fogalomlexikon

Azonban a marxizmus feleletet ad a kapitalizmus működésére is, és bizonyítja, hogy az emberré váláshoz tovább kell lépni a szocializmus, a szélesebb valódi demokrácia irányába. Mert a marxizmus-leninizmus és a sztálinizmus is a következetesen objektív tudományra támaszkodik a világnézetében, amely a kapitalizmus működését is ismeri, sőt még képes továbblépni az emberré válás felé. Azonban a valódi, a szocialista demokrácia csak a szocializmus működési módjában valósítható meg.

„**Szocialista Forradalom:** a társadalom gyökeres, minőségi átalakulása, amely a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakát jelenti. A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember ember általi kizsákmányolásának minden formáját. A szocialista forradalom elméletének az alapjait Marx és Engels rakták le, akik feltárták a társadalmi fejlődés törvényeit, és bebizonyították, hogy a szocialista forradalom a társadalom fejlődésének a törvényszerű eredménye, bebizonyították a proletariátus világtörténelmi küldetését, a burzsoá államgépezet lerombolásának és a proletárdiktatúra megteremtésének szükségszerűségét a szocializmus felépítésének szempontjából. A szocialista forradalom kezdetén nincsenek meg az új termelési mód kész formái, s ezért a szocialista forradalom alkotó jellegű.” Marxista fogalomlexikon

A proletárdiktatúra a kapitalista osztály-önkényuralom letörését, a demokrácia védelmét szolgálja!

Azonban a népi demokrácia megvalósulásához az önkényuralom minden formáját ki kell zárni. A proletárdiktatúra alapvető feladat a kapitalista osztály-önkényuralomra törekvés letörése, a demokrácia védelme, a népgazdaság gyors fejlődésének támogatása. A proletárdiktatúra a túlnyomó többség érdekeit biztosítja.

Ha nem lehetséges a polgári demokrácia, a szociáldemokrácia együttműködése a szocialista demokráciával a népi demokratikus formában, akkor csak a sztálini modell a járható út a szocializmus felépítésére és a fasizmus, a fasiszta-kapitalizmus elleni következetes harcra.

A demokrácia fejlődésének az útja a polgári demokrácia után a népi demokrácia majd a szocialista demokrácia, ami egyben az emberré válás útja is. A különbség a demokrácia kiterjedtségében, a társadalmi modellben megvalósítható méreteiben és a minőségében van. A polgári demokráciában szükségszerűen nem lehetséges a valódi demokráciát megvalósítani. A szocializmusban azonban már ez valósul meg. A népi demokrácia az átmenet a kapitalizmusból a szocializmusba, így a demokráciája ezt tükrözi vissza.

A népi demokráciában az ellenforradalom elleni harcot a proletárdiktatúra egyedül nem oldhatja meg, ehhez szükséges minden demokratikus forma együttműködése. Ami lehet, hogy egyáltalán nem megvalósítható! De mindenképpen nagyon nehezen kezelhető! Ha a népi demokrácia feltételei nem valósulnak meg, akkor csak a sztálini modell a járható út az emberré válásra, a következetesen kíméletlen proletárdiktatúra a szocialista demokráciával harmóniában.

„**proletárdiktatúra:** A proletárdiktatúra rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata a kommunisták pártja. A **proletárdiktatúra** rendszerébe beletartoznak a dolgozók különféle tömegszervezetei a népképviseleti szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek, az ifjúsági szövetségek és más egyesületek” - Filozófiai kislexikon

Talán a sztálini módszer az egyedüli megoldás a szocializmusba, vagy az sem. Úgy tűnik a kapitalizmus erői, hívei, ha a hatalom közelébe kerülnek, mindenképpen az önkényuralomra törnek, amit csak a könyörtelen, következetes proletárdiktatúrával lehet megfékezni. Mert amíg a termelőerők fejletlenek és szükség van a kapitalizmus individualizmusára, az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat színvonalán áll, ez a domináló. A sztálini modellnek ezzel a gondolkodó állattal, a fasizmussal kellett megküzdenie és sikeres volt.

A szükségletek optimális kielégítésére a népgazdaság leghatékonyabb működése érdekében a gazdaság társadalmi méretű szervezésére, a tervgazdálkodásra van szükség. A népi demokráciában az emberi jogok, a polgári demokratikus szabadságjogok, a demokrácia megvalósítása elsősorban a dolgozó nép, a többség érdeke, osztályérdeke, de valójában a társadalom minden résztvevőjének reális érdekévé kell válnia.

Ha ez nem valósítható meg vagy nem valósul meg, akkor az ellenforradalom erői, a gondolkodó állat, a fasiszta-kapitalizmus erősödik meg, amit még a proletárdiktatúra sem biztos, hogy meg tud akadályozni. A proletárdiktatúra hatékony működéséhez azonban egy Leninre, egy Sztálinra van szükség, ők már bizonyítottak.

A népi demokrácia sikeréhez a természettudományok mellett a társadalomtudományokat, a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus tudományát, a dialektikus és történelmi materializmust kell felhasználni, mert csak ez lehet tudományos, hatékony, harmonikus és emberséges. Ez azonban nagyon távol áll a kapitalizmus individualizmusától, ezért a proletárdiktatúrának következetesnek kell lennie.

A munka szerinti elosztásra törekvés

A kapitalizmusban a tőkések minél nagyobb profitja a cél, ez azonban csak a proletárok kárára valósulhat meg. A népi demokráciában a dolgozók emberi jogainak, emberi méltóságának a minél magasabb színvonala és a népgazdaság gyors fejlődése a cél. Ehhez szükséges és elkerülhetetlen a dolgozóknak a marxista-leninista kommunista párt vezetésével, irányításával, útmutatásával működő érdekvédelmi szervezetei.

Emellett törekednie kell a munka szerinti elosztás elvének megvalósítására is, mert ez az igazságos, ez az emberséges. Ez ugyan a magángazdaságban következetesen nem valósítható meg, amit a kizsákmányolással szerzett profit, a tőkebefektetéssel és munkával termelt értéktöbblet ésszerű elvonásával, és a társadalom céljaira való felhasználásával kell megoldani. A cél az élősködés csökkentése, a munka szerinti elosztás erősítése, a társadalom gyors fejlődése.

A kapitalista tőkebefektetésével és dolgozók munkájával termelt értéktöbbletet úgy kell elvonni, hogy a vállalkozónak lehetősége legyen a bővített újratermelésre, az egyéb, a népgazdaság számára is hasznos vállalkozásokra és a vállalkozó befektetett munkája alapján az egyéni jövedelemére is. Ehhez az egész népgazdaságnak azonban (nagy vonalakban) átláthatónak kell lennie.

Bár a verseny szempontjából az átláthatóság kedvezőtlen, de mindenképpen szükséges, mert az egész társadalom számára a tervgazdálkodás megvalósításához ez mindenképpen elkerülhetetlen. A népi demokrácia társadalmi méretekben tervgazdálkodással működik, ezért a versenyszellemet is ennek kell alárendelni.

„**Gazdasági Verseny:** a vállaltok törekvése a nagyobb nyereség, jövedelem megszerzésére, a jobb termelési, értékesítési feltételek megteremtése útján. A gazdasági verseny az árutermelés természetéből következik. A kapitalizmusban a másik fél kiszorítására, tönkretételére irányuló konkurenciaharcban testesül meg. A szocialista gazdaságban is van gazdasági verseny, ennek körülményeit a szocialista állam a tervgazdaság feltételének megfelelően szabályozza. A gazdasági verseny a szocializmusban a gazdaságirányítás egyik eszköze, amellyel az állam hatékonyabb munkára, a szükségletek jobb kielégítésére ösztönzi a vállalatokat. A szocialista és kapitalista országok között is van gazdasági verseny.” - Marxista fogalomlexikon

„**A tervgazdálkodás szükségszerűsége:** ... a termelőerők fejlettsége és a termelés társadalmasítottságának foka teszi szükségszerűvé, hogy a termelést, a forgalmat és az elosztást racionálisan, a tudomány eszközeinek alkalmazásával kidolgozott fejlesztési tervek alapján szervezzék. Ez a tendencia, mint tudjuk, már a kapitalizmusban erőteljesen érvényesül, áttöri a tőkés magántulajdon hagyományos kereteit, kiváltja a kollektív tőkés tulajdonformák és az állami szabályozás bizonyos formáinak létrejöttét. Következetes megvalósítása elé azonban áthághatatlan akadályokat állít az, hogy mindvégig magánelsajátítás folyik, s így a gazdálkodás egészében spontán, tervszerűtlen jellegű marad. A tervgazdálkodást szükségszerűvé teszi továbbá az is, hogy másképp nem lehet megvalósítani a társadalmi szükségletek legjobb kielégítését, vagyis a termelésnek azt a célját, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonából, a termékek társadalmi elsajátításából fakad. Az elsajátítás társadalmi formájával egyúttal objektív lehetőséggé is válik a termelési, forgalmi és elosztási folyamat tényezőinek a tényleges társadalmi szükségletek legjobb kielégítésére történő, ésszerű megszervezése.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

A szocializmus megvalósulásához a népi demokrácia lehet a legkedvezőbb út, a legemberségesebb forma. Ez azonban csak akkor működik, ha a népi demokrácia ellenérdekelt erői képesek együttműködni a társadalmi haladás és a népgazdaság fejlődésében érdekében. Az elbukott népi demokráciákban nem ez valósult meg, így a demokrácia helyett a kapitalista osztály-önkényuralom jött létre. A ki kit győz le a mosolygó fasizmusnak kedvezett. De úgy tűnik, hogy valódi népi demokráciát nem is lehetett megvalósítani, a fasiszta-kapitalizmus (a polgári demokrácia, a mosolygó fasizmus) híveinek a hozzáállása ezt nem tette lehetővé.

„A születőben levő szocializmus és a pusztulóban levő kapitalizmus közti engesztelhetetlen osztályharc a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet törvényszerűsége és mozgatóereje. Ez a harc óhatatlanul kiéleződik az átmeneti időszak meghatározott szakaszain, amikor eldől a „**ki kit győz le**” kérdése.” - A marxista filozófia alapjai

„Az osztályharc alapkérdésé az átmeneti időszakban a „**ki kit győz le**”, vagyis az, hogy a szocializmusé vagy a kapitalizmusé lesz-e a győzelem. Ez a kérdés előbb a politika területen dől el (mert a hatalom kérdése minden forradalom alapkérdése), majd a gazdasági élet különböző területein és a kultúra területén.” - Filozófiai kislexikon

10

A marxista-leninista kommunista párt vezetése, dominanciája elkerülhetetlen!

A népi demokrácia a polgári demokrácia és szocialista demokrácia „összefogása”! A szocializmusban azonban már csak a szocialista demokrácia lehetséges!

Tehát a népi demokráciában a népgazdaság tervszerűen, gyorsan, a lehetőségekhez képest emberségesen fejlődik, legalábbis ez a cél, ez kell hogy legyen. De ezt csak a marxista-leninista kommunista párt vezetésével lehet megvalósítani. Mert csak a kommunista párt az egyetlen, amelyik a dolgozók és a társadalom érdekét következetesen a dialektikus és történelmi materializmus tudományára támaszkodva képviseli. Mert csak a marxista-leninista kommunista pártnak van a társadalom optimális, emberséges vezetéséhez szükséges tudományos világnézete és érdeke. Csak a marxista-leninista kommunista párt járhat reálisan a gondolkodó humánus emberré válás útján. A polgári demokráciában működő kapitalizmus érdeke, erkölcse ezt nem tudja megvalósítani.

„**A népi demokráciák tapasztalatai** azt mutatják, hogy a szocializmus építésének érdekében sikeresen felhasználható a többpártrendszer is, amelyben különféle pártok működnek együtt a kommunista párt vezette népfront keretében.” - Filozófiai kislexikon

Azonban az elbukott népi demokráciákban voltak súlyos hibák is, az osztály-önkényuralomra törekvő kapitalizmus hívők ezt kihasználták, bár demokráciáról, szabadságról fecsegtek, amit a leendő bérrabszolgák el is hittek. Az elbukott népi demokráciák nem voltak, talán nem is lehettek következetesen népi demokratikusak.

A Szovjetunióban Sztálinék felismerték azt, hogy a kapitalizmus, a cárizmus híveivel nem lehet együttműködni, így nem működhetet az összefogás a polgári demokrácia és a szocialista demokrácia között, de működött a proletárdiktatúra, mégpedig következetesen, sikeresen, minden hibája ellenére is.

A népi demokrácia működése érdekében nem lehetett együttműködni a polgári demokrácia híveivel, mert nem voltak ehhez megfelelő következetes civilizált polgári demokratikus erők. Talán ilyen nem is létezhet, ezt a problémát a Sztálin vezette Szovjetunió következetesen a proletárdiktatúrával oldotta meg.

Az elbukott népi demokráciák idővel nem féltek eléggé és okosan a kapitalizmus erejétől, a gondolkodó állattól, így nem fejlődött megfelelő színvonalra a harchoz szükséges elmélet sem. A hitvány individualista, de inkább a fasizmus emberei legyőzték a kollektivizmus erőit és bérrabszolgává tették a többséget.

„**Ösztönösség és Tudatosság:** a történelmi materializmus kategóriái, amelyek az objektív történelmi törvényszerűség és az emberek céltudatos tevékenysége közötti viszonyt jellemzik. Ösztönös a társadalmi fejlődés akkor, amikor az objektív törvények nem tudatosodnak, nincsenek az emberek ellenőrzése alatt és gyakran a természeti elemek romboló erejével hatnak, az emberek tudatos cselekedetei pedig nem a kitűzött célok megvalósításához vezetnek, hanem teljesen váratlan következményeket idéznek elő. Tudatosságról akkor beszélünk a

történelmi tevékenységben, amikor az emberek a társadalmi fejlődés általuk felismert törvényeire támaszkodva cselekednek, és tervszerűen irányítják a fejlődést céljaik megvalósítása érdekében. A szocializmust megelőző társadalmi alakulatok többnyire ösztönösen fejlődtek. A kommunista párt vezette munkásosztály hatalomra jutásával, a termelési eszközök társadalmasításával a történelemben új korszak kezdődik: a tudatos történelmi alkotás korszaka. De ez a különbség emberek történelmi tevékenysége között nem abszolút. Az emberek a szocializmust megelőző társadalmi alakulatokban is támaszkodtak – természetesen különböző mértékben – a történelem objektív törvényeire, fokozatosan felismerték a történelmi szükségszerűség megnyilvánulásait. Ugyanakkor a szocializmusban is megmaradnak az ösztönösség elemei, a társadalomtudomány egyik-másik kérdésének kidolgozatlanságából, az objektív törvényeknek még nem teljes mértékű felhasználásából, továbbá a társadalmi tudatnak a társadalmi léttől való elmaradásából következően." - Marxista fogalomlexikon

A marxizmus tudománya a kapitalizmusban

A marxizmus tudománya azonban a tapasztalatokkal, a kudarcokkal, az egyéb tudományok által felfedezett törvényekkel folyamatosan fejlődik. De a kapitalista környezet ellenséges a következetesen objektív tudományos módszer szerinti világnézettel szemben, így az ezt igazoló társadalomtudományok fejlesztésére és a megismerésére, ezért sok a hiba, sok a tévedés, lassan fejlődik, ami a kapitalizmus primitív bűne az emberiség ellen. De ez sokba kerülhet az emberiségnek, akár a pusztulásába is.

„**Marxizmus – Leninizmus:** a természet és a társadalom fejlődésének legáltalánosabb törvényeiről, a dolgozó tömegek forradalmáról, a szocializmus győzelméről és a kommunista társadalom építéséről szóló tudomány; a munkásosztály és a kommunista párt ideológiája. Megalkotói: Karl Marx (1818-1883) és Friedrich Engels (1820-1895). Majd tanításaikat új történelmi helyzetben továbbfejlesztve V. I. Lenin (1870-1924). Kialakulása és fejlődése szorosan összefügg a munkásosztály és a munkásmozgalom fejlődésével. A 19 század első felében már kialakult és önálló erővé vált a munkásosztály, kibontakoztak a kapitalizmus ellentmondásai, kiéleződött az osztályharc a munkásosztály és a burzsoázia között. Ahhoz, hogy a munkásosztály harca kibontakozhasson, szükség volt az osztályharc és osztálycélkitűzések tudományos megfogalmazására. Marx és Engels, felhasználva mindazokat az értékeket, amelyeket a tudomány addig alkotott, elemezték a társadalom fejlődését, a kapitalizmus törvényszerűségeit, megdöntésének szükségességét, kidolgozták a forradalmi harc legfőbb elveit. ... Lenin megvédte Marx és Engels tanításait a különféle revizionisták és opportunisták támadásaival és hamisításaival szemben, és továbbfejlesztette az imperializmus, a proletárforradalmak korszakára alkalmazva. ... A marxizmus-leninizmus hatalmas eszmei fegyvere lett a világ dolgozóinak és élcsapatuknak: a kommunista és munkáspártoknak a társadalom forradalmi átalakításáért vívott harcban." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus proletár tudósai, tanítói azért kapják a bérüket, hogy a kapitalizmus „értékeit", létjogosultságát, mindörökké valóságát bebizonyítsák. Ilyen támogatással a kapitalizmusban a következetesen objektív tudományos világnézet hívei nem rendelkeznek. Sőt örülhetnek, ha a létük nincs veszélyben.

A népi demokrácia kibontakozásának lehetőségei

Az elbukott népi demokráciák építése idején úgy tűnik, hogy erre nem volt megfelelő a társadalom fejlettsége és az ilyen körülményekhez szükséges elméleti alap sem, talán tudományosan nincs is ilyen lehetőség. Nem volt megfelelő a polgári demokrácia híveinek következetes demokráciára törekvése, az ehhez szükséges fejlettsége sem.

A kapitalizmus ereje teljében volt, a népi demokratikus nemzetek elmaradottak, fejletlenek, a fasizmusból örökölt társadalmi tudattal rendelkeztek. A termelőerők fejletlensége, a háborús károk, az ennek a kornak megfelelő elméleti alapok hiánya nem kedvezett megfelelően a népi demokrácia hatékony kibontakozáshoz. Vagyis a körülmények nem kedveztek a népi demokráciának.

Így nem lehetett a népi demokráciát megfelelően építeni és túl korán kellett a szocializmus építését elkezdeni. A polgári demokrácia és a népi demokrácia feladatait is a szocializmus körülményeiben kellett megoldani. Úgy tűnik, nemhogy a szocializmus, de mégy a népi demokráciának sem voltak meg a feltételei. De meg kellett törni a fasiszta-kapitalizmust, nem volt más lehetőség, még a polgári demokrácia sem működött. Csak egyetlen út volt, meg kellett kezdeni a szocializmus építését, a népi demokráciát ennek keretében megvalósítani, kapitalisták nélkül. Tulajdonképpen a Szovjetunióban is hasonló problémák voltak, a cári önkényuralom nem tett mást lehetővé.

11

A népi demokráciában a proletárdiktatúra elkerülhetetlen!

A népi demokráciát, a szocializmust, a szocialista demokráciát a proletárdiktatúra nélkül tartósan nem lehet addig megvalósítani, amíg a termelőerők fejlettsége (fejletlensége), a társadalmi tudat, a létszükségletekért való szükségszerű kíméletlen harc a kapitalizmusnak (a gondolkodó állatnak), az individualizmusnak kedvez. Kedvezőtlen körülmény a nemzeten kívüli és még fejlődőképes erős fasiszta-kapitalista világrendszer is.

A szocializmushoz csak a proletárdiktatúra és a szocialista demokrácia harmonikus együttműködésével lehet eljutni, de a termelőerőket a legnagyobb gyorsasággal a létező kapitalizmus színvonalára kell emelni, ennek Lenin tanítványa, Sztálin volt a nagymestere. Azonban erre a népi demokrácia is

alkalmas, sőt alkalmasabb lehet(ne), ha a megvalósítására van lehetőség, de erre Sztálin idejében nem volt lehetőség a Szovjetunióban.

A kapitalizmusban gyorsan fejlődnek a termelőerők!

A kapitalizmusnak kedvez a létszükségletekért folyó intenzív harc szükségessége, lehetősége, a polgári demokrácia szabadsága és ez minden embertelensége ellenére is gyors fejlődést eredményezett. Sőt, de nem utolsósorban a kapitalizmus kimozdította az emberiséget a tunyaságból és megteremtette világviszonylatban a gyors fejlődés lehetőségét. A vállalkozások szinte korlátlan szabadsága az egész emberiséget maga után húzta.

A kapitalizmusban az individualizmus erkölcse szinte korlátlan lehetőséget, hatalmas erőket szabadított fel!

A létszükségletek létrehozásához szükséges termelőerőknek világméretekben alacsony színvonala idején, a létszükségletekért való küzdelem, az egymás elleni versengés, az erősebb, a kedvezőbb helyzetben lévők uralkodását, hatalmát, érdekének érvényesülését okozza, ami azonban megosztja az emberiséget. Az emberiség tudatán ekkor még a gondolkodó állat az úr, még nem válhat gondolkodó emberré! Bár a kapitalizmus embere sok tekintetben már gondolkodó ember, de harcolnia kell, így még alapvetően csak a létfeltételeiért küzdő gondolkodó állat lehet csupán.

De ebben a küzdelemben azonban a jobb képesség előnyösen nyilvánul meg a rosszal szemben, a megosztott emberiség és a szükségszerűen embertelen társadalmi tudata ellenére is. Mivel a lét határozza meg a tudatot, így amíg a létfeltételek szűkösek az adott fejlettségi szinten, addig a javakért általánosságban kíméletlen verseny, harc folyik. Ez a verseny, ez a harc szélsőségesen megosztja az emberiséget, ami a társadalmi tudatban is szükségszerűen megjelenik, uralkodik. Így azonban még nem válhat gondolkodó emberré az ember-állat! A szocializmus is csak a következetes kíméletlen proletárdiktatúrával épülhet. A népi demokrácia ezt a kíméletlen proletárdiktatúrát mérsékelheti, de ehhez az egész társadalomnak, a túlnyomó többségnek a megfelelő hozzáállása szükséges.

Amíg alapvetően bárki számára magánvállalkozással „eredményesen” lehet küzdeni, harcolni a jobb létfeltételekért, addig ez nagy támasza a kapitalizmusnak, a népi demokráciának és a fejlődésnek is, igen nehéz kibillenteni a társadalmat a valódi demokratikus, az emberséges szocializmus irányába és még nehezebb megtartani ott.

„Az **individualizmus** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával. Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől. ... A gazdasági individualizmus lényege a magántulajdon és az egyéni gazdasági döntések rendszere a köztulajdonnal és a kollektív döntéshozatallal szemben. A kapitalizmus alapvetően erre épül, közvetlen gazdasági megvalósulása a laissez-faire.”

A népi demokráciában harmonikusan, szervezetten kell működnie a demokráciának és a diktatúrának is!

Amíg a termelőerők elégtelenek a következetes munka szerinti elosztásra, mert a létszükségletekért való küzdelem ezt nem teszi lehetővé, addig az individualizmus, az egyéni érdek a kapitalizmusnak jobban kedvez a kollektivizmussal, a szocializmussal szemben.

A népi demokrácia, a marxista-leninista kommunista párt vezetésével az individualista és a kollektivista szervezésű vegyes gazdaság a társadalom érdekében működik. Ez nagyon nehéz feladat, ami igényli a polgári demokrácia, a szocialista demokrácia és a proletárdiktatúra harmonikus megvalósítását. Vagyis demokrácia a dolgozóknak és a társadalom érdekében tevékenykedő magánvállalkozásoknak és diktatúra az önkényuralomra törekvőkkel szemben. Ez jobban megvalósíthatja a polgári demokrácia klasszikusainak elképzelését, mint ami a kapitalizmusban lehetséges. Így a népi demokrácia a polgári demokrácia helyett, a kapitalizmus reális alternatívája!

A magánvállalkozások a természetüknél fogva a dolgozók feletti totális hatalomra törekednek, de ezt is meg kell akadályoznia a proletárdiktatúrának.

A népi demokrácia a lehetséges legemberségesebb út a szocializmusba!

A termelőerők alacsony színvonalán a létszükségletért folyó harc, megnehezíti, szinte lehetetlenné teszi a szocialista forma létét. Ezért a magánérdekeltségre is alapozó, valamint a társadalom tervszerű működését, tudatos szervezését megvalósító társadalmi forma, a népi demokrácia, a termelőerők gyors fejlődését valósíthatja meg, ráadásul a legemberségesebb formában. A népi demokrácia elsősorban a dolgozók, de az egész társadalom

érdekében a népgazdaságot tervgazdálkodással, a munka szerinti elosztásra törekvéssel, az egyéni érdekeltség hatékonyságával fejleszti.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **népi demokrácia**: a *proletárdiktatúra* egyik formája, amely kifejezi „a szocialista forradalom fejlődésének sajátszerűségét az imperializmus gyengülésének viszonyai között és az erőviszonyoknak a szocializmus javára történt megváltozását. Ebben a formában kifejeződtek az egyes országok történelmi és nemzeti sajátosságai is" (Az SZKP XXII. kongresszusa)

A népi demokrácia Kelet Európa és Ázsia több országában a népi demokratikus forradalom során alakult ki. E forradalmak fejlődésében nagy jelentősége volt a földreformnak, amely felszámolta a feudális maradványokat és megerősítette a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A forradalom előrehaladásával a munkásosztály és pártja egyre jobban beavatkozott a tőkés gazdaságba (államosítás) és egyidejűleg korlátozta a burzsoázia politikai befolyását is.

A mélyreható demokratikus átalakulás megvalósítása tette lehetővé a forradalmak átnövését a szocialista forradalomba. Ennek megfelelően a népi demokrácia, amely eredetileg a nép demokratikus diktatúrájaként jött létre, a proletárdiktatúra funkcióit kezdte betölteni.

A forradalom ezen általános menetének az egyes országokban megvannak a maga konkrét sajátosságai. A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a *szocialista forradalomba*, való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviseleti formák (parlament) felhasználására.

A népi demokráciák jellemző vonásai a többpártrendszer (néhány európai ország kivételével), amikor a kommunista párt mellett más demokratikus pártok is vannak, amelyek a szocializmus álláspontján állnak és elismerik a munkásosztály vezető szerepét, a politikai pártokat és tömegszervezeteket egyesítő népfront, mint sajátos szervezeti forma.

A népi demokrácia kialakulási időszakának sajátossága még, hogy a meglevő politikai jogokat nem korlátozzák, a régi államgépezet szétzúzása hosszabb ideig tart stb. A történelem tapasztalatai bebizonyítottak, hogy a népi demokrácia a szocializmus építésének rendkívül eredményes eszköze.

Gondolatok az osztályharcról

1

Az osztályharc a proletár dolgozók és a termelőeszközökkel rendelkező kizsákmányolók közötti háború.
Az osztályharc lényegében a létfeltételeket biztosító termelőeszközök feletti uralomért vívott háború!
Mert aki a termelőeszközök felett uralkodik az a létfeltételek felett is uralkodik!

Mi az oka az osztályharcnak?

A társadalomban élő emberiség létszükségleteinek a kielégítéséhez termelőeszközökre van szükség!
A termelőeszközöket az emberiség munkamegosztásban használja a termelés folyamán!
Azonban a termelőeszközök a kapitalizmusban magánérdekeltségben az élősködők tulajdonában vannak!
Így lesz az osztályharc a dolgozók és az élősködők háborúja!
Mert az osztályharc a kibékíthetetlen társadalmi osztályok közötti harc a létfeltételekért.

A kizsákmányoló osztálytársadalmakban az osztályharc a termelőeszközök magántulajdona alapján a proletár dolgozók, és a rajtuk élősködők kibékíthetetlen ellentmondásából, a kapitalizmusban a proletár dolgozóosztályok és a rajtuk élősködő tőkésosztály érdekének kibékíthetetlen társadalmi osztályellentétből adódik.

Milyen a modern bérrabszolgatartó fasiszta-kapitalista társadalmi forma?

A fasiszta-kapitalizmus a proletár dolgozók feletti kapitalista osztály-önkényuralom!
A kapitalista osztály-önkényuralom a dolgozó proletárok feletti totális hatalom!

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmusban érik a szocializmus megvalósításának lehetősége és a szükségszerűsége is. Ezért az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a szocializmus ellen a fasiszta-kapitalizmussal küzd az osztályérdekeiért, a világuralmáért. Így a kapitalizmus mindegyik modern formája már fasiszta-kapitalizmus, ami a „kapitalista szocializmus", azonban valódi szocializmus nélkül, a kapitalista osztály-önkényuralommal, a kizsákmányolással, az élősködéssel, a bérrabszolgasággal.

Ez a bérrabszolgatartó fasiszta-kapitalista társadalmi forma. Amely a polgári demokráciától a tekintélyuralmon át a nyílt fasiszta diktatúráig változatos formában létezik.

Osztályharc, diktatúra, kapitalista osztály-önkényuralom, fasiszta-kapitalizmus

A népi demokráciában és a szocializmusban a proletárdiktatúra az osztályharc formája, ami a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalma ellen, a népgazdaság fejlesztése és a védelme érdekében elkerülhetetlen. A proletárdiktatúra az osztályharc folytatása a népi demokráciában és a szocializmusban a bérrabszolgatartó fasiszta-kapitalista társadalmi forma ellen.

„**a proletárdiktatúra három fő oldala:** 1. A proletariátus hatalmának felhasználása a kizsákmányolok elnyomására, az ország védelmére, a más országok proletárjaihoz fűződő kapcsolatok megerősítésére, a forradalom minden országban való fejlesztésére és győzelmére.

2. A proletariátus hatalmának felhasználása arra, hogy a dolgozó és kizsákmányolt tömegeket végleg elszakítsuk a burzsoáziától, hogy a proletariátus és e tömegek szövetségét megerősítsük, hogy e tömegeket a szocialista építésbe bevonjuk, hogy e tömegeket a proletariátus államilag vezesse,

3. A proletariátus hatalmának felhasználása a szocializmus megszervezésére, az osztályok felszámolására, az osztálynélküli társadalomba, a szocialista társadalomba való átmenetre." - A leninizmus kérdéseihez – Sztálin 1926

A fasiszta-kapitalizmusban a proletár dolgozók osztályharca a szocialista demokráciáért az osztályhatalmuk megteremtéséért történik, még akkor is, ha ezt a proletárok közül csak kevesen értik meg. A fasiszta-kapitalizmus az alap és a felépítmény birtokában gondoskodik arról, hogy a dolgozó proletár bérrabszolgáknak ne is legyen osztályöntudatuk, hogy csak beszélőszerszámok legyenek. Erre kitűnően alkalmas a tudománytalan idealista és a vallásos világnézetre való nevelés.

A kapitalizmusnak a szocializmus elleni osztályharca a totális hatalommal rendelkező tőkések osztály önkényuralmával, a fasiszta-kapitalizmus különböző, a körülményeknek megfelelő praktikus formájában történik. A marxista-leninista kommunista párt arra törekszik, hogy megértsék a proletár dolgozók, hogy miért szükséges az osztályharc. Vagyis lényegében arra törekszik, hogy az emberiség emberré, mégpedig gondolkodó humánus emberré váljon. Ez azonban csak a szocializmussal válik lehetővé.

Az osztályharc a dolgozók felszabadításáért történik az élősködő tőkések uralma alól!

„Osztályharc: olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje.

Bebizonyítja, hogy a polgári társadalomban az osztályharc szükségszerűen a proletariátus diktatúrájához vezet, melynek célja az osztályok megszüntetése: az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése. A proletariátus osztályharcának alapformái a gazdasági, a politikai és az ideológiai harc." - Marxista fogalomlexikon

„**osztályharc:** az összeegyeztethetetlen, ill. egymásnak ellentmondó érdekű osztályok között folyó harc. Az **osztályharc** valamennyi antagonisztikus osztálytársadalom történelmének alapvető tartalma és hajtóereje, kezdve az őstársadalom felbomlásától egészen a kizsákmányolás teljes felszámolásáig és a szocializmus győzelméig. Az **osztályharc**ban fejeződik ki az antagonisztikus termelési módok alapvető ellentmondása Az **osztályharc** megismerése nyitott utat az osztálytársadalom fejlődési törvényszerűségének megértéséhez. Az **osztályharc-elméletének** megalkotása tette lehetővé a történettudomány számára, hogy általánosítsa az egyes személyek végtelenül változatos és látszólag nem is rendszerezhető cselekvéseit, és visszavezesse őket az osztályok cselekvéseire." - Filozófiai kislexikon

„Értéktöbblet: a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít. A realizált értéktöbblet a profit. A marxi értéktöbblet-elmélet a különbözőpolgári elméletekkel szemben bebizonyította, hogy az értéktöbblet egyetlen forrása a dolgozók kizsákmányolása, s hogy a tőkés társadalom termelésének közvetlen célja nem a fogyasztók szükségleteinek kielégítése, hanem az értéktöbblet termelése (alaptörvény). A szocialista gazdaságban az értéktöbblet kategóriája megszűnik, mert a munkaerő nem áru és nincs kizsákmányolva." - Marxista fogalomlexikon

„Kizsákmányolás: idegen munkatermeknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát." - Marxista fogalomlexikon

Az élősködés a kapitalizmusban erkölcsös és törvényes!

Ez hihetetlen, ezt eltűri a civilizált gondolkodó emberiség?
Civilizált, gondolkodó?
Hmmm … a bérrabszolgatartó társadalmi formában?

A kizsákmányolással szerzett jövedelem az élősködés alapja, ami nem a tőkés saját munkájának az eredménye, hanem a proletár dolgozók által munkával termelt értéktöbbletet elsajátítása, eltulajdonítása, ami a termelőeszközök tőkés magántulajdonán alapul. Ez azonban a kapitalizmus működési módja miatt elkerülhetetlen, így törvényes! Azaz törvényes lopás!

A kapitalizmusban a dolgozó proletár osztályok osztályérdekei miatt folyik az osztályharc, ami hol ösztönös, hol a kommunisták vezetésével tudatos, következetes osztályháború. Az osztályharc végcélja a szocializmus, ahol már bűncselekmény a kizsákmányolás és az élősködés, így a törvény által üldözött.

A kapitalizmusban a kizsákmányolással szerzett jövedelem és ezen az alapon az élősködés törvényes, erkölcsös. Az élősködés érdekében a kapitalizmusban törvényes a vállalkozónak a saját haszna, a profitja érdekében a szerszám, a beszélőszerszám és egyéb termelési tényező vásárlása, a proletárok által termelt értéktöbblet elsajátítása, a saját céljaira való felhasználása.

A tőkés vállalkozó a termelési tényezőkbe tőkét fektet be, majd a dolgozó proletárok termelésével keletkező értéktöbbletet kizsákmányolással elsajátítja, így élősködik a dolgozó proletárok munkáján.

„**A tőkés termelési költségek** ... A tőkés társadalom kizsákmányoló osztályainak jövedelme abból az értéktöbbletből ered, amelyet a bérmunkások munkája hoz létre a termelés folyamán... az értéktöbblet a tőkéjüket árutermelésbe fektető kapitalisták jövedelmeként — profit formáját ölti.

A tőkés üzemekben termelt áru értéke három részből áll: 1. az állandó tőke értékéből (a gépek, épületek értékének egy része, a nyersanyag, fűtőanyag stb. értéke), 2. a változó tőke értékéből és 3. az értéktöbbletből. Az áru értékét az előállításához társadalmilag szükséges munka mennyisége határozza meg. A kapitalista azonban nem saját munkáját fordítja az áru termelésére, hanem tőkéjét fordítja erre a célra.

Az áru tőkés termelési költségei a termelésre fordított állandó és változó tőkéből, vagyis a termelőeszközökre és a munkások munkabérére fordított kiadásokból tevődnek össze. Amibe az áru a kapitalistának kerül, azt a tőkeráfordítással, amibe a társadalomnak kerül, azt a munkaráfordítással mérik. Ezért az áru tőkés termelési költségei alacsonyabbak saját értékénél, vagyis a tényleges termelési költségeknél. Az érték, azaz a tényleges termelési költségek, és a tőkés termelési költségek közti különbség egyenlő az értéktöbblettel, amelyet a kapitalista ellenszolgáltatás nélkül elsajátít.

Amikor a kapitalista eladja az üzemében termelt árut, az értéktöbbletet a tőkés termelési költségeket meghaladó többletként jelentkezik. A tőkés ezt a többletet a vállalat jövedelmezőségének kiszámítása alkalmával összehasonlítja az előlegezett tőkével, vagyis a termelésbe fektetett egész tőkével. Az egész tőkéhez viszonyított értéktöbblet profit formájában jelenik meg. A profit a termelésbe fektetett egész tőkéhez viszonyított értéktöbblet, amelyet külső látszatra a tőke fiadzott. A termelőeszközök vásárlására fordított állandó tőke és a munkaerőre fordított változó tőke közti különbség itt elpalástolódik. Ennek következtében keletkezik az a megtévesztő látszat, mintha a profitot a tőke fiadzaná. Valójában a profit forrása az értéktöbblet, amelyet kizárólag a munkások munkája, kizárólag a munkaerő hoz létre, amelynek értéke a változó tőkében testesül meg. Marx a profitot az értéktöbblet átalakult formájának nevezi.

Ahogyan a munkabér formája azt a helytelen elképzelést szüli, hogy az egész munka meg van fizetve, s ezzel elleplezi a bérmunkás kizsákmányolását, ugyanúgy a profit formája is elpalástolja a kizsákmányolási viszonyt, mert azt a megtévesztő látszatot kelti, hogy a profitot maga a tőke fiaddza. A tőkés termelési viszonyok formái így elködösítik, elkendőzik igazi lényegüket." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

2

A beszélőszerszám a bérrabszolgatartó társadalomban

A kapitalizmusban a termelőeszközzel nem rendelkező proletár a létezése érdekében kénytelen munkabérért eladni a munkaerejét a tőkés vállalkozónak, csak így lehet dolgozó bérmunkás aki valójában bérrabszolga, mert a létezéséhez szükségén bérén kívül semmilyen erőforrással, semmilyen osztályérvényesítő hatalommal sem rendelkezik, a szerszám kezelőjeként annak tartozékaként pedig már csak beszélőszerszám.

A valódi rabszolga és a modern bérrabszolga között a különbség az, hogy a bérrabszolga ember, mint ember nem tulajdona a kapitalistának, mert csak a munkaerejére van szüksége. Viszont a rabszolgának a fenntartása úgy, mint ahogy a tulajdonában lévő állatoknak, a rabszolgatartó dolga volt, a bérrabszolga azonban a béréért saját magáról gondoskodik. De a lényeg az, hogy a rabszolga, a bérrabszolga a létfenntartásán kívül ingyen dolgozik az élősködőknek.

Így válik a kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolga a szerszámokkal azonos elbírálás alá. Így válik a dolgozó proletár bérrabszolga a vállalkozó tőkés saját haszna érdekében munkabérért megvásárolt beszélőszerszámmá, termelési tényezővé, alacsonyabb rendű emberré, modern rabszolgává.

Ezt az embertelenséget, ami tulajdonképpen a modern rabszolgatartás a kapitalizmus híve természetesnek, emberségesnek tartják! Mert az emberiség történetében mindig is voltak élősködők, bitangok, így ez volt és ez lesz az emberiség sorsa, vélik a bitangok. Lehet gondolkodó embernek nevezni azt aki ezt elfogadja? Nem, és nem, az így gondolkodó ember-állat az még legfeljebb csak a gondolkodó állat lehet!

Így az osztályharc a modern rabszolgák, a bérrabszolgák felszabadításért a kapitalizmus hívei ellen történik!

„A rabszolgatartó termelési módban a rabszolgatartó nemcsak a termelési eszközöknek, hanem a dolgozónak is birtokosa volt, s a dolgozót puszta szerszámnak tekintették. Varro római író a mezőgazdaságról szóló értekezésében a föld megműveléséhez használt eszközöket három csoportba sorolta: „beszélő eszközökre", „tagolatlan hangokat kibocsátó eszközökre", „... és néma eszközökre" ... A beszélő eszközökhöz tartoznak a rabszolgák, a tagolatlan hangokat kibocsátókhoz az ökrök, a némákhoz a szekerek. A rabszolgaság a kizsákmányolás legdurvább és legkegyetlenebb formája. … A rabszolgatartó és a feudális társadalomban az anyagi javak termelői — a rabszolgák és a jobbágy parasztok — jogilag nem voltak teljes értékűek, és személyileg függtek a termelési eszközök birtokosától. Ezekben a társadalmakban az osztálykülönbségek az államhatalom segítségével jogilag a lakosság rendi felosztásában rögződtek. A törvény mindegyik rend számára külön helyet állapított meg az államon belül, különböző jogokat és kötelezettségeket írt elő. Ezért a rabszolgatartó és a feudális társadalom osztályai külön rendek is voltak. A tőkés termelési mód egyszerűbbé tette a társadalom osztálytagozódását, s eltörölte a rendi előjogokat. A kapitalizmusban a közvetlen termelők — a munkások — jogilag szabaddá váltak. De nincsenek termelési eszközeik, s gazdaságilag a tőkésektől függnek. A kizsákmányolás tőkés rendszerét Marx és Engels a bérrabszolgaság rendszerének nevezte." - A marxista filozófia alapjai

A kapitalizmusban azonban az ember még csak az embernek a farkasa lehet!

A kapitalizmus embere ezért még csak a gondolkodó állat lehet, az ember még az embernek a farkasa, a farkas azonban nem ember, hanem ragadozó állat! A kapitalizmus embere még a létfeltételekért egymás ellen is harcol, így az erősebb ember-állat uralkodik, élősködik a gyengébbeken. A gondolkodó emberré azonban csak a kapitalizmus meghaladásával lehet eljutni, ami a szocializmusban, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciában válik lehetővé.

„**A termelési eszközök társadalmi tulajdona:** A szocialista társadalom gazdasági rendszere a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul. A termelési eszközök szocialista tulajdonát a legáltalánosabban az jellemzi, hogy a javak termelése nem a társadalom egyes tagjainak, csoportjainak, hanem az egész társadalomnak az érdekében folyik. ... A társadalom tagjai, mint a társadalmi tulajdon részesei, gazdaságilag nem állnak egymással alá- és fölérendeltségi viszonyban, egyrészt azért, mert a társadalmi tulajdonnal mindenki csak közvetve, a társadalom, illetve egy társadalmi csoport más tagjaival együtt rendelkezhet, másrészt azért, mert mindenki csak mint a társadalomban dolgozó tagja lehet a társadalmi tulajdon részese. Ebből először az következik, hogy az előállított termelési eszközök nem kerülhetnek magántulajdonba, másodszor pedig az, hogy a fogyasztási cikkek elosztását tekintve megszűnik a magántulajdon rendszeréből következő egyenlőtlenség. A társadalmi tulajdon, a munka kollektív jellege, a fogyasztási cikkek elosztási módja egyesíti a társadalom tagjait. A gazdasági érdekek objektíve azonosak, ezért a szocialista társadalom tagjainak gazdasági kapcsolatait alapvetően az együttműködés és a kölcsönös segítségnyújtás jellemzi." - A szocializmus politikai gazdaságtana

A szocializmusban az egyéni érdek megvalósulása alapvetően alá van rendelve a társadalmi érdeknek, így az individualizmus alá van rendelve a kollektív érdekeknek, nem mondhat ennek ellent. A szocialista társadalom az egyéni érdek érvényre jutását a kollektivizmus segítségével tudatosan szervezetten, tervszerűen valósítja meg. A kollektivizmus nem az egyén ellen, hanem a társadalom érdekének a társadalomra, így valójában a többi egyén számára káros hatásokat tartja kordában. Csak így kerülhető el a megosztott emberiség embertelensége, az élősködés, a felsőbbrendű erkölcs, a jobboldal alapvető „értékei"-nek a hatása.

Leegyszerűsítve, a szocializmusban az egyén nem élősködhet, nem uralkodhat az embertársai felett. Ez persze az individualista erkölccsel nem érthető meg, mert az élősködés, az uralkodás kisebb vagy nagyobb mértékben beletartozik ebbe. Ehhez viszont a felsőbbrendű erkölcs nélkülözhetetlen. Ez a jobboldal alapvető jellemzője, felsőbbrendű erkölccsel élősködni. Így azonban nem lehet emberré, gondolkodó humánus emberré válni.

A felsőbbrendű erkölcs nem az atyai gondoskodást, a segítést jelenti, hanem az uralkodás, az élősködés a jellemzője. Ez a jobboldal lényege, legfontosabb emberi hibája! Így a jobboldali erkölcsű ember-állat még csak a

gondolkodó állat! Bár lehetnek és vannak is humánus vonásai is a jobboldali erkölcsű embereknek, de ha uralkodik, élősködik embertársai felett, akkor az ember-állat még csak a gondolkodó állat!

Az emberiség történetére a felsőbbrendű élősködés embertelensége volt a jellemző, ami a szocializmussal megszűnik.

A munkaerő ára, értéke

A kapitalizmusban a bérrabszolga bére (értéke, ára) a beszélőszerszám létrehozási, üzemeltetési költsége, hasonlóan, mint egyéb termelési költségeké, mint a szerszámoké, a gépeké. A bérrabszolga érdeke alá van rendelve a tőkés gazda érdekének, élősködésének, ennek nem mondhat ellent. Ez jobboldali „érték". Azonban az osztályharccal mégiscsak megtörténik a lázadás a gazda érdeke ellen, amit a fasiszta-kapitalizmus a hatalmával igyekszik elfojtani.

„A munkaerő azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összessége, amelyekkel az ember rendelkezik, s amelyeket az anyagi javak termelése során felhasznál. A munkaerő minden társadalmi formában a termelés szükséges eleme. Csak a kapitalizmusban válik azonban a munkaerő áruvá.

A kapitalizmus árutermelés, fejlődésének legfelsőbb fokán, amikor a munkaerő is áruvá válik. A munkaerő áruvá válásával az árutermelés egyetemes jelleget ölt. A tőkés termelés a bérmunkán alapul, s a munkás felfogadása a kapitalista által nem más, mint a munkaerő-áru adás-vétele: a munkás eladja munkaerejét, a kapitalista megvásárolja.

A kapitalista attól fogva, hogy a munkást felfogadta, korlátlanul rendelkezik annak munkaerejével. A kapitalista ezt a munkaerőt a tőkés termelésben használja fel, s éppen ennek során megy végbe a tőke megnövekedése.

A munkaerő értéke és használati értéke. **Az értéktöbblettörvény — a kapitalizmus alaptörvénye**. Mint minden más árut, a munkaerőt is meghatározott áron adják el, amelynek alapja ennek az árunak az értéke. Miben, áll ez az érték?

A munkásnak munkaképessége fenntartása érdekében ki kell elégítenie élelmiszer-, ruházkodási, lábbeli- és lakásszükségletét. Az elengedhetetlen létszükségletek kielégítése nem egyéb, mint a munkás elhasznált életenergiájának — izom-, ideg- és szellemi energiájának, munkaképességének helyreállítása. Továbbá, a tőkének szüksége van a munkaerő szüntelen utánpótlására; a munkásnak ezért nemcsak saját magát, hanem családját is el kell tudnia tartani. Ez biztosítja a munkaerő újratermelését, vagyis állandó felújítását. Végül, a tőkének nemcsak tanulatlan munkásokra van szüksége, hanem szakmunkásokra is, akik bánni tudnak a bonyolult gépekkel, márpedig a szakképzettség megszerzése azzal jár, hogy az oktatásra bizonyos munkát fordítanak. Ezért a munkaerő termelésének és újratermelésének költségei a munkásosztály serdülő nemzedékeinek bizonyos minimális oktatási költségeit is magukban foglalják.

Mindebből az következik, hogy a munkaerő-áru értéke egyenlő a munkás és családja eltartásához szükséges létfenntartási eszközök értékével. „A munkaerő értékét, mint minden más áruét, ennek a sajátos cikknek a termeléséhez, tehát újratermeléséhez is szükséges munkaidő határozza meg". * Marx. A tőke. 1. köt. Szikra 1949. 184. old.*" - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A szocializmus is árutermelő társadalom, de a dolgozó már nem árú, de a munkaerő létrehozásához, működéséhez hasonlóan, mint a kapitalizmusban, munkával termelt értékekre, árukra van szükség. Mivel a szocializmusban nincs élősködés, és hogy ne is legyen, az osztályharc a proletárdiktatúrával az élősködők hívei ellen folyik.

Az élősködés, az élősködés lehetősége a kapitalizmus motorja!

A dolgozó proletárok munkájával termelt értéktöbbletnek a kizsákmányolással történő elsajátítása, eltulajdonítása képezi a tőkések profitját, ami nem a tőkések munkájának az eredménye, még akkor sem, ha ezért tevékenykednek, ha szervezik a kizsákmányoláshoz szükséges tényezőket.

A kapitalizmus modern rabszolgaság, bérrabszolgatartó társadalmi forma, ahol a kapitalisták a létfeltételekhez szükséges termelőeszközök birtokosai, amivel a dolgozó proletárok a létfeltételeikért és a kapitalisták profitjáért bérrabszolgaként dolgoznak. A dolgozó proletárok a munkával termelt létfeltételek igazságos munka szerinti elosztásáért, a valódi demokráciáért az osztályharccal küzdenek, ami hol csak ösztönös, de kommunisták vezetésével, már tudatossá válik. A kapitalizmus számára ezért veszélyes a kommunista világnézet.

A dolgozó proletárok alapvetően elfogadják, hogy bérrabszolgák, a fasiszta-kapitalizmusnak ez a társadalmi tudata, így valójában ezt az embertelenséget csak a kommunisták értik meg, akik a proletár dolgozók osztályöntudatos tagjai, élharcosai.

„rabszolgatartó, feudális és polgári jog közös vonása a magántulajdon uralmi és alárendeltségi viszonyaira épülő kizsákmányolás szentesítése és védelme. A rabszolgatartó és a feudális jog nyíltan törvényesítette a kisebbség fölötti hatalmát és az uralkodó osztályok kiváltságos helyzetét. A burzsoá jog képmutató, mert a tőkések reális jogait fejezi ki és emeli törvényerőre, míg a dolgozók számára csupán formális jogokat biztosít." - Marxista fogalomlexikon

„A magántulajdon három formájának — a rabszolgatartó, a feudális és a kapitalista formának — megfelelően, amelyek a társadalmi fejlődés meghatározott időszakaiban alakultak ki és uralkodtak, az uralmat és elnyomást kifejező termelési viszonyok is három típusba sorolhatók: rabszolgatartó, feudális és kapitalista termelési viszonyok. A rabszolgatartó termelési viszonyok azt jelentik, hogy az emberek egy meghatározott csoportjának (a rabszolgatartóknak) a magántulajdonában vannak az összes termelési eszközök, és a dolgozók (rabszolgák), akik működésbe hozzák a munkaeszközöket és végzik a termelést a tulajdonos érdekében. A feudális termelési viszonyok azon alapulnak, hogy a földesúr tulajdonában vannak a földek és más munkaeszközök, s részben tulajdonában vannak a dolgozók, a jobbágyok (akiknek saját munkaeszközeik is vannak, s van bizonyos földdarabjuk, jobbágytelkük is), akiket a földesúr robotra kényszeríthet, eladhat, de nem ölhet meg, mint a rabszolgatartó rabszolgáját. A kapitalista termelési viszonyok azt jelentik, hogy egyes személyek, a tőkések tulajdonában vannak a termelési eszközök, és a formálisan (jogilag) szabad munkások „szabadon" elszegődhetnek hozzájuk, s kénytelenek is eladni a munkaerejüket a termelési eszközök tulajdonosának (a tőkésnek), mivel meg vannak fosztva mindenféle termelési eszköztől, egyszersmind a létfenntartási eszközöktől is." - A marxizmus-leninizmus filozófiája

3

A kizsákmányolással szerzett profit jár az élősködőknek!?

Az áru a szerszámok, a gépek és a beszélőszerszám nélkül nem jön létre, így ezek a termelés nélkülözhetetlen tényezői. Azonban a termeléshez nem szükséges a tőkésnek, mint élősködőnek a léte, elég hozzá az a munka, amitől ez a vállalkozás működik, ami a munkamegosztás egyik tényezője, egyszerűen csak munka, bár nagyon fontos munka, nagy értéke van. Azonban a kapitalizmusnak éppenhogy az élősködés a hajtóereje. A tőkés vállalkozó az élősködésért (vagy ennek reményében) vállalkozik, még akkor is, ha ezt szemérmesen letagadja vagy nem is érti.

„**Termelés:** a munkaerő felhasználásának és – az emberi társadalom létéhez, fejlődéséhez szükséges – termelési eszközök, valamint szükségleti cikkek termelésének folyamata. A termelés folyamata céltudatos emberi tevékenység, amellyel az ember, hatást gyakorol a természetre és átalakítja azt annak érdekében, hogy szükségleteit kielégítse, ugyanakkor saját természetét is megváltoztatja. – A termelés az emberi élet örök, természetes feltétele. A termelési folyamat alapelemei: az emberek céltudatos és tervszerű tevékenysége – a munka, a munka tárgya és a munkaeszközök. A termelés folyamatában az emberek egymásra is hatnak, meghatározott módon egyesülve a közös tevékenység érdekében. Ezért a termelés mindig társadalmi jellegű. A termelésnek tehát két oldala van: a termelési erők és a termelési viszonyok. A termelés szorosan összefügg az elosztással, a cserével és a fogyasztással, egységes egészet alkot velük. Ugyanakkor azonban a termelés az elsődleges, ez határozza meg a fogyasztást. A termelés a fogyasztáshoz az elosztáson keresztül kapcsolódik, amelyet a termelési mód, ezen belül a tulajdonforma határoz meg; az elosztás pedig megállapítja a társadalom egyes tagjainak részesedési arányát a társadalmi termékből. A termelés mindenkor meghatározott, történelmileg kialakult társadalmi formában megy végbe. A termelés lehet ősközösségi, rabszolgatartó, feudális, kisárutermelés, kapitalista, szocialista termelés. A termelés általános jegyei (alapvető elemeinek egysége, összefüggése az elosztással, cserével és fogyasztással) más-más jelleget öltenek a termelés történelmi típusától, azaz a termelési módtól, a termelési viszonyok jellegétől függően.” - Marxista fogalomlexikon

A hatékony tőkeerős vállalkozónak azonban a jövedelme már nem arányos a vállalkozásban végzett tevékenységével, a vállalkozás hatékonyságának a növekedésével egyre inkább nem az, hanem az a tőkéje után járó profit (átlagprofit), amihez az értéktöbblet elsajátításával, kizsákmányolással jut hozzá. Bár lehet, hogy a tőkés vállalkozó ezt másként véli, de a kizsákmányolással szerzett profitjáról mégsem mond le azok javára, akik ezt létrehozták és így csak a tényleges munkája értéke legyen a jövedelme (a kapitalizmusban ezt nem teheti meg). Egyszerűen csak többnek (felsőbbrendűnek) tarja magát, ez neki jár az áldásos (az élősködését szervező) tevékenységéért.

A kis mihaszna felsőbbrendű erkölcsű bitang! Azonban kétségtelen tény, hogy vannak nagyon hasznos értékes munkát, tevékenységet végző kapitalista vállalkozók, bár a kizsákmányolás mindenképpen elítélendő, ha a célja vagy eredménye az élősködés a pazarlás, a kapitalizmusban azonban sajnos ez másként nem lehetséges.

„A kapitalizmus kialakulása a tőkés magántulajdon kialakulásával kapcsolatos. A tőkés magántulajdont az jellemzi, hogy a termelési eszközök a tőkés osztály tulajdonában vannak, a személyében szabad bérmunkás pedig minden termelési eszköztől meg van fosztva. Ezen alapszik a proletariátus kizsákmányolása, a munkásosztály és a tőkés osztály kibékíthetetlen osztályellentéte.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

A kapitalizmusban az ember-állat még csak a gondolkodó állat lehet!

Bár kétségtelen, hogy a tőkés vállalkozók között szép számmal okos, sőt zseniális koponyák is voltak és vannak is, a buta vállalkozó idővel elbukik a konkurenciaharcban. Ez a harc azonban még csak az ember-állatnak a gondolkodó állat harca, mert az ember az embernek még a farkasa. A kapitalista vállalkozás célja a vállalkozó minél nagyobb profitja, ami végül is az élősködésének az alapja. Az élősködő ember-állat azonban még csak a gondolkodó állat lehet, azonban akiken élősködik, akik ezt kénytelenek elfogadni, azok sem lehetnek különbek. Így a kapitalizmus emberisége még alapvetően csak a gondolkodó állat színvonalán élhet.

A szélsőségesen megosztott emberiség

A kapitalizmusban a működési módja miatt szükségszerűen szélsőségesen megoszlik az emberiség élősködőkre és az őket kiszolgálókra. Ami azonban messzemenően nem tükrözi az emberiségben valójában meglévő különbségeket, az emberiségben meglévő nagyságokat, értékeket. A szélsőségesen megosztott emberiség kialakulásában a történelmi hatások, a földrajzi adottságok, a termelőerők elért fejlettségének színvonala, a társadalmi modell a meghatározó. Amely azonban világméretekben alapvetően csak a termelőerők és a társadalmi modell fejlődésével, a szocializmusban szüntethető meg.

Genetikailag változatos, de alapvetően egységes emberiség létezik a földön, a megfelelő körülmények között a különbségek lényegében elhanyagolhatók, sokszínűek. A genetikai változatosság ellenére az emberi méltóság minden embert megillet, aki gondolkodó humánus emberként képes élni, ez a lényeg. De ez csak a fejlett termelőerők és a hozzá tartozó társadalmi modellben a szocializmusban realizálódik, realizálódhat teljességében.

Az emberiség embertelen megosztottságnak a megszüntetéséért eredményesen a kommunista élcsapat vezetésével tudatosan az osztályharccal a dolgozó proletárok harcolnak. Ezt akadályozza a fasiszta-kapitalizmus

szinte minden lehetőségével, mert a hívei a gondolkodó állat színvonalán akarnak létezni, nem akarnak, nem tudnak humánusan gondolkodó emberré válni.

„A történelem tapasztalatai arra tanítanak, hogy a munkásosztály harcedzett és kipróbált marxista párt vezetése nélkül nem arathat győzelmet a burzsoázián, nem hozhatja létre és még kevésbé tarthatja meg hatalmát. A munkásosztály marxista politikai párt nélkül annyi, mint törzs fej nélkül. A munkásosztály harca csak akkor lehet sikeres, ha harcát élcsapata vezeti, egyesíti és szervezi. Az élcsapat egységes harci szövetség, amely a legjobb, legöntudatosabb és legállhatatosabb harcosokat foglalja magába.” - A marxista filozófia alapjai

A kapitalizmusban azonban még nem szüntethető meg az emberiség szélsőséges embertelen megosztottsága, mert az ember még csak alapvetően a gondolkodó marakodó állat lehet. A szélsőségesen megosztott emberiség csak a termelőerők fejlődésével a szocializmusban szüntethető meg. Azonban nagyon kedvező a kapitalizmusból a szocializmusba átmeneti formának a népi demokrácia, ahol már tudatosan, tudományosan ez a cél.

Az emberiség a kapitalizmusban általában még nem tud következetesen gondolkodó emberként összefogni, következetesen nem tudja gondolkodó emberként segíteni az elmaradottakat, de kihasználja, mint gondolkodó állat az erőfölényét és gátlástalanul élősködik az erősebb a gyengébb felett.

Az osztályharc a gondolkodó emberré válásért, a valódi demokráciáért, az emberiség megosztottságának a megszüntetéséért folyik.

A kapitalizmus azonban a működési módja miatt szélsőségesen embertelenül megosztott emberiséget nem tudja megszüntetni, valójában nem is akarja, mert az ember-állat még csak a gondolkodó állat, az élősködő individualista erkölcsű kapitalista ragadozók hatalma.

A gondolkodó emberré válás lehetősége

A megfelelő körülményekben fejlődő egészséges emberek elérhető képessége, emberi értéke, nagy általánosságokban hasonló szinten megvalósulhat, sokszínűen. De a kapitalizmusban létrejött szélsőségesen megosztott emberiség ezt nem tükrözi és nem is tükrözheti. Mert kíméletlen harc van, győztesekre és vesztesekre bomlik a társadalom, így alakul ki a megosztott emberiség. A vesztesek gyengének minősülnek és a győztesek uralkodnak és élősködnek felettük. Ez így még nem lehet a gondolkodó emberek világa!

Így a kapitalizmusban az emberiség sokkal a lehetőségei alatti szinten civilizálódik, nem cél, és nem is lehet cél a valódi demokrácia, így gondolkodó emberré válás sem. Azonban az emberiség ennél sokkal jobb, mint ami a kapitalizmusban lehetségesen megvalósul, illetve megvalósítható.

Mert erre reálisan csak a szocializmusban van lehetőség, ahol a valódi demokráciában már gondolkodó emberré válik az ember, ez a cél. A szocializmus, de még inkább a kommunizmus a tudományra támaszkodva a humánus, emberséges, demokratikusan gondolkodó emberek világa!

A szocializmus az élősködés megszüntetése, a valódi demokrácia megteremtése, az emberré válás érdekében szükséges!

A kapitalizmusban az értékek és a profit létrehozásában is a meghatározó a proletár dolgozók munkája, akik a munkájukkal a profithoz szükséges értéktöbbletet is létrehozzák, ami végül is a tőkés élősködésének alapja. A szocializmusban az értékeket, az értéktöbbletet szintén a dolgozók hozzák létre, de nincs élősködő, minden megtermelt érték, haszon a dolgozóké. Ezért lehetséges, ezért válik lehetővé a munka szerinti elosztás.

A kapitalizmusban az osztályharc alapvetően a szocializmusért, az élősködés megszüntetéséért folyik, még akkor is, ha ezt leginkább csak a kommunisták értik meg, de mint a dolgozók élcsapata, ennek elérésére tudatosan vezetik az dolgozó osztályokat. Cél a kizsákmányolás megszüntetése.

A kapitalizmusban a vállalkozás az tőkebefektetés a vállalkozó hasznáért, az így szerzett jövedelem a befektetett tőke alapján, alapvetően a dolgozó proletárok kizsákmányolásának eredményeként realizálódik és nem a vállalkozó munkája, tevékenysége után. A kizsákmányolás valójában törvényes lopás, az értéktöbblet törvényes elsajátítása, ami az élősködés alapja! De a kapitalizmusban ez a hajtóerő, a kizsákmányolás az élősködésre, ami törvényes, e nélkül a kapitalizmus nem működőképes.

A kapitalizmus működési módja miatt a kapitalista vállalkozó kénytelen a kizsákmányolás fokozására, nem csak az élősködése miatt, hanem a konkurencia a hatékonyságra kényszeríti, úgy, mint a közönséges szerszámokat, gépeket, a beszélőszerszámokat is a legköltséghatékonyabban kell használnia.

A kizsákmányolás és élősködés nélküli termelési mód a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósul meg. A kapitalizmusban a dolgozó proletárok osztályharca lényegében a munka szerinti elosztásért történik, ami azonban csak a szocializmusban lehetséges, majd ezután a kommunizmusban lehetővé válik a szükségletek szerinti szerinti elosztás. A szocializmusban az osztályharc a társadalom kapitalizmus hívei és a külső fasiszta-kapitalizmus ellen a proletárdiktatúrával történik.

Természetesen ezt a kapitalizmus emberiségének túlnyomó többsége még nem értheti meg, mert a lét határozza meg a tudatot és a létfeltételekért az embereknek egymás ellen harcolnia kell, ennek megfelelően alakul a társadalmi tudat. Így a kapitalizmusban az ember-állat még csak a gondolkodó, marakodó állat lehet, a kollektivizmus, az összefogás helyett az ember ember elleni harc valósul meg. Így az ember-állat gondolkodása, mint egy állat agyara alapvetően a létfenntartásáért működik.

A kollektivizmus a kapitalizmusban nem jöhet létre, pedig ez az emberré válás egyetlen lehetősége, az emberiségnek a közös érdekeken alapuló humánus demokratikus együttműködése. De amíg az osztályharc elkerülhetetlen, mert antagonisztikus társadalmi osztályok vannak, addig nem lehet gondolkodó emberré válni.

4

Proletár, bérrabszolga, beszélőszerszám, rabszolgaszíj, rabszolgahajcsár

A kapitalizmusban a proletár az, aki nem rendelkezik a létszükségleteinek kielégítéséhez szükséges termelőeszközökkel, ezért munkabérért kénytelen a munkaerejét, munkaképességét, „mint termelőeszközt” bérmunkásként, bérrabszolgaként eladni a tőkés vállalkozónak.

A modern korban a proletár már szabadon, csak a létérdekében kénytelen a munkaerejét munkabérért eladni a vállalkozó tőkésnek, csak a létérdeke kényszere miatt lesz a bérrabszolgája a tőkésnek, így lesz a proletár dolgozó bére a rabszolgaszíj, mert enélkül elpusztulna.

Akik a bérrabszolga társadalomban proletár dolgozóként a kizsákmányolás elősegítése érdekében tevékenykednek azok a rabszolgahajcsárok. Jellemzően ilyenek a kapitalista kizsákmányolás érdekében tevékenykedő hivatalnokok, a rendőrök, a bíróságok, a médiák, az oktatás proletár dolgozói, a felépítmény dolgozó proletár tényezői. Rabszolgahajcsárként valamilyen mértékben még a törvényhozásban dolgozó proletárok is érintettek, mert mint szakemberek megszerkesztik az adott szabályoknak megfelelően a törvényeket.

Ezek a proletárok, a kapitalizmus érdekében, bár különböző módon, de a munkájukkal, tevékenységükkel uralkodnak a proletárok gondolatain és szükség szerint félelmet is keltenek, ha a dolgozó proletár gondolkodó emberré akar válni, emberi jogokat, emberi méltóságot követel. Így lesznek ezek a proletár rabszolgahajcsárok a bérrabszolgatartó kapitalista állam támaszai, védelmezői (katonái) minden jóhiszeműségük ellenére is. Amúgy általában jó, becsületes emberek, de a létük ehhez köti őket, ehhez formálódik a tudatuk is.

A kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom, ahol a rabszolgahajcsár rendőr, katona, az igazságszolgáltatás, a médiumok, az oktatás proletár dolgozója valójában tömegében bérrabszolga, a bére neki is a rabszolgaszíja. Természetesen, mint a jogállamiság, a rend, az oktatás, a művészet, a médiumok proletár dolgozói az egész társadalom valódi érdekében is tevékenykednek, de ebben a funkcióban nem, mint rabszolgahajcsárok dolgoznak.

Ha az „ember-termelési tényező”, a bérrabszolga proletár dolgozó, aki a termelési eszközök, a szerszámok, a gépek kezelője, akkor egy egységben dolgozik ezekkel, egymást kiegészítik, egymás tartozékai a termelésben. Így lesz a bérrabszolga a beszélőszerszám, a rabszolgatartó társadalomból vett hasonlattal a szerszámok közül a beszélni tudó szerszám.

Ha a proletár dolgozóra nem jellemző a szerszám vagy a gép kezelése, akkor „csak” bérrabszolga, a modern kor rabszolgája csupán. Ilyen a dolgozó tanár, az óvónő, a hivatalnok, a rendőr, a médiumok proletár dolgozói. Ők csak bérrabszolgák, akik a létfeltételükért kénytelenek munkaképességüket bér ellenében eladni, jellemzően a kapitalizmus támaszaként a kapitalista állam felépítményében tevékenykednek viszonylag kedvező élethelyzetben vagy egyszerűen csak ez a kényszerű sorsuk.

A proletár dolgozó bérrabszolga munkabére nagyon erős rabszolgaszíj, mert a dolgozó léte függ tőle, a bérét a fegyelmezésre használva olyan, mint a korbács. A viszonylag jól megfizetett, jó pozícióban lévő proletár dolgozó bérrabszolga rabszolgahajcsárok, akik a médiumokkal, az oktatással, joguralommal, a társadalmi felépítmény segítségével a kizsákmányoló osztály önkényuralmának támaszai, megvalósítói, tulajdonképpen osztályárulók, még akkor is, ha ez nem is tudatosul bennük, vagy egyszerűen ennek megértéséhez csak tudatlanok és a pozíciójuk, a megélhetésük kényszere viszi erre az útra. De persze valahol ez érthető is, hiszen a lét határozza meg a tudatot.

„A **proletariátus** (a latin proles, am. „utód” szóból) a kapitalizmus egyik alapvető társadalmi osztálya. Tagjai a proletárok, vagy rövid, gyakran dehonesztáló megnevezéssel „prolik”. Eredeti meghatározás szerint a proletárok azok az emberek, akik nem rendelkeznek termelési eszközzel, így munkaerejük eladásából, bérmunkából élnek. A bérmunkásként végzett fizikai, azaz kétkezi munka ezen osztály egyik elsőrendű megkülönböztető jegye.”

„A **rabszolgaság** az egyetemes emberi jogokat figyelmen kívül hagyó, vagy azokat tagadó külső kényszer hatására létrejövő emberi létállapot, melyben az egyént szabad akarata ellenére, emberi léptékben nem jelentéktelen ideig mások szolgálatára, munka végzésére

kényszerítik ... Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata számos cikkét közvetetten, így az 1., 3., 6., és 7., cikkeit, és nevesítetten a 4. cikkét sérti a rabszolgaság; ez egyetemes bűn, ennek megfelelően a világ minden országában annak minden formája tiltandó. ... A rabszolgatartó társadalmak jogintézményekkel is támogatták emberek vagyontárgyként való kezelését, adás-vételét."

5

Az élősködés természetes, erkölcsös a kapitalizmusban!

A kapitalizmus termelési modelljében az élősködés érdekében a kizsákmányolás természetes dolog. Az árutermeléshez, a vállalkozáshoz és a profithoz szükséges a munkaerő, ez a kapitalizmusban a bérrabszolga, aki azonban a proletár dolgozó ember, de a vállalkozásban nem, mint „ember" vesz részt, hanem csak termelési költségként szerepel, aminek az árát, mint minden termelési költséget a legalacsonyabb szinten kell tartani. Csökkenti még a bérrabszolga bérét az is, hogy a tőkés vállalkozó élősködésére is dolgoznia kell, főleg ezért van rá szükség a kapitalizmusban.

Tehát a tőkés vállalkozó élősködését a bérrabszolga teszi lehetővé. De mivel csak termelési költség, így a piaci konkurencia alapján lesz munkabérért dolgozó bérrabszolga, aki, ha a gép, a szerszám kezelője, akkor a beszélőszerszám, a szerszám intelligens része. Bár az intelligens gépek, szerszámok elterjedésével a beszélőszerszám lassan alulmarad a tudásában, a képességeiben, így a termelésben egyre inkább az intelligens gép lesz a meghatározó tényező, de ez lesz a kapitalizmus vége is.

A bővített újratermelés a kapitalizmusban és a szocializmusban is az értéktöbbletből történik, ami a dolgozók munkájának az eredménye. A kapitalizmusban az értéktöbbletből lesz a profit, ami a tőkés élősködéséhez szükséges, a szocializmusban pedig a haszon, amit a dolgozók és a társadalom érdekében különböző módon használnak fel.

A szocializmusban a dolgozó munkaerő már nem bérrabszolga, nem beszélőszerszám, bár a bére szintén termelési költség, azonban a haszonból is a munkája alapján részesedik, nincs élősködő.

„Termelőerők: a termelési eszközök és az ember, a maga munkatapasztalatával és jártasságával. A termelőerők kifejezik az embereknek a tárgyakhoz és a természet erőihez való viszonyát, amelyeket az anyagi javak termeléséhez felhasználnak. A társadalom fő termelőerői a termelők, a dolgozók, akik szüntelenül tökéletesítik a munkaeszközöket, mind szélesebb körben használják fel a természeti javakat, gazdagítják termelési tapasztalatukat, növelik a munka termelékenységét. A termelőerők állapota mutatja azt a fokot, amennyire a társadalom le tudta igázni a természetet. A termelőerők szüntelenül fejlődnek; mindenekelőtt a munkaeszközök tökéletesednek, ami maga után vonja a termelési viszonyok, a termelési mód szükségszerű fejlődését.

Termelési viszonyok alapja a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok. Olyan társadalomban, ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre. Aki nagyszámú termelési és munkaeszköz birtokában van, gazdaságilag uralkodik azok felett, akik nem rendelkeznek munkaeszközökkel. Ily módon a társadalmi, illetve a magántulajdon alapján, a termelési viszonyok két formája alakult ki a történelemben: az együttműködési és kölcsönös segítési viszonyok, illetve az uralmi és alávetettségi viszonyok.

Termelési mód: a társadalom léte és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. A termelési mód (ősközösségi, rabszolgatartó, feudalizmus, kapitalizmus, népi demokrácia, szocializmus, kommunizmus) a társadalmi rend meghatározó alapját alkotja. Amilyen a termelési mód, olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei. A termelési mód változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmusban még a szükségletekért való kíméletlen verseny, a harc a domináló!

Az emberi társadalom a termelőerők (termelőeszközök, technika, tudomány, művészet, az általános műveltség, a civilizáció, stb.) fejlődésével válik, válhat egyre emberségesebbé, demokratikusabbá, mert bővülnek a létfeltételhez szükséges lehetőségek mennyisége és minősége - mert a lét határozza meg a tudatot. Amíg a létszükségletekért harcolni kell addig a demokrácia csak alacsony színvonalú lehet és domináló az ember-állanak a gondolkodó állat színvonala, a harc a létfeltételekért. Mert harc nem a demokráciának, inkább a háborúnak, az ember ember elleni küzdelemnek kedvez.

Vagyis amíg az emberiség létszükségletéhez a termelőerők fejletlenek, még nem elegendő a termelés mennyisége, az a versenyre, az a harcra vezet ezek megszerzéséért. A szükségletekért folyó harcban az emberiség még szélsőségesen megosztott, mert mint az állatvilágban, a létért az ember-ember elleni harc a domináló, azonban az ember-állat így alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet, ami gátolja az emberséges emberi kapcsolatokat.

A megosztott emberiség a termelőeszközök magántulajdona miatt társadalmi osztályokra szakad szét, az egyik osztály, a kapitalisták élősködnek a másik, a proletár dolgozók felett. Az élősködés elleni harc azonban osztályharcot generál, mert azok akiken élősködnek többet akarnak az általuk termelt értékekből az élősködők kárára.

A termelőeszközök fejlettsége, a termelési mód, a társadalmi modell

A társadalomban az emberek munkamegosztással termelik a létükhöz szükséges javakat. Az így megtermelt javak elosztása, amíg a termelőerők fejletlensége miatt a termelés mennyisége kevés, a kapitalizmusban a termelőeszközök magánbirtokosainak a monopóliumával, a hatalmával a saját érdekében történik.

A kizsákmányoló osztálytársadalmakban a termelőeszközök birtokosának élősködése érdekében történik a termelés a kizsákmányolt dolgozók munkájával, ezért a megtermelt javak elosztásában a kizsákmányoló érdekei a döntők. A kapitalista társadalmi modellben a kapitalista állam, a kapitalista törvényhozás ehhez alkalmazkodik, mert a hatalmat totálisan a kizsákmányolók birtokolják osztály-önkényuralom formájában a dolgozók felett.

„**Állam:** az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve, amelynek feladata az uralkodó osztály érdekeinek védelme, a fennálló termelési és társadalmi viszonyok fenntartása, a vele szemben álló társadalmi-politikai erők elnyomása, a társadalom ügyeinek az uralkodó osztály érdekeinek megfelelő intézése és irányítása, az uralkodó osztály érdekeinek védelme külső erőkkel szemben. Jellegét és céljait végső fokon a gazdasági rendszer határozza meg. Az állam az uralkodó osztály hatalmát különböző erőszakszervezetek és intézmények (hadsereg, rendőrség, büntetőszervek, hivatali apparátus) rendszerével biztosítja. Az állam történelmi kategória: a kibékíthetetlen osztályellentétek terméke és megnyilvánulása.” - Marxista fogalomlexikon

„A kizsákmányolok uralmának alapja gazdasági hatalmuk. A hűbérurak birtokában volt a feudalizmus korának legfontosabb termelési eszköze: a föld, a tőkések kezében vannak a gyárak, üzemek, bányák, vasutak és bankok, s ez teszi lehetővé, hogy függésbe taszítsák a dolgozó tömegeket. Ámde a kizsákmányolok gazdasági hatalma egymagában még nem elegendő ahhoz, hogy fenntartsák a többség uralmát a kisebbségen. Az elnyomottak ellenállásának megfékezése, alárendeltségük megtartása céljából szervezett erőre is szükség van. Ez az erő az **állam**.

Minden olyan társadalomban, ahol antagonisztikus osztályok vannak, az **állam** a politikai hatalom osztályszervezete, amely védelmezi és rögzíti egyik vagy másik osztály uralmának gazdasági alapjait. Az államnak rendelkezésére állnak a hatalom eszközei — a hadsereg, a rendőrség, a csendőrség, a bírói szervek, a börtönök stb. —, hogy biztosítsa a gazdaságilag uralkodó osztály politikai uralmát, és elnyomja más osztályok ellenállását.” - A marxista filozófia alapjai

Az osztályharc a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak közötti kibékíthetetlen osztályellentét miatt folyik, ami a termelőerők fejlődésével a termelési modell és a társadalmi forma változását igényli, de ehhez előbb a termelési eszközöknek a megfelelő szintre kell fejlődnie. Mert csak így válik lehetővé a létfeltételek miatti ember-ember közötti harc csökkenése, megszűnése, értelmetlensége, az emberré válás, a gondolkodó emberré válás lehetősége.

A termelőerők fejlődésével válik lehetővé és szükségszerűvé a termelési eszközök tulajdonának és a termelő dolgozók érdekének az egyesítése kollektív formában, de ez egy hosszú folyamat. Így a kapitalizmus termelési módját a népi demokrácia, a szocializmus majd a kommunizmus követi a termelőerők fejlődésének eredményeként.

Ennek megfelelően alakul az állam funkciója. Míg a kapitalizmusban az állam a dolgozók osztályharcát, a szocializmusban azonban már az élősködésre törekvők elnyomását szolgálja. A kommunizmus osztály nélküli társadalom ezért az állam (osztály)elnyomó funkciója megszűnik, átalakul demokratikus formában önkormányzattá, funkciója a társadalom közigazgatása, irányítása, vezetése, szervezése.

A megtermelt értékek elosztásának formája követi a termelési mód változását. Ez a kizsákmányoló kapitalista társadalomban a kizsákmányolóknak a befektetett tőke alapján való jövedelem és a kizsákmányoltaknak a munkaerő áru után járó bére. A szocializmusban azonban termelt javak elosztása már az elvégzett munka szerinti történik. Az osztályharc a kapitalizmusban, ha proletárok öntudatosak, akkor az igazságos munka szerinti elosztásért folyik, de ez egyben az élősködés elleni harc is.

„**Elosztás:** 1. az egyéneknek, társadalmi csoportoknak, osztályoknak a megtermelt javakban való részesedési aránya, a részesedés konkrét társadalmi formája. Az elosztás elsősorban a termelési eszközök tulajdonformájától függ. A termelési eszközök magántulajdonán alapuló társadalmakban a kizsákmányoló osztályok a társadalom összjövedelméből magas arányban részesednek. A kapitalizmusban az elosztás alapvető formája a tőkések által elsajátított – profit és a munkásoknak fizetett – munkabér. A szocializmusban a javak elosztása alapvetően a végzett munka arányában történik. Főformája a bér és a fizetés, illetve a szövetkezeti tagok részesedése. 2. az áruk, termékek különböző piacok szerinti szétosztása, illetve ezek között áramlása.” - Marxista fogalomlexikon

A termelőerők fejlődésével a népi demokráciában tudatosan szervezett formában már törekvés van a tőkések profitja kárára a munka szerinti elosztás megvalósulása felé. Ezt követi a szocializmusban a munka szerinti jövedelmezőség, majd a kommunizmusban a szükségletek szerinti elosztás, mert a lehetőségek erre kialakulnak.

„**Termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termékek termelése, a csere és az anyagi javak elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, hiszen az emberek nem tudnak termelni anélkül, hogy valamilyen módon ne egyesülnének a közös tevékenység és a termékek kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapja: a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok. Olyan társadalomban, ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre. Aki nagyszámú termelési és munkaeszköz birtokában van, gazdaságilag uralkodik azok felett, akik nem rendelkeznek munkaeszközökkel. Ily módon a társadalmi, illetve a magántulajdon alapján, a termelési viszonyok két formája alakult ki a történelemben: az együttműködési és kölcsönös segítési viszonyok, illetve az uralmi és alávetettségi viszonyok. A társadalmi tulajdon a történelem során különbözőformákat öltött: a nemzetségi, a törzsi, az össznépi vagy állami tulajdon, a szövetkezeti vagy kolhoztulajdon stb. A magántulajdonnak a történelem folyamán három főformája alakult ki: rabszolgatartó, feudális és kapitalista tulajdon, amelyeknek megfelel a kizsákmányolás három típusa. Létezett és ma is létezik még a termelők egyéni munkáján alapuló magántulajdon, ez a forma azonban mindig az adott társadalomban uralkodó termelési viszonyoknak van

alárendelve, és azok meghatározó befolyása alatt fokozatosan hanyatlik. A termelési viszonyok két alapvető formáján kívül valamely társadalmi-gazdasági alakulat felbomlása, illetve az új társadalmi-gazdasági alakulat kialakulása időszakában átmeneti társadalmi viszonyok jönnek létre. E viszonyok sajátossága abban rejlik, hogy ugyanazon társadalmi alakulat keretein belül különbözőtípusú, sőt különböző szerkezetű viszonyokat jellemeznek. Például az ősközösségi rend hanyatlásának szakaszában a patriarchális család keretein belül összefonódtak a nemzetiségi viszonyok maradványai és a rabszolgatartó viszonyok csírái. A rabszolgatartó viszonyok bomlásának szakaszában több országban kialakult a kolonátus, amely a rabszolgatartó és a feudális viszonyok elemeit egyesítette magában; a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában egyes gazdasági formák egyesítik a kollektív és a magántulajdonon alapuló viszonyokat (államkapitalizmus, állami és magán vegyesvállalatok, a mezőgazdasági termelőszövetkezetek félszocialista formái stb.)" - Marxista fogalomlexikon

6

Minden szentnek maga felé hajlik a keze!

A kapitalizmusban az állatvilágból vett hasonlattal az erősebb ember-állat, a tőkések birtokolják a létfeltételekhez szükséges eszközöket, a termelőeszközöket. Így az „erősebb", a gazdasági-politikai hatalommal rendelkező tőkések érdeke szabja meg a létfeltételeket, ezért a tőkés a saját magánérdekében használja fel a saját tulajdonában lévő termelőeszközöket - mert minden szentnek maga felé hajlik a keze.

Ez a kapitalizmusban természetes, mert a társadalmi lét határozza meg a társadalmi tudatot, így a dolgozó proletárok szinte morgolódás nélkül kiszolgálják a rajtuk élősködő tőkéseket. Mert ez a kapitalizmus társadalmi tudata!

„**Társadalmi tudatformák:** az objektív világ és a társadalmi lét tudati tükröződésnek különböző formái, amelyek a társadalmi lét alapján keletkeznek a gyakorlati tevékenység folyamatában. A társadalmi tudat a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg. A társadalmi tudat formát az objektív világ – a természet és a társadalom – gazdagsága és sokfélesége határozza meg." - Marxista fogalomlexikon

„Ha a materializmus általában a létből magyarázza a tudatot, nem pedig megfordítva, akkor az emberiség társadalmi életére alkalmazott materializmus megkövetelte, hogy a társadalmi tudatot a társadalmi létből magyarázzuk." * Lenin Művei. 21. köt. Szikra 1951. 43. old.* ... A történelmi materializmus, az általános materialista világnézettel összhangban, abból indul ki, hogy a társadalmi lét az elsődleges, a társadalmi tudat pedig másodlagos. Nem a társadalmi tudat határozza meg a társadalmi élet rendjét és fejlődésének irányát, hanem fordítva, a társadalom gazdasági rendje határozza meg a társadalmi tudatot, a társadalmi eszméket. Vagyis: nem az eszmék határozzák meg az életet, hanem az élet, a társadalmi lét határozza meg az eszméket." - A marxista filozófia alapjai

Ez azonban a polgári demokráciában, a kapitalista termelési módban, az individualista erkölcs, az egyéni érdekből történő vállalkozás szabadságával hatalmas erőket szabadított fel, megteremtette a fejlett világgazdaságot. A kapitalizmus barbársága, működési módja nélkül nem fejlődhet ki a szocializmushoz szükséges termelőerő. Ezt az emberiség a saját erejéből másként nem valósíthatja meg.

A kapitalizmusra jellemző az élősködők mértéktelen pazarlása az emberiség kárára!

A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével, ennek alapján a kizsákmányolás fokozásával, az ehhez szükséges individualista erkölcsével, a magánérdekeltség miatt a gazdaság társadalmi, világméretű szervezetlenségével, konkurenciaharcával, anarchiájával az emberiséget időnként elkerülhetetlenül válságokba, katasztrófába sodródik. Ez a kapitalista modell sajátossága!

Az élősködők azonban kérkednek a kizsákmányolással eltulajdonított gazdagságukkal. Bár nem mondják ki, hogy felsőbbrendűek, de úgy élnek uralkodnak az emberiség felett. A kizsákmányolás már olyan mértékűvé vált, hogy a rabolt gazdagságot semmilyen módon nem lehet az élősködésre elkölteni vagy elpazarolni, ezért csak elpusztítani lehet. Így a válságok hasznosakká válnak az élősködők javára, de az emberiség kárára. Megtisztítják a feleslegtől, feleslegesen termelt értékektől a világot, amit a kapitalista modell hibája hozott létre. De ez a dolgozó proletár többség, így az emberiség kárára történik.

Így a kapitalizmus minden erőlködése ellenére egyre nehezen tud uralkodni társadalmi és világméretekben a termelőerők felett, mert túl alacsony a társadalmi tudatossága. Mert a kapitalizmus modellben az ember még csak a gondolkodó állat lehet! Ez viszont kedvez a fasizmus, a „kapitalista szocializmus" kialakulásának.

Valójában a kapitalizmusban is a termelés a szükségletek kielégítésére történik, de közbe van iktatva egy felesleges élősködő kapitalista tényező és a konkurencia „véletlene" szabályoz csekély társadalmi tudatossággal nagyon rossz hatásfokkal, amitől anarchikussá válik a népgazdaság, a világgazdaság, mert nincs és nem is lehetséges társadalmi-, világméretű szervezés, tervezés. Bár a tekintélyuralommal a „kapitalista szocializmus" ezen segíthet valamelyest, de megtartva a bérrabszolgaságot, az élősködést, a kapitalista osztály-önkényuralmat, az embertelenséget, ami azonban ráadásul totálissá, nyílttá válik.

A válságok miatt időnként a proletár dolgozók, a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok léte veszélybe kerül, mert túl sok a termék a bérekhez és az élősködéshez képest is, túl nagy az értéktöbblet, amit a kizsákmányolók nem tudnak bővítésre, élősködésre és pazarlásra sem felhasználni. A termelést csökkenteni kell, ezért a beszélőszerszámok jelentős részét már nem tudják használni, így sok proletár dolgozó bérrabszolga bér és munka

nélkül nyomorog, már nem bérrabszolga, valóban szabad lesz, de tengődik, pedig az a baj, hogy túl sok termék van, túl sokat termeltek a beszélőszerszámok, de nekik nem jut elegendő belőle.

Az osztályharc az élősködés, a pazarlás, a válságok megszüntetéséért, az emberré válásért történik!

Emellett a kizsákmányolással felhalmozott jövedelem hatalmas méreteket ölt, ami az élősködők értelmetlen pazarlására vezet. A kizsákmányolással szerzett jövedelem elsősorban az élősködést, a pazarlást és nem az emberiség javát szolgálja!

Mert a kizsákmányoló a kizsákmányolással szerzett jövedelmét alapvetően arra használja, társadalmi, azaz a valódi demokratikus ellenőrzés nélkül, amire akarja. A kapitalista a kizsákmányolással szerzett profit felhasználásáról minden valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokratikus kontroll nélkül dönt, csak a rabló individualista természete vezérli, mert még csak egy gondolkodó, ragadozó állat. A kapitalista állam kontrollja a kapitalisták, a kapitalizmus és nem a dolgozó proletárok érdekében történik. Erre csak az osztályharc lehet a megfelelő válasz a valódi demokrácia megteremtéséért.

A beszélőszerszám költsége a működéséhez szükséges legkisebb tőkebefektetés!

A konkurencia, a kizsákmányolás, az élősködés, a minél nagyobb profit érdekében a tőkés a termelés minden költségét a legalacsonyabb szinten tarja, így a termelő és egyben fogyasztó proletár dolgozó bérrabszolgákét is. A költséghatékonyság alapvetően kedvez a fejlődésnek, de akkor a legkedvezőbb, ha az emberiség érdekében a megfelelő társadalmi tudatossággal párosul, ami a szocializmusra jellemző.

A kapitalista állam a tőkések saját minél nagyobb profitja érdekében a bérrabszolgák munkaképességéről is igyekszik gondoskodni. Azonban a kapitalizmusnak nem a következetesen objektív tudományos a világnézete, ezen az alapon nincs társadalmi-, világméretű szükségletekre tervgazdálkodása. Ennek megfelelő a társadalmi tudatossága. Így jelentős a konkurenciaharc véletlenének hatása és a kapitalizmus költséghatékonyságra törekvése a proletár dolgozók képessége kárára is. Ehhez járul még hozzá a valódi demokrácia hiánya. Így ezek együtt hatásaként nagymértékben az anarchia, a véletlen hatására alakul a bérrabszolga munkaerő képessége, minősége. Ez időnként súlyos aránytalanságokra, válságokra vezet.

Azonban a szocializmusban az állam már tudatosan, a gondolkodó humánus emberré válásnak megfelelően, a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozottan szervezi, tervezi a munkaerő minőségét összhangban a társadalom szükségleteivel.

A bérrabszolgák a kapitalizmus hibáinak szenvedő alanyai!

A kapitalizmus a társadalmi feszültségek, a válságok elkerülése miatt és a minél nagyobb profit érdekében törekszik a termelés és a fogyasztás harmóniájára. Mégis, ennek ellenére, az individualizmus hatására a népgazdaság, a világgazdaság elkerülhetetlenül időnként válságokba jut. Mert a kapitalista magángazdaságok egymással ellenérdekeltségben, kíméletlen versenyben, alapvetően a piaci konkurenciával és a monopóliumok önző hatalmával szabályozottan működnek, nem a társadalom szükségleteinek, nem proletár dolgozók érdekének megfelelően tervezetten, szervezetten.

Ezért az egymással harcban álló magánérdekeltségű gazdaságok, monopóliumok nem működhetnek kellően összehangoltan tervszerűen a népgazdaság, a világgazdaság, az emberiség érdekében, mert kíméletlen verseny, önző magánérdekeltség van. Így a válságok, a katasztrófák, a háborúk, a világháborúk elkerülhetetlenek a kapitalizmusban. Ezeknek azonban alapvetően a többségben lévő bérrabszolgák, tehát az emberiség a szenvedő alanya.

Bár a klasszikus (hitleri típusú) fasizmus tekintélyuralmában a koncentrált tőkés hatalommal, a „kapitalista szocializmussal” lehetséges a társadalmi méretű tervszerűség, de a lényeg marad, bérrabszolgaság, kizsákmányolás, kapitalista osztály-önkényuralom, a végtelenségig fokozott embertelenség, megalázó úr-szolga viszony.

Ezek a válságok alapvetően a dolgozó proletár bérrabszolgák, így valójában az egész emberiség létét érintik, akik ebben a folyamatban csak a profit létrehozása érdekében a termelők és a munkaerő árában a fogyasztók is, azonban az osztályérdekeik nem jelentkeznek demokratikusan a hatalomban, így a kapitalizmus gazdasági anarchiájának szenvedői, mert alapvetően csak termelési tényezők. De valójában mégis emberek, ami az osztályharcukban nyilvánul meg. Ennek letörésére szolgál a tőkés osztály-önkényuralom a fasizmus különböző, a körülményekhez alkalmazkodó formáiban.

A kapitalizmusban a tőkések alapvető gazdasági célja a minél nagyobb profit, ezen az alapon az élősködés a pazarlás, ami a proletárok az emberiség kárára történik!

A kapitalista népgazdaság, a kapitalista világgazdaság az egymástól elkülönült, konkurenciában harcoló magángazdaságok individualista magán érdekeltségen alapuló működése. A kapitalista termelés célja nem a társadalmi méretű tervgazdálkodással a szükségletek kielégítése, hanem a tőkések minél nagyobb egyéni profitja, alapvetően a dolgozó proletárok, de a konkurenciában a kapitalisták és akár a társadalom kárára is, aminek jelentős részét az élősködésére és a pazarlásra használják fel.

Ez a parazita kapitalista modell azonban a többségeben lévő dolgozó proletárok osztályérdekeit és így az emberiség érdekét sérti ezért ennek felszámolása az osztályharcra vezet, mert az emberiség érdeke a parazita tendenciák megszüntetése.

„A világ legvagyonosabb rétegének, az emberiség mindössze egy százalékát kitevő globális elitnek a jövedelme az elmúlt két évben mintegy kétszerese volt annak, mint amennyit az összes többi ember keresett – állítja az Oxfam jótékonysági szervezet hétfőn kiadott jelentésében. - 2023.01.16”

„**tervgazdaság:** a szocialista gazdasági rendszer egyik alapvető jellemvonása. A termelési eszközök társadalmi tulajdona alapján a népgazdaság állami terv szerint fejlődik. A terv megszabja a gazdasági fejlődés átfogó céljait és az e céloknak alárendelt gazdasági szabályzókat. A tervgazdálkodás célja, hogy biztosítsa a népgazdaság tervszerű arányos fejlődését. Eközben arra törekszik, hogy optimális egyensúly mellett segítse a leghatékonyabb gazdasági növekedést, összehangolja a népgazdasági, a vállalati és az egyéni érdekeket, biztosítsa a gazdaságpolitikai célok megvalósítását, s mindezzel az ország gazdasága, a népjólét növekedését.” - Politikai kisszótár

7

Valójában milyen a modern kapitalizmus?

A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével szocializmussá érik, de a kapitalizmusban csak a „kapitalista szocializmus” valósulhat meg. Így a kapitalizmus már fasiszta-kapitalizmusként fejlődik tovább. A polgári demokrácia a „mosolygó”, a tekintélyuralmi pedig a „klasszikus hitleri” fasiszta-kapitalizmus forma.

A polgári demokrácia mosolygó fasizmusa a szociális demagógiával szélhámosan hazudozva, a kapitalista érdekeltségű médiumok monopóliumával persze azt hirdetik, hogy a kapitalisták, a kapitalizmus az emberiség érdekét szolgálják! Hirdetik a verseny, a demokrácia, a kapitalista erkölcs tisztaságát, hatékonyságát, a kapitalizmus hasznos vállalkozó szellemét, a mindenki számára a szabad vállalkozás lehetőségét, a szabad demokratikus választásokat, az egyenjogúságot, a jogállamiságot.

„A kapitalizmus viszonyai között a burzsoázia és a proletariátus saját politikai pártjai révén harcol a politikai hatalomért. A pártrendszer a burzsoá államhatalom mechanizmusának szerves alkotórészévé válik. E rendszer jellege pedig végső fokon az osztályerőviszonyoktól függ, amelyek meghatározzák a burzsoázia diktatúrájának formáit és módszereit. A polgári demokrácia feltételei között, amennyiben az kitart alkotmányos alapjai (parlamenti rendszer) mellett, törvényszerű a különböző politikai pártok létezése. A többpártrendszer részben több társadalmi osztály létezését, részben pedig egy-egy osztályon belül is különböző frakciók és csoportosulások meglétét tükrözi.” - Filozófiai kislexikon

A tekintélyuralommal működő „kapitalista szocializmus”, amely szintén fasiszta-kapitalizmus, nyílt kapitalista osztály-önkényuralommal azonban már elveti vagy csak formalitásként használja a demokráciát és akár az osztályok felettiségét is hirdetheti.

Így a kapitalizmus mindegyik modern formája már fasiszta-kapitalizmus, amely a termelőerők fejlődésével a szocializmus felé halad, de csak „kapitalista szocializmus” lehet, mert bérrabszolgatartó társadalmi forma.

A termelőerők fejlődésével és a termelés világméretű munkamegosztásával az emberi társadalom szocializmussá érik, ami igényli a kollektív demokratikus alapokon szervezett társadalmi modellt. Csak így kerülhető el a kizsákmányolás és az élősködés felszámolása, így az emberi jogok érvényre jutása. A kommunisták vezette osztályharcnak ez a célja, a valódi demokrácia, a munka szerinti elosztás, a tervgazdálkodás a szükségletekre, a következetes objektív tudományos világnézet szerinti társadalmi tudat.

„**Korporáció:** 1. Céhbeli, rendi, kereskedelmi vagy más érdekeken alapuló egyesülés, testület, társulás, szövetség; 2. A fasiszta államok korporációs államoknak nevezték magukat, mert arra törekedtek, hogy a különbözőtársadalmi rétegeket foglalkozási ágak, hivatások, szakmák stb. szerint korporációkban egyesítsék, és ezáltal a fasizmusnak osztályok feletti látszatot adjanak.” - Marxista fogalomlexikon

„**korporatív állam:** a burzsoá diktatúra legreakciósabb, fasiszta formája, amely az első világháború után, a kapitalizmus általános válságának viszonyai között jött létre. A korporatív állam fő sajátosságai - felszámolja a munkásosztály szervezeteit és egy-egy gazdasági ágazaton belül — a munkásokat, alkalmazottakat a munkáltatokkal, a tőkés vállalkozókkal egybefogó — „hivatás-rendi” szervezetekbe, korporációkba kényszeríti a lakosságot; felszámolja a választott parlamentet, és a „korporációk képviselőinek” testületével cseréli fel, a dolgozókat ily módon teljesen megfosztja a jogaiktól, kiszolgáltatja a monopóliumoknak. Korporatív államnak nyilvánították annak idején a fasiszta Olaszországot és Portugáliát. A korporatív állam fő célja az, hogy álcázza a monopoltőke diktatúráját, és a korporációk revén megvalósított „osztályegyüttműködés”, „érdekközösség” látszatát kölcsönözze a fasiszta államnak.” - Filozófiai kislexikon

„Magyarországon az 1920-as és 1930-as években kialakult Horthy-rendszer tekintélyuralmi rendszer volt, működött az Országgyűlés. Horthy Miklósnak a jogkörét többször kibővítették, a politikában döntő, kiemelt szerepe volt. Királyi vagy diktátori szerepet azonban nem töltött be.”

A kapitalizmus azonban bérrabszolgatartó társadalom!

A polgári demokráciában működő fasiszta-kapitalizmus ideális képe csak az egyik, a többé-kevésbé szép vagy szépnek mutatott (hazudott) oldala. A másik oldal azonban a valóság, a többség számára a bérrabszolgaság, az emberiség szélsőséges megosztottsága, az idealista, a vallásos tudománytalan hamis világnézet hódítása, a felsőbbrendűként élő kapitalisták törvényes élősködése, a kapitalisták osztály-önkényuralma, a fasiszta-kapitalizmus, amit nem lehet a kapitalizmus fejlődésével sem elkerülni, csak így működik.

A kapitalizmus mindegyik formája bérrabszolgatartó társadalom!

A kapitalista népgazdaság és világgazdaság alapvetően a konkurenciaharccal szabályozott gazdaság!

A kapitalista népgazdaságban és a világgazdaságban a termelés és a fogyasztás szinte soha nem kerülhet egyensúlyba, mert az elkülönült vállalkozások konkurenciája, a világméretű monopóliumok érdeke, az élősködés, a profitéhség a túltermelésnek, az aránytalanságoknak, a világméretű gazdasági anarchiának kedvez.

Így lesz elkerülhetetlen a versenyben a győztesek és az alulmaradott vesztesek ellentéte, akár a tragédiája is. Legalul azonban ennek a modellnek a vesztesei a bérrabszolgák, akiknek a léte kerülhet veszélybe, de legalábbis romolhat az életminősége. Ez a verseny végül is válságokba, katasztrófákba vezet, mégpedig alapvetően a beszélőszerszámok rovására. Ami azonban az osztályharc motorja.

A profitért folyó harc, a konkurenciaharc, a proletár dolgozók feletti totális kapitalista politikai-gazdasági hatalom a fejlődés mellett hatalmas kizsákmányolást is hozott létre, aminek jelentős részét a kapitalizmusban már csak értelmetlenül lehet elpazarolni. Mert hiányzik a népgazdasági és világgazdasági tervgazdálkodás, a valódi demokrácia, a következetesen objektív tudományos világnézet, amivel a gazdasági anarchia leküzdhető lenne.

„**Konkurencia:** a tőkés gazdaságban az egyes tőkések, illetve tőkés csoportok egymás közötti harca a minél nagyobb profitért. A szocialista gazdaságban a szabályozott piac egyik tényezője, amely ösztönzi a vállalatokat a népgazdasági érdekek hatékonyabb kielégítésére.” - Marxista fogalomlexikon

„A kapitalizmus gazdasági alaptörvénye: A kisárutermelő a saját tulajdonában levő termelési eszközzel és a saját közvetlen elevenmunka-ráfordításával létrehozott terméket sajátítja el. Ezt elsősorban azért viszi a piacra, hogy olyan más árut vegyen, amivel szükségleteit ki tudja elégíteni. Kis méretű termelési eszközökkel személyes szükségleteinek kielégítése végett tevékenykedik. Természetesen, mint a termelési eszközök magántulajdonosa, a piacon versenyben áll társaival, és így mint magántulajdonost nemcsak a személyes szükségleteinek kielégítése, hanem a meggazdagodás vágya is sarkallja. A kisárutermelőnek tehát „két lelke van”, nemcsak dolgozó, hanem magántulajdonos is. Enélkül az egyszerű árutermelés nem fejlődne a tőkés termelés irányába.

A kisárutermelővel szemben a tőkés olyan termékeket sajátít ki, amelyeket nagyméretű, társadalmi használatra szánt termelési eszközökkel mások, a munkások hoztak létre. Ő tehát idegen munka kisajátítója, és a termelési eszközök magántulajdonából folyó konkurenciában csak úgy állhatja meg a helyét, ha minél több idegen munkát, minél több értéktöbbletet sajátít el. A tőkések egyetlen közvetlen indítéka a termelésre nem lehet más, mint a minél nagyobb értéktöbblet megszerzése, a határtalan meggazdagodási vágy. Ez a tőkést az egyik oldalon arra sarkallja, hogy a termelést nagymértékben növelje, a másik oldalon pedig arra, hogy a munkások kizsákmányolását egyre inkább fokozza, tehát hogy az általuk létrehozott új értéknek minél kisebb hányadát fizesse ki munkabérként. A tőkés termelési módnak ezt a legáltalánosabb összefüggését, vagyis azt, hogy a termelés közvetlen célja a minél nagyobb értéktöbblet elsajátítása, ami egyrészt a termelés növelésével, másrészt a munkások kizsákmányolásának fokozásával biztosítható, értéktöbblet-törvénynek nevezzük, s e törvény a kapitalizmus gazdasági alaptörvénye.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

„Társadalmi tudatformák: az objektív világ és a **társadalmi lét** tudati tükröződésnek különböző formái, amelyek a társadalmi lét alapján keletkeznek a gyakorlati tevékenység folyamatában. A **társadalmi tudat** a politikai ideológia, a jog, az erkölcs, a vallás, a tudomány, a művészet, a filozófia formáiban létezik és nyilvánul meg.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus alapvető ellentmondása, rothadása elkerülhetetlenül az osztályharcra vezet!

„A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.” - Marxista fogalomlexikon

A termelőeszközök birtoklása, tulajdona a létfeltételek feletti uralom lehetőségét jelenti. Ezért a kapitalista modellben a tőkésosztály profitja, élősködése érdekében a tőkések osztály-önkényuralma szükségszerű, és ezért elkerülhetetlen. Ami proletár dolgozók osztály-érdekvédelmét, így az emberiség többségének az érdekét lehetetlenné teszi. A valódi demokrácia hiányában, a kapitalista modell hibája miatt a társadalom rothad, az emberré válás lehetetlenné válik. Így az osztályharc előbb-utóbb forradalomban végződik vagy elrothad az emberiség.

Dühöng a gondolkodó állat a fasizmus!

A társadalom rothadása, kapitalista osztályönkényuralom azonban egyenes út az osztályharc potenciális növekedésére, mert a kizsákmányoltak egyre inkább a kizsákmányolók, a tőkés gazda jóindulatára szorulnak rá, a létük bizonytalan lesz, veszélybe kerül. A proletariátus osztályharcának a kapitalista osztály önkényuralommal történő elkerülhetetlen elfojtása potenciális energiává alakul át, majd robban és jön a forradalom, ami így

elkerülhetetlen, hosszútávon elfojthatatlan, így fejlődik a társadalom a valódi demokrácia hiányában. A kapitalizmus a társadalmi haladás elfojtására a fasizmust, a kapitalista osztály-önkényuralmat használja.

Azonban a termelőerők fejlődésével elkerülhetetlen a szocializmussá érés!

Az osztályharcot vizsgálva, ha növekszik a kapitalista osztály-önkényuralom mértéke, minősége, akkor előbb-utóbb növekszik az ellenállás is, még akkor is, ha ez csak passzív rothadás, ha azonban csökken a kapitalista osztály-önkényuralom, akkor az lehetőséget jelent demokratikusan a társadalmi haladásra. Így előbb-utóbb, de továbblép a társadalom a fejlettebb, demokratikusabb formába a szocializmusba vagy elpusztul az emberiség.

A történelem kerekét nem lehet megállítani, mert az emberi társadalom fejlődése előre halad, előre forog, mint a kerék. A történelem kereke ezért mindig előre forog, fejlődik az emberiség, néha lassan, néha észrevétlenül, néha ellentmondásosan. De a kereket ki is lehet törni, amivel vége lesz az emberiség történetének. A fasiszta-kapitalizmusnak ez a célja, megállítani a történelem kerekét, megállítani a társadalom fejlődését, de csak azt érhetik el, hogy elpusztul az emberi civilizáció.

A fasiszta-kapitalizmusban azonban már hatalmas, az emberiséget elpusztítani képes erők is vannak, ami, ha nem lép előre az emberiség a valódi demokrácia irányába el is pusztíthatja az emberi civilizációt. A kapitalizmusból azonban a valódi demokráciába az osztályharc majd a társadalmi forradalom nélkül lehetetlen eljutni.

„**A történelmi törvényszerűség és szükségszerűség elismerése**, valamint az emberek történelmi tevékenysége jelentőségének elismerése között nincs ellentmondás. Ha az emberek és a társadalmi osztályok nem a társadalmi törvényszerűséggel ellenkező, hanem a társadalmi fejlődéssel megegyező irányban cselekszenek, tevékenységük gyümölcsöző lesz.

Más azonban az, ha valamelyik önmagát túlélt osztály konfliktusba került a történelem menetével, a történelmi törvényekkel, és megpróbálja feltartóztatni a történelem menetét, „érvényteleníteni" a társadalom előre haladó fejlődésének, a történelmi haladásnak a törvényeit. Mint a történelem tapasztalatai mutatják, ezek az osztályok végeredményben mindig vereséget szenvednek. Ez történt a feudális rend védelmezőivel, a földbirtokos arisztokratákkal. Ez történik korunkban az idejét túlélt burzsoáziával, amely a történelem kerekét megpróbálja visszafelé forgatni, igyekszik megakadályozni a szocialista erők fejlődését, az új, szocialista társadalom győzelmét. A történelem tapasztalatai azt bizonyítják, hogy ez reménytelen törekvés. A történelmi haladás megfordíthatatlan. A társadalom fejlődése felfelé ívelő vonalon, az alacsonyabb formáktól a magasabb formák felé haladt és halad. A győzelmet (ha nem időleges, hanem a végső győzelemről van szó) azok a haladó erők szerzik meg, amelyek a társadalom anyagi élete fejlődésének szükségleteivel összhangban cselekszenek." - A marxista filozófia alapjai

A demokrácia hiányában a társadalom megállíthatatlanul rothad!

Egészen a robbanásig folyamatosan nő az elfojtott osztályellentét, ami sokáig csak lappang, csak bűzlik, rothad, majd az osztályharc háborúvá, osztályháborúvá fokozódik. A kapitalizmus ezt az osztályharcot a fasizmussal folytja el. De előbb-utóbb győznie kell a szocializmusnak, vagy a pusztulásig rothad az emberiség.

A termelőerők fejlődése a tőkések profitja, élősködése érdekében történik!

A kapitalizmus idején, amíg fejlődőképes, addig nagyon eredményesen fejleszti a termelőerőket, minden embertelensége és a válságok, a háborúk ellenére is alapvetően stabil társadalmi forma. A társadalom a termelőeszközöket a proletár dolgozók által társadalmi, világméretekben munkamegosztással használja, ami azonban nem a társadalom valóságos szükséglete szerint, hanem a termeléshez mérten dologtalan, az egymással konkurenciaharcban lévő tőkések profitja érdekében történik. Így azonban elkerülhetetlen a társadalmi katasztrófák sorozata.

Bár ez a mechanizmus is a társadalom érdekeit, szükségleteit szolgálja, de nem eléggé társadalmi tudatosan, nem közvetlenül, hanem a verseny, a konkurencia által szabályozottan válságokkal, katasztrófákkal terhelten. Ebben a gazdasági modellben azonban a szerszám, így a beszélőszerszám, az emberiség többsége, a proletár dolgozó bérrabszolga nem hatalmi tényező, az osztályérdeke nem számít. Így a bérrabszolga, a beszélőszerszám az érdekeit az osztályharccal próbálja érvényesíteni, az emberré válásához azonban csak a szocialista forradalommal juthat el.

„**Forradalom: társadalmi forradalom:** az osztályharc legmagasabb formája, az osztálytársadalom fejlődésében törvényszerűen bekövetkezőszakasz, amelyben a fejlettebb, magasabb rendűtársadalmi-gazdasági alakulat (fegyveres vagy békés eszközökkel) felváltja az elavult társadalmi rendszert, a hatalom a régi reakciós osztály kezéből a haladó osztály kezébe megy át, s ily módon megnyitja a társadalom továbbfejlődésének útját. A forradalom szükségszerű a fejlődő termelőerők és a fejlődés gátjaivá vált régi termelési viszonyok közötti ellentéten alapszik. A forradalom megoldja azt az ellentmondást: új termelési viszonyokat teremt, amelyek szabad utat nyitnak a termelőerők további fejlődésének. A forradalom legfőbb kérdése a hatalom, mindenekelőtt szétzúzza a régi államhatalmat, és új politikai hatalmat hoz létre. Létrejöttének objektív feltétele a forradalmi helyzet, szubjektív feltétele a feltörekvő osztályok forradalmi tudata, szervezettsége és elszántsága. Jellegét és alapvető tartalmát az határozza meg, hogy milyen társadalmi ellentmondásokat old meg, és hogy milyen új társadalmi rendszert hoz létre. Hajtóerői azok az osztályok, amely megvívják és előrerendítik, megvalósulásában alapvetően érdekeltek." - Marxista fogalomlexikon

„**Szocialista Forradalom:** a társadalom gyökeres, minőségi átalakulása, amely a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakát jelenti. A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a

kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember ember általi kizsákmányolásának minden formáját. A szocialista forradalom elméletének az alapjait Marx és Engels rakták le, akik feltárták a társadalmi fejlődés törvényeit, és bebizonyították, hogy a szocialista forradalom a társadalom fejlődésének a törvényszerű eredménye, bebizonyították a proletariátus világtörténelmi küldetését, a burzsoá államgépezet lerombolásának és a proletárdiktatúra megteremtésének szükségszerűségét a szocializmus felépítésének szempontjából." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus individualizmusa elvezetett a tőkésosztály önkényuralmába, a fasizmusba, a fasiszta-kapitalizmusba!

A kapitalista termelési modell alapvető ellentmondása az, hogy a termelés a dolgozó proletárok által társadalmi, világméretű munkamegosztásban, a megtermelt értékek elosztása azonban az egyéni tőkés érdek szerint történik. Alapvetően ez a kibékíthetetlen ellentmondás és a kapitalista termelési modell hibájából, a népgazdasági, a világgazdasági méretű tervgazdálkodás, a valódi demokrácia hiányából keletkező válságok, katasztrófák okozzák az osztályharcot.

Az individualizmus egyéni érdekeltségére alapuló gazdasági modellben a termelés célja végül is a tőkések élősködése, hatalma a dolgozó proletárok felett, ez kibékíthetetlen ellentét. Bár a fasiszta-kapitalizmus társadalmi tudata ezt sikeresen elhomályosítja, így rothad kibékíthetetlen ellentmondásban az emberiség a szocialista forradalomig vagy a pusztulásig.

A kapitalista termelési modellben meghatározó az individualista erkölcs, az egyéni érdek, ezért a magánérdekeltségben és konkurenciaharcban működő elkülönült vállalkozások nem használhatják következetesen a társadalmi és világméretekben a szükségletek kielégítésére a társadalmi, a világméretű tervgazdálkodást, a népgazdaság, a világgazdaság tudatos szervezésére. Bár a „kapitalista szocializmus" a tekintélyuralommal tervgazdálkodásra is képes, de bérrabszolgatartó társadalmi formában, a proletár osztályharc totális elnyomásával, a demokrácia felszámolásával, de a társadalom rothadását ez sem oldhatja meg.

A bérrabszolgák a kapitalista modell hibáinak a szenvedői!

A kapitalista népgazdaság, a világgazdaság időnként elkerülhetetlenül válságokba, sőt katasztrófákba süllyed. Így azonban a bérrabszolgák léte veszélybe kerül, ami osztályharcot generál, amit a kapitalizmusnak a saját érdekében le kell törnie. Erre való a tőkések osztály-önkényuralma, a fasizmus, ami a kapitalizmus érdekében erőszakkal lép fel a bérrabszolgák osztályérdekeivel szemben. Ez az önkényuralom lehet csak joguralom, de, ha szükséges, akkor nyílt terror, akár népirtás, a fasizmusnak a körülményekhez alkalmazkodó változataiban.

Tehát az individualista erkölcsű kapitalista világgazdaság időnként szükségszerűen bekövetkező válságai és a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló kollektivizmusra épülő világméretű demokrácia hiánya elkerülhetetlenné teszi a társadalmi, a világméretű katasztrófákat, ami ezért fokozottan igényli a tőkés diktatúrát, a tőkés osztály-önkényuralmat és végül az imperialista kapitalizmus világméretű uralmában és védelmében a fasizmust.

„Individualizmus: az egyéniség érdekeit a társadaloménál magasabb szintre emelő irányzat"

„Az **individualizmus** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával. Az individualisták az egyéni célok és vágyak elérését állítják a középpontba, elvetve a külső befolyást, jöjjön az akár társadalomtól, államtól vagy más egyéntől, csoportosulástól vagy intézménytől. ... A gazdasági individualizmus lényege a magántulajdon és az egyéni gazdasági döntések rendszere a köztulajdonnal és a kollektív döntéshozatallal szemben. A kapitalizmus alapvetően erre épül, közvetlen gazdasági megvalósulása a laissez-faire."

8

Az élősködés oka a termelőeszközök magántulajdona!

A kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdonával a kizsákmányolással élősködés valósul meg! A kapitalizmus minden formájára jellemző az élősködés érdekében a felsőbbrendű erkölcs! A felsőbbrendű erkölcs és az élősködés alapvető meghatározó jobboldali „érték"!

A kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdona teszi lehetővé a tőkés vállalkozó profitjának a keletkezését, ami azonban alapvetően a proletár dolgozók munkájával az árutermeléssel, vagy egyéb tőkés vállalkozással, az értéktöbblet elsajátításával, az élősködés érdekében jön létre. A tőkések élősködése érdekében azonban elkerülhetetlen a bérrabszolgaság és a kizsákmányolás, de ehhez szükséges az alapvető jobboldali „érték" megvalósulása, a felsőbbrendű erkölcsű kizsákmányolók és híveik uralma. Így uralkodik, élősködik a gazda a bérrabszolgáikon.

A felsőbbrendű erkölcs térnyerésének azonban reális alapja is van, mert vannak elmaradott képességű, lehetőségű emberek, ezért a létfeltételekért zajló küzdelemben kénytelenek alárendeltségben élni, így az erősebb, a jobb képesség, lehetőség uralkodik a gyengébbeken. Ez a különbség azonban egyfajta húzóerő is a fejlődésre

minden embertelensége ellenére is. A jobb képesség, a jobb lehetőség maga után húzza a gyengébbeket, így egy kényszerítő erő hat a fejlődésre, ami kedvező az egész emberiségre. A kapitalizmus ennek a nagymestere.

Az osztályharc tulajdonképpen a jobboldali „érték", a felsőbbrendű erkölcsre alapozott kizsákmányolás és élősködés ellen a baloldali, a szocializmus értékeiért folyik. Vagyis a gondolkodó állatból a gondolkodó emberré válásért, a társadalmi haladásért, a valódi demokráciáért. A világnézeti baloldal ereje a következetesen objektív tudományos világnézetben van, ami a társadalmi haladás, a civilizáció fejlődése, a gondolkodó emberré válás útja. A jobboldal felsőbbrendű erkölcse reakciós, mert a világnézete nem a következetesen objektív tudományos alapokra épít, hanem valójában a butaságra, a tudománytalan idealizmusra, a vallásra és végül is a célja az élősködés. Így küzd a jobboldal a világnézeti baloldal ellen a hamis világnézettel.

A szocializmus baloldali értékei a polgári demokráciától örökölt, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériesség", a demokratikus szabadságjogok, az emberi jogok, stb. valamint a marxizmussal továbbfejlesztett, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapozott demokrácia, a munka szerinti elosztás, a tervgazdálkodás, a kollektivizmus, a következetesen objektív tudományos világnézet, stb., ami szükséges a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság, a felsőbbrendű erkölcs megszüntetéséhez, a valódi demokrácia megteremtéséhez. Így az osztályharc valójában a jobboldal és a baloldal harca.

A valódi, a világnézeti baloldal a szocializmus megvalósításáért, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciáért, a következetesen objektív tudományos világnézetért harcol.

A kapitalista állam a társadalom szervezésével biztosítja az individualizmusra épülő vállalkozás szabadságát és ezen az alapon a kizsákmányolás, az élősködés lehetőségét, megvalósítását, amihez azonban tőkésosztály önkényuralmára, a kapitalista államra van szükség, mert ez a termelési mód osztályharcot generál, amit le kell törnie a kapitalizmusnak a létezése érdekében.

Az osztályharc fejlődése a modern kapitalizmusban

A fejlett modern kapitalizmusban az osztályharc sokáig passzívan, alapvetően a társadalom rothadásával, a rothadás katalizátorával zajlik. A termelőerők fejlődése idővel már sokkal magasabb létfeltételeket biztosít, mint ami nyomor alapján történő összefogásra, a következetes harcra sarkallná a proletár dolgozókat, de a kizsákmányolók növekvő élősködése, pazarlása, korrupciója, a tőkésosztály totális, gátlástalan hatalma, osztály-önkényuralma, a szélhámos hazug szociális demagógiája rothasztja minden társadalmi osztály erkölcsét.

Ez a rothadt erkölcs, a tudománytalan világnézet elsősorban mégis a hatalmon lévő kapitalizmus híveinek tudatát sújtja legerősebben és ezért képtelenek lesznek a felmerülő súlyos társadalmi problémák megértésére, a megoldásához szükséges megfelelő döntésekre, ami súlyos katasztrófákra vezet.

A kapitalizmus hívei egyszerűen elpofátlanodnak, azt hiszik, mindig mindent megtehetnek, ezért elég jópofán, mosolyogva hazudozni! Azt hiszik, hogy értik a világ dolgait, hogy a tudománytalan világnézet útján járva megoldhatják az emberiség problémáit (ha egyáltalán képesek vagy akarnak ezen gondolkodni). Ezt a társadalmi rothadást csak fokozza a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia hiánya, amit idővel nem lehet ellensúlyozni a társadalmi tudat manipulálásával, a tőkések osztály-önkényuralmával, sőt ez a butaság katalizátorként felerősíti a kapitalizmus rothadó bűzét. A kapitalizmus hívei, amit hazudnak, azt végül is elhiszik, pedig tudják, legalábbis feltételezhetően az értelmesebbje, hogy hazudnak.

De a kapitalizmus kénytelenek az erőszakhoz is nyúlni, mert a hibák elsősorban a bérrabszolgáknak okoznak egyre súlyosabb problémákat, ami erősíti az osztályharcot és időnként lázadoznak, szervezkednek. Ez általában a polgári demokráciában a joguralommal is kezelhető, de elvezethet a nyílt fasiszta diktatúrába is. A fasizmus széles keretekben változhat a polgári demokráciától a tekintélyuralmon keresztül a nyíl diktatúráig, ami a fasizmus praktikus változataiban valósul meg.

A fasiszta-kapitalizmus hívei többségének halvány fogalma sincs a kapitalizmus és a szocializmus lényegéről, a működéséről, a gondolkodó humánus emberré válás szükségességéről, amit így az igazi ragadozó kapitalisták könnyen felhasználnak az osztály-önkényuralmukhoz. A fasiszta-kapitalizmus hívei nem ismerik, nem fogadják el a következetesen objektív tudományos módszerre alapozott világnézetet, így számukra marad a hamis világnézet, az ezen az alapon való cselekvés. Csak a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán járva lehet a következetesen objektív tudományos világnézetet megismerni, ez alapján cselekedni, gondolkodó emberré válni.

A semmilyen hatalommal sem rendelkező bérrabszolgáknak a kapitalizmusban a tőkések osztály-önkényuralmával, korlátlan hatalmával szemben kell az osztályharcot megvívniuk, így nagyon sok az áldozat.

A vezető erő ebben a harcban a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus tudományára támaszkodó kommunista párt, a dolgozók élcsapata, amelynek a következetesen az objektív tudományos módszerre alapozott a világnézete.

A proletár dolgozók osztályharca a kapitalista osztály-önkényuralom ellen a valódi demokráciáért, az internacionalizmusért, az emberi jogokért, a szocialista demokráciáért, a munka szerinti elosztás megvalósításáért folyik, ami az emberiség történetében először a szocializmusban válik valóra.

„**Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben.” - Marxista fogalomlexikon

„**Szocializmus és Kommunizmus:** a kommunista társadalmi-gazdasági alakulat két szakasza: a szocializmus az első vagy alacsonyabb, a kommunizmus a magasabb szakasz. Különbségük alapja a gazdasági érettség foka. Már a szocializmusban sincs meg a termelési eszközök magántulajdona, és a termelési viszonyokat nem az uralkodás és alárendeltség, hanem a kizsákmányolástól felszabadult emberek elvtársi együttműködése és kölcsönös segítsége jellemzi. Ebben a vonatkozásban nincs különbség a szocializmus és a kommunizmus között.” - Marxista fogalomlexikon

9

Az osztályharc egyetlen következetesen tudományos szervezője a marxista-leninista kommunista párt!

Az osztályharc legkövetkezetesebb képviselői a kommunisták, akik valójában a dolgozó proletárok legöntudatosabb részéből kerülnek ki, így ez a proletár dolgozók élcsapata, de az értelmiség fogalmazza meg tudományosan a világnézetének alapjait. A proletárok gyakran csak öntudatlanul követik osztályérdekeiket, mert a lét határozza meg a tudatot! Így azonban csak a marxista-leninista kommunista mozgalom az, ami egyedül képes következetesen, eredményesen az osztályharc vezetésére. Ennek volt nagymestere Lenin és tanítványa Sztálin!

A szocializmus eléréséhez a népi demokrácia sokkal emberségesebb forma lehetne, mint a kapitalizmus!

A szocializmushoz a termelőerőket fejleszteni kell, amihez átmeneti formának a népi demokrácia modell lehet, lehetne a legmegfelelőbb forma. A kapitalizmus a fejlődésével, idővel eljuthat a szocializmus szükségszerűségéhez a „kapitalista szocializmusig”, de embertelen bérrabszolgatartó, élősködő, társadalmilag, világméretekben anarchikus, tudománytalan idealista és vallásos világnézetű társadalmi forma és a vége mindenképpen a fasizmus valamelyik praktikus formája, amely tébolyultságában képes kiirtani az emberiséget.

A kapitalizmus a szocializmushoz szükséges lehetőségek birtokában, gazdasági, politikai megfontolásból a „szocializmus értékeiből” néhányat bevezethet, mert megteheti és a társadalmi egyensúly érdekében a demagógiát túlhaladva egyre-másra meg is teszi, de szocializmussá, kollektív társadalommá nem képes válni.

A kapitalizmusnak az osztályharca érdekében mindenképpen osztály önkényuralommá kell változnia, vagyis a hatalomból a proletár dolgozókat, mivel csupán csak bérrabszolga beszélőszerszámok ki kell zárnia, mert a kapitalizmus modellben a hatalomhoz semmi közük sincs. A kapitalizmusban a tőkés osztály-önkényuralom a fasizmus különböző változataiban jelenik meg, szükség szerint a diktatúra, a terror, a népirtás és a joguralom alkalmazásával.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

Az - **osztályharc**: az összeegyeztethetetlen, ill. egymásnak ellentmondó érdekű osztályok között folyó harc. Az **osztályharc** valamennyi antagonisztikus osztálytársadalom történelmének alapvető tartalma és hajtóereje, kezdve az őstársadalom felbomlásától egészen a kizsákmányolás teljes felszámolásáig és a szocializmus győzelméig.

Az **osztályharc**ban fejeződik ki az antagonisztikus termelési módok alapvető ellentmondása. Az **osztályharc** megismerése nyitott utat az osztálytársadalom fejlődési törvényszerűségének megértéséhez. Az **osztályharc** elméletének megalkotása tette lehetővé a történettudomány számára, hogy általánosítsa az egyes személyek végtelenül változatos és látszólag nem is rendszerezhető cselekvéseit, és visszavezesse őket az osztályok cselekvéseire. Ez adott objektív kritériumot az ismétlődés felfedezéséhez a történelemben, olyan kritériumot, amellyel „az egyénit visszavezethetjük a társadalmira” (*Lenin* Művei. I. köt. 398. old.) Az **osztályharc** marxi—engelsi elméletének döntő jelentősége volt a szocializmus és a hozzá vezető út szükségszerűségének tudományos megalapozásában. Az **osztályharc** elmélete egyszersmind megalapozza a proletariátus forradalmi taktikáját is.

Az **osztályharc** tényleges lefolyásának leírását már egyes ókori és olasz reneszánsz kori történészek munkaiban megtaláljuk. N Machiavelli az „anyagi érdeket” tekintette a történelem hajtóerejének. Az **osztályharc** gondolatának további fejlődése a XVII. századi angol és különösen a XVIII. századi francia polgári forradalom, majd az azt követő XIX sz. eleji történelmi események tapasztalatának általánosításával függ össze.

Engels az **osztályharc** megismerésének történelmi előfeltételeit jellemezve a következőket írta: „A nagyipar meghonosodása óta, tehát legalábbis az 1815-ös európai béke óta senki előtt Angliában nem volt többé titok, hogy az egész politikai harc ott két osztály, a földbirtokos arisztokrácia és a burzsoázia uralmi igényei körül forog. Franciaországban a Bourbonok visszatérésével ugyanennek a ténynek ébrednek tudatára; a restauráció korának történetírói — Thierrytől Guizot-ig, Mignet-ig és L.-A. Thiers-ig — mindenütt kimondják, hogy a francia történelem megértésének a középkor óta ez a kulcsa. És 1830 óta elismerik, hogy a hatalomért harcoló harmadik fél mindkét országban a munkásosztály, a proletariátus. A viszonyok annyira leegyszerűsödtek, hogy csak aki szándékosan behunyja a szemét, az nem látja, hogy e három nagy osztály harca és érdekeik összeütközése a modern történelem hajtóereje” (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 356. old.)

A francia történészek — különösen Thierry — kifejtették azt az előzőleg már Saint-Simon által megfogalmazott tételt, hogy Európa története a XV. sz.-tól a XVIII. sz.-ig az **osztályharc,** az ipari tőkések és a hűbérurak közötti harc megnyilvánulása. A restauráció korabeli francia történészek azonban nem tudták feltárni a társadalom osztálytagozódásának valódi alapját. Az osztályok keletkezését az erőszakkal, egyik fajnak másik által történt leigázásával magyarázták.

Az **osztályharc** egyedi megnyilvánulásait csak Marx és Engels tudta az osztálytársadalom egész történetére érvényes általános törvényként megfogalmazni s tudományosan megmagyarázni az **osztályharc** okait, összekapcsolva a termelési módok fejlődésével. Ők fedeztek fel az osztálytársadalmak mozgásának alapvető törvényeként, hogy „minden történelmi harc, akár politikai, akár vallási, filozófiai vagy más ideológiai téren játszódik le, valójában csak a társadalmi osztályok harcának többé-kevésbé világos kifejezése, s hogy ezeknek az osztályoknak a létezését és ezzel összeütközéseiket is viszont gazdasági helyzetük fejlődési foka, termelésük módja és az ezáltal megszabott csere módja szabja meg”. (*Marx—Engels* Művei. 8. köt, 550. old.)

Az **osztályharc** elméletének alapvető módszertani jelentősége van a társadalomtudomány számára, mert segít megérteni az ideológiai harc valódi osztálytartalmát annak változatos formáiban. Mint Lenin hangsúlyozta, az emberek a politikában a csalásnak és az öncsalásnak áldozatai voltak és lesznek is mindaddig, amíg még nem tanulják felfedni a szociális frázisok, nyilatkozatok, ígérgetések mögött ennek vagy annak az osztálynak az *érdekeit*.

A marxizmus—leninizmus levonta az **osztályharc** felismeréséből folyó összes elméleti és gyakorlati következtetéseket, kimutatta, hogy a proletár **osztályharc** szükségszerűen a proletárhatalom megteremtéséhez, a proletariátus diktatúrájához vezet. „Az osztályharcról szóló tanítást ugyanis *nem* Marx, *hanem* már Marx *előtt* a burzsoázia alkotta meg, és az a burzsoázia számára általában *elfogadható*. Aki *csak* az osztályharcot ismeri el, az még nem marxista, az még megmaradhat a burzsoá gondolkodás és a burzsoá politika keretein belül. Csak az marxista, aki az osztályharc elismerését *kiterjeszti a proletárdiktatúra elismerésére*.” (*Lenin* Összes művei. 33. köt. 31. old.)

Az osztályérdekek objektívek, az osztályok társadalmi helyzetéből, életkörülményeik összességéből erednek. Az **osztályharc** az antagonisztikus osztályok között akkor is folyik, ha az elnyomott osztály nem ismeri fel alapvető érdekeit, ilyenkor az **osztályharc** spontán jellegű és nem mindig jelentkezik nyíltan. Ha az elnyomott osztály felismeri alapvető érdekeit, az **osztályharc** tudatos lesz és az osztályok nyílt összeütközésévé terebélyesedik.

Az **osztályharc** mindegyik társadalmi-gazdasági alakulatban bizonyos sajátosságokat mutat, amelyek a termelési mód jellegéből, a társadalom osztályszerkezetének sajátszerűségéből fakadnak. A kapitalizmus leegyszerűsítette és lemeztelenítette az osztályellentéteket azzal, hogy két nagy osztályt állított szembe egymással, a burzsoáziát és a proletariátust. A proletariátus a régebbi elnyomott osztályokhoz viszonyítva sokkal szervezettebb, sokkal nagyobb mértékben képes a tömörülésre. A proletariátus az első olyan elnyomott osztály, amelynek **osztályharc**-a valóban nemzetközi jelleget ölt és világméretűvé válik. A proletariátus csak úgy szabadíthatja fel magát, ha megszüntet mindennemű kizsákmányolást. A proletariátus osztályérdekei alapvetően egybeesnek valamennyi dolgozó érdekeivel. Ez teszi lehetővé számára, hogy megszerezze a forradalmi harcban a hegemóniát, tartós szövetségre lépjen a dolgozó és kizsákmányolt tömegekkel.

Az **osztályharc** jelentősége az osztálytársadalom történetében abban áll, hogy a *társadalmi haladás* legfontosabb hajtóereje. Elsősorban azért, mert általa valósul meg az idejétmúlt társadalmi rendszerről az új, magasabb rendű társadalmi rendszerre való átmenet. Az osztályok antagonizmusában jut kifejezésre az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok konfliktusa, amit a *társadalmi forradalom*, az **osztályharc** legmagasabb rendű megnyilvánulása old meg.

Az **osztályharc** a társadalom gazdasági, politikai, ideológiai területére egyaránt kiterjed. Kiterjedése és intenzitása elsősorban az adott osztály fejlettségi fokától függ. E tekintetben a proletariátus **osztályharc**-a sokkal magasabban áll, mint a többi elnyomott osztályé. A proletariátus **osztályharc**ának történetileg első formája a gazdasági harc volt, vagyis a munkásoknak szakmai érdekeikért (béremelésért, munkaidő-csökkentésért, a

munkafeltételek javításáért stb.) folytatott harca. Ez egyúttal előkészíti a munkásokat az átfogóbb célokért vívott harcra, előmozdítja forradalmi nevelésüket és megszerveződésüket. A gazdasági harc magában véve nem hozhatja meg a proletariátus felszabadulását. Ez csak a politikai harc útján érhető el, amely a proletár **osztályharc** legmagasabb formája.

Az **osztályharc** e formájának sajátossága 1. hogy a proletariátus alapvető érdekeiért folyik, 2. hogy már nem csupán egy-egy vállalat munkásainak harca munkáltatójuk ellen, hanem az egész proletárosztály harca a tőkések osztálya ellen. Marx a tőkés termelési folyamat vizsgálata során kimutatta, hogy valamely vállalat munkásait nemcsak saját munkáltatójuk zsákmányolja ki, hanem az egész tőkésosztály. A kapitalizmus gazdasági viszonyai az egész tőkésosztályt állítják szembe a munkások osztályával. A gazdasági harcból kisarjadnak a proletariátus osztályszervezetének első formai, a szakszervezetek, a politikai harcban pedig kikovácsolódik a párt, a proletariátus osztályszervezetének legmagasabb formája. A proletariátus politikai harcában a legfontosabb a saját hatalom megteremtéséért és megszilárdításáért folytatott küzdelem. Ezt a harcot a proletariátus csak akkor folytathatja eredményesen, ha van tapasztalt és harcedzett forradalmi marxista pártja.

A *párt* egyben a proletariátus ideológiai harcának is hordozója. Az **osztályharc** e formájának feladata elsősorban az, hogy a proletariátus tömegeit kiszabadítsa a burzsoázia ideológiai befolyása alól és felvértezze a szocialista ideológiával, segítségükre legyen életbevágó érdekeik felismerésében. E feladat megvalósítása a feltétele annak, hogy a spontán **osztályharc** tudatos harccá változzék. Az **osztályharc** formái a sztrájkok, tüntetések, a választások bojkottja, a parlamenti harc, a fegyveres felkelés stb. Ezek a formák rendkívül változatosak, alkalmazásuk a konkrét feltételektől függ. Lenin azt tanította, hogy a proletariátus pártjának jártasnak kell lennie az **osztályharc** valamennyi formájában, hol ezt, hol azt a formát kell alkalmaznia — a történelmi helyzettől függően; gyorsan meg kell tudnia változtatni a formát, ha gyökeres fordulat következik be az eseményekben.

A *proletárdiktatúra* létrejöttével az **osztályharc** nem szűnik meg, hanem új formákban és új eszközökkel folytatódik. Az **osztályharc** a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában elkerülhetetlen, mert vannak még osztályok, mert a régi világ erői nem tűnnek el egy csapásra a proletárdiktatúra létrejöttével, hanem megmaradnak és ellenállnak. A proletárdiktatúra létrejöttével azonban gyökeresen megváltoznak a proletár **osztályharc** feltételei. A proletariátus uralkodó osztállyá vált és az **osztályharc** eszközeként rendelkezésre áll az új államhatalom. Egyben eltűnik az **osztályharc** számos olyan formája, amelyeket a proletariátus elnyomott osztályként használt (sztrájk, bojkott, felkelés stb.) és új formák jelennek meg, amelyeket államiaknak nevezhetünk.

Lenin a fiatal szovjet köztársaság tapasztalatai alapján a proletár **osztályharc** alábbi új formáit jelölte meg: 1. a kizsákmányolók ellenállásának elfojtása; 2. a polgárháború; 3. a kispolgárság semlegesítése; 4. a burzsoázia és a burzsoá szakemberek „felhasználása”; 5. az új fegyelem kinevelése. A Szovjetunió és több más ország tapasztalata azt mutatja, hogy a győztes vagy már-már győztes proletariátus ellen a polgárháborút mindig a megdöntött kizsákmányoló osztályok kezdeményezik a nemzetközi burzsoázia támogatásával. A proletariátusnak egyáltalán nem érdeke polgárháború kirobbantása, de a forradalom ellenségeinek fegyveres akciói rákényszeríthetik. Az **osztályharc** felsorolt formái közül az első egyetemes, szükségszerű minden olyan országra nézve, amely átmenőben van a kapitalizmusból a szocializmusba, mert a kizsákmányoló osztályok sehol sem vonulnak le ellenállás nélkül a történelem színpadáról. A második formát illetően az európai népi demokratikus országok tapasztalata azt mutatja, hogy a munkásosztály számára kedvező feltételek mellett (a szocialista országok kölcsönös segítsége és a világkapitalizmus meggyengülése) elkerülhető a polgárháború. Az új hatalomnak makacsul ellenszegülő burzsoá rétegek kíméletlen elnyomásának eszközeit egyesíteni kell az új hatalommal kiegyező burzsoá rétegekhez való kompromisszumos viszonnyal; e rétegek tapasztalata az adott történelmi feltételektől függő mértékben és formákban felhasználható a szocialista termelés megszervezésében (lásd *Lenin* Művei. 27. köt. 346. old.).

A proletárdiktatúra létrehozásának és megszilárdításának elengedhetetlen feltétele, hogy a proletariátus, mint vezető osztály szövetséget kössön a széles nem proletár dolgozó tömegekkel (elsősorban a *parasztság*gal). Ez az osztályszövetség, amelynek a keretei a történelmi körülményektől függően lehetnek szűkebbek és szélesebbek, gazdaságilag, társadalmilag, szellemileg heterogén osztályok szövetsége. Minthogy a burzsoázia igyekszik kihasználni ezeket a különbségeket arra, hogy befolyásolja a dolgozókat, leszakítsa legalább egy részüket a munkásosztállyal való szövetségről, elkerülhetetlen a harc. Ezért veszi fel Lenin a proletár **osztályharc** új formái közé a proletariátus irányító befolyását a nem proletár dolgozó rétegekre, olyan rétegekre, mint a parasztság, a polgári értelmiség, sőt még magának a munkásosztálynak bizonyos elmaradott rétegei is, amelyekben még élnek a kapitalizmus maradványai és amelyek még nem fogadták el az új társadalmi fegyelmet. Az **osztályharc** e formája konkrétan különbözőképpen nyilvánulhat meg.

Az **osztályharc** alapkérdése az átmeneti időszakban a „ki kit győz le”, vagyis az, hogy a szocializmusé vagy a kapitalizmusé lesz-e a győzelem. Ez a kérdés előbb a politika területen dől el (mert a hatalom kérdése minden

forradalom alapkérdése), majd a gazdasági élet különböző területein és a kultúra területén. Ennek a kérdésnek a megoldódásával függ össze az is, hogy az **osztályharc** a szocialista építés korszakában a belső és külső helyzet bizonyos változásai következtében egyes időszakokban ki is éleződhet és egészen éles formákat ölthet a szocializmus ellenségei még fegyveresen is felléphetnek a munkásosztály hatalma ellen (pl. Magyarországon 1956-ban)

Mint a Szovjetunió tapasztalata megmutatta, a szocializmus győzelmével és az országon belüli osztályantagonizmus felszámolásával végképpen eltűnik az osztályösszecsapások talaja. A szocialista társadalom valamennyi csoportja (a munkásság, a szövetkezeti parasztság, az értelmiség) a baráti együttműködés, nem pedig a harc viszonyában áll egymással. Alapvető érdekeik azonosak. Ilyen körülmények között a társadalom fejlődésének hajtóereje már nem az **osztályharc.** Az **osztályharc** éle kifele irányul, a tőkés világ ellenséges erői ellen, amelyek nem hagynak fel a szocializmus elleni próbálkozásaikkal. Emellett az országon belül továbbra is le kell küzdeni a tőkés világ eszmei befolyását. A dolgozok tudatában levő tőkés maradványok elleni harcot a nép erkölcsi és politikai egységének körülményei között már nem lehet az osztályok harcával azonosítani; mindamellett van bizonyos osztálytartalma, hiszen a régi kizsákmányoló társadalom hagyományai ellen folyik.

A szocializmusban tehát gyökeresen megváltoznak a társadalmi fejlődés feltételei az átmeneti időszakhoz képest. Ezt a változást hagyta figyelmen kívül Sztálin ismert formulája, amely szerint az **osztályharc** a szocializmus erőinek gyarapodásával elkerülhetetlenül éleződik. [Az ellenforradalom győzelmével, a szocializmus vereségével Sztálin formulája beigazolódott! Sztálinnak volt igaza!] Ez a tétel a személyi kultusz körülményei között sajátos elméleti igazolásul szolgált a törvényesség súlyos megsértéseire, a becsületes és néphez hű káderekkel szemben alkalmazott tömegméretű megtorlásokra. [Sztálin a Hitler-i ötödik hadoszlopot semmisítette meg, sikeresen!] Ezek a megtorlások súlyos gyakorlati kárt okoztak a pártnak és a szocialista államnak. Sztálin formuláját a párt mélyrehatóan megbírálta, erélyesen elítélte a személyi kultuszt és intézkedéseket tett következményeinek felszámolására. [Aminek eredménye végső soron a Szovjetunió felbomlása lett. A személyi kultusz nem Sztálin műve volt, hanem a pártban megbúvó ellenforradalomé.]

Az **osztályharc** az osztályok antagonizmusának megszűnésével nem lehet többé a történelem hajtóereje. Ez azonban egyáltalán nem jelenti sem azt, hogy eltűnik mindennemű ellentmondás, sem azt, hogy megáll a fejlődés. Az osztálytársadalom megszűnésével csak az emberiség előtörténete zárul le és csupán kezdetét veszi a valóban emberi történelem, amikor is az osztályellentétektől megszabadult társadalom fejlődése mérhetetlenül meggyorsul.

Ami viszont a külső viszonyokat illeti, amíg a szocializmus világa mellett a kapitalizmus világa is fennáll, közöttük elkerülhetetlen az **osztályharc**. A történeti feltételektől függően az **osztályharc** különböző, békés és nem békés formákban egyaránt megnyilvánulhat. A mai történelmi helyzetben, amikor a szocializmus az emberiség fejlődését egyre nagyobb mértékben befolyásoló hatalmas erővé változott, reális lehetőség van a világháború elhárítására. A *békés egymás mellett élés* nem a kapitalizmussal való **osztályharc** revizionista tagadását jelenti, hanem az **osztályharc** sajátos formáját, amikor a szocializmus gazdasági versenyben bizonyítja be fölényét a kapitalizmus felett.

A szocializmus világrendszerré válása arra készteti a tőkés világot, hogy az eddigieken kívül az **osztályharc** új formait is alkalmazza vele szemben. A kapitalizmus részéről az **osztályharc** egyik legfontosabb megnyilvánulása az a törekvés, hogy éket verjen a szocialista országok köze, viszályokat idézzen elő közöttük. A kommunista és munkáspártok eltökélten harcolnak a nacionalizmus ellen, amely a nemzetközi reakció kezében a legveszélyesebb politikai és ideológiai fegyver a szocialista országok egysége ellen. A szocialista világrendszer egységének a proletár internacionalizmus alapján való erősítése elengedhetetlen feltétele annak, hogy az e rendszerhez tartózó államok további sikereket érjenek el.

A tőkésországokban a kapitalizmus általános válságának kiéleződése elszakíthatatlanul összefügg a munka és a tőke harcának megerősödésével. Az **osztályharc** a különböző tőkésországokban egyenlőtlenül fejlődik.

Az imperializmus gyarmati rendszerének széthullása elkerülhetetlenül kiélezi az anyaországokban a társadalmi ellentmondásokat. A proletariátus gazdasági harcát ma nemcsak különleges kitartás jellemzi (némelyik sztrájk két évig, sőt meg annál is tovább tartott), hanem az is, hogy minden eddiginél szorosabban kapcsolódik össze a politikai harccal. Korunkban a nemzetközi osztály-erőviszonyok lényegesen eltolódtak a dolgozok javára. Ez elsősorban a szocialista világrendszer létrejöttének, a nemzetközi munkásosztály legnagyobb vívmányának köszönhető. A szocialista világrendszer mind nagyobb mértékben befolyásolja az emberiség fejlődésének menetet, a társadalmi fejlődés döntő tényezőjévé válik. Ez az eddigieknél nagyobb lehetőségeket teremt ahhoz, hogy a társadalmi fejlődés életbevágó kérdései a béke, a demokrácia és a szocializmus javára oldódjanak meg. Több országban belsőleg is kedvezőbb feltételek jöttek létre a szocializmusba való átmenet számára. A kapitalizmus általános meggyengülése, a munkásosztály megnövekedése és társadalmi befolyásának erősödése, az imperializmus elleni harcban érdekelt és a munkásosztállyal szövetségre lepő erők gyarapodása, a kommunista pártok megerősödése — mindez a

szocializmusért vívott harc formáinak nagyobb változatosságát teszi lehetővé. A mai történelmi szakaszban a proletár **osztályharc** egyik igen fontos sajátossága, hogy a demokráciáért vívott harc szervesen összekapcsolódik a szocializmuson vívott harccal. A monopolkapitalizmus átnövése állammonopolista kapitalizmusba azzal jár, hogy a nagy monopóliumok minden vonalon támadást indítanak a munkásosztály és a dolgozó tömegek érdekei ellen. A nagy monopóliumok nyomása egyre súlyosabban nehezedik a nemzet valamennyi rétegére. Ily módon a polgári társadalom alapvető osztály-ellentmondásának, a munka és a tőke közötti ellentmondásnak az éleződésével egyidejűleg elmélyül a nemzet többsége és a monopóliumok közötti ellentmondás is. A békéért, az új világháború elhárításáért, a demokráciáért, a nemzeti szuverenitásért vívott harc általános demokratikus feladatokért vívott harcot jelent. E feladatok megoldása során a proletariátus a legszelesebb néptömegeket egyesítheti, s ez megkönnyíti számára a szocializmusért való harcot. A munkásosztálynak több országban lehetősége van arra, hogy maga köré tömörítve a széles néptömegeket, még a burzsoázia megdöntése előtt kikényszerítsen olyan intézkedéseket, amelyek túlmennek a szokásos reformok keretein és megkönnyítik a további harcot a forradalom győzelméért. A tőkésországokban folyó proletár **osztályharc** sikere szempontjából napjainkban különösképpen fontos egyrészt a monopóliumok uralmának megdöntésében érdekelt összes demokratikus erő egységfrontja, másrészt magának a munkásosztálynak az egysége. A munkásosztálynak le kell küzdenie a hasadást soraiban, mert változatlanul ez a fő akadálya annak, hogy elérje céljait.

A fejletlen országokban az **osztályharc** összekapcsolódik a nemzeti felszabadulásért vívott harccal. Az imperializmus elleni nemzeti felszabadító küzdelemben, amely társadalmi tartalmát tekintve demokratikus, a különböző osztályok egységfrontra léphetnek. A nemzeti felszabadító, imperialistaellenes, demokratikus forradalom feladatainak megoldásáért vívott küzdelem legkövetkezetesebb harcosa a munkásosztály. Szövetségese a parasztság — amelynek létérdeke a földreform és a feudalizmus maradványainak felszámolása — és a többi demokratikus erő. A nemzeti burzsoázia több országban a nemzeti felszabadító mozgalom élén haladt és az ország felszabadulása után is hatalmon maradt. Az **osztályharc** általános fejlődési tendenciája a nemzeti függetlenségért harcoló vagy azt kivívott országokban az, hogy a lényegileg össznemzeti feladatok megoldása után különös élességgel jelentkeznek azok a társadalmi feladatok, amelyek megoldása során már határozottan kiütköznek az osztályérdekek közötti különbségek. Ezen a talajon elkerülhetetlen az **osztályharc.** Ahogyan az **osztályharc** az országon belül éleződik, a nemzeti burzsoázia mindinkább hajlamos a belső reakcióval és az imperializmussal való kiegyezésre. Az osztály-erőviszonyoktól és az **osztályharc** menetétől függően a gyarmati függőségtől megszabadult országok haladhatnak vagy a kapitalizmus útján, vagy nem kapitalista úton. A második út van összhangban a nemzet abszolút többségének érdekeivel, s a jelenlegi nemzetközi erőviszonyok mellett a munkásosztály és a néptömegek harca biztosítja is ezt az utat.

Az „osztályegyüttműködés" burzsoá és reformista elméletei tagadjak az **osztályharc** kibékíthetetlenségét. A burzsoá szociológusok gyakran folyamodnak a szociális *mobilitás* elméletéhez. Széles körben terjedt el a tőkésországokban az osztályok érdekközösségének elmélete is. Eszerint a burzsoák és a proletárok érdekei azonosak közös érdekük a munka termelékenységének emelése, a termelés racionalizálása, a gazdaság virágzása stb. A tőkés és a munkás több burzsoá szociológus beállításában nem osztályellenségek, hanem szociális partnerek (*emberi viszonylatok elmélete*). A *reformizmus*ra mindig jellemző volt, hogy az **osztályharc** marxista fogalmat liberális fogalommal cserélte fel, hogy a proletár **osztályharc**ot a munkások gazdasági helyzetének javításáért vívott harcra akarta redukálni, hogy elvonja a proletárokat a proletariátus diktatúrájáért vívott harctól. Ma a reformisták meg tovább mennek. Némelyik jobboldali szocialista párt (pl. az osztrák szocialista párt, a német szociáldemokrata part stb.) teljesen elhagyta programjából, anakronizmusnak nyilvánította az **osztályharc** fogalmát. A reformisták szerint a szocializmushoz már nem az **osztályharc** vezet el, hanem az egyének „erkölcsi öntökéletesedése", a társadalom „kulturális szublimációja" stb. A jobboldali szocialisták fenntartás nélkül elfogadjak a „szociális partnerség" elméletét.

Gondolatok a proletárdiktatúráról

1

A proletárdiktatúra az osztályharc az ellenforradalom, a fasiszta-kapitalizmus önkényuralma ellen!
A fasiszta-kapitalizmus ellen csak a proletárdiktatúrával lehet hatékonyan harcolni.
Csak a proletárdiktatúra védheti meg a népi és a szocialista demokráciát!

Csak a proletárdiktatúra és a szocialista demokrácia harmonikus együttműködése vezethet a szocializmus győzelmére!

A szocialista demokráciában, a népi demokráciában és a polgári demokráciában mivel ezek osztálytársadalmakban léteznek, a demokrácia együtt működik a diktatúrával. A diktatúra szerepét a szocialista demokráciában és a népi demokráciában a proletárdiktatúra, ami a dolgozók diktatúrája az önkényuralomra törekvő kapitalizmus hívei ellen. A diktatúra szerepét a polgári demokráciában és a klasszikus fasizmusban pedig a fasiszta-kapitalizmus osztály-önkényuralma tölti be.

„**Osztályharc:** olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje. Bebizonyítja, hogy a polgári társadalomban az osztályharc szükségszerűen a proletariátus diktatúrájához vezet, melynek célja az osztályok megszüntetése: az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése. A proletariátus osztályharcának alapformái a gazdasági, a politikai és az ideológiai harc.” - Marxista fogalomlexikon

„A fasizmus jellemző vonásai a legnyíltabban és legvisszataszítóbban Németországban mutatkoztak meg ... A hitleri uralom nyílt terrorista diktatúrája rendszerré tette a munkásmozgalom és minden haladó irányzat kegyetlen elnyomását ... Magyarországon már a Tanácsköztársaság leverése után megindult a fasizálódás. A kommunista párt törvényen kívül helyezése, a munkásmozgalom és a haladó erők ellen irányuló fehérterror” - Filozófiai kislexikon

„Magyarországon az 1920-as és 1930-as években kialakult Horthy-rendszer tekintélyuralmi rendszer volt, működött az Országgyűlés. Horthy Miklósnak a jogkörét többször kibővítették, a politikában döntő, kiemelt szerepe volt. Királyi vagy diktátori szerepet azonban nem töltött be.”

A nyílt fasiszta-kapitalista diktatúrában és a tekintélyuralomban, a demokrácia nyílt vagy burkolt korlátozásával vagy az eltörlésével totálissá válik a kapitalista osztály-önkényuralom a dolgozó proletárokkal és minden haladó gondolatokkal szemben, így semmilyen demokratikus osztály-érdekérvényesítési lehetőség sincs. Így az osztályharc már csak osztályháború, valóságos háború lehet.

A polgári demokrácia mosolygó fasizmusában a „demokratikus szabad választások” a kapitalisták osztály-önkényuralmát legalizálja, valójában a proletárok számára nem teszi lehetővé a törvényhozásban az osztályérdekeik megjelenését. A kapitalizmusban ez értelmetlen lenne! Így lesz mégis a „demokratikus szabad választás” a joguralom a jogállamiságban kapitalista osztály-önkényuralom. A proletárok nemcsak a termelőeszközök tulajdonával sem rendelkeznek, hanem gyakorlatilag semmilyen politikai-gazdasági hatalommal sem az osztályérdekeik érvényesítésére. Ehhez hozzájárul még az is, hogy a proletárok társadalmi tudata, osztályöntudata olyan alacsony szinten valósul meg, hogy az osztályellenségeiket a kifosztóikat küldik a törvényhozói hatalomba. Ez a gondolkodó állat színvonalán álló emberiség érdeme, szégyene! De a kapitalizmusban, a bérrabszolgatartó társadalomban ez másként nem lehetséges. A civilizálódás, a demokratizálódás, a társadalmi haladás iránya a kapitalizmusból a népdemokrácián keresztül a szocializmus, majd a kommunizmus.

A proletárdiktatúrában és a fasiszta-kapitalizmusban is a demokrácia szükségszerűen beszűkül, vagy akár meg is szűnik, mert osztályháború van és a háborúban a demokrácia a háttérbe szorul, mert az osztálytársadalmakban a kibékíthetetlen társadalmi osztályok között elkerülhetetlenül kíméletlen osztályharc van. Küzdelem, harc van a gondolkodó állat és a gondolkodó ember, a fasiszta-kapitalizmus és a szocializmus, a reakció és a társadalmi haladás között!

Így a kapitalizmusban szintén beszűkül a demokrácia! Ezért a polgári demokráciában a proletár dolgozó bérrabszolgák számára csak a látszatdemokrácia valósulhat meg, a nyílt kapitalista diktatúra azonban már tagadja a demokráciát, nyíltan, következetesen osztályharcot folytat a dolgozók osztályérdekei ellen.

Ezért a kapitalizmusban alapvetően, érdemben csak az uralkodó tőkésosztály számára létezik, létezhet a demokrácia, az elnyomott dolgozó osztályok számára azonban szükségszerűen a diktatúra valósul meg, ami a demokrácia látszatával, burkolt vagy nyílt korlátozásával vagy akár az eltörlésével valósul meg.

A kapitalizmus elleni osztályháborúra ez szintén igaz, így a népi demokráciában és a szocializmusban a dolgozók és az egész társadalom érdekében szűkítik, vagy akár meg is megszüntetik a demokráciát az osztály érdekérvényesítés lehetőségét az önkényuralomra törő kapitalizmus hívei számára.

A népi demokráciában a proletárdiktatúra az önkényuralomra törő kapitalizmust gátolja, a szocializmusban azonban a kapitalizmus minden formája elleni kíméletlen harc van.

A proletárdiktatúra kíméletlen, következetes osztályharcára csak a marxista-leninista-sztálinista kommunista párt képes, mert az osztályháború az valóságos háború a kapitalista önkényuralomra törekvés ellen, a népi és a szocialista demokrácia védelmében, ami csak a következetesen kommunista világnézetű párt vezetésével lehet eredményes.

De csak a proletárdiktatúra és a szocialista demokrácia harmonikus együttműködése vezethet a szocializmus győzelemére! Azonban a népi demokráciában még szükséges és elkerülhetetlen a polgári demokrácia következetes híveinek, a fasiszta-kapitalizmus ellenségeinek az együttműködése a szocialista demokráciával. De lehet, hogy ez nem vagy csak kedvező körülmények között valósítható meg! Ez igen nehéz feladat, mert a kapitalizmus erői totális hatalomra törnek, ezt pedig csak a kíméletlen proletárdiktatúra akadályozhatja meg.

A proletárdiktatúra következetes, eredményes, nyíltan harcias megvalósítója a Szovjetunióban Lenin, majd tanítványa Sztálin volt.

„A **demokrácia** jelentése a nép uralma. ... A demokrácia egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer ... A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül.”

„Demokrácia: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. - Marxista fogalomlexikon

„proletárdiktatúra legáltalánosabb lenini meghatározása a következő: „A proletárdiktatúra nem befejezése az osztályharcnak, hanem folytatása új formákban. A proletárdiktatúra a győztes és a politikai hatalmat saját kezébe vevő proletariátus osztályharca a legyőzött, de meg nem semmisített, el nem tűnt, ellenállását továbbra is folytató, ellenállását fokozó burzsoázia ellen” (XXIV. köt. 311. old.). … „A **proletárdiktatúra** ... nemcsak erőszak a kizsákmányolókkal szemben, sőt nem is legfőképpen erőszak. Ennek a forradalmi erőszaknak gazdasági alapja, életképességének és sikerének záloga az, hogy a proletariátus a társadalmi munkaszervezet magasabb típusát képviseli és valósítja meg, mint a kapitalizmus. Ez a lényeg. Ez a kommunizmus elkerülhetetlen teljes győzelmének erőforrása, záloga” (XXIV. köt. 335—336. old.).” - Sztálin: A leninizmus kérdéseihez

„**Marxizmus – Leninizmus:** a természet és a társadalom fejlődésének legáltalánosabb törvényeiről, a dolgozó tömegek forradalmáról, a szocializmus győzelméről és a kommunista társadalom építéséről szóló tudomány; a munkásosztály és a kommunista párt ideológiája. Megalkotói: Karl Marx (1818-1883) és Friedrich Engels (1820-1895). Majd tanításaikat új történelmi helyzetben továbbfejlesztve V. I. Lenin (1870-1924).” - Marxista fogalomlexikon

2

Osztálytársadalmakban szükségszerű ezért elkerülhetetlen az osztályharc, az osztályháború!

A proletárdiktatúra a dolgozók következetes osztályharca a fasiszta-kapitalista önkényuralom ellen!
A fasizmus a kapitalisták osztály-önkényuralmának következetes osztályharca!

A kapitalizmus következetes osztályháborúja a fasizmus, ami az élősködő, a világuralomra törő kapitalisták érdekében harcol. A népi demokráciában és a szocializmusban azonban a dolgozó többség demokráciája érdekében a proletárdiktatúra a következetes osztályháború fegyvere.

A fasizmus és a proletárdiktatúra a következetes osztályháború megjelenési formái.
A proletárdiktatúra a gondolkodó ember harca a fasizmus, a gondolkodó állat ellen!

Az osztályháború katonái alapvetően a proletárok, a dolgozók közül kerülnek ki.

A fasiszta-kapitalizmus „öntudatos” katonái zömmel a kapitalizmus idealista tudománytalan felszínes világnézetre nevelt, a fajelmélet, a hamis nemzeti tudat, a felsőbbrendű individualista erkölcs szintjére lebutított proletárok közül kerülnek ki. A fasiszta-kapitalizmus lelkes proletár katonáira azonban alapvetően a butaság, tudománytalan hamis világnézet, a hitvány jellem, az osztály-öntudatlanság, az osztályárulás a jellemző! A kapitalizmus szorgalmasan dolgozik azon, hogy a proletár bérrabszolgák ilyen tudattal rendelkezzenek.

A proletárdiktatúra öntudatos katonáinak tudata azonban a következetesen tudományos világnézet alapján az osztályöntudatra, az emberséges humánus erkölcsre, a kollektivizmusra nevelt, akik a szocialista demokráciáért, a dolgozók emberi jogaiért, a gondolkodó, humánus emberré válásáért harcolnak.

Az osztályháború katonái általában ugyanabból a közegből kerülnek ki, így gyakran a viselkedésük is hasonló. A forradalmi, a háborús időszakban alapvetően a vezetőik világnézete, erkölcse a cselekedeteik meghatározói. A háború, az osztályháború kíméletlen, gyakran könyörtelen, embertelen cselekedet, mint minden háború. Az osztályháború iránya, célja az ellenséges társadalmi osztály feletti győzelem, az osztályuralom, az államhatalom megteremtése, a védelme.

„A **világnézet** társadalmi létet tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a világnézet osztály jellegű: rendszerint a hatalmon levő osztály világnézete az uralkodó. A világnézetnek nagy gyakorlati jelentősége van: meghatározza az emberek viszonyát a környező valósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos világnézet előmozdítja a társadalmi haladást. A reakciós, tudományellenes világnézet az önmagukat túlélt osztályokat szolgálja, gátolja a társadalmi haladást, a kizsákmányoló osztályok érdekeit védi és elvonja a dolgozókat attól, hogy harcoljanak felszabadulásukért.” - Marxista fogalomlexikon

„**Erkölcs:** társadalmi tudatforma, amely a társadalmi valóság erkölcsi viszonyait és kategóriáit (jóság, a jó, az igazságosság stb.) az emberi együttélés, magatartás azon normáinak, szabályainak összességét tükrözi és rögzíti, amelyek az embereknek egymás és a társadalom iránti viszonyát és kötelességeit szabályozzák. Az erkölcs jellegét a társadalmi-gazdasági rend határozza meg.” - Marxista fogalomlexikon

„**Kommunista Erkölcs:** a kommunista társadalmat építőemberre jellemző magatartási elvek és szabályok összessége, melynek objektív kritériuma a kommunista társadalom győzelméért folyó harc.” - Marxista fogalomlexikon

háború: államok (vagy osztályok) között folyó szervezett fegyveres harc, amely társadalmi-politikai lényegét tekintve nem egyéb, mint ezen államok (osztályok) politikájának folytatása a fegyveres erőszak eszközeivel.” - Filozófiai kislexikon

A proletárdiktatúra a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalmi harcának a letörésére, a népi és a szocialista demokrácia megvédésére, valamint a népi demokrácia és a szocialista társadalom építésének védelmét szolgáló forradalmi, harci forma.

A proletárdiktatúra vezető ereje a marxista-leninista kommunista párt, segítik ebben a munkában a párt világnézeti vezetése, irányítása, útmutatása alatt a dolgozók érdekvédelmi szervezetei. A népi demokráciát és a szocializmust, a szocialista demokráciát e nélkül nem lehet megvédeni és felépíteni.

„Alap és felépítmény: a társadalom alapja: a gazdasági szerkezet, a termelési viszonyok összessége, amit végső soron a termelőerők fejlődése határoz meg. A felépítmény: az alapnak megfelelő politikai, filozófiai, jogi, erkölcsi, művészi, vallási nézetek és ezeknek megfelelő intézmények, szervezetek összessége. Ezek közül döntő szerepe van az államhatalomnak. A fejlődés során az alapnak van elsődleges szerepe, ugyanakkor a felépítmény is aktív szerepet játszik a társadalom fejlődésében, visszahat az alapra, gyorsítja vagy akadályozza a fejlődést. Különösen fontos szerepe van a szocialista társadalom felépítményének, amely segíti a szocializmus gazdasági alapjainak lerakását.” - Marxista fogalomlexikon

A proletár dolgozók érdekvédelme, demokráciája, osztályharca a kapitalizmusban

A kapitalizmusban a tőkésosztály az érdekét képviselő uralkodó világnézetével, erkölcsével és a gazdasági-politikai hatalmával az államhatalmat is birtokolja, méghozzá totálisan, vagyis nem osztja meg a hatalmat a többségben lévő dolgozó proletár bérrabszolgákkal. Ez a tőkésosztály-önkényuralma, ez a fasizmus!

„**A demokratikus választások meghatározása:** A politikafilozófiai demokráciafelfogás szerint a demokráciákban a hatalom kizárólag a választók szabad és egyenlően kinyilvánított akaratából származhat. Ennek az akaratnyilvánításnak a legelterjedtebb formája a választások megtartása. A **választások** alatt azt a döntéshozatalt értjük, amikor az érintett közösség választójoggal rendelkező tagjai arról döntenek, hogy kik töltsék be a hivatalos tisztségeket. A modern képviseleti demokráciákban ez a szokásos módja a törvényhozó hatalmat képviselő szerv tagjainak kiválasztására, esetenként a végrehajtó hatalom vagy az igazságszolgáltatás vezetőit és a regionális vagy helyi kormányzatot is így hozzák létre. A választást mint döntéshozatali eljárást nem csak a politikai életben használják: elterjedt a közélet más színterein is, a civil szervezetekben és a versenyszférában egyaránt.”

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a „szabad demokratikus” választások nem hozzák és nem is hozhatják meg a proletároknak a törvényhozói hatalomban való részvételt, az osztály érdekképviseletet, így általában a kizsákmányolóikat, osztályellenségüket juttatják a hatalomba saját osztályérdekeik ellenére. Így lesz a polgári demokráciában a „szabad demokratikus” választásokkal a tőkésosztály-önkényuralma valójában a proletárok számára diktatúra. Úgy kell nekik!? Ezt érdemlik!?

A polgári demokrácia forma a kapitalizmusban nem kedvező a dolgozó proletárok osztályérdeke számára, mert nem teszi lehetővé a proletár dolgozók következetes osztályharcos érdekképviselőinek, a kommunistáknak a törvényhozói hatalomban való részvételt! Vagyis a kapitalizmusban a polgári demokrácia nem valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, hanem kapitalista osztály-önkényuralom, ez a mosolygó fasizmus!

A marxista-leninista kommunisták azért nem juthatnak be általában a törvényhozói hatalomba, mert következetesen a bérrabszolgatartó társadalom felszámolására törekednek, amit a kapitalizmus nem engedhet meg. A kapitalizmusban gazdasági-politikai hatalommal nem rendelkeznek a dolgozó proletárok és az őket következetesen képviselő kommunisták. Így csak a társadalmi katasztrófák alatt képesek érdemben hatni, bár a klasszikus fasizmus, a kapitalizmus legkövetkezetesebb osztály-érdekképviselője is akkor a leghatékonyabb.

A polgári demokráciában működő kapitalizmus a totális hatalmával a dolgozó proletárok gondolatai felett is uralkodik. Na és mit szeretne elérni ezzel? Azt, hogy a dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszámok fogadják el a hatalmukat felettük, fogadják el, hogy ők a felsőbbrendűek, ezért fogadják el a kizsákmányolás jogosságát és az élősködést.

Persze ez nem így jelenik meg, hanem úgy, hogy a kizsákmányolók jóságosak, okosak, emberségesek, még akkor is, ha keményen kell dolgoznia a proliknak a kapitalisták élősködése érdekében, de ezt az emberiségért teszik.

A „szabad demokratikus" (polgári demokratikus) választásokon valójában a kapitalista irányvonalak harca a proletárok számára csak színjáték, pankráció, amihez a proletárok a nézőközönség és annak tapsolnak, amelyik mosolyogva jobban tud hazudni, jobb színészei, szakemberei vannak ehhez és jobb forgatókönyvet írnak, okosabban hazudoznak. Ha egyáltalán ezt megértik! Így a polgári demokrácia törvényhozásában nincs is osztályharc, így nincs osztály-érdekképviselet sem, mert a kapitalizmus a saját élősködése érdekében hozza a törvényeket, majdnem mindegy melyik irányvonal mentén. Valójában a kapitalisták egymás ellen versenyeznek a nagyobb kizsákmányolás lehetőségéért, a dolgozó proletárok azonban megtapsolják a jobb, a szebb színjátékot. Ahelyett, hogy gondolkodnának a saját osztályérdekeikről. Megérdemlik a bérrabszolgák a sorsukat!? Azonban az emberiség léte a tét!

Tehát a kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolga többség a hatalom semelyik formájában sem vesz részt, így sem a gazdasági sem a politikai sem az államhatalomban, sem a törvényhozásban nincs következetes osztály érdekképviselője. Ez még a polgári demokráciában is önkényuralom a tőkésosztály osztály-önkényuralma a hatalma érdekében, a mosolygó fasizmus formájában.

3

Az élősködés a kapitalizmus kizsákmányolóinak az érdeke ezért ez az erkölcse!

A kapitalizmus a működési módja miatt a kizsákmányolás és az élősködés nélkül nem létezhet!

A kapitalizmus a totális hatalom birtokában szinte mindent megtehet a tőkésosztály élősködése érdekében és meg is teszi. A kapitalizmusban a társadalmi alap és a felépítmény (gazdaság, politika, világnézet, erkölcs, oktatás, média, stb.), vagyis a totális fizikai és mentális hatalom a tőkésosztály ellenőrzésében van, az érdekében működik.

A kapitalista felépítmény célja, feladata a kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség jogosságának igazolása, azt emberségesnek a bemutatása, elkerülhetetlenségének bizonyítása a médiumokkal, az oktatással, a művészettel, a világnézetre és az erkölcsre neveléssel, de ha kell az erőszakkal is. Ezt a kapitalizmus dolgozó proletár bérrabszolgái, - mert a kapitalizmus uralkodik a gondolataikon, a tudatukon is, - egészen a katasztrófáig elhiszik, elfogadják, de akkor az osztályharc már új szintre lép. Mert a lét határozza meg a tudatot! Hirtelen nagyon sokan tudatára ébrednek, hogy őket kizsákmányolják, élősködnek felettük a semmirekellő kapitalisták. És a munkásököl vasököl, oda súlyt, ahova köll!

„A „termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális alapot, melyen egy jogi és politikai **felépítmény** emelkedik, s amelynek a társadalmi tudat meghatározott formái felelnek meg"[1]. Marx. Előszó „A politikai gazdaságtan bírálatához". Lásd Marx—Engels. Válogatott művek. 1. köt. Szikra 1949. 340. old.* Ugyanakkor a létrejött felépítmény tevőlegesen visszahat az alapra, meggyorsítja vagy hátráltatja annak fejlődését." - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„**Forradalmi Helyzet:** a forradalom objektív feltétele. Lenin tanítása szerint a következők jellemzik: az uralkodó osztályok nem tudnak a régi módom kormányozni, politikájuk válságba jutott, az elnyomott tömegek nem akarnak már a régi módon élni, s aktivitásuk rendkívül felfokozódik, készek a forradalmi fellépésre. Ahhoz azonban, hogy a forradalmi helyzet forradalomhoz vezessen, szükség van a forradalmi párt vezetésére, olyan politikára, amely kifejezi a néptömegek érdekeit." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom!

Tehát a polgári demokrácia kapitalista törvényhozásában nincs és nem is lehet a proletár dolgozó bérrabszolgáknak hatékony osztály-érdekvédelme, demokráciája, mert a kapitalizmusban valójában csak a bérrabszolga színvonalának megfelelő „demokratikus" lehetőségekkel rendelkeznek. A bérrabszolga beszélőszerszámnak a szerszámfunkciója miatt valójában nincs is szüksége az érdekvédelmében a demokráciára, így a többség osztályöntudata alacsony színvonalú, mert a tudata a kapitalizmusban arra van nevelve, hogy a szerszámok közül csak a beszélni tudó szerszám legyen. Hasonlóan, mint a rabszolgatartó társadalomban volt. A kapitalizmus viszonyiban a proletárok számára a demokráciáról csak fecsegni, hazudozni lehet!

A proletárdiktatúra a népi demokráciában és a szocializmusban a fasiszta-kapitalizmus barbársága, az ellenforradalom, a bérrabszolgatartó társadalom ellen harcol! A proletárdiktatúra azért harcol, hogy ne legyen bérrabszolgatartó társadalom, valódi demokrácia legyen, ne legyenek semmirekellő élősködők.

„A **proletárdiktatúra** mint a szocialista gazdaság felépítésének eszköze. Mivel a proletárforradalom feladata mindennemű kizsákmányolás megszüntetése, feltétlenül le kell rombolnia a régi, a dolgozó tömegek elnyomását szolgáló államgépezetet. A proletárforradalom újtípusú államot hoz létre. Ez az újtípusú állam, a proletárdiktatúra. Proletárdiktatúra mint politikai felépítmény nélkül lehetetlen a dolgozók gazdasági felszabadulása, lehetetlen az áttérés a tőkés termelési módról a szocialista termelési módra.

A proletárdiktatúra olyan rendszer, amelynél a társadalom állami irányítása a munkásosztály kezében van. Az állam minden előző formájában a kizsákmányolt többséget nyomta el egy kizsákmányoló kisebbség érdekében. A proletárdiktatúra egy kizsákmányoló kisebbséget nyom el a dolgozó többség érdekében.

A proletárdiktatúra az igazi demokrácia megtestesülése, s mint ilyen, az egész dolgozó nép életbevágó érdekeit képviseli. A proletárdiktatúra megvalósításával a dolgozók a történelem során első ízben országuk gazdáivá válnak. A polgári forradalmak a kizsákmányolás újabb formáját, a tőkés kizsákmányolást szilárdítják meg, s ezért nem tudják csak valamelyest is tartós időszakra a burzsoázia köré tömöríteni a dolgozó és kizsákmányolt tömegeket. Ezzel szemben a mindennemű kizsákmányolás megszüntetésére hivatott proletárforradalom biztosíthatja, és kell is hogy biztosítsa e tömegek és a proletariátus tartós szövetségét. A munkásosztálynak és a parasztságnak a munkásosztály vezetésével megvalósuló és a kizsákmányoló osztályok ellen irányuló szövetsége — a proletárdiktatúra legfőbb elve. A munkás-paraszt szövetség nélkül a proletariátus hatalmának megszilárdítása és a szocialista gazdaság felépítése lehetetlen.

A proletárdiktatúra a proletariátus osztályharcának folytatása új feltételek között és új formákban, olyan osztályharc, amelyet a hatalom birtokában folytat a belföldi kizsákmányolok, valamint a kapitalista környezet agresszív erői ellen. „A proletariátus diktatúrája szívós harc, véres és vértelen, erőszakos és békés, katonai és gazdasági, pedagógiai és adminisztratív harc a régi társadalom erői és hagyományai ellen”[1]. Lenin. „Baloldaliság” — a kommunizmus gyermekbetegsége. Lásd Lenin Művei. 31. köt. Szikra 1951. 30. old.*

A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésével összefüggő feladatoknak megfelelően három fő funkciót teljesít. Ez azt jelenti, hogy a proletariátus a hatalmat három fő feladat megoldására használja fel: először, a kizsákmányolok elnyomására, az ország védelmére és a más országok proletárjaival fenntartott kapcsolatok szorosabbra fűzésére; másodszor, arra, hogy végleg elszakítsa a burzsoáziától a dolgozó, s a régi rendben kizsákmányolt tömegeket, bensőségesebbé tegye velük a szövetségét, és bevonja ezeket a tömegeket a szocialista építésbe; harmadszor, az új, szocialista társadalom felépítésére.

A proletárdiktatúrát mint politikai felépítményt az teszi szükségessé, hogy a társadalom gazdasági fejlődése napirendre tűzte, az áttérést a kapitalizmusról a szocializmusra. Mihelyt azonban a proletárdiktatúra mint a szocialista gazdaság felépítésének eszköze, megjelenik a színen, maga is hatalmas erővé válik. Hathatósan előmozdítja saját szocialista alapjának kialakulását és megszilárdulását, biztosítja a régi, kapitalista alap felszámolását, a szocialista gazdasági formák győzelmét a kapitalista formák fölött.

A gazdaság szocialista formái nem jöhetnek létre és nem fejlődhetnek spontán módon, automatikusan. A proletárállam tervszerű tevékenysége, a dolgozó tömegek alkotó aktivitása nyomán jönnek létre és fejlődnek.

A proletárállam csakis annak következtében tudja teljesíteni az új alap létrehozásával kapcsolatos feladatát, hogy a termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti kötelező összhang objektív gazdasági törvényére, s az új gazdasági viszonyok alapján keletkező új gazdasági törvényeikre támaszkodik. A proletárdiktatúra a munka társadalmi szervezetének a kapitalizmusénál magasabb rendű típusát hozza létre. Ez a szocialista rend erejének, a tőkés rend fölötti győzelmének fő forrása.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A dolgozó proletár bérrabszolga beszélőszerszám a kapitalizmusban - már nem a polgári jog, hanem a társadalmi helyzete miatt még - „alacsonyabb rendű ember”, a társadalmi, a gazdasági körülményei és a tudata is ilyen, ehhez alkalmazkodik, ez a kapitalizmusnak az érdeke és tesz is ezért, hogy ilyen legyen. Bár a beszélőszerszám néha embernek tartja magát, de ennek ellenére a tudata jogosnak véli, hogy élősködnek felette, ezt elkerülhetetlennek gondolja, ha egyáltalán megérti ezt. Mert a kapitalizmusban az emberiségnek még csak a gondolkodó állat színvonala valósulhat meg, amibe még belefér az „alacsonyabb rendű ember” tudat!

A proletárdiktatúra ennek a barbárságnak a visszaállítását akadályozza meg, a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi formája ellen harcol a gondolkodó emberré válásért, a valódi, gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságért! Ahol az egyik embernek már nincs joga és lehetősége sem a másikon élősködni!

A dolgozó proletár beszélőszerszám sodródik a kapitalista hatalom tengerében, néha elsüllyed, eldobják, ha nincs szükség rá, néha összefog a többi proletárral és harcol az emberi jogaiért, azonban, ha nem fog össze, akkor általában kevés sikerrel. Ha azonban okosan, következetesen összefog, akkor a gondolkodó emberré válásáért harcol! A marxista-leninista kommunista párt ezt az összefogást, ezt a harcok következetesen vezeti.

Így a proletár dolgozóknak csak az osztályharc, a következetes összefogás lehet az egyetlen valóságos érdekvédelme a kapitalista hatalommal szemben. A polgári demokráciát is elvető kapitalizmusban a dolgozó proletárok érdekvédelme lehetőségének még a látszata is eltűnik, szerepét totálisan demagóg módon és a terrorral átveszi a rajta élősködő osztályellensége.

„**hitlerizmus:** a német fasizmus ideológiája és politikája. Jellemzői: a legkegyetlenebb terrorista diktatúra, a Führer-elv (vezér-elv), a szociális demagógia, a fajelmélet, más népek módszeres kiirtása, a végletes antiszemitizmus, a demokrácia minden formájának elvetése, a revansizmus, a militarizmus és háború, a szovjetellenesség, antikommunizmus. Nevét A. Hitlerről kapta, aki 1920-ban a német fasiszta párt (Nemzetiszocialista Német Munkás Párt) vezére lett.” - Politikai kisszótár

„A kommunista mozgalom kezdettől fogva nagy figyelmet fordított a fasizmusra, arra, hogy feltárja ez új társadalmi jelenség osztálytartalmát, szerepét. A Komintern már 1922-ben, a IV. kongresszusán alapvetően helyesen határozta meg a fasizmus jellemző vonásait. Így többek között rámutatott, hogy a fasizmus a tőke kibontakozó támadásának eszköze, amely a proletariátus forradalmi törekvései ellen irányul. A fasiszták céljuk elérésére nemcsak állig felfegyverzett ellenforradalmi harci szervezeteket hoznak létre, hanem szociális demagógiával élve, arra törekszenek, hogy a parasztság, a kispolgárság, sőt a munkásosztály soraiban is tömegbázist teremtsenek. A kommunista pártok fontos feladata — szögezi le a kongresszus határozata —, hogy megszervezzék az ellenállást a fasizmus támadásával szemben. * Lásd Kommunyisztyicseszkij Internacional v dokumentah. 1919—1932. Moszkva 1933. 297. old.*

A fasizmus elleni harc kérdésével ez időtől fogva a Komintern szinte valamennyi vezető testülete foglalkozott. Bővült és kiteljesedett az az elemzés és értékelés, amelyet a fasizmusról a IV. kongresszus adott.

A Komintern Végrehajtó Bizottságának III. plénuma 1923 júniusában részletesen elemezte a fasizmus létrejöttének történelmi körülményeit és okait. A fasizmus — szögezte le a plénum határozata — az első világháború eredményeként létrejött viszonyoknak a terméke. Az imperialista háború aláásta a kis- és középburzsoázia, a kisparasztság és az értelmiség korábbi életfeltételeit. Ezek a rétegek is mozgásba jöttek, a társadalmi rend gyökeres megjavítására irányuló óhajaik teljesülését a szociáldemokráciától várták. A reformista vezérek megalkuvó politikája azonban csalódást keltett bennük, elvesztették a szocializmusba, a munkásosztály történelemformáló szerepébe vetett hitüket. Közülük sokan a fasizmushoz csatlakoztak. A fasizmus bázisra talált bizonyos proletár elemek körében is, amelyek aktívan törekedtek helyzetük megváltoztatására, de kiábrándultak a szociáldemokráciából s más pártokból is. A fasizmushoz csatlakoznak továbbá a

legkülönbözőbb társadalmi rétegek kiábrándult és deklasszálódott elemei, akik megélhetési forrásuktól elestek, köztük a tisztikar jelentős része. * Lásd ugyanott, 380. old.*

A plénum nem csak a fasizmus társadalmi bázisának kialakulását és összetételét elemezte. Továbbfejlesztve a IV. kongresszus megállapítását rámutatott: a fasizmus a különböző országokban különböző formát és jelleget ölthet, de fő jellemvonása az, hogy a durva terrorista erőszakot forradalmi frazeológiával, demagógiával kombinálja, adott helyzetekben látszólag forradalmi mozgalomként jelentkezik, kisajátítja a munkásosztály valóban forradalmi jelszavait.

A plénum megerősítette a IV. kongresszusnak azt a megállapítását, hogy a fasizmus a tőke eszköze a forradalmi munkásmozgalom elleni harcban. Rámutatott: a proletariátus fokozódó forradalmasodása közepette a reformizmus, az „osztálybéke és a demokratikus együttműködés prédikálása" már nem elég a burzsoá rend fenntartásához, a régi módszerek, a régi „apolitikus" államapparátus már nem minden esetben képes a burzsoá osztályérdekek hathatós védelmére. Ezért a burzsoázia hatalmát új eszközökkel, a fasizmus segítségével igyekszik megszilárdítani. Leszögezte: a fasizmus a reakció, az ellenforradalom fegyvere, „nagytőkés funkciót" tölt be. * Lásd ugyanott, 342. old.*

Ezt a gondolatot a Komintern V. kongresszusa 1924-ben így fogalmazta meg: „A fasizmus a nagytőke harci fegyvere a proletariátus elleni küzdelemben, amelyet törvényes, állami rendszabályokkal megtörni nem tud. A fasizmus a harc törvényen kívüli eszköze, amelyet a nagytőke diktatúrájának megteremtése és megszilárdítása érdekében használ fel." * Ugyanott, 448. old.*

A Komintern VI. kongresszusa, valamint a Végrehajtó Bizottság ülésein hozott határozatok a történelmi tapasztalatokat számbavéve tovább gazdagították a fasizmusról már korábban adott értékelést, a fasizmus újabb jellemvonásait világították meg. Így a VI. kongresszus többek között megállapította: a hatalomra jutott fasizmus a bankok, a nagyipar és a nagybirtok „osztatlan, nyílt és következetes diktatúrája". A külpolitikában a fasizmus egyet jelent az erőszakkal, a provokációkkal, az agresszióra való törekvéssel, s mint ilyen állandóan veszélyezteti a békét. * Lásd ugyanott, 777 — 778. old.* A XI. plénum felhívta a figyelmet a fasizmus egyik fontos jellemvonására, a nacionalista demagógiára, s meghatározta a nacionalizmus helyét és szerepét a fasiszta politikában. * Lásd XI. plénum IKKI. Sztyenografieseszkij otcsot. Partizdat, Moszkva 1932. 625. old.*

A kommunista mozgalom tehát már a húszas évek első felében felismerte a fasizmus osztálytermészetét, helyesen határozta meg keletkezésének okait, osztálybázisát, az osztályharcban betöltött szerepét és azokat az eszközöket és módszereket, amelyek e politikai irányzatot jellemezték. A kommunista pártok felismerték azt is, hogy a fasizmus nagy veszélyt jelent a munkásosztály forradalmi mozgalmára, s mozgósították erőiket a fasizmus elleni harcra. …

A Komintern helyesen mutatott rá, hogy a szociáldemokrácia a tőkés rendszert védi, hogy a jobboldali vezetők elárulják a munkásosztály ügyét, így objektíve elősegítik a fasizmus térhódítását. A fasizmusnak az a szociáldemokrata értékelése, hogy e mozgalom kispolgári vagy kispolgári szocialista mozgalom, amely a nagytőke és a nagykereskedelem ellen irányul, továbbá a szociáldemokrata vezetők szélsőséges kommunistaellenes beállítottsága, a fasizmus iránt táplált illúziója és engedékenysége kétségtelenül súlyos károkat okozott a munkásosztály ügyének, s megbélyegzésük és elítélésük indokolt és szükséges is volt. Hiba volt azonban, s nem csekély kárt okozott, hogy a Komintern a fasizmus és a szociáldemokrácia közé egyenlőségi jelet tett, elmulasztotta a két politikai áramlat közötti különbség vizsgálatát. Különösen súlyos következménye volt annak az értékelésnek, hogy a burzsoá társadalom fokozódó szétesése következtében „valamennyi burzsoá párt, különösen a szociáldemokrácia többé vagy kevésbé fasiszta jelleget ölt". * Kommunyisztyicseszkij Internacional v dokumentah. 1919 —1932. 448. old.* Igen súlyos következményekkel járt ez, mégpedig azért, mert megnehezítette a valóban fasiszta törekvések, a fasiszta mozgalmak felismerését, elhatárolását, megkülönböztetését, rendkívüli módon leszűkítette a lehetséges szövetségesek körét." - Népi demokrácia és forradalomelmélet

A fasiszta-kapitalizmus a dolgozók, a nép, a nemzet, a faj védelmében, az emberiség megmentőjeként lép fel, így lesznek a kapitalisták az élharcos dolgozók, pedig csak élősködők, de a dolgozók valódi osztály érdekképviselőit, a kommunistákat tűzzel-vassal üldözik, irtják. Ezért viszonylag könnyű felismerni a fasizmust, ha üldözik a kommunistákat, akkor az már a fasizmus! Bár ez egy leegyszerűsített értékelés, de a valóság ezt igazolja.

Ezért a sikeres osztályharchoz világméretekben szükséges és elkerülhetetlen a:

„Világ proletárjai egyesüljetek!"

4

A szociáldemokrácia renegátsága

A kapitalizmusban amennyiben a proletárok osztály érdekvédelmi szervezetei, nem a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus következetes kommunista vezetését, világnézetét fogadják el, akkor az ettől eltérő úton járva előbb-utóbb a szociális demagógiával, tudománytalan hamis világnézettel a kapitalista érdekeket, a kapitalizmust, a kizsákmányolást, az élősködést, a bérrabszolgaságot szolgálják ki, ezért hamis, a proletár dolgozók osztályérdekeivel ellentétes, ellenséges útra tévednek és tévedtek. Így végül ez már nem a proletárok osztály-érdekvédelmét, hanem a kapitalizmus hatalmát, uralmát szolgálja. Az osztályárulásával a fasizmus térhódítását segíti!

„Az osztályharc feltételeiben bekövetkezett változások kétségkívül az első világháború után kialakult viszonyokban gyökereznek. De a változások nem egy csapásra következtek be, hanem fokozatosan bontakoztak ki. A fasizmus kezdettől fogva számottevő szerepet játszott az osztályharcban. Egyes országokban a forradalmi munkásmozgalom elleni támadás fő eszköze volt, más országokban viszont változatlanul a polgári demokrácia s ezen belül a szociáldemokrácia játszott döntő szerepet a burzsoá rend védelmében, a proletárforradalom elleni harcban. Az első világháború végén Európa-szerte kibontakozó forradalmi hullám idején a jobboldali szociáldemokrata vezérek a „tiszta demokrácia" jelszavával léptek fel a proletárdemokrácia, a proletárdiktatúra eszméje ellen. Ekkor a proletár forradalmi mozgalom megerősödésének és sikerének alapvető feltétele a polgári demokrácia elleni harc, a reformizmus szétzúzása, a centristák elszigetelése volt. Az alakuló, fiatal kommunista pártok elsősorban ezzel a kérdéskomplexummal kerültek szembe; a polgári demokráciától, a jobboldali opportunizmustól, a reformizmustól való elhatárolódás létrejöttüknek és megszilárdulásuknak ugyancsak döntő feltétele volt." - Népi demokrácia és forradalomelmélet

Tipikusan ilyen osztályáruló a szociáldemokrácia (jobboldali) irányzata, ami a kapitalizmust támogatja és végül is a polgári demokrácia alatt a fasiszta-kapitalizmus, a mosolygó fasizmus útjára tért, ami azonban a „kapitalista szocializmus" egyik formája, a „szocializmus" megvalósítása a kapitalisták vezetésével bérrabszolgatartó társadalmi formában.

A szociáldemokrácia választhatta volna a népi demokrácia útját is, de nem ezt tette, így a szocializmus, a dolgozó nép, az emberré válás és végül is az emberiség ellenségévé, a polgári demokráciában a fasiszta-kapitalizmus hívévé vált. Bár a szociáldemokraták közül voltak akik a népi demokráciában együttműködtek a kommunistákkal, de ezek közül is sokan ellenforradalmárrá lettek, elősegítették a fasiszta-kapitalizmus restaurálását.

A szociáldemokrácia elveti a proletárdiktatúrát, ami az osztályharc folytatása a népi és a szocialista demokráciában az ellenforradalom, a kapitalizmus restaurálása ellen! De elveti a szocialista forradalmat is és a demokrácia illúziójában a fasiszta-kapitalizmus diktatúráját, a mosolygó fasizmust, polgári demokráciát választotta.

A szociáldemokrácia elveti a diktatúra egyéb formáit is, de a kommunisták ellen már elfogadhatónak tartja, mivel a következetes marxista-leninista (sztálinista) kommunisták a társadalmi haladás és az emberiség érdekében az egyetlen lehetőségre a forradalomra és a proletárdiktatúrára készülnek.

Manapság már a szociáldemokrata irányvonal egyes képviselői a hitleri fasizmus felélesztésén fáradoznak. Bár a hitleri fasizmus a szociáldemokratákat is üldözte, de butaságukban mégiscsak jó szolgálatot tettek a fasizmus hatalomjutása érdekében.

Így lett a szociáldemokrácia végül a mosolygó fasizmus egyik változata!

„A **szociáldemokrácia** baloldali politikai és gazdasági ideológia, a szocialista mozgalom egyik irányzata. ... A mai szociáldemokraták elfogadják a kapitalista rendszert és a demokratikus államstruktúrákat."

„Szociáldemokraták, demokratikus szocialisták: a reformizmus követői, akik nem forradalmi úton, hanem a fennálló államrend keretein belül, reformok útján kívánják megvalósítani a szocializmusról alkotott elképzeléseket."

„A szociáldemokrata pártok többségében ma is vannak baloldali csoportok és irányzatok. Több országban baloldali szocialista pártok is találhatók, amelyek rendszerint együttműködnek a kommunista pártokkal. ... Szociáldemokrata ideológusok és politikusok rámutatva a fejlett tőkés országokban élő dolgozok anyagi helyzetének a háború utáni években történt bizonyos javulására, valamint a burzsoá és reformista kormányok által hozott több szociális reformra – amelyeket a nemzetközi munkásmozgalom nyomására léptettek életbe -, az „egyetemes jóléti államot" szocializmusnak tünteti fel, vagy legalábbis a „szocializmus küszöbének". ... A jobboldali szociáldemokrata vezetők a II. Internacionálé utódaként 1919-ben megalakították a Szocialista Munkás Internacionálét. Ez a szervezet kommunista és szovjetellenes tevékenységet fejtett ki, fellépett a munkásság forradalmi akciói ellen, akadályozta a munkásegység kialakulását. 1940-ben beszüntette működését. 1951-ben újra megalakították Szocialista Internacionálé néven." - Marxista fogalomlexikon

„**Forradalom: társadalmi forradalom:** az osztályharc legmagasabb formája, az osztálytársadalom fejlődésében törvényszerűen bekövetkező szakasz, amelyben a fejlettebb, magasabb rendű társadalmi-gazdasági alakulat (fegyveres vagy békés eszközökkel) felváltja az elavult társadalmi rendszert, a hatalom a régi reakciós osztály kezéből a haladó osztály kezébe megy át, s ily módon megnyitja a társadalom továbbfejlődésének útját. A forradalom szükségszerű, a fejlődő termelőerők és a fejlődés gátjaivá vált régi termelési viszonyok közötti ellentéten alapszik. A forradalom megoldja azt az ellentmondást: új termelési viszonyokat teremt, amelyek szabad utat nyitnak a termelőerők további fejlődésének. A forradalom legfőbb kérdése a hatalom, mindenekelőtt szétzúzza a régi államhatalmat, és új politikai hatalmat hoz létre. Létrejöttének objektív feltétele a forradalmi helyzet, szubjektív feltétele a feltörekvő osztályok forradalmi tudata, szervezettsége és elszántsága. Jellegét és alapvető tartalmát az határozza meg, hogy milyen társadalmi ellentmondásokat old meg, és hogy milyen új társadalmi rendszert hoz létre. Hajtóerői azok az osztályok, amely megvívják és előrelendítik, megvalósulásában alapvetően érdekeltek." - Marxista fogalomlexikon

A szociáldemokrácia a polgári demokrácia híveként valójában a proletár dolgozókat kizárja a valódi demokráciából, következetes osztály érdekképviseletből!

A kapitalizmus a működése érdekében szükségszerűen a proletár dolgozók valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokratikus osztály-érdekképviseletének a hatalomból való kizárására törekszik. Ez igaz a polgári demokrácia mosolygó fasizmusában és a klasszikus hitleri típusú fasizmusban is, ami a szociáldemokrácia „segítségével", butaságával, osztályárulásával sikeresen megvalósult.

A termelőerők fejlődésével az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a védelmében, a világuralomra törekvésében, a tőkések és a proletár dolgozók kibékíthetetlen osztályharca miatt szükségszerűen osztály-önkényuralommá, fasizmussá vált. Ezért a kapitalizmusban a dolgozó proletárok érdekvédelme, osztályérdeke, valódi demokráciája nem valósulhat meg, legfeljebb csak a bérrabszolga színvonalon.

Mivel a szociáldemokrácia a renegátsága miatt a kapitalizmust választotta, mint (szerintük, ami persze részben igaz is) a fejlődés elkerülhetetlen, egyetlen útját, ezért kénytelen ezen az úton járni, ami sajnos a mosolygó fasizmus útja, a fasiszta-kapitalizmus útja. A szociáldemokráciának a másik utat, a kapitalizmus helyett a népi demokráciát kellett volna választania, de a hatalom, a demokrácia illúziója megszédítette, hitt a polgári demokráciának, a kapitalizmusnak, így azonban a proletárok osztályellenségévé, osztályárulóvá vált.

Elvetette azt, hogy az osztálytársadalmakban az osztályharc és végül is az osztályháború, majd a forradalom elkerülhetetlen.

5

A proletárdiktatúra a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalma ellen elkerülhetetlen!

A szocializmusban és a népi demokráciában az ellenforradalom a fasiszta-kapitalizmus osztály önkényuralmának visszaállítására törekszik, a proletárdiktatúra ez ellen szükséges harci fegyver. Ebbe az ellenséges, ellenforradalmi körbe sajnos a szociáldemokrácia is beletartozik, nem kellett volna idáig jutniuk. Talán még nem késő ezen változtatniuk!

„**Ellenforradalom:** a forradalomban legyőzött reakciós osztályok támadása a haladó új társadalmi rendszer ellen; a forradalom előtti, vagyis a már idejétmúlt gazdasági, társadalmi és politikai rendszer erőszakos visszaállítása. Az imperialisták jellemző vonása az ellenforradalmiság, támogatnak minden haladásellenes erőt, kívülről szervezik az ellenforradalmat és az ellenforradalom exportjára törekednek.” - Marxista fogalomlexikon

A fasizmus az emberiség kipusztítására vezető út!

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a fasizmusa korszakában a termelőerők fejlődésével képessé vált akár az emberiség kipusztítására is. A kapitalizmus elkerülhetetlenül a fasizmusba fejlődik az osztályhatalma védelmében és imperialista céljai érdekében, nincs más lehetősége (a kisebb kapitalista nemzetek csatlósként a nagyhatalmaknak alárendelten). A termelőerőket a fasiszta-kapitalizmus még sokáig képes fejleszteni, ellenőrzése alatt tartani, ezért hosszú ideig a hatalomra tőr, és képes a hatalomra. Azonban a fasiszta-kapitalizmus a hatalma érdekében, rothadt erkölcsével „bármikor” képes a világháborúra is, ami könnyen atomháborúvá válhat.

A létrejövő népi demokráciában és a szocializmusban a proletárdiktatúra ez ellen a valódi demokrácia hiányában rothadó kapitalizmus, a fasizmus ellen elkerülhetetlen és szükségszerű, ez az emberré válás egyetlen útja, az emberiség megmaradása, az emberiség jövője csak így lehetséges.

A népi demokrácia és a szocializmus sokkal magasabb szintű demokrácia, mint a polgári demokrácia, mert ugyan diktatúra a fasiszta-kapitalizmus híveinek, de demokrácia a dolgozó többség számára.

A kapitalizmus az emberiség demokratikus kontrollja nélküli hatalommal bármit megtehet, és meg is tesz!

A fasiszta-kapitalista osztály-önkényuralomban az öntudatlan gerinctelen szolgalelkűvé nevelt bérrabszolgák, a beszélőszerszámmá nevelt dolgozó proletár néptömegek nem képesek és valójában osztály öntudatlanságukban nem is akarnak az osztályérdekükben részt venni a hatalomban, pedig kellene az emberiség megmaradása érdekében.

Mert így a tőkések a valódi demokrácia hiányában, az emberiség hatékony kontrollja nélkül a saját rabló érdekükben szinte bármit megtehetnek és meg is tesznek. A dolgozó proletárok csak a hatalmas embervesztéseget okozó katasztrófákban kezdenek ráébredni osztályhelyzetükre – de, inkább csak a nyomorult helyzetükre -, de a világméretű fasizmussá fejlődött kapitalizmusban ez lehet, hogy már késő.

A kapitalizmusban a médiák a fasiszta-kapitalizmus szolgálatában állnak!

Így a kapitalizmus érdekében a médiák bármit hazudhatnak a dolgozó proletár népnek, erre minden lehetőségük megvan. A médiák szélhámos, de jól megfizetett kiváló proletár szakemberei mosolyogva módszeresen alakítják osztály-öntudatlan, gerinctelen bérrabszolga szolgalelkűvé a dolgozó proletárok tudatát.

Bár tulajdonképpen ezeknek a „kiváló proletár szakembereknek” a világnézete messze áll a következetesen objektív tudománytól, mert az idealizmus képzelgése a világnézetük meghatározója. De miért is lenne más? Ez a létük, a jövedelmük, a „megbecsülésük”, a karrierjük lehetősége a kapitalizmusban. A fasiszta-kapitalizmusnak ezért van rájuk szüksége, így „megbecsülik” őket. De nyilván vannak olyanok is, akiket egyszerűen nem érdekel vagy nem is értik a következetesen objektív tudományos világnézetet, így válnak osztályárulóvá.

Mivel a lét határozza meg a tudatot, ezért ezek az osztályárulók nyilván nem is fogják fel, hogy milyen veszélyes úton járnak. Mert az emberiség léte a tét, a valódi demokrácia hiányában az emberiség elpusztul!

Így igaz: „a média stratégiai ágazat és szuverenitási kérdés, mert aki uralja egy adott ország médiáját, az uralja annak az országnak a gondolkodását és azon keresztül az országot.” Ez egy polgári nézet, de rátapintott a lényegre.

Így akár több milliárd ember kipusztítását, a népirtást is megtehetik a médiák segítségével az emberiség érdekének feltüntetve azt, amit valójában a profit, a hatalom, a mérhetetlen butaság motivál. A fasizmussá fejlődött kapitalizmusban ez sajnos megtörténhet és meg is történik.

Miért bűncselekmény a szocialista demokráciában a kizsákmányoló világnézet?

A szocialista demokráciában a médiák nem hirdethetik szabadon a kapitalizmus híveinek a világnézetét és erkölcsét, mert ez a kizsákmányolás világnézete és az erkölcse, ezért ezt a proletárdiktatúra, mint a többi bűncselekményt szigorúan elnyomja. A dolgozó emberek világnézetét megzavarhatja és meg is zavarja a polgári demokrácia hazug szabadságképe, pedig ez a szabadság a kizsákmányolás az élősködés szabadsága, az emberi jogok meggyalázása, a bérrabszolgaság. A fejlődő, de még gyenge szocialista demokrácia életszínvonala még alacsonyabb, mint a kizsákmányolással, a gyarmatosítással, az eredeti tőkefelhalmozással összerabolt fejlett kapitalizmusban.

A népi demokrácia és a szocializmus átmenet az ember-állat gondolkodó állat formából a gondolkodó ember formába, még ide és oda is billenhet, ami megtörténhet az ellenforradalom által, sajnos erre van példa. A kommunizmus azonban már a gondolkodó humánus emberiség világa. A proletárdiktatúra az emberi civilizáció rothadása, hanyatlása elleni harc, ami a demokrácia védelmében harc a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalmának a megakadályozására.

A mosolygó fasizmus nemcsak a polgári demokráciákban kártékony fasizmus, hanem a fejlődésben lévő népi és a szocialista demokráciában is hat. Ezt kíméletlenül le kell törnie a proletárdiktatúrának. A kizsákmányolás az bűncselekmény, de a kapitalizmusban ez erkölcsös és törvényes, a szocialista demokráciában azonban már üldözendő, erre való a proletárdiktatúra. Így a proletárdiktatúra az harc a gondolkodó emberré válásért a gondolkodó állat, a fasiszta-kapitalizmus ellen!

A fasiszta-kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség elleni küzdelem a bűn, ezért üldözik a kommunista világnézetet, erkölcsöt. A kapitalizmus azonban nem működik a kizsákmányolás bűncselekménye nélkül. Persze ezt a bűncselekményt a kapitalizmus híve képtelenek felfogni, megérteni, mert még csak a gondolkodó állatok és ez az érdekük.

6

A kapitalizmus társadalmi tudata veszélyezteti, lehetetlenné teszi az emberré válást!

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom, ehhez alakult a társadalmi tudata! A bérrabszolgatartó társadalom azonban még csak a gondolkodó állat világa!

A fasiszta-kapitalizmus sikeresen védi politikai-gazdasági totális hatalmát az osztály-önkényuralmával az ezt szolgáló uralkodó világnézetével, erkölcsével, a társadalmi tudat formálásával, a dolgozó nép gondolatai feletti uralmával. A fejlett termelőerők szintjén a gondolkodó állat színvonalán létező társadalmi tudat nagyon veszélyes az egész emberiség létére, mert akadályozza a valódi demokrácia megvalósítását, a kapitalizmusban élő emberiség igényének a kialakulását a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra. A valódi demokrácia nélkül azonban lehetetlen a gondolkodó emberré válás, ahol az egyik ember már nem élősködik a másikon.

A hatalmassá fejlődött termelőerőket a valódi a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia nélkül az emberiség nem képes uralni, így a pusztulás fenyegeti, mert erre csak a kollektivizmus, az osztálynélküli társadalmi forma a kommunizmus alkalmas. A valódi demokrácia hiányában az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet, ahol az egyik ember élősködik a másikon!

Amíg a fasiszta-kapitalizmus gazdasági-politikai világnézeti-erkölcsi hatalma uralkodik az egész emberiség felett, amíg totális az élősködők uralma a dolgozó nép gondolatai felett, addig ez lehetetlenné teszi a gondolkodó emberré válást. Az élősködő ragadozó kapitalista ember-állat még csak a gondolkodó állat lehet, aki hatalmával uralkodik a dolgozó emberiség gondolatai felett, így azonban még az egész emberiség is csak a gondolkodó állat lehet.

A kapitalizmusban hatalmassá váltak a termelő és a pusztító erők és ez mindenképpen igényli a népi demokráciát, a szocializmust, a valódi demokráciát, a dolgozó nép, a túlnyomó többség érdekérvényesítését, a dolgozó emberiség beleszólását a hatalomba, a népgazdaságba, sőt a világgazdaságba is, ami azonban a fasiszta-kapitalista osztály-önkényuralomban nem valósulhat meg. A kapitalizmusban lehetetlen a valódi demokrácia a bérrabszolgák számára!

A gondolkodó emberré válás érdekében a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúság megvalósításával a szocialista demokrácia a szocializmusban a kapitalizmus beszélőszerszámából szabad osztályöntudatos dolgozó emberré neveli a proletárokat. Ezt védi a proletárdiktatúra! Ez az egyetlen módja az emberré válásnak!

A kapitalizmus proletár dolgozó hívei

A kapitalizmusban a vállalkozás szabadsága miatt a magánérdekből történő vállalkozás lehetséges, akár más érdeke rovására vagy akár a társadalom valódi érdeke ellen is. Az alapvető cél a minél nagyobb profit. A kapitalizmusban az individualizmus dominanciája miatt a társadalom valódi érdeke háttérbe szorul, homályba vész, a létrejövő vállalkozások a társadalom érdekeit is sérthetik, amik érthetetlen, megoldhatatlan konfliktusra vezethetnek.

A konkurenciaharc, a verseny miatt létrejövő megosztott világ és az így kialakuló kapitalizmus osztály-önkényuralma, élősködése ellenére is az individualizmus, az egyéni vállalkozás szabadsága, lehetősége igen sok hívet vonz magához még a kizsákmányoltak közül is.

A kapitalista modell hatékony gazdaság, az emberiség számára hatalmas fejlődést hozott, sok proletárnak biztosított megélhetést, gyorsan fejlesztette a termelőerőket. Igen hatékony és hasznos volt az emberiség számára. De mára fasiszta-kapitalizmussá fejlődött!

A kapitalizmus társadalmilag és világméretekben alapvetően az individualizmusnak alárendelten a konkurenciaharcban, a piaci hatásokkal spontán szabályozottan, ezért válságokon keresztül működő anarchikus gazdasága ellenére fejlődőképes forma. Bár a hanyatlásában, a védelmében, az uralmának a kiterjesztésében már fasizmussá változott!

A kapitalizmusban a minimális vagy a semmi tőkével sem rendelkezők is vállalkozhatnak a jobb jövőjük reményében, a megélhetésük érdekében, bár csekély az esély a meggazdagodásra, a valódi tőkéssé válásra, de ez a lehetőség, ez a szabadság erős bázisa a kapitalizmusnak, viszonylag sokan javíthatnak az életkörülményeiken saját erőből. Azonban ez a szabadság a proletárok többsége számára alapvetően mégiscsak legfeljebb illúzió, ezért a túlnyomó többség végül is proletár bérrabszolga marad. Így lesz a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi forma.

Valamilyen formában (a társadalom érdekeihez alkalmazkodva) ennek az „egyéni érdekből, motivációból” történő vállalkozási lehetőségnek szükségszerűen a szocializmusban is, de a népi demokráciában elkerülhetetlenül meg kell valósulnia. Vagyis a vállalkozás szabadsága szükséges a magánérdekben vagy a magán motivációban is, de illeszkednie kell a társadalom igényeihez, de nem anarchikus, spontán módodon szabályozottan, ami megfelelő társadalmi szervezettséget igényel. Azonban a kapitalista osztály-önkényuralomra törekvőket a proletárdiktatúrával meg kell fékezni. Ez nem kis feladat, mert hatalmas erő lakozik az individualizmusban és minden hasznosságuk ellenére, a természetüknél fogva osztály-önkényuralomra törnek és képesek is erre.

A proletárdiktatúra a fasiszta-kapitalizmus ellen az emberré váláshoz elkerülhetetlen!

A létrejövő népi demokrácia vagy a szocializmus, amíg még fejletlenek a termelőerők, erős a fasizmussá fejlődött kapitalista-imperialista környezete, nem eléggé fejlett a társadalmi tudat, addig intenzíven harcolnia kell a védelmében a proletárdiktatúrával - harmóniában a szocialista demokráciával. Vagyis a proletárdiktatúra az harc az ellenforradalom, a fasiszta-kapitalizmus ellen a társadalmi haladásért, az emberré válásért.

A szociális demagógia szükségessége, elkerülhetetlensége a kapitalizmusban

A kapitalizmusban az értékeket a tőkések termelőeszközével a dolgozó proletárok társadalmi, sőt világméretű munkamegosztással hozzák létre, de a megtermelt érték és az értéktöbblet is a tőkéseké, mert a termelés a tőkések befektetésével a profitjuk érdekében történik.

Ennek az élősködésnek az érdekében szükségszerű a kapitalizmusban a kapitalista osztály-önkényuralom, ami a totális hatalom birtokában maga a fasizmus, még akkor is, ha a hatalom szervezése, a védelme alapvetően a joguralomra alapul. A polgári demokrácia törvényhozásban szinte kizárólag az élősködők képviselői hozzák a kapitalista joguralom érdekében a törvényeket, ez azonban a totális önkényuralom, a mosolygó fasizmus.

Ennek az önkényuralomnak az elfedésére szükségszerű és elkerülhetetlen a szociális demagógia is, a polgári demokratikus szabadságjogok mellett bizonyos szociális értékek (a szocializmus értékeinek) hirdetése is, amit azonban következetesen nem valósít és nem is valósíthat meg.

Mert ennek alapja a szocializmus értékei (a szocialista demokrácia - a valódi demokrácia -, az emberi jogok, az emberi méltóság, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, a munka szerinti elosztás, a kizsákmányolás és élősködés megszüntetése, a tervgazdálkodás, a kollektivizmus, stb.). A kapitalizmusban a működési módja miatt ez nem valósulhat meg, ezért csak szélhámosan hazudik ilyesmiről a hatalom, de az emberiség civilizálódása miatt igény van ezekre az értékekre.

A kapitalizmus alapvető ellentmondása: a proletár dolgozók által végzett munka társadalmi jellege, és a megtermelt értékek egyéni tőkés érdek szerinti elsajátítása, elosztása, ami a tőkés kizsákmányolók érdekében, a kapitalizmus hatalmával történik. Vagyis a proletárok dolgoznak, a tőkések pedig kizsákmányolnak, élősködnek,

uralkodnak. A tőkés gazda élősködik és uralkodik a bérrabszolga, a beszélőszerszámai felett. Ez az egész emberiségre megalázó. Ez még csak a gondolkodó állat színvonala!

7

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

A kapitalizmus törvényhozásában nincs következetes érdekképviselője a proletároknak! A proletárdiktatúra a bérrabszolgatartó társadalom ellen harcol!

A kizsákmányolással élősködő tőkésosztály a totális hatalom birtokosa, mert a létfeltételekhez szükséges termelőeszközökkel rendelkezik, amit a tőkés a saját profitja érdekében a proletárok által működtet. Ez végül is a proletárokat szükségszerűen teljesen kiszorítja minden hatalomból osztály-önkényuralmi formában a fasizmus valamelyik praktikus formája segítségével. A kapitalizmusban ez a fasizmus a demokráciát elvető és a polgári demokráciára is egyaránt érvényes, mivel a hatalomban, a törvényhozásban a dolgozó proletárok következetes osztály érdekképviselői ritka kivételtől eltekintve érdemben nem vesznek részt.

Valójában érdemben csak a kapitalizmus következetes bírálatával lehet hatékonyan a dolgozó proletárok osztályérdekeit képviselni, védeni, de ezt a kapitalista állam mindenképpen megtorolná. Nem lehet a kapitalizmusban olyan törvényeket hozni, hogy a kapitalizmus embertelen, az emberi jogokat sértő, kizsákmányoló élősködő, bérrabszolgatartó, így valójában bűnöző társadalmi forma, ami ellen jogszabályokkal kell küzdeni. Ezt a polgári demokrácia kapitalista törvényhozásában lehetetlen lenne megvalósítani.

A demokrácia a civilizáció fejlődésével alapvető igénnyé vált, ami a bérrabszolgatartó kapitalizmusban a működési módja miatt, a proletárok számára, még a polgári demokráciában is megvalósíthatatlan. Ezért a polgári demokráciában is csak látszat lehet a demokrácia a proletár dolgozók számára, szinte minden valódi tartalom nélkül.

A polgári parlamentekben nincs, vagy nagyon ritka a következetes dolgozó proletár osztály-érdekképviselő, azaz a marxizmus-leninizmus vezérfonalát képviselő kommunista. A szocializmus parlamentjeibe azonban a kapitalizmus hívei, a polgári demokráciát (nyíltan) képviselők nem kerülhetnek be, ha jól működik a proletárdiktatúra és szocialista demokrácia. A szocializmus és a kapitalizmus demokratikus világa csak a népi demokráciában működhet „együtt”, de a cél csak a szocializmus lehet a marxizmus-leninizmus következetes vezérfonala alapján.

A polgári demokráciában a proletár dolgozók hamis (szociáldemokrata, liberális) „érdekképviselői” is sütkérezhetnek a kapitalizmus érdekében törvénnyel (le)szabályozott látszatdemokrácia homályba vesző valóságában.

A szocialista demokráciában, a proletárdiktatúra védelmével viszont csak a dolgozók képviselői hozzák a törvényeket a dolgozók, a társadalom érdekében, a kommunista világnézet alapján. A népi demokráciában a proletárdiktatúra védelmével azonban a teljes társadalom érdekében a magángazdaság és dominanciában a dolgozók képviselői hozzák a törvényeket a joguralom megvalósítására. A népi demokrácia és a szocializmus jogállami formában és ennek védelmében a proletárdiktatúrával működik. A kapitalizmus azonban akár a joguralmi formában is a fasiszta-kapitalizmus osztály-önkényuralmában védi a kapitalisták előjogait az élősködésre (bár demagóg módon egyenjogúságot hirdetnek a bérrabszolgatartó társadalomban).

A polgári demokrácia választási színjátéka, a médiumok szélhámossága

A kapitalizmus „szabad demokratikus” választásai a kapitalista diktatúrán (néhány kivételtől eltekintve) szinte semmit, vagy nem sokat változtatnak. A tőkésosztály totálisan gyakorolja a túlnyomó többségben lévő dolgozó proletárok felett a gazdasági-politikai hatalmat, az alapot és a felépítményt. A kapitalizmus totálisan uralja a médiumokkal, az oktatással, a teljes felépítményével a dolgozó nép tudata, gondolata felett is a hatalmat. Ezért ez valóságos osztály-önkényuralom, totális kapitalista hatalom, vagyis fasizmus, ez a fasiszta-kapitalizmus, még akkor is, ha csak a joguralom az önkényuralom fegyvere.

A polgári demokrácia választásai a kapitalizmus érdekében, a médiumok által rendezett színpadon, a médiumok proletár dolgozó színészeinek a szereplésével, kapitalista hívőivel, ami azonban színházi előadás csupán. Mosolyogva hirdetik, játsszák el a médiumok, a kapitalista politikusok, a proletár színészek a kizsákmányoló élősködők Krisztus értékeit meghaladó jóságukat, emberségüket, hasznosságukat, nélkülözhetetlenségüket. Időnként előfordul, hogy a valóságos kapitalista a politikus színművész, akinek a szíve-lelke dobog a bérrabszolgákért, amit a balga proletárok többsége elhisz. Talán ezek a színészek még el is hiszik az általuk kiagyalt hazugságokat, pedig csak a mosolygó fasizmus katonái.

A polgári demokráciában a proletár dolgozók valódi következetes osztály érdekképviselői a marxizmus-leninizmus vezérfonalát követő kommunisták érdemben nem juthatnak a hatalomba, erre a totális hatalommal rendelkező kapitalizmusnak minden lehetősége megvan, ami így a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia hiányában a kapitalizmus rothadásával a társadalmi katasztrófáig tart.

A kapitalizmusban a dolgozó proletárok a társadalmi helyzetük javítására, osztályérdekeik védelmében csak az osztályharcra számíthatnak. Bár a termelőerők fejlődésével az általános életszínvonal is fejlődik, de a kapitalizmus élősködő bérrabszolgatartó embertelen jellege mit sem változik. Ez nem is lehet másként, mert a profit az élősködésre csak így növekedhet. A beszélőszerszám termel, majd fogyaszt az általa termeltből a bére mennyiségében. Amit megtermelnek a proletár dolgozó bérrabszolga beszélőszerszámok azt nagyrészt nekik kell, kellene elfogyasztaniuk, mert csak így lesz profitja az élősködésre a kapitalistának, és a folyamatos élősködés érdekében csak így lehet fenntartani a beszélőszerszám áru minőségét.

Osztályharc, proletárdiktatúra, ellenforradalom, uralkodó társadalmi tudatforma

A szocializmusban és a népi demokráciában a proletárdiktatúra az osztályharc folytatása az államhatalom erejével, amire a fasiszta-kapitalizmus ellenforradalma, osztály-önkényuralomra törekvése miatt van szükség.

Az uralkodó osztály a saját érdekében, a hatalmával nemcsak a politikai-gazdasági, az államhatalmat, a törvényhozási jogokat birtokolja, hanem a társadalom uralkodó világnézetét és erkölcsét is meghatározza a saját felsőbbrendű, kizsákmányoló, élősködése érdekében.

Akinek a kezében, a hatalmában vannak az oktatási intézmények, a médiumok, a gazdasági-politikai hatalom az határozza meg nép, a társadalom uralkodó világnézetét, erkölcsét, a társadalmi tudatformát, a társadalom gondolkodását, úgy alakítja a maga érdeke számára, amennyire ez szükséges. Bár a kapitalizmus rothadásával ez egyre kevésbé sikeres és valóban rothadt lesz a társadalmi tudat. Így a kapitalizmus rothadásával az ember már csak egyre kevésbé gondolkodó állat lehet!

Vállalkozások a népi és a szocialista demokráciában

A kizsákmányoló, élősködő kapitalizmust csak a népi demokrácia forma „képes” kordában tartani, az önkényuralomra törekvését letörni a proletárdiktatúrával, a marxista-leninista kommunista párt vezetésével. A szocializmusban azonban már minden politikai gazdasági hatalomból ki kell zárni a magángazdaságot, a kapitalizmus híveit, és ezt a proletárdiktatúrával el kell nyomni. A népi demokráciában és a szocializmusban a vállalkozások a társadalom érdekében valósulhatnak meg, a társadalom ellenőrzésével, támogatásával. Azonban ezt mindig a körülményekhez alkalmazkodóan kell megvalósítani. A cél a szocializmus megvalósítás, felépítése, a gazdaság gyors fejlesztése, a demokrácia kiteljesítése, az emberi jogoknak az adott körülmények között lehetséges legmagasabb fokú megvalósítása.

A szocializmus a fasiszta-kapitalista osztály-önkényuralom és az élősködés ellen a dolgozók hatalmának kizárólagos megvédésére a proletárdiktatúrát használja harmóniában a szocialista demokráciával.

A proletárdiktatúra a dolgozók diktatúrája a kizsákmányolásra, önkényuralomra törekvő fasiszta-kapitalizmus ellen. A szocialista demokrácia a dolgozók osztályérdekeinek, a szocializmus értékeinek a megvalósításához nélkülözhetetlen, amit a proletárdiktatúra véd meg.

8

A proletárdiktatúra a néphatalom védelmében

A szocialista, a népi demokratikus forradalom, amint megszerzi az államhatalmat kénytelen azonnal a kapitalizmus ellenforradalma ellen harcolni a proletárdiktatúra harci fegyverével. A proletárokból dolgozókká válók érdekében, az általuk létesülő érdekvédelmi szervezetek felhasználásával és a marxista-leninista-sztálinista kommunista párt vezetésével, a szocialista, a népi demokratikus állam segítségével erős harci szervezetet kell létrehozni a szocialista demokrácia, a népi demokrácia megvédésére.

A proletárdiktatúra a népgazdaság védelmében

A proletárdiktatúra a dolgozók hatalmával, szervezésével védi a szocializmus, a népi demokrácia építését és diktatórikusan lép fel a kapitalista önkényuralomra törő tendenciákkal szemben. Tehát védi a szocialista, a népi demokratikus állam hatalmát, a szocialista demokráciát, így biztosítja a szocializmus, a népi demokrácia győzelmét.

Amíg a termelőerők és a társadalmi tudat fejletlen, amíg a kapitalizmus hatalmas és fejlődőképes, addig az osztályharcnak erősnek kell lennie.

A népi demokráciában és a szocializmusban a proletárdiktatúrának harmóniában szükségszerűen együtt kell működni a szocialista demokráciával. A dolgozók érdekérvényesítése a szocialista demokrácia segítségével nagyon fontos, életbevágóan jól kell működnie, mert a proletárdiktatúra önmagában nem képes megvédeni a szocializmust. A formális szocialista demokrácia rosszabb, sokkal rosszabb, mint a polgári demokrácia formalitása, egyenes út az ellenforradalomra, különösen akkor, amikor még viszonylag fejletlen a gazdaság, erős a kapitalista világ és a fasizmussal harcol a valódi demokrácia ellen.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **proletárdiktatúra**: a proletariátus államhatalma, amely a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A **proletárdiktatúra** alkotja a *szocialista forradalom* fő tartalmat, ez győzelemének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a **proletárdiktatúrá**ról szóló tanítás a marxi—lenini elmélet egyik legfontosabb része.

A proletariátus arra használja fel hatalmat, hogy megtörje a kizsákmányolok ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzék a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen (lásd *osztályharc*).

Ám a **proletárdiktatúra** nemcsak és nem elsősorban erőszakot jelent. Fő funkciója — konstruktív, építő funkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozok nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat.

A **proletárdiktatúra** a szocializmus felépítésének fő eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a munkásosztály vezető szerepének biztosításával. A szocialista építés során bővül és megszilárdul a **proletárdiktatúra** társadalmi bázisa, kialakul a társadalom társadalmi-politikai és ideológiai egysége.

A **proletárdiktatúra** rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata a kommunisták pártja.

A **proletárdiktatúra** rendszerébe beletartoznak a dolgozók különféle tömegszervezetei a népképviseleti szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek, az ifjúsági szövetségek és más egyesületek, amelyek a szocialista állam és a dolgozó tömegek fő összekötő láncszemei.

A történelemben a **proletárdiktatúra** első formája a Párizsi Kommün volt, amely értékes tapasztalatokkal gazdagította a marxizmust, s lehetővé tette, hogy Marx következtetéseket vonhasson le az eljövendő szocialista társadalom államformájára vonatkozóan. A szovjet forma (az oroszországi forradalmi munkásmozgalomban spontánul kialakult szovjetekből, tanácsokból keletkezett, azokra épülő államforma) a **proletárdiktatúra** új formáját alkotja. Jelentőségét Lenin tárta fel a két orosz forradalom tapasztalatainak tanulmányozása alapján. A legújabb forradalmi tapasztalatok alapján a **proletárdiktatúra** egy másik új formája alakult ki a *népi demokrácia*.

A **proletárdiktatúra** nem öncél, hanem a diktatúra és osztály nélküli társadalomba való átmenet történelmileg szükségszerű és egyetlen lehetséges eszköze. A szocialista építés során változásokon megy át. A társadalom szociális struktúrájának fejlődésfolyamatával egyidejűleg — melynek iránya az egyre növekvő homogenitás — a **proletárdiktatúra** állama fokozatosan *egyetemes népi állam*má alakul át. Az egyetemes népi állam szükségszerű szakasz azon az úton, amely a jövőbeli *kommunista társadalmi önigazgatás* megteremtéséhez vezet.

Gondolatok a szocializmusról

1

Miért a szocializmus az emberré válás egyetlen útja?
Mert:

A szocializmus a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia!
A kapitalizmusban lehetetlen a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia!
A szocializmusban nincsenek élősködők és bérrabszolgák sem!
Csak a szocialista demokrácia, a dolgozó emberiség demokráciája a gondolkodó emberré válás útja!

A szocializmusban (majd a továbbfejlődéssel a kommunizmusban) valósulnak meg és csak ott valósulhatnak meg először teljességükben az emberiség történetében az emberi jogok, a polgári demokratikus szabadságjogok, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség", a munka szerinti elosztás, mert nincsenek kizsákmányoló élősködő osztályok, szocialista demokrácia van, nincs megalázó szolga és úrviszony, nincs felsőbbrendűség, nem kell megalázkodni a dolgozó népnek az élősködő, felsőbbrendű urak előtt, mert nincsenek urak, csak dolgozó emberek vannak.

„A **szocializmus** olyan társadalmi rend, amely nem ismeri az embernek ember általi kizsákmányolását. … A munkásosztály létérdekeinek elméleti kifejezése a marxizmus, a tudományos szocializmus, amely teljes és egységes világnézet. A tudományos szocializmus arra tanítja meg a proletariátust, hogyan kell egyesülnie a burzsoázia elleni osztályharcra. A proletariátus osztályérdekei megegyeznek az emberi haladás érdekeivel, egybeesnek a társadalom túlnyomó többségének érdekeivel, mert a proletariátus forradalma nemcsak a kizsákmányolás egyik vagy másik formájának megszüntetését, hanem általában mindennemű kizsákmányolás megszüntetését jelenti. … A termelőerők fejlődésének magas színvonala és a termelés társadalmasítása, továbbá a burzsoá társadalom valamennyi ellentmondásának végső kiéleződése arról tanúskodik, hogy a fejlődésének utolsó szakaszába lépett kapitalizmus teljesen megérett arra, hogy egy magasabb társadalmi rend - a szocializmus váltsa fel." - Politikai gazdaságtan tankönyv – SZIKRA

„A szocialista jog a nép törvényerőre emelt akarata, a történelem során első ízben hoz létre és biztosít valóban demokratikus szabadságjogokat. Ellentétben a burzsoá joggal, a dolgozóknak valódi jogokat ad, amelyeket az állam a rendelkezésre álló minden eszközzel biztosít." - Marxista fogalomlexikon

„Az emberi jogok azok a jogok és szabadságjogok, amelyek minden embert születésüktől fogva egyenlően megilletnek. Olyan alapvető polgári és politikai jogokat foglalnak magukba, mint az élethez vagy a szabadsághoz való jog, a vélemény és kifejezés szabadsága, a törvény előtti egyenlőség, valamint gazdasági, szociális és kulturális jogokat, mint a kulturális életben való szabad részvétel joga, élelemhez, neveléshez és munkához való jog."

„Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata: Minden. emberi lény szabadon születik és egyenlő méltósága és joga van. … Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolga-kereskedés minden alakja tilos. … A törvény előtt mindenki egyenlő … Minden személynek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához … Minden személynek joga van békés célú gyülekezési és egyesülési szabadsághoz … A közhatalom tekintélyének alapja a nép akarata …"

„Marx és Engels, a **tudományos szocializmus** megalkotói a kapitalizmus tudományos elemzése alapján bebizonyították, hogy megértek az utolsó kizsákmányoló társadalmi forma, a kapitalizmus megdöntésének feltételei. Ugyanakkor megállapították azt is, hogy megértek egy olyan társadalom megteremtésének feltételei, amelyben munkájuk gyümölcsét maguk a dolgozók élvezik. Lenin, Marx és Engels tanításának továbbfejlesztője e tanításokkal összhangban állapította meg, hogy a szocialista társadalom a termelési eszközök társadalmi tulajdona alapján tervszerűen megszervezi a társadalmi termelést, „hogy ezáltal biztosítsa a társadalom minden tagjának jólétét és minden irányú fejlődését …" " - A szocializmus politikai gazdaságtana

„**tudományos szocializmus:** a marxizmus- leninizmusnak - a dialektikus és történelmi materializmus és a politikai gazdaságtan mellett - az alkotórésze. A tudományos szocializmus feltárja a politikai harc törvényszerűségeit, a kapitalizmus megdöntésének, a szocialista forradalom kivívásának, a szocialista-kommunista társadalom építésének folyamatában, tehát általánosítja a forradalmi munkásmozgalom tapasztalatait." - Politikai kisszótár

A kapitalizmusban az individualizmus a meghatározó a kollektivizmussal szemben!

Az „ember-állat" társadalomban, kollektívában él, dolgozik, csak így képes „ember" lenni!
A kapitalizmusban az individualizmussal lehetőség van az emberi kollektíva kárára élősködővé válni!
A kollektivizmus teszi lehetővé a gondolkodó emberré válást!

A polgári demokrácia a kapitalizmus termelési módjával következetesen nem valósíthatja meg a polgári demokratikus szabadságjogokat és az emberi jogokat sem. Mert a kapitalizmusban az emberi és a társadalmi kapcsolatokban az individualizmus, az egyéni - valójában egyfajta buta önző -, érdek a döntő, ez a meghatározó a kollektivizmussal, a közösség érdekével szemben, ami szükségszerűen szélsőségesen megosztott emberiséget hozott létre.

Azért buta önzés, mert az ember-állat csak kollektívában lehet ember, ennek maximális figyelembevétele a döntő az emberiség emberré válására. A gondolkodó emberré válás ennek a végcélja, mert az alternatíva csak a gondolkodó, de buta önző ember-állat lehet.

A gondolkodó állat alapvetően még csak állat, a létfeltételeiért küzdő ember-állat, azonban az ember módon okosan, humánusan, a kollektívában is gondolkodó ember már ember, halad az emberré válás felé, ami végül is a kommunizmusban válik valóra.

A gondolkodó ember az okos önzés szerint él, gondolkodik az őt ért hatásokon, döntéseit az embertársai, a társadalom érdekeinek figyelembevételével okosan hozza meg, mert a társadalom, az embertársai nélkül elpusztul, már nem lehet ember csak állat.

Azonban az ember-állat alapvetően önző, mert a saját közvetlen léte a legfontosabb számára, de az átlagember az életét csak okosan gondolkodva, a többi ember, a társadalom és az emberiség érdekét figyelembe véve a társadalomban kollektív módon élve védheti meg.

A kapitalizmus nyertesei az individualizmusukkal az egyéni érdekeiket a társadalom érdeke fölé helyezik, az egyéni érdekük lesz a társadalom érdeke, alapvetően a buta önzés szerint élnek, hatásuk a fasizmussá fejlődött kapitalizmussal az emberiség pusztulását okozhatja, még csak a gondolkodó állatok lehetnek.

„Az **individualizmus** kifejezés egy erkölcsi rendszert, egy politikai, társadalmi szemléletmódot, gondolkodást jelent, amelyben az egyén áll a középpontban, a saját magárahagyottságával és szabadságával."

„A **kollektivizmus** (a latin collectiva, „közösség" szóból) társadalomelméleti irányzat, amely az egyedi-személyes szempontok rovására az emberi élet közösségi-társadalmi összetevőjét hangsúlyozza."

Bár a kapitalizmus demagóg módon azt hazudja, hogy a társadalom érdekében tevékenykedik, de bérrabszolgatartó társadalmi forma, ahol a többségnek nincs semmilyen valóságos hatalma, nincs valódi demokráciája.

A népi demokrácia azonban már következetesen, tudatosan törekszik a polgári szabadságjogok és az emberi jogok megvalósítására, de ezt csak a szocializmusban, majd kiteljesedve a kommunizmusban valósulhat meg. A kapitalizmus mivel bérrabszolgatartó társadalmi forma erre alkalmatlan.

A társadalomban a termelőerők fejlődésével a kollektivizmusnak kell döntővé válnia, mert csak ez lehet az emberré válás útja, csak így maradhat meg az emberiség. Csak a következetesen kollektív társadalmi forma - a szocializmus - képes a következetesen objektív tudományos világnézettel, a valódi demokráciával - a szocialista demokráciával - a termelőerőket tudományosan a társadalom érdekében tudatosan szervezni.

Az individualizmus kedvező az emberben lévő gondolkodó állatnak a gondolkodó ember rovására, ami így az ember-állatnak, a gondolkodó állat színvonalát teszi csak lehetővé. Bár gondolkodik az ember-állat, de ez csak olyan, mint az állat agyara, a létért a marcangolásra kiváló, de ezen a szinten nem lehet gondolkodó emberré válni. Bár az individualizmus a kapitalizmus termelési modelljében kedvez a gyors fejlődésnek, de lehetetlenné teszi a valódi demokrácia megvalósítását.

A kapitalizmus is szociális, közösségi társadalom, mert az ember (ember-állat) szociális, közösségi társadalmi lény, de alapvetően az individualizmus, az egyéni érdek, ezen belül a kapitalista vállalkozó egyéni érdeke a döntő a közösség, elsősorban a többségben lévő dolgozó proletárok osztályérdekével és ezen az alapon a kollektivizmussal, a szocializmussal szemben. A kapitalizmus az individualizmusa miatt bérrabszolgatartó társadalmi forma, amiben lehetetlen a valódi demokrácia megvalósulása.

„Az ember nem más, mint az állatvilág egyik tagja. Egyszer szörnyeteg, másszor fenséges, de mindig állat. Hiába szeretjük bukott angyalnak tekinteni magunkat, ha a valóságban felkapaszkodott majmok vagyunk." - Desmond Morris: Az emberállat

„Az ember társadalmi lény; közösen végzett munka, a tagolt beszéd és gondolkodás jellemzi. Mindezek révén képes a világ megismerésére és átalakítására. Rendszertani szempontból az emberi nem az állatok országába, a főemlősök rendjébe, a hominidák (Hominidae) közé tartozik."

A tőkés termelés célja, az értéktöbblet termeléssel a tőkés vállalkozó saját profitjának a maximális elérése, ennek eszköze pedig a dolgozók kizsákmányolása. A kapitalizmusban a gazdasági-politikai-törvényhozói-államhatalom, a totális hatalom a tőkésosztály birtokában van, ez azonban önkényuralom, tőkés osztály-önkényuralom, ez a fasizmus.

A kapitalizmus működési módja miatt alapvetően a tőkés élősködők egyéni profitérdeke válik a társadalom érdekévé, ami közvetlenül, tudatosan nem a társadalom valódi érdeke, egyszerűen csak a tőkés önérdeke, így csak válságokon, társadalmi, sőt világméretű katasztrófákon keresztül alakul ki az egyensúly.

A kapitalizmusban a termelés a dolgozó proletárok által társadalmi és világméretekben munkamegosztásban történik, de a tőkés vállalkozó individuális egyéni profitérdeke a motiválója és a fő haszonélvezője. Így a kapitalizmusban a dolgozó proletár többség rovására a tőkés vállalkozók egyéni profitérdekei a közösség, a társadalom valódi érdeke fölé kerül, ehhez alakítják a maguk javára az élősködő vállalkozó tőkések a társadalmi tudatot, az államhatalmat.

A szocializmus megszünteti a megosztott világot, mindenkit a munkája szerint értékelnek.
A szocializmusban minden munkaképesnek dolgoznia kell, nincs élősködő!
A szocializmusban a kizsákmányolás, az élősködés bűncselekmény!

A szocialista közösségi társadalomban, a szocializmusban a kollektivizmussal, a termelőeszközök kollektív tulajdonával, a kollektív termeléssel és a munka szerinti elosztással, a társadalmi méretű tervgazdálkodással, a többség számára káros, élősködő individualista egyéni érdek háttérbe szorul, mert csak így nem sérülnek a kollektívában dolgozók emberi jogai, ami a bérrabszolgaság megszüntetése és a munka szerinti jövedelmezőség.

„**Individualizmus:** a burzsoá ideológiára és erkölcsre jellemző alapelv, amely az egyes személy érdekeit szembeállítja a társadalom érdekeivel; az egyéniség bálványozása, előtérbe helyezése. Olyan magatartás, amelyre jellemző az önös érdekek mindenek fölé helyezése, az önzés, a kapzsiság, a közösséggel való szembehelyezkedés. Az individualizmus valamennyi formájában idegen a szocializmustól, amely a kollektivizmust állítja vele szembe.” - Marxista fogalomlexikon

„**kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus ellentéte. A kollektivizmus különböző történeti formákban jelentkezett. Az őstársadalomban az embereknek a létért vívott együttes harcában testesült meg, alapja a közösségi tulajdon volt. A kapitalizmusban teljes győzelmet arat a burzsoá individualizmus, de egyidejűleg megszületik a kollektivizmus új formája is, melynek hordozója a proletariátus. A termelés társadalmi jellege, az a körülmény, hogy egy-egy üzemben nagy embercsoportok dolgoznak, a proletár kollektívák létrejöttére s a proletárok kollektivista gondolkodásának kialakulására vezet. A szocialista társadalomban a kollektivizmus a társadalmi élet valamennyi szférájában az emberi kapcsolatok egyetemes elvévé, a kommunista erkölcs egyik legfontosabb követelményévé válik. A szocialista termelési viszonyokat kifejező kollektivizmus társadalmi alapja a szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a kizsákmányolás megszűnése.” - Filozófiai kislexikon

2

A bérrabszolgáknak, a beszélőszerszámoknak nincs és nem is lehet köze a hatalomhoz!

A kapitalizmusban a termelőeszközzel nem rendelkező dolgozó proletár az a bérrabszolga. Ha a bérrabszolgának a vállalkozásban a szerszámok, a gépek, az eszközök, a kellékek kezelése a dolga, akkor a bérrabszolga a beszélőszerszám, csak termelési tényező. Így a szerszám, a munkaerő bérrabszolga, a beszélőszerszám, a vállalkozáshoz szükséges költség, a vállalkozáshoz csak tőkebefektetés. A rabszolgatartó társadalomból vett példával, a termelőeszköz az a szerszám és a beszélőszerszám. Így lesz a (bér)rabszolga ember a beszélni tudó szerszám a beszélőszerszám. Ezért a kapitalizmus az bérrabszolgatartó társadalom.

„A rabszolga - Beszélő szerszám: Most azt fogom elmondani, hogy a földet milyen eszközökkel művelik meg. Ezeket a dolgokat egyeseket részre bontják, emberekre és az emberek által alkalmazott segédeszközökre, amelyek nélkül azt megművelni nem képesek; mások három részre, beszélő, félig beszélő és néma eszközökre, beszélő az, amelybe a rabszolgák tartoznak, félig beszélő az, amelybe az ökrök, néma, amelybe a szekerek.”

„rabszolga: „Beszélő szerszám”, a szabadságától megfosztott, más ember tulajdonát képező személy, aki emberi jogokkal nem rendelkezett, eladható vagy örökölhető volt, mint egy vagyontárgy. A rabszolgáknak a ház körüli munkákban, a termelésben, de a szórakoztatásban (gladiátor) is szerepük volt.”

A kapitalizmus elkerülhetetlenül a szélsőségesen megosztott emberiség világa!

A kapitalizmus individualizmusa ugyan szélsőségesen megosztotta az emberiséget, de hatalmas húzóerőt is okozott a fejlődésre. Az elmaradott fejlődni nem képes vagy nem akarókat is versenyre, küzdelemre, harcra kényszerítette, így hatalmasat fejlődött az emberiség. A felszabadult individuális egyéni érdek, gondolat, lehetőség a kapitalizmusban kimozdította az emberiséget a tespedésből minden hibája ellenére. Enélkül nem juthatna el az emberiség a szocializmusba.

A polgári demokráciában létező kapitalizmusban a működési módja, az individualista erkölcse, a vállalkozás szabadsága miatt kedvező lehetőség van versenyre, a harcra létfeltételekért, a hatalomért és az ehhez szükséges termelőeszközök magántulajdonához, ez nagy hajtóerő a fejlődésre. De így sajnos szélsőségesen megoszlik a társadalom a termelőeszközökkel rendelkező felsőbbrendű erkölcsű, a felsőbbrendűként élő élősködőkre és az őket kiszolgáló dolgozó proletár bérrabszolgákra. Így lesz a kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi forma.

Bár ez embertelen, de a kapitalizmusnak nem ez a legnagyobb hibája. Sokkal több problémát okoz az emberiség számára, a népgazdaság, a világgazdaság, a piac társadalmi, világméretű tervgazdálkodásának és a valódi demokráciának a hiánya. A népi demokrácia majd a szocializmus ezen segít, miközben felszámolja a bérrabszolgatartó társadalmi formát is.

A kapitalizmus az individualizmusa miatt bérrabszolgatartó társadalom, a valódi demokrácia lehetetlen, a társadalmi, a világméretű tervgazdálkodás a szükségletek szervezésére megoldhatatlan.

A kapitalizmusban a szélsőségesen megosztott társadalomban az értékeket a dolgozó proletár bérrabszolgák, a beszélőszerszámok hozzák létre, de a hatalomhoz még sincs semmi közük, úgy mint az egyéb szerszámoknak. A vállalkozások a kapitalisták vagy alkalmazottaik szervezésével, vezetésével, a dolgozó proletár bérrabszolgák

munkájával, a tőkések saját profitja érdekében kizsákmányolással működnek. Ez határozza meg a bérrabszolgatartó társadalom lényegét!

Miért is lenne a dolgozó proletár bérrabszolgának, a beszélőszerszámnak több köze a halomhoz, mint a többi szerszámnak? Hiszen a beszélőszerszámnak semmilyen valóságos hatalma sincs, csak a munkaerejével rendelkező proletár. A proletárok jellegzetesen sem termelőeszközzel sem a törvényhozásban a következetesen az osztályérdekeit képviselő részvétellel sem rendelkeznek. A bérrabszolga ember, mint az egyéb termelési tényező a munkaerő áru, aki az életben maradásáért csak a munkaképességével rendelkezik!

Szükséges szerszámnak, a beszélőszerszámnak bármilyen valóságos hatalom, demokrácia?

Vajon kell-e, lehet-e bármilyen hatalma a szerszámnak, a beszélőszerszámnak? Van ennek értelme? Szerszám amely hatalommal rendelkezik, ez nevetséges! Így a kapitalizmusban nincs is valóságos hatalma a szerszámnak és a beszélőszerszámnak sem.

A bérrabszolga beszélőszerszám ember csak annyit ér, mint a bérért megvásárolt munkaereje ára, mint egyéb szerszám előállítási és működtetési költsége, amely a kapitalizmusban csak munkaerő áru. Ezért a kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolga legfeljebb csak egy szerszám, egy gép kezelője, tervezője, elkészítője, egyéb termelési tényezője lehet! A szerszám, a gép tartozéka, az értéktöbblet termelésért van rá szüksége a kapitalitának.

A proletár a kapitalizmusban a munkaerejét az életben maradásáért bocsájtja áruba. Így lesz a proletár bérrabszolga a kapitalista árutermelésben olyan áru, mint a szerszám, ami a termeléshez, a vállalkozáshoz szükséges költség csupán, a szerszám, a gép nélkülözhetetlen kelléke, a beszélőszerszám.

A kapitalizmusban az ember-állat alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet!

A kapitalizmusban elkerülhetetlenül embertelenül szélsőségesen megoszlik az emberiség, ami azonban nem tükrözi és nem is tükrözheti az emberekben, az emberiségben rejlő valóságos lehetőségeket. A kapitalizmus társadalmi munkamegosztásában szélsőségesen különböző képességű dolgozó emberekre van szükség és lehetőség, ami alapvetően meghatározza a dolgozó emberek társadalmi helyzetét.

A kapitalizmus individualizmusa, a kíméletlen verseny szélsőségesen megosztja az emberiséget. Az emberek többségében meglévő lehetőségek nem fejlődhetnek ki és a kapitalizmusnak nincs is erre szüksége. Éppen ezért az emberiség összességében mélyen a lehetőségei alatt teljesít csupán. Magyarán szólva sokkal butább, mint amilyen lehetne. Ebben alapvetően a tőkésosztály önző érdeke a motiváló, de a termelőerők szocializmushoz szükséges fejletlensége a domináló.

A kapitalizmusnak a tőkések profitjához megfelelő mennyiségű és minőségű beszélőszerszámra van szüksége. Azonban a beszélőszerszám tudatú emberiség még nem lehet a gondolkodó ember. De a kapitalisták sem lehetnek gondolkodó emberek, mert a beszélőszerszám emberek kizsákmányolásával jutnak a profitjukhoz, ami alapvetően embertelen, azonban a kapitalizmus másként nem működhet.

Ezért a kapitalizmus a működési módja, a termelőeszközök fejletlensége miatt szükségszerűen, elkerülhetetlenül megvalósuló szélsőséges társadalmi különbségeket hoz létre, tart fenn, ami nem az ember valóságos, a megvalósítható, a többség számára megvalósulható értéke. A kapitalizmus azt a minden egészséges emberben rejlő kincset, azt a lehetősége, azt az értéket, hogy mindenki humánusan gondolkodó ember lehet, még nem valósíthatja meg, nem is törekedik erre. Ez a szocializmusra, majd teljességében a kommunizmusra vár.

A kapitalizmusban az ember-állat, így még csak a gondolkodó állat lehet, aki az emberré válás felé halad, de csak a szocializmusban, majd a kommunizmusban képes gondolkodó emberré, humánus emberré válni. A kapitalizmusban az emberek többsége még csupán a beszélőszerszám, így a kapitalizmus keretiben elérhető képessége alapján a többség csak alacsonyabb rendű ember lehet.

Valójában a kapitalizmusban az elérhető képességekért is verseny van, mert sokkal több alacsony képességű emberre van szükség, mint amennyi lehetséges. Így a kapitalizmusban a képességek megszerzése is alapvetően a versenyben, a konkurenciaiharban alakul ki, ami szintén kedvez a fejlődésnek. A jobb, kedvezőbb körülmények kedveznek a jobb társadalmi helyzethez szükséges képességek kialakulásában. Ez azonban alapvetően a vak, a nem eléggé a következetesen objektív tudományos világnézet alapján kezelt társadalmi hatásoknak az eredménye, de a kapitalizmusban ez a természetes.

A kedvezőbb körülmény meghatározása bonyolult feladat, de a társadalmi igény megjelenésével ez a tudás ki fog fejlődni, ami a népi demokráciában, majd kiteljesedve a szocializmusban válik először lehetővé. A szocializmusnak magasabban, szeléskörűbben, tudományosabban művelt emberekre van szüksége, mint a

kapitalizmusnak, mert a szocialista demokrácia csak így működhet, csak így fejlődhet az ember-állat gondolkodó emberré. A kapitalizmusnak ez még nem lehet a célja.

A kapitalizmusban az erősebb ragadózó ember-állat, még csak a gondolkodó állat, aki uralma alá hajtja, az élősködése érdekében és beszélő szerszámként használja embertársait. A szerszámoknak és a beszélőszerszámoknak azonban semmi közük a hatalomhoz, a demokráciához. De ez mégiscsak kedvez a fejlődésnek, minden embertelensége ellenére is.

A kapitalizmus híveit, urait a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok juttatják az államhatalomba!

Azaz mégis csak van közük a bérrabszolgáknak a hatalomhoz, mert a dolgozó proletárok a polgári demokrácia „szabad demokratikus" választásaiban a kifosztóikat az élősködő kapitalizmus híveit választja a törvényhozói hatalomba, így az államhatalomba. A kapitalizmus amíg fejlődőképes ez a tendencia a mérvadó, mert ez a modell minden embertelensége ellenére fejlődőképes, a hívei és főleg az urai képesek ezt a fejlődést a kapitalizmus individualizmusa és működési módja szerint vezetni. A bérrabszolgák ezt elfogadják egészen a katasztrófáig, ami a kapitalizmus hibáiból időnként bekövetkezik, majd a termelőerők megfelelő szintre fejlődésével már csak a szocializmus irány a járható az emberiség megmaradásáért, a gondolkodó emberré válásért. A kapitalista „szocializmus" ennek előfutára.

A kapitalizmusban a katona, a rendőr, a hivatalnokok, a médiumok, az értelmiség, a politikusok zöme (a felépítmény dolgozói) is a proletár dolgozó bérrabszolgák közül kerülnek ki, akik biztosítják a kapitalizmus hatalmát, a tőkések élősködését a proletár dolgozók osztálya felett. Ők többé-kevésbé a bérrabszolgahajcsárok!

A kapitalizmust a bérrabszolga beszélőszerszámok védik meg!

Tehát a kapitalista hatalom államának legfőbb támasza a kifosztott dolgozó proletár, aki bérrabszolgaként, beszélőszerszámként a munkájával és akár fegyveresen vagy a joguralommal a saját osztályérdeke ellen is védi a kizsákmányolóinak az osztályérdekeit. Persze ezt akár a júdáspénzért vagy csak egyszerűen butaságból, a tudatlanságból vagy a bérrabszolga kényszerből teszi meg.

Ez csak az eltorzult vagy egyszerűen csak a még fejletlen társadalmi tudat hatalmával lehetséges, amit a kapitalista gazdasági-politikai (alap és felépítmény) hatalom monopóliuma teszi lehetővé és szükségszerűvé is. A szocializmus, a szocialista forradalom ezt töri-zúzza szét és a hatalom minden részét a dolgozóknak, a szervezetiknek adja kollektív szervezésben és a társadalmi tudatot a kollektivizmusra, a közösség érdekeinek messzemenő figyelembevételével alakítja ki.

3

A szocializmus tudatos, sőt tudományosan szervezett társadalmi forma!
A szocializmus a dolgozó emberek demokratikus társadalma!

A szocializmusban a társadalom törvényei már nem ösztönösen a vak véletlen szerint hatnak, nem az emberek egymás között a létfeltételekért vívott harcával, sok felesleges áldozattal, hanem tudományos módszerrel, emberségesen a dolgozók érdekében tudatosan, a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozottan szervezik a társadalom dolgait.

Azonban a szocializmus tudománya nincs még teljeskörűen kidolgozva, éppen hogy nincs, csak az alapvető céljai, a gondolkodó humánus emberré válás, a civilizáció emberségessé, demokratikussá válása, a lehetőségeinek feltárása lehetséges még. Ehhez a következetesen objektív tudományos világnézet a módszer, ami alapvetően a marxizmus-leninizmusra alapozottan a kommunisták világnézete, mert csak ez a gondolkodó emberré válás egyetlen útja.

A szocializmus keményen harcol a hatalom megszerzéséért és megtartásáért, és harcol a téves, a hamis, tudománytalan világnézetek, a hamis erkölcs ellen is, de a marxizmus fejlődésben lévő tudomány. Így mint minden tudomány időnként a hamis útra téved, ami gyakran utólag a gyakorlatban derül csak ki. Ezért, mint az egyéb tudományokban, így a marxizmus különböző nézeteit vallók között is vannak csaták, harcok, nem kis áldozatokkal. Mert az emberiség léte a tét!

A kapitalizmus azonban nem ismeri el a marxizmus-leninizmus tudományát, így a következetesen objektív dialektikus és történelmi materializmus társadalomtudományának a hiányában csak vakon botorkál a társadalom.

„A mi tanításunk — mondotta Engels magáról és híres barátjáról — nem dogma, hanem a cselekvés vezérfonala. Ez a klasszikus tétel nagyszerű erővel és rendkívül kifejezően hangsúlyozza a marxizmusnak azt az oldalát, amelyet úton-útfélen figyelmen kívül hagynak." - Lenin - Válogatott művei 1.

A szocializmus következetes objektív tudományos világnézete

A szocializmusban a dialektikus és történelmi materializmus az uralkodó tudományos világnézet, melynek alapja az objektív valóság, a természet és a társadalom törvényeinek következetesen objektív tudományos módszerrel történő megismerése és az ennek alapján való cselekvés.

„**A dialektikus és történelmi materializmus** igazán tudományos filozófia, szerves egységet alkot benne a materializmus és a dialektika, a természet és a társadalom materialista értelmezése, a létről és megismerésről szóló tanítás, az elmélet és a gyakorlat. ... A marxizmus alkotórészei: a dialektikus és történelmi materializmus; a politikai gazdaságtan; a tudományos kommunizmus elmélete. ... A marxizmus-leninizmus hatalmas eszmei fegyvere lett a világ dolgozóinak és élcsapatuknak: a kommunista és munkáspártoknak a társadalom forradalmi átalakításáért vívott harcban.” - Marxista fogalomlexikon

A szocializmusban a tudománytalan világnézet az értelmes gondolkodó emberek számára a nevetség tárgya, beteges dolog, ami a kapitalizmusra nem mondható el, sőt ez a kapitalizmus hatalmának az ereje, a világnézeti butaság, a tudatlanság, a hiszékenység, aminek alapja a következetesen objektív tudományos világnézet hiánya, az idealizmus és a vallás. Mert a következetesen objektív tudományos világnézet nem érdeke a kapitalizmusnak, sőt ellenérdekelt, de ez lesz a bukásának egyik oka is, amit nem lehet kivédeni. Vagy a következetesen tudományos úton jár az emberiség vagy elpusztul.

Bár a kapitalizmus a dialektikát és a materializmust is kénytelen használni, mert enélkül nincs profitja a kapitalistának, nem működnek a beszélőszerszámok, de a jobboldalisága, a felsőbbrendű élősködése érdekében ugyancsak kénytelen használni a világnézetéhez, az erkölcséhez a tudománytalan idealizmust és a vallást is. Így azonban a kettős világnézet hatására nagyon zavaros, ellentmondásos a kapitalizmus társadalmi tudata.

A szocializmusban megtermelt értékek elosztása az elvégzett munka szerinti!

A szocializmus is árutermelő társadalom még, de a dolgozó emberek már nem árucikkek, nem bérrabszolgák, nem beszélőszerszámok, hanem minden hatalom kollektív birtokosai, kollektívákban a társadalom és a saját hasznukra dolgoznak. A termelés a szükségletek kielégítésére társadalmi méretben tervezéssel, társadalmi szinten munkamegosztásban, az elosztás az elvégzett munka szerint történik. Azonban a szocializmusban már a lehetőségeknek megfelelően a szükségletek szerint elosztás is megjelenik, bár ez már a kapitalizmusban is, bár csak nyomokban, de jelen van.

„A szocialista árutermelés gyökeresen különbözik a tőkés árutermeléstől, és általában a magántulajdonon alapuló árutermelés minden eddigi típusától. A különbség alapja az, hogy a termelési eszközök magántulajdonát felváltotta a termelési eszközök társadalmi tulajdona. A szocialista árutermelés már nem a kizsákmányolás, hanem a termelők kölcsönös, tervszerű együttműködésének viszonyait fejezi ki. Az árutermelés tehát nem vezethet kapitalizmushoz. … Az áru a szocializmusban is a használati érték és érték egysége. Éppen ezért a szocialista árutermelési folyamat is — a tőkés árutermelő folyamathoz képest meghatározott sajátosságokkal — csak a munkafolyamat és az értékesülési folyamat egysége lehet. A szocialista árutermelés egyrészt munkafolyamat, használati értékek előállítására irányuló célszerű tevékenység. Ebben a minőségében nem különbözik bármely más gazdasági alakulat termelésétől. A szocializmusban a termelés, mint áruk előállításának folyamata, egyben értékesülési, értékalkotó folyamat is, absztrakt munka kifejtése. A termelőknek a szocialista árutermelésben is hosszabb ideig kell dolgozniuk, mint ameddig megtermelik annak az értékrésznek az egyenértékét, amelyet munkabér formájában közvetlenül megkapnak. … E közös vonások mögött — amelyek egyaránt jellemzőek a kapitalista és a szocialista áruviszonyokra — gyökeresen eltérő tartalom húzódik meg. Mivel a termelési eszközök és a munkaerő egyesítése a szocialista árutermelés folyamatában nem a tőkéstulajdon, hanem a társadalmi tulajdon keretei között valósul meg, az értékesülési folyamat a szocialista termelésben nem válhat tőkés értéktöbbletet szülő folyamattá. Ez utóbbi csak a tőkés árutermelés sajátossága. … A szocialista gazdaságban korlátozott az árutermelés köre: a vállalatok a termelési berendezéseikkel együtt — nem képezhetik adásvétel tárgyát; a jövedelmeket — bármilyen nagyok is legyenek azok — nem lehet tőkésíteni, a munkaerő sem áru többé. … Mit jelent az, hogy a munkaerő alapvetően áru? Azt, hogy a munkaerő tulajdonosa eladja, a pénztulajdonos megvásárolja a munkaerőt, és azután következik annak elfogyasztása a termelésben. A termelésben kifejtett munka nagyobb értéket hoz létre, mint a kifizetett munkabér egyenértéke. … A szocializmusban azonban — mivel a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak — a munkás nem adja el munkaerejét sem személyeknek, sem vállalatoknak, hanem, mint a társadalom dolgozó tagja, részt vesz a társadalmi termelőfolyamatban. Ezért a munkájáért kapott bér nagyságát sem szabályozhatja a munkaerő értéke, hanem az lényegében a végzett munka szerinti részesedés a megtermelt nemzeti jövedelem személyi fogyasztásra jutó részéből. Ezért a munkaerő már nem rendelkezik lényeges árutulajdonságokkal. Mindez nem zárja ki azt, hogy a munkaerő egyben-másban — pl. a munkabér formájában, a munkaszerződésekben, a kereslet és a kínálat munkabérre való hatásában — még megtart bizonyos árura emlékeztető tulajdonságokat a szocializmusban is.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

A szocializmus értékei

Az emberiség a termelőerők, a tudomány, a civilizáció, a polgári demokrácia haladó gondolkodóinak, a marxizmus megalkotóinak és továbbfejlesztőinek művei, és a társadalmi tudat fejlődésével eljutott a demokrácia (a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia) igényéhez. Ami a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, az emberi jogok, az emberi méltóság, a munka szerinti elosztás, a következetesen objektív tudományos világnézet, a tervgazdálkodás, a kollektivizmus a szocializmus értékei. Ezért lehetővé, sőt szükségszerűvé válik ezen értékek a megvalósítása.

„A népgazdaság tervszerű fejlődése azt jelenti, hogy a népgazdaság tudatosan és arányosan, és társadalom által előre meghatározott irányban és ütemben fejlődik. Mindennek alapján a tervszerűség a társadalmi célkitűzések gazdaságos megvalósításának feltétele és eszköze, amely elválaszthatatlan a tulajdon szocialista jellegétől. ... A termelési eszközök társadalmi tulajdonán nyugvó **tervgazdálkodás** megteremtésével, a szocializmus megvalósításával döntő lépés következik be a munka közvetlenül társadalmivá válásában. ... A tervgazdálkodás szükségszerűsége mindenekelőtt a termelőerők fejlettsége és a termelés társadalmasítottságának foka teszi szükségszerűvé,

hogy a termelést, a forgalmat és az elosztást racionálisan, a tudomány eszközeinek alkalmazásával kidolgozott fejlesztési tervek alapján szervezzék. Ez a tendencia, mint tudjuk, már a kapitalizmusban erőteljesen érvényesül, áttöri a tőkés magántulajdon hagyományos kereteit, kiváltja a kollektív tőkés tulajdonformák és az állami szabályozás bizonyos formáinak létrejöttét. Következetes megvalósítása elé azonban áthághatatlan akadályokat állít az, hogy mindvégig magánelsajátítás folyik, s így a gazdálkodás egészében spontán, tervszerűtlen jellegű marad. ... Amilyen elkerülhetetlen az, hogy a tőkés gazdaság működését társadalmi szinten a profitra törekvéssel együtt járó válságok, tervszerűtlen tendenciák jellemezzék, ugyanúgy elkerülhetetlen szükségszerűség a szocializmus számára, hogy gazdasága tervszerűen működjék." - A szocializmus politikai gazdaságtana

„a tőkés termelés célja az értéktöbblet termelése, ennek eszköze pedig a dolgozók kizsákmányolása. A tőkés termelés céljának és eszközének ezt a viszonyát nevezzük a kapitalizmus gazdasági alaptörvényének. ... A szocialista gazdaság célja tehát az egész társadalom állandóan növekvő szükségleteinek lehető legteljesebb kielégítése és a társadalom valamennyi tagjának minden irányú fejlődése. E cél elérésének eszköze pedig a termelés szakadatlan növelése és tökéletesítése, a legfejlettebb technika alapján. A szocialista termelés céljának és eszközének ezt a viszonyát nevezzük a szocializmus gazdasági alaptörvényének." - A szocializmus politikai gazdaságtana

Tulajdonképpen a polgári demokratikus szabadságjogoknak és az emberi jogoknak szocializmushoz szükséges kiegészítésével a szocializmus értékeihez juthatunk el, de ezeket az értékeket csak a szocializmusban lehet teljességükben megvalósítani, sőt valójában csak a kommunizmusban válik ez lehetővé.

„**emberi jogok:** alapjogok, szabadságjogok, természetes és elidegeníthetetlen jogok, állampolgári jogok: az állampolgárokat megillető, a különböző társadalmi rendszerekben eltérő terjedelmű alkotmányokban rögzített legfontosabb jogok gyűjtőneve. Az **emberi jogok** elismerésének követelménye a feudális kötöttségekkel szemben fellépő burzsoázia jelszavaként merült fel, kifejezve a tulajdon és a vállalkozás szabadságának követelését." - Politikai kisszótár

Ezért a demokráciát hirdető hatalomnak érdeke a szocializmus értékeinek, legalábbis néhánynak, a polgári demokrácia klasszikusai nyomán, úgymint a demokrácia, a szabadság, az emberi jogok, az egyenlőség, az emberi méltóság, a törvény előtti egyenlőség, stb. hangoztatása. Ez azonban a különböző társadalmi-gazdasági formákban eltérően valósul és valósulhat meg.

„Senkit sem lehet rabszolgaságban vagy szolgaságban tartani; a rabszolgaság és a rabszolga-kereskedelem minden formája tilos."

A kapitalizmusban a szocializmus értékei nem valósulhatnak meg!
A kapitalizmusban az emberi jogokat súlyosan megsértik!
A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi forma!

Azonban a polgári demokráciában működő kapitalizmusban a gondolkodó emberré válás, a szocializmus feltételei érnek!

A szocializmus értékeinek a megvalósulása a polgári demokráciában a kapitalizmus működése módja miatt alapvetően csak a szociális demagógia szintjén maradhat, mert a tőkések profitja, élősködése, gazdasági-politikai szempontjai a meghatározók, a szocializmus azonban ezt valósítja meg, ez a célja.

A kapitalizmusban a polgári demokratikus szabadságjogok a demokrácia, a szabadság, az emberi jogok, az emberi méltóság, a törvény előtti egyenlőség, stb. a proletár dolgozók számára csak a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok szintjén valósulhat meg. Ezért a kapitalizmus, mert bérrabszolgatartó társadalom, az emberiség alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet!

A kapitalizmusban a szocializmus értékeinek a megvalósítása a termelőerők fejlődésével lehetőségé, sőt szükségszerűvé válik, így némelyike meg is valósul, de a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság, a felsőbbrendűség, a kapitalisták osztály-önkényuralmának embertelensége megmarad, ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen, így valójában ellentmondásosan, korlátozottan valósulhat csak meg.

4

A polgári demokráciában fejlődő kapitalizmus méhében érik a szocializmus lehetősége!

A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével azonban elkerülhetetlenül néhány a szocializmus világnézetéből átvett értékek megvalósulnak, de a korlát mindig megmarad, ami a kapitalizmus működési módja és élősködő jellege miatt szükségszerű. A polgári demokrácia haladó gondolkodóinak alkotásai az emberiség számára megnyitották az emberré válás útját, amit a kapitalizmusban nem lehet következetesen megvalósítani.

Amilyen mértékben érnek a kapitalizmusban a szocializmushoz szükséges feltételek ezek elkerülhetetlenül, szükségszerűen kezdenek megvalósulni, bár nem mindegyik valósulhat meg. Így a kapitalizmus méhében érik a szocializmus lehetősége és idővel az elkerülhetetlensége.

„Ha a világtörténelmi folyamatot egészében tekintjük, akkor abszolút módon igaz, hogy egyetlen társadalmi forma sem pusztul el addig, míg ki nem fejlődnek összes termelőerői, s az új, magasabb rendű termelési viszonyok sohasem jelennek meg azelőtt, hogy a régi társadalom méhében meg nem érnek létezésének anyagi feltételei. … A gazdaság szocialista formája azonban nem alakulhat ki a kapitalizmus méhében, mivel ehhez a termelési eszközök tőkés magántulajdonának felszámolására van szükség, ami viszont lehetetlen a burzsoázia hatalmának

felszámolása és a munkásosztály diktatúrájának megteremtése nélkül. Ezért a proletariátus politikai forradalma megelőzi a szocialista alap létrejöttét. ... Az egyik társadalmi-gazdasági alakulatból a másikba való átmenetet a társadalom termelőerőinek fejlődése és a társadalmi élet egyéb oldalainak megváltozása készíti elő. Mindez még a régi rend méhében megy végbe. Ezek a folyamatok még nem változtatják meg a társadalom fennálló minőségi állapotának egészét, s ezért úgy jellemezhetők, mint amelyek a minőségi változáshoz képest evolúciós folyamatok. A társadalmi forradalmat ezek készítik elő, s a forradalom betetőzésüket, megkoronázásukat jelenti. A társadalmi forradalom, az evolúciótól eltérően, nem a régi rend megőrzésének alapján megy végbe, hanem megsemmisíti és új renddel váltja fel a régi rendet, vagyis alapvetően megváltoztatja a társadalom állapotát. A társadalmi forradalmak legmélyebben fekvő oka az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok konfliktusa. Marx „A politikai gazdaságtan bírálatához" című művének híres előszavában kimutatta, hogy a termelőerők fejlődésük bizonyos fokán ellentmondásba jutnak a meglevő termelési viszonyokkal. „Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból a termelőerők béklyóivá csapnak át. Ekkor a társadalmi forradalom korszaka következik be." – Marx-Engels: Válogatott művek. I. köt. 340. old.*" - A marxista filozófia alapjai

A polgári szabadságjogok legfontosabbjairól

A szabadság annyit jelent, hogy mindent szabad, ami másnak nem árt. A törvénynek csak a társadalomra nézve ártalmas cselekedetek megtiltására van joga. A törvény a közakarat kifejezése, stb. Ezek nagyon szép gondolatok, de a megvalósulásának feltételei vannak.

Ez a polgári demokráciában a teljességükben a proletárok számára azonban elvileg sem valósulhat meg. A dolgozó proletárok a kapitalizmusban bérrabszolgák, beszélőszerszámok, csak annyira valósulnak meg számukra a polgári szabadságjogok, az emberi jogok, amennyit az osztályharccal elérhetnek. A szocializmusnak azonban a szocializmus értékeinek a megvalósítása a célja! A szocializmusban megvalósulnak a polgári demokratikus szabadságjogok és az emberi jogok! Mert megvalósul a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia, a szocialista demokrácia és megvalósul a kollektivizmus. Így érvényesülhet a szocializmusban a szabadság és a közakarat a teljes nép érdekében érvényesül.

A kapitalizmusban a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok az értékek létrehozói!

A kapitalizmusban a tőkés az úr, a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok gazdája - a gazda! A termelőeszközökkel rendelkező gazdának a beszélőszerszámokra az általuk termelt értéktöbblet miatt van szüksége, mert csak így keletkezik az élősködésükhöz szükséges profit.

Azonban a kapitalizmusban a beszélőszerszámoknak a létezésükhöz elkerülhetetlenül szükséges a tőkés gazda által birtokolt termelőeszköz, amivel a saját és a gazda létezését is biztosítják. A kapitalizmus a működési módja miatt bérrabszolgatartó társadalmi formában létezik, a gazda és a beszélőszerszám egymást feltételezik.

A szocializmusban a dolgozóknak már csak saját magukat kell eltartaniuk a kollektív tulajdonban lévő termelőeszközökkel. Persze a szocializmusban dolgozó nem csak saját magát tartja el, hanem a családját, a betegeket, a rászorulókat, a társadalom működéséhez szükséges intézményeket, szervezeteket, de élősködők nincsenek. Minden egészséges munkakorú munkaképesnek dolgoznia kell, munkakényszer van.

Az önfenntartóan működő beszélőszerszám, a biorobot

A beszélőszerszám egy önfenntartó és a tőkés gazda számára profitot termelő ember (biorobot), aki a termelésben a szerszám, a gép kezelője, tartozéka, így semmilyen hatalommal sem rendelkezik, illetve csak a saját munkaerejével, a munkaképességével, a szerszám, a gép kezelésének a képességével, amit a tőkés gazda munkabérért, a beszélőszerszám előállítási és üzemeltetési költségéért megvásárol. A beszélőszerszám által termelt értéktöbblet azonban a gazda élősködését szolgálja.

Így lesz ez valójában embervásár, ami a munkaerő emberáru, a beszélőszerszám vásárlása a kapitalizmusban a profit keletkezéséhez szükséges termelési költség. Bár a proletár a szabad döntéseként válik bérrabszolgává, beszélőszerszámmá, de ezt a léte érdekében kénytelen megtenni. A bére a rabszolgaszíj!

A szerszámoknak, a beszélőszerszámoknak a hatalomhoz nincs semmi közük!

A szerszámoknak, így beszélőszerszámoknak a hatalomhoz semmi köze sem lehet, mert a szerszámok számára a hatalomban való részvétel értelmetlen bármilyen politikai-gazdasági modellben. (Bár ez változhat az intelligens robotok elterjedésével, akik az embernél is okosabbak, emberibbek lesznek.) A kapitalizmusban szükségszerű a beszélőszerszámok léte, amit a szocialista modell úgy számol fel, hogy a munkaerő, a termelőeszköz tulajdona és a hatalom kollektív formában egyesül. Így a szocializmusban a dolgozó már nem beszélőszerszám, hanem a kollektívában minden hatalom ura.

„A szocializmusban a termelőeszköz már nem tőke, vagyis nem a kizsákmányolás eszköze. A szocialista társadalomban nincsenek olyan osztályok, amelyek monopolisztikusan birtokolják a termelőeszközöket, s nincsenek olyan osztályok sem, amelyek meg vannak fosztva a termelőeszközök tulajdonától. A szocializmusban a termelőeszközök társadalmi tulajdont képeznek. A termelési folyamat tényezői — a munkaerő és a termelőeszközök, itt új alapon egyesülnek." - Politikai gazdaságtan

Értelmetlen a bérrabszolgák, a beszélőszerszámok számára a demokrácia a kapitalizmusban!?

A kapitalizmusban a tőkés gazda a bérrabszolgát, a beszélőszerszámot, - a proletár munkaerejét, munkaképességét - munkabérért megvásárolja a saját profitja érdekében. Lehetnek így valódi polgári szabadságjogai, emberi jogai, emberi méltósága, valódi demokráciája, érdekérvényesítési lehetősége a hatalomból kizárt dolgozó proletároknak, a munkabéréért vásárolt bérrabszolgáknak, a beszélőszerszámoknak?

Van értelme így a kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolgának, a beszélőszerszámnak, mint a szerszámnak a demokráciáról és az emberi jogokról fecsegni? Van, ha ezt elhiszi, és bizony a többség ezt elhiszi, a többség azonban az emberiség, aki a kapitalizmusban csak alacsonyabb rendű biorobot!

Lehet gondolkodó ember a biorobot? A biorobot egy bioszerszám, egy biogép, csak annyi demokráciája lehet, mint egy szerszámnak vagy egy gépnek. A kapitalizmusban ennyi a dolgozó proletárok demokráciája, emberi joga, miden egyéb csak demagógia lehet. Csak az osztályharccal, csak a szocializmussal lehet ezen változtatni.

A proletár dolgozó bérrabszolgák, beszélőszerszámok harca a polgári demokráciában az általános titkos szabad demokratikus választójogért nem hozta meg a valódi szabadságot, a valódi demokráciát, az osztály érdekérvényesítés lehetőséget a biorobotoknak. Mert ez a kapitalizmusban alapvetően értelmetlen, mert semmilyen gazdasági-politikai hatalma sincs a proletár dolgozóknak, mert bérrabszolgák, beszélőszerszámok, biorobotok csupán. Az önkényuralmi szinten létező kapitalizmusnak minden lehetősége megvan arra, hogy megakadályozza a biorobotok osztályérdekben való szervezkedését.

Vagyis a polgári demokrácia kapitalizmusában a biorobot beszélőszerszámok számára így csak a látszat, csak színjáték lehet a demokratikus választási lehetőség, minden valódi proletár osztály-érdekérvényesítés nélkül. Mert a „szabad, demokratikus" választásokon a dolgozó proletárok osztályérdeke fel sem merül, valójában fel sem merülhet, mert a gazda ezt nagyon nem szereti. A polgári demokrácia emberisége ezt alapvetően nem is érti, a világnézete ehhez kevés, legfeljebb csak demagóg módon hazudozik erről a hatalom.

A polgári demokrácia kapitalizmusában a „szabad demokratikus" választásokon nem lehet eredményesen, félelem nélkül hirdetni, hogy a kapitalizmus egy embertelen bérrabszolgatartó társadalom, ami az emberi jogokat a működési módja miatt szükségszerűen súlyosan megsérti.

Ennek az igazságnak a hirdetését azonban mégis alapvetően, hatékonyan az osztályáruló, rabszolgahajcsár proletár biorobotok segítségével lehet meggátolni. A rendőr, a katona, a hivatalnok, a joguralom dolgozói alapvetően a proletár biorobotok közül kerülnek ki, akik gyakran kénytelenek a létük érdekében osztályárulóként fellépni, tudatukat ehhez igazítani.

Pedig mindenki által láthatóan a kapitalisták törvényesen kizsákmányolással lopják a vagyonukat, ezért társadalmi bűnözők, bár ezt az osztályáruló proletár rabszolgahajcsárok segítségével teszik. Vajon, ha ezt megértenék a biorobotok, kinyílna a bicska a zsebükben? Hmmm … Pedig ez az igazság, így a kapitalizmusban még csak „gondolkodó" állatok, biorobotok lehetnek a dolgozók!

A kapitalizmus a totális hatalmával totálisan uralkodik a dolgozó proletárok tudata, gondolatai felett. Ezért a proletárok és az emberiség érdekeit következetesen képviselőket, marxista-leninista kommunistákat ellenségként kezelik. A bérrabszolgatartó kapitalizmusban rothad az erkölcs és a világnézet, ezért a lehetőségekhez képest elbutul, tudatlan marad az emberiség, így a termelőerők fejlődésével szükségszerűen halad a katasztrófákba, a fasiszta-kapitalizmussal azonban a pusztulásba.

„A tőkés állam, amely a polgári forradalom nyomán a hűbéri korszak államát felváltotta, osztálylényegénél fogva eszköz a kapitalisták kezében a munkásosztály és a parasztság leigázására és elnyomására. A burzsoá állam védelmezi a termelőeszközök tőkés magántulajdonát, biztosítja a dolgozók kizsákmányolását, és elnyomja a tőkés rend ellen folytatott harcukat.

Minthogy a tőkésosztály érdekei homlokegyenest ellentétesek a lakosság túlnyomó többségének érdekeivel, a burzsoázia arra kényszerül, hogy minden úton-módon elpalástolja államának osztály jellegét. A burzsoázia megpróbálja olyan színben feltüntetni ezt az államot, mint amely az osztályok fölött áll, az egész nép állama, „a tiszta demokrácia" állama. A valóságban azonban a burzsoá „szabadság" a tőkének az a szabadsága, hogy idegen munkát zsákmányoljon ki; a burzsoá „egyenlőség" csalás, amely azt leplezi, hogy ténylegesen nincs egyenlőség kizsákmányoló és kizsákmányolt, jóllakott és éhező, a termelőeszközök tulajdonosai és a csupán munkaerejükkel rendelkező proletárok tömege között." - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A dolgozó proletárok osztályérdekeit a kapitalizmusban csak az osztályharccal lehet érvényesíteni, bár csak nagyon korlátozottan, eredményes azonban csak a marxista-leninista kommunisták által következetesen vezetett szocialista forradalommal lehet megvalósítani.

5

A bérrabszolga, a beszélőszerszám költsége, méltósága

A munkabér a bérrabszolga, a beszélőszerszám előállítási, üzemeltetési költsége, olyan, mint egyéb szerszám, gép, termelési tényező ára, előállítási, működtetési költsége. A kapitalizmusban szabad a bérrabszolga, a beszélőszerszám vásárlása, úgymint más szerszámé, gépé, termelési tényezőé, ami a proletárnak az emberi jogaiban, emberi méltóságában árt, mert a bérrabszolga, a beszélőszerszám az ember és a kapitalizmusban ebben a vonatkozásban azonban árucikk is - munkaerő áru. A munkaerő árut a munkaerő piacon vásárolja meg a tőkés vállalkozó a saját profitja érdekében, hasonlóan, mint az egyéb termelési tényezőt.

„A tőkés rendben a termelési viszonyok alapja a termelőeszközök tőkés tulajdona, amelyet bérmunkások kizsákmányolására használnak fel. A kapitalizmus árutermelés, fejlődésének legfelsőbb fokán, amikor a munkaerő is áruvá válik. Minthogy a munkaerő a kapitalizmusban áru, értéke és használati értéke van. A munkaerő-áru értékét a munkás és családja eltartásához szükséges létfenntartási eszközök értéke határozza meg. A munkaerő-áru használati értéke abban a tulajdonságában rejlik, hogy érték és értéktöbblet forrása. … Az értéktöbblet olyan érték, amelyet a munkás saját munkaerejének értékén felül hoz létre munkájával, s amelyet a kapitalista ellenszolgáltatás nélkül elsajátít. Az értéktöbblet-törvény a kapitalizmus gazdasági alaptörvénye.” - Politikai gazdaságtan

„A **munkaerő** azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összessége, amelyekkel az ember rendelkezik, s amelyeket az anyagi javak termelése során felhasznál. A munkaerő minden társadalmi formában a termelés szükséges eleme. Csak a kapitalizmusban válik azonban a munkaerő áruvá.” - Politikai gazdaságtan

Ez az egész emberi társadalomra ártalmas, szégyenletes, embertelen, mert az emberiség többsége alacsonyabb rendű bérrabszolga, az emberi méltóságában megalázott ember, beszélőszerszám, biorobot, még akkor is az, ha ezt a többség tudata fel sem képes fogni, azonban mégis ez az objektív igazság. De a kapitalizmusnak ilyen buta, osztály-öntudatlan bérrabszolga tudatú emberekre, biorobotokra van szüksége. Ez a buta tudat azonban a kizsákmányolókra is igaz, mert ők alázzák meg az emberiség többségét, így ők sem képesek gondolkodó emberként élni. Ezért ez az emberiségnek még csak a gondolkodó állat korszaka. A kapitalizmusban természetes dolog, hogy az emberiség egyik része élősködik a másik felett és ezt erkölcsösnek, humánusnak tartja, mert még csak a gondolkodó állat tudata van.

A közhatalom a polgári demokráciában és a szocializmusban

A polgári demokráciában működő kapitalizmus jogállamában a közhatalom a joguralommal alapvetően a tőkés gazda, a dolgozó proletár bérrabszolga vásárlójának az érdekében működik, így a tőkésosztály akarata érvényesül. Hasonlóan, mint a feudalizmusban, ahol a földesúr volt a gazda, így a közhatalom a feudalizmus, a földesurak érdekét a képviselte. Mivel a polgári demokráciában a „szabad demokratikus” választásokon a többségben lévő dolgozó proletárok következetes osztály-érdekképviselői, a marxista-leninista kommunisták nem jutnak be a törvényhozásba, így a közhatalmat kifejező törvények megalkotásában sem vesznek részt. Így azonban csak a többségben lévő dolgozó proletárok osztályellenségeinek akarata, érdeke érvényesülhet.

Valóban ez a proletár dolgozók osztályérdeke? Az, hogy az élősködőket juttatja a hatalomba? Vajon mekkora a proletárok osztályöntudata, ha ez így alakul? Milyen emberré neveli a kapitalizmus az emberiség többségét?

Na és mi a kapitalisták érdeke? A kizsákmányolás és az élősködés, így a kapitalizmusban a joguralommal a közakaratot, a közérdeket is ez tükrözi. Még szerencse, hogy a proletárok beszélőszerszám szintre lebutított tudata ezt általában nem is érti, nem is fogja fel. Miért is lenne ez másként? A kapitalizmusban még csak a gondolkodó állat lehet az emberiség, ahol a többség csak beszélőszerszám tudattal rendelkezik!

„A **jogállam** olyan állam, amely elismeri és betartja a nemzetközi és hazai emberi jogok és konvenciók hatályát és érvényességét, és saját működését is ezeknek rendeli alá. A jogállamiság mint követelmény a legáltalánosabb értelemben a közhatalom jognak való alávetettségét jelenti.”

„**közhatalom**: Olyan eszközrendszer, amelynek birtokában az állami szervek a társadalom többi tagjával szemben felléphetnek, és akaratukat rájuk kényszeríthetik. A közhatalom (imperium) a jogalkotásra jogosult szervek és a jogalkalmazásra jogosult szervek hatásköre. Közhatalom a jogszabályokat (és a kormányzást) foganatosító (adminisztratív) hatáskör is.”

„A **közhatalom** az állam által gyakorolt hatalom, amely a jogszabályok és a jogrendszer által meghatározott keretek között működik.”

„A **demokrácia** egy szabad társadalom jelentős számú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer, egy közös területen, ahol hatalmi fékekkel és ellensúlyokkal biztosítják a társadalom jól szabályozott működését, mint például a közhatalom gyakorlóinak kizárólagos hatalomra törésének a megakadályozását, a társadalmi igazságosságot és a jóléti társadalom megvalósulását. A jogosultak közügyek döntéseiben való részvételi módja alapján közvetlen és képviseleti demokráciák létezhetnek.

A **demokrácia** olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. Olyan politikai rendszer, melyben a szuverén „nép”, tehát a társadalom összes, teljes jogú tagja – nem egyén, kis csoport vagy a hatalom bizonyos csoportja – igazgatja a közügyeket, beleértve a kormányzást is. Népszerű meghatározása a demokráciának a népuralom, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom. A legtöbb közismert „demokrácia” közös jellegzetessége nem a közvetlen néphatalom, hanem a közhatalom választásának a legitimációja.”

A szocializmus jogállamában a közérdek, a közhatalom, a közakarat a dolgozó kollektívák demokratikusan megfogalmazott osztályérdeke, a dolgozó közösség akarata, ami a szocializmus értékeinek a megvalósulását szolgálja. Amit a marxista-leninista kommunista párt a következetesen objektív tudomány segítségével a társadalom és dolgozók érdekének figyelembevételével, aktív demokratikus közreműködésével a helyes

döntések érdekében fogalmaz meg, így vezeti a társadalmat a szocializmus felépítéséért, a gondolkodó emberré válásért.

A közakaratnak az egész társadalom érdekét, sőt a különböző társadalmi osztályok érdekét kellene szolgálnia, de ez az anatgónisztikus osztálytársadalmakban lehetetlen. Így a közakarat, a közérdek a kapitalizmusban alapvetően a kisebbségben lévő tőkésosztály profitérdekét, a szocializmusban azonban már kizárólagosan a dolgozó osztályok létérdekét fejezi ki.

A népi demokrácia átmeneti társadalmában jogállami formában működve azonban a közérdek tartalmazza a körülményekhez megfelelően alkalmazkodva a magánvállalkozások hatékony működése, a termelőerők szocializmus színvonalának megfelelő elérése érdekében a társadalom, a magánvállalkozók és a dolgozók érdekét is.

„A munkásosztálynak objektív helyzete, életfeltételei folytán érdeke a tőkés kizsákmányolástól való megszabadulás, a kapitalizmus megsemmisítése. … A burzsoázia és a proletariátus antagonisztikus osztályok, mivel érdekeik ellentétesek és kibékíthetetlenek.” - A marxista filozófia alapjai

A dolgozók jövedelme (bére) a szocializmusban

A szocializmusban a dolgozó munkaerő költsége hasonló, mint a kapitalizmusban, vagyis az előállítási és a működtetés költsége, de nincs élősködő, ami csökkentené a jövedelmét, mert minden a termeléssel keletkezett érték és haszon végül is a társadalom, a kollektívában élők és dolgozók érdekét szolgálja.

„**Értéktörvény:** az árutermelés alapvető törvénye, amely azt a tendenciát fejezi ki, hogy hosszabb időszakot tekintve az áruk árát értékük határozzák meg. Az értéktörvény a kapitalista termelés viszonyai között utólag és spontánul szabályozza a termelést: differenciálja az árutermelőket; a technika fejlesztésére ösztönöz. Az értéktörvény érvényesül a szocialista árutermelésben is, azonban nem spontán, hanem tudatosan felhasznált törvényként (habár érvényesülésében spontán tendenciák is mutatkoznak). A szocialista gazdaságban a szocialista gazdaság törvényei szabályozzák a termelést, ezek része az értéktörvény is. A technikai fejlődést nem elsősorban ez határozza meg, de hatással van rá, nem differenciálja a termelőket, de fontos szerepe van a jövedelmek alakulásában. Magyarországon az 1968-as árreform fontos célja volt, hogy árarányok jobban megfeleljenek a társadalmi ráfordítások arányának. A termékek egy részének áralakulására hatással van a kereslet és kínálat, a piac értékítélete.” - Marxista fogalomlexikon

„**A szocialista felhalmozás:** a nemzeti jövedelem egy részének a szocialista termelés bővítésére való felhasználása. ... Minthogy a szocializmusban fennmarad az árutermelés, a szocialista gazdaságban érvényesül az értéktörvény, és megvannak a vele kapcsolatos kategóriák. A régi kategóriákból azonban főleg a forma marad meg — tartalmuk teljesen megváltozik. ... A szocializmus megszüntette a felhalmozásnak és fogyasztásnak a kapitalizmusra jellemző antagonisztikus ellentmondását. A szocializmus gazdasági alaptörvényének követelményével összhangban a fogyasztás és a felhalmozás helyes arányainak biztosítaniok kell mind a szocialista termelés szakadatlan növekedését, mind a néptömegek anyagi jólétének és kulturális színvonalának rendszeres emelkedését. ... A szocialista bővített újratermelés forrása a szocialista felhalmozás. A szocialista felhalmozás a társadalom által elért tiszta jövedelem egy — termelőeszközökből és fogyasztási cikkekből álló — részének a termelés bővítésére, valamint az anyagtartalékok képzésére és az improduktív jellegű szociális és kulturális kiadások alapjainak növelésére való felhasználását jelenti.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

„**A tőkés bővített újratermelés.** A tőkefelhalmozás. Bővített újratermelés esetén a kapitalista az értéktöbblet egy részét a termelés növelésére: további termelőeszközök vásárlására és további munkások alkalmazására fordítja. Az értéktöbblet egy részét tehát hozzácsapják a korábbi tőkéhez, vagyis felhalmozzák.

Tőkefelhalmozásnak az értéktöbblet egy részének a tőkéhez csatolását, vagyis az értéktöbblet egy részének tőkévé változtatását nevezzük. Eszerint a felhalmozás forrása az értéktöbblet. A munkásosztály kizsákmányolása révén növekszik a tőke, s egyszersmind bővített alapon újratermelődnek a tőkés termelési viszonyok.

A tőkés vállalkozó számára a felhalmozás hajtóereje mindenekelőtt az értéktöbblet növeléséért folyó hajsza. A tőkés termelési mód mellett a gazdagodási vágy nem ismer határt. A kapitalista éppen az értéktöbbletért folyó hajsza során bővíti a termelést, s ez lehetővé teszi számára, hogy még több munkást zsákmányoljon ki. A termelés bővülésével nő a kapitalista által elsajátított értéktöbblet tömege, s ennek következtében nő az értéktöbbletnek az a része, amely a kapitalisták egyéni fogyasztásának és szeszélyeinek kielégítését szolgálja, vagyis amelyet improduktív kiadásokra fordítanak.” - Politikai gazdaságtan tankönyv - SZIKRA

A polgári demokráciában a proletárok számára az emberi jogok és polgári szabadságjogok megvalósulása

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a dolgozó proletár bérrabszolgák számára a polgári szabadságjogok és az emberi jogok is alapvetően csak a demagógia módszerével valósul, valósulhat meg, vagyis csak korlátozott mértékben, szélhámos hazudozásokkal a tőkések profitjának, végül is az élősködésének alárendelten. Mert a tőkések célja a saját maguk számára a minél nagyobb profit kizsákmányolással való megszerzése, vagyis a kizsákmányolással történő törvényes élősködés, így a polgári szabadságjogok és az emberi jogok megvalósítása is ennek van alárendelve. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

A kapitalizmusban a szocializmus értékeiből nem valósulhat meg szinte semmi, a szociális demagógia a szélhámos hazudozásokkal ezt próbálja eltakarni. Nem valósulhat meg, mert a kapitalizmusban nem lehet megszüntetni a kizsákmányolást, az élősködést, a felsőbbrendűséget, a bérrabszolgaságot, nem lehet megvalósítani a válságok elkerülésére és a szükségletek kielégítésére a társadalmi méretű (világméretű) tervgazdálkodást, a munka szerinti elosztást, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokráciát. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom!

A bérrabszolgák megbecsülése

A termelőerők fejlődésével a bérrabszolgák számára a tőkésosztály a minél nagyobb és növekvő profitja érdekében kénytelen a létszükségleti javak mennyiségét állandóan növelni. Ezzel azonban a polgári szabadságjogok, az emberi jogok és a „szocializmus értékeinek" a megvalósulása is kedvezőbben alakul, így kevesebb ok van a lázongásra. De alapvetően a bérrabszolga beszélőszerszámoknak mégis csak, mint a szerszámnak a megbecsülése marad. Proletár beszélőszerszám, kuss, mert elszakad a rabszolgaszíjad és valóban szabad lehetsz, de így éhezhetsz, nyomoroghatsz, bár nem élősködik rajtad a tőkés gazda!

6

Polgári demokrácia, szocialista demokrácia, a szocializmus értékei

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a működési módja miatt szükségszerűen sérülnek a dolgozó proletár bérrabszolgák, a beszélőszerszámok emberi jogai, ezért a dolgozók, az értékeket létrehozók számára a polgári demokratikus szabadságjogok is csak korlátozottan, csak a látszatdemokráciában valósulhatnak meg.

Látszatdemokrácia, mert a dolgozó proletárok következetes érdekképviselői, a marxista-leninista kommunisták szinte behozhatatlan hátránnyal indulhatnak el a „demokratikus szabad" választásokon. Mivel a proletárok és a következetes osztályérdek képviselői a kommunisták nem rendelkeznek gazdasági-politikai-törvényhozói hatalommal, valójában semmilyen hatalommal sem rendelkeznek, így hatásuk nagyon csekély lehet a választási versenyben. Azonban a társadalmi katasztrófák idején ez gyökeresen megváltozik.

Nem egyenértékű a dolgozó proletár többség következetes érdekképviselőinek és az élősködőknek a versenyfeltétele. A törvények, az államhatalom, tőkés gazda hatalma szinte lehetetlenné teszi az osztályérdekben való következetes összefogást, szervezkedést. A proletárok osztályérdekében való szervezkedés életveszélyes és sok áldozattal jár. A kapitalizmusban a kapitalizmus következetes bírálata, a kapitalizmus ellen a proletár osztályérdekben szervezkedni veszélyes, amit a kapitalista államhatalom garantál. Így a törvényhozói hatalomban a dolgozó proletároknak, a beszélőszerszámoknak nincsenek, nem is lehetnek következetes osztály érdekképviselői. Ez elkerülhetetlenül elvezet s forradalomra.

A beszélőszerszámok egyetlen következetes osztály-érdekképviselője a marxista-leninista kommunista párt! Ezért a kommunisták a kapitalizmus minden formájának legfőbb ellenségei, úgy is bánnak velük. Ezzel viszont az emberiség többsége érdekei elleni harc, diktatúra, a fasizmus valósul meg.

A szocializmusban, a szocialista demokráciában a dolgozók számára a szocializmus értékei, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokráciában valósul meg, mert ez a szocializmus célja, így a hatalomban csak és kizárólag a dolgozók osztály érdekképviselői vehetnek részt. A szocializmus a bérrabszolgatartó társadalmi forma elleni védekezésül a proletárdiktatúrát használja.

A szocializmusban, a népi demokráciában az ellenforradalom igyekszik befurakodni a kommunista pártba, a vezérkarba, sajnos eredményesen. Úgy tűnik, hogy az elbukott forradalmaknak ez a legfőbb oka, az árulás. A kommunista pártba befurakodott ellenforradalmárok mindenféle aljas disznóságokat követnek el a nép ellen, amikor győznek, a dolgozó nép elleni gaztetteket az igazi kommunisták nyakába varrják. Időnként még dicsekednek is ezzel a barbárságukkal, a „gondolkodó" állatok.

A szocializmus értékeinek hatása a kapitalizmusra

A modern kapitalizmus azonban olyan mértékben fejlesztette a termelőerőket, hogy a szocializmus értékeinek egy részét be kell vezetnie, de a többségét, a lényegét még így is a szociális demagógiára használja fel. Mert a kapitalizmusban nem valósulhat meg a szocializmus, mert bérrabszolgatartó társadalom.

A modern kapitalizmusnak a szocializmus némelyik értékének megvalósítása gazdasági-politikai érdekeke és erre a lehetősége is meg van rá, az észszerűség, a társadalmi egyensúly fenntartása ezt megköveteli és a termelőerők fejlődése ezt lehetővé is teszi.

Ilyenek az ingyenes vagy támogatott szolgáltatások, termékek, amelyek már előrevetítik a kommunizmusban működő szükséglet szerinti elosztás megvalósítását. Így már a kommunizmus szükségletek szerint elosztása is érik a kapitalizmus méhében. Azonban a szocializmusban a megvalósítás lehetősége mértékében a kapitalizmushoz képest a szolgáltatások és a létfeltételek szükséglet szerinti kielégítése tovább növekedik, a szocializmusnak ez a célja, ilyenek - az ingyenes oktatás és az egészségügy, támogatott lakhatóság, üdülés, óvoda és bölcsőde, stb.. Ezek a kapitalizmusban alapvetően még a piac szabályai szerint valósulhatnak meg, de némelyike mégis szükségszerűen megvalósul. Mert a termelőerők fejlődésével érik a szocializmus a kapitalizmus méhében és ez ellen nem tud hatni másként, mint megvalósítja.

A fasizmus, a jobboldal „értékei”

A jobboldali tudat (a világnézeti jobboldal) jellegzetessége az, hogy természetes a másik ember feletti uralkodás, erkölcsös a saját érdekben a másik ember hibáinak, hiányosságainak, gyengeségének a kihasználásával az élősködés, így lesz jogos a tőkésosztály élősködése a proletárok, az egyik nemzet, faj uralkodása a másik felett. Ez a gondolkodó állat jellegzetessége, a buta önzés!

A jobboldali erkölcs lényege az, hogy vannak felsőbb és alsóbbrendű emberek, nemzetek, fajok, hasonlóan, mint az ember és az állatok közötti különbség. Ezért a felsőbbrendű kenyéradó gazda jogosan uralkodik az alacsonyabb rendű állatai és az alattvalói, a dolgozó proletárok, a gyengébb az elmaradott nemzetek, fajok felett, hasonlóan, mint a feudalizmusban a földesúr a jobbágyai felett. Így a felsőbbrendű kapitalista a saját haszna, profitja érdekében jogosan eltulajdoníthatja a proletárok által termelt értéktöbbletet, kifoszthatja a gyengébb nemzeteket, üldözhet más emberi fajokat. Ettől lesz a kapitalizmus minden formája jobboldali, azonban ez az ember-állat így még csak a gondolkodó állat csupán.

A jellegzetesen jobboldali tulajdonságok a következők: a hamis tudománytalan idealista világnézet, a vallás elfogadása, a következetesen objektív tudományos világnézet mellőzése, tagadása, az ellene való harc, a szociális demagógia, a nyílt törvényes terror, ha a „demokratikus” joguralom már nem elégséges, a szükség szerinti törvényes vagy törvénytelen népirtás, az embertelenség, a fajelmélet, a szélsőséges nacionalizmus, a sovinizmus, a felsőbbrendű, az élősködő erkölcs, szükség szerint a demokrácia korlátozása vagy eltörlése, a tekintélyuralom, a haladó gondolkodók és nem utolsósorban szocializmus elleni a kíméletlen, következetes harc, a kommunisták üldözése, kiirtása. Ezek különböző kombinációkban a fasizmus, a jobboldal jellegzetes „értékei”, ez az ember-állatnak a gondolkodó állat színvonala!

Ezek az „értékek” a körülményekhez igazodva a polgári demokráciában is megtalálhatók, de még mennyire megtalálhatók. Ezt azonban alapvetően a jogállamiság keretében a joguralom, a látszatdemokrácia, a „szabad demokratikus” választásokkal álcázott formában a mosolygó fasizmus valósítja meg.

A kapitalizmus mindegyik formájában a totális tőkés osztály-önkényuralom a fasizmus valósul meg. Így lesz a dolgozó proletár a bérrabszolga, de ehhez szükségesek a fasizmus jobboldali „értékei”-nek a körülményekhez alkalmazkodó megvalósítása, az ennek megfelelő társadalmi tudat kialakítása.

„A **jobboldal** azon politikai eszmék, ideológiák csoportja, melyek fő jellemzője a társadalom hierarchikus felépítésének elfogadása, az emberek közötti társadalmi és anyagi egyenlőtlenség adottságként kezelése és helyeslése. A jobboldal elnevezés eredetileg a nagy francia forradalomra vezethető vissza, ahol a Nemzeti Konventben az elnöktől jobbra foglaltak helyet a monarchiát és a nemesi előjogokat (a status quót) támogató és a radikális változásokat elutasító képviselők, vagyis az ancien régime hívei.”

A fasizmus „értékeit” a szociális demagógiával erősítik meg!

A nyílt fasiszta-kapitalizmusban az emberi jogok, a polgári szabadságjogok, a demokrácia, a proletárok osztályérdekei, a nemzeti, a faji érdekek a polgári demokráciához képest súlyosan sérülnek. Ehhez a proletárok tudatát, gondolatait, érdekeit, osztályérdekeit szélhámos hazudozással, gátlástalan szociális demagógiával térítik el, a szélsőséges nacionalizmussal, a faji-, a nemzeti felsőbbrendűséggel, az osztályok felettiség hirdetésével, a gyűlöletkeltéssel és mindenféle demagóg hazudozásokkal, amit sikeresen emberségesnek vizionálnak. A fasiszta-kapitalizmusban a jobboldali erkölcse, „értékei” miatt az ember-állat még csak a gondolkodó állat lehet! Bár a nyílt fasiszta-kapitalizmusban, a hitleri típusú klasszikus fasizmusban a gondolkodó embernek már nyoma sincs.

„A **fasiszta diktatúra** felszámolta belpolitikájában az alapvető polgári demokratikus szabadságjogokat, elnyomta a munkásmozgalmat és minden haladó demokratikus irányzatot, agresszív külpolitikájával pedig hódító háborúkat készített elő és robbantott ki. … A fasiszta diktatúrában uralomra jutott fasiszta párt vezetői a politikai és katonai hatalom birtokában militarizálták az államapparátust és a társadalom egész életét, és létrehozták az un. „totális” államot, amely teljes mértékben a monopoltőke szolgálatában állt. … A **fasizmus** jellemző vonásai a legnyíltabban és legvisszataszítóbban Németországban mutatkoztak meg, ahol 1933-ban a „Nemzetiszocialista Német Munkás Párt” jutott uralomra a német és a külföldi monopoltőke segítségével. A hitleri uralom nyílt terrorista diktatúrája rendszerré tette a munkásmozgalom és minden haladó irányzat kegyetlen elnyomását, a koncentrációs táborokba való tömeges deportálást és az emberirtást, az azt igazoló felsőbbrendű (árja) és az alsóbbrendű (szlávok, zsidók stb.) fajokról szóló elmélet propagandáját, a féktelen militarizmust és sovinizmust, a kíméletlen agresszív külpolitikát, amely a világ újrafelosztásáért, idegen területek meghódításáért az olasz **fasizmus**sal szövetkezve kirobbantotta a második világháborút.” - Filozófiai kislexikon

7

Az emberi jogok legfontosabbjai

Minden emberi lény szabadon születik és egyenlő méltósága és joga van. Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolga-kereskedés minden alakja tilos. A törvény előtt mindenki egyenlő. Ha azonban ezek nem teljesülnek, akkor az emberi jogok súlyosan sérülnek.

Az emberi jogok megvalósulása

Azonban a kapitalista modellben a proletár gyermeke proletárnak születik, azaz nagy valószínűséggel a túlnyomó többség bérrabszolga lesz, így csak nagyon alacsonyan, a beszélőszerszám színvonalán valósulhatnak meg az emberi jogai, az emberi méltósága. Ugyan megvalósul az, hogy a törvény előtti mindenki egyenlő, de úrnak vagy szolgának születik, az emberi méltóságát, a jogérvényesítő képességét alapvetően ez határozza meg, így élősködő vagy bérrabszolga lesz.

A szocializmusnak azonban a célja a proletariátus felszabadítása a tőkés bérrabszolgaság uralma alól. Így válik a proletár bérrabszolga, aki a kapitalizmusban még a beszélőszerszám volt a szocializmusban dolgozó emberré, ahol a termelőeszközök közösségi, kollektív tulajdonban vannak, a dolgozók munkájával a dolgozók szükségletéért működnek. Így valósulnak meg az emberi jogok és az emberi méltóság, a szocializmus értékei. Így válik a valódi demokráciában, a szocialista demokráciában az ember a gondolkodó emberré!

A törvény előtti egyenlőség

A kapitalista jogállamban a törvény előtt mindenki egyenlő, de a jogérvényesítés lehetősége a pénz, a hatalom, a szervezettség függvénye is. Így a relatíve csekély pénzzel és a semmilyen hatalommal sem rendelkező proletárok és következetes osztály-érdekképviselőik a tőkésekkel szemben mégsem lesznek a törvény előtt egyelőek. Mert a kizsákmányolással szerzett, a sokkal több pénzzel rendelkező tőkés gazda az úr, aki a megfelelő szakembereket képes finanszírozni a törvény előtt az érdekei védelmében. De mivel a tőkés gazda osztályérdekében hozzák a törvényeket is, alapvetően ez is az ő érdekeit szolgálja. Így működik a kapitalizmusban a törvény előtti egyenlőség.

Társadalmi osztályviszonylatban az osztályharchoz a szervezettség meghatározó tényező lehet az érdekérvényesítésben. Mivel a jog alapvetően osztályviszonylatban az uralkodó osztály érdekeit fejezi ki, így lehetséges az, hogy a kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés jogszerű, ez ellen törvényesen a kizsákmányoltak és következetes érdekképviselő nem léphetnek fel, ezért csak a magas szinten szervezett osztályharccal érhetnek el eredményeket, ami nem olcsó és gyakran életveszélyes mulatság. Így működik a kapitalizmusban a törvény előtti egyenlőség, ami valójában mégsem egyenlőség.

Az osztályharc szervezése nagyon költséges, ilyen a költséggel alapvetően az uralkodó osztályok rendelkeznek. A kapitalizmusban az uralkodóosztály rendelkezik a kizsákmányolással rabolt pénzzel és a törvényhozás, a joguralom önkényuralmi színvonalú hatalmával is. A kapitalista államhatalomban és a törvényhozásban következetes proletár osztály-érdekképviselő nincs, ez azonban így önkényuralom. Így működik a kapitalizmusban a törvény előtti egyenlőség, ami valójában önkényuralom, mert a többség nem rendelkezik következetes osztály érdekképviselettel a hatalomban.

„**Emberi jogok:** Minden ember szabadnak és jogokban egyenlőnek születik és marad; a társadalmi különbségek csakis a közösség szempontjából való hasznosságon alapulnak. … A szabadság annyit jelent, hogy mindent szabad, ami másnak nem árt. … A törvénynek csak a társadalomra nézve ártalmas cselekedetek megtiltására van joga. … A törvény a közakarat kifejezése”

„**A törvény előtt mindenki egyenlő** és minden megkülönböztetés nélkül joga van a törvény egyenlő védelméhez. Mindenkinek joga van egyenlő védelemhez a jelen Nyilatkozatot sértő minden megkülönböztetéssel és minden ilyen megkülönböztetésre irányuló felbujtással szemben.”

A jogérvényesítés nagyon költséges, így az van nyerő helyzetben, aki több pénzzel, szervezettséggel és hatalommal rendelkezik, ezért a jobb szakembereket a saját érdekében meg tudja fizetni. Tehát főleg osztályviszonylatban, a tőkés és a proletár között a kapitalizmusban valójában nem valósul és nem is valósulhat meg a törvény előtti egyenlőség. Ezt a kapitalizmusban semmilyen módon sem lehet elkerülni, bár megpróbálják ezt szélhámosan elhitetni.

Tehát a kapitalizmusban a törvény előtti egyenlőség a tőkés úr és a dolgozó proletár szolga között nem valósulhat meg, mert a jogérvényesítés alapvetően a pénz, a hatalom kérdése. Így marad a proletárok számára az egyetlen valóban járható lehetőség az osztályharc, az osztályháború az osztályérdekek védelmében.

A törvény előtti „egyenlőség” a joguralommal

De a kapitalizmusban a törvények is a kapitalizmus érdekében készülnek, ami a bérrabszolgaságot, az élősködést törvényesen támogatja. Ez a kapitalista joguralom lényege. Így a proletárok számára az osztályellenségeikkel szemben az érdekérvényesítésnek csak egyetlen módja marad, az osztályharc, amit a kapitalista törvények korlátoznak, elnyomnak, lehetetlenné próbálnak tenni.

Nagyon meghatározó jelentősége van annak is, hogy a kapitalizmusban az uralkodó társadalmi tudat, az uralkodó világnézet és az erkölcs a tőkések kizsákmányoló érdekeinek van alárendelve. A kapitalizmus uralja az egész társadalom gondolkodását, a lelkiismeretét. Ezért a proletár elfogadja, sőt kénytelen a lelkiismerete által vezérelve elfogadni a tőkés gazda uralmát és élősködését is, és jó szolga módjára ezt nem tartja embertelennek,

megalázónak, ilyen az erkölcse, mert ilyenné nevelik, gerinctelen jellemű beszélőszerszámmá, alázatos szolgává, csak gondolkodó állattá. De így a kapitalista urak is csak élősködő, gondolkodó állatok lehetnek. Ezért a kapitalizmusban nem lehet gondolkodó emberré válni!

A kapitalizmus az uralkodó erkölcse kialakítására felhasználja az osztályáruló, de kivételes képességű proletárok vagy akár a sikeres vállalkozók eredményeit is, ezt példamutatásra használja, amit a proletárok többsége valójában nem érhet el, de húzóerőnek, a lázadozás letörésére nagyon alkalmas. Ezzel sikeresen kordában tartható a társadalmi problémák többsége. Lám, mindenki lehet sikeres, csak a példát kell követni. Nem lázadozni kell, a siker lehetősége a proletárok számára is nyitva van a kapitalizmusban.

De mivel a kapitalizmus alapvetően bérrabszolgatartó társadalmi forma, ezért a túlnyomó többség bérrabszolga beszélőszerszám lehet csupán. A kapitalizmus nem működik másként. A jobboldali erkölcs hívei számára ez természetes, emberséges.

Így lesz a kapitalizmus emberisége a túlnyomó többségben lévő gerinctelen osztály-öntudatlan bérrabszolgák világa! Ez hatalmas veszély jelent az egész emberiség számára! Így azonban a kapitalizmus embere alapvetően még csak a gondolkodó állat világa lehet, mert az ember a gondolkodását túlnyomóan a létfeltételek megszerzésére használja, az ember-ember közötti harc a meghatározó, ezért még nem képes gondolkodó emberré válni.

A kapitalizmus kizsákmányoló felsőbbrendű erkölcse a társadalom rothadását okozza, a termelési módja ezt a rothadást minden határon túl felerősíti, ezért a kapitalizmusban lehetetlen gondolkodó emberré válni, így halad az emberiség a pusztulása felé, csak a szocializmus lehet ennek a gátja.

Talán az ember-állat, az emberiség soha sem lesz képes gondolkodó emberré válni, mert az érdekellentétek mindig megmaradnak, és ezek egymás ellen fordítják, mert az ember az állatvilághoz tartozik. Az ember-állat csak akkor válhat emberré, ha a léte ezt megengedi. Mert a lét határozza meg a tudatot! Az emberiségnek a megmaradása érdekében a kapitalizmusból szocializmusba kell változnia vagy marad a pusztulása, a visszafejlődése a már nem gondolkodó állatvilágba.

Talán az emberi faj képes lesz erre. A szocializmus ebbe az irányba mutat. A megbuktatott szocializmus sokkal közelebb állt az emberré váláshoz, mégis legyőzte az emberben lévő állat. Mert a lét határozza meg a tudatot és csak a termelőerők fejlett színvonala teszi lehetővé az emberiség számára a gondolkodó emberré válást.

8

A szocialista demokrácia és a vállalkozás szabadsága

A szocializmusnak az a célja, hogy megvalósuljon a szocialista demokrácia, megvalósuljanak az emberi jogok, megvalósuljon a munka szerinti elosztás, megvalósuljon a valódi, a politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia, az emberi méltóság. Ehhez a szocializmusnak miden lehetősége meg is van. A kapitalizmus azonban erre nem képes, mert bérrabszolgatartó társadalom.

A szocializmusban azonban a társadalom érdekében korlátozni kell a magánérdekű vállalkozás szabadságát, mert csak így lehet elkerülni bérrabszolgaságot, mert a dolgozó ember csak így nem lesz beszélőszerszám, csak így érvényesülhetnek a polgári szabadságjogok és az emberi jogok, a szocializmus értékei.

A szocializmusban a vállalkozások a társadalom érdekében történnek, így vállalkozás a magánérdek helyett már csak a közösség, a társadalom érdekében lehetséges. A vállalkozó képességnek az individualista egyéni érdek helyett a kollektív érdeket kell szolgálnia, mert különben a társadalom többsége csak bérrabszolga beszélőszerszám lehet.

A kapitalizmus individualista híveinek a bérrabszolgaság nem probléma, azt sugallják, hogy a beszélőszerszám megérdemli a sorsát, nincs mit tenni, ilyen az ember, így ez az emberiség érdeke, örüljenek a bérrabszolgák, hogy van kenyéradó gazdájuk, de így csak megalázott gondolkodó állat lehet az emberiség sorsa. Ezért van a kapitalizmus híveinek a tudata alapvetően még csak a gondolkodó állat szintjén.

A szocializmusban az egyéni érdek alá van rendelve a társadalmi érdeknek, de a kizsákmányolás nélküli egyéni vállalkozás, ami a vállalkozó egyéni érdekét szolgálja lehetséges, ha nem a társadalom vagy a másik ember kárára történik. Lehetséges a társadalom érdekében is egyéni motivációval vállalkozni, de ez is csak a társadalom ellenőrzésével működhet.

A szocializmusban a vállalkozások alapvetően nem a magánérdekeltségben, hanem a tervgazdálkodásnak alárendelten a társadalom érdekében a szükségletek kielégítésére alakulnak, működnek a társadalom hatalmi

szerveinek irányításával, szervezésével, a társadalom vezetőjének a következetesen objektív tudományos világnézetű marxista-leninista kommunista pártnak az útmutatásával.

Azonban a vállalkozásokhoz az egyéni motivációra, a vállalkozószellemre az emberiségnek szüksége van, az ilyen munkát nagyon meg kell becsülni, a hasznosságának megfelelően kell díjazni. A vállalkozó szellem az emberiség számára az emberré váláshoz nélkülözhetetlen, de a társadalom demokratikus ellenőrzésével kordában kell tartani. Ez nem kis feladat, mert hatalmas erő van benne, amely létrehozta a fejlett gazdaságot, de emellett a kapitalizmus működési módja miatt szélsőségesen megosztotta az emberiséget.

A szocializmusnak ezt meg kell akadályoznia és meg is akadályozza a szocializmus értékeinek megvalósításával, a termelőeszközök kollektív tulajdonával, a valódi demokráciával.

„Marxizmus – Leninizmus: a természet és a társadalom fejlődésének legáltalánosabb törvényeiről, a dolgozó tömegek forradalmáról, a szocializmus győzelméről és a kommunista társadalom építéséről szóló tudomány; a munkásosztály és a kommunista párt ideológiája. … A **marxizmus alkotórészei:** a dialektikus és történelmi materializmus; a politikai gazdaságtan; a tudományos kommunizmus elmélete. … A marxizmus-leninizmus hatalmas eszmei fegyvere lett a világ dolgozóinak és élcsapatuknak: a kommunista és munkáspártoknak a társadalom forradalmi átalakításáért vívott harcban.” - Marxista fogalomlexikon

„Ösztönösség és Tudatosság: a történelmi materializmus kategóriái, amelyek az objektív történelmi törvényszerűség és az emberek céltudatos tevékenysége közötti viszonyt jellemzik. Ösztönös a társadalmi fejlődés akkor, amikor az objektív törvények nem tudatosodnak, nincsenek az emberek ellenőrzése alatt és gyakran a természeti elemek romboló erejével hatnak, az emberek tudatos cselekedetei pedig nem a kitűzött célok megvalósításához vezetnek, hanem teljesen váratlan következményeket idéznek elő. Tudatosságról akkor beszélünk a történelmi tevékenységben, amikor az emberek a társadalmi fejlődés általuk felismert törvényeire támaszkodva cselekednek, és tervszerűen irányítják a fejlődést céljaik megvalósítása érdekében. A szocializmust megelőző társadalmi alakulatok többnyire ösztönösen fejlődtek. A kommunista párt vezette munkásosztály hatalomra jutásával, a termelési eszközök társadalmasításával a történelemben új korszak kezdődik: a tudatos történelmi alkotás korszaka. De ez a különbség emberek történelmi tevékenysége között nem abszolút. Az emberek a szocializmust megelőző társadalmi alakulatokban is támaszkodtak – természetesen különböző mértékben – a történelem objektív törvényeire, fokozatosan felismerték a történelmi szükségszerűség megnyilvánulásait. Ugyanakkor a szocializmusban is megmaradnak az ösztönösség elemei, a társadalomtudomány egyik-másik kérdésének kidolgozatlanságából, az objektív törvényeknek még nem teljes mértékű felhasználásából, továbbá a társadalmi tudatnak a társadalmi léttől való elmaradásából következően.” - Marxista fogalomlexikon

„Szocialista állami iparvállalat — össznépi tulajdonon és a kizsákmányolástól megszabadult dolgozók kollektív munkáján alapuló vállalat, amely egységes népgazdasági terv alapján elsődleges láncszemként (gazdasági egységként) folytatja tevékenységét.

A szocialista népgazdasági rendszer gyökeresen különbözik a tőkés gazdasági rendszertől, s hatalmas előnyben van vele szemben. E rendszer fontosabb előnyei:

1. A szocializmusban a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak, tehát a munka termékei is a dolgozóknak jutnak. A kapitalizmusban ezzel szemben a termelési eszközök és a munkatermékek magán tulajdonosok birtokában vannak.
2. A szocialista társadalomban a termelés feladata: a dolgozók növekvő szükségleteinek kielégítése a termelésnek a legfejlettebb technika alapján történő szüntelen növelésével és tökéletesítésével. A kapitalizmusban a termelés célja: a legnagyobb profit biztosítása a dolgozók kizsákmányolásával, tönkretételével és elnyomásával.
3. A szocialista termelés tervszerűen és szüntelenül fejlődik, s a szocializmusban a dolgozók jólétének állandó növekedése a termelés fokozására ösztönöz. A tőkés termelés spontánul, anarchikusan fejlődik, s ezt a fejlődést időszakonként válságok szakítják meg.
4. A szocializmusban minden dolgozó végzett munkája mennyisége és minősége szerint részesedik az anyagi javakban, az egész nemzeti jövedelem a dolgozóké, a nemzeti jövedelem elosztása a dolgozók életszínvonalának emelését és a szocialista termelés szüntelen bővítését szolgálja. A kapitalizmusban a nemzeti jövedelem nagy részét a kizsákmányolók szerzik meg, a nemzeti jövedelem elosztása a kizsákmányolók és szolgahaduk meggazdagodását szolgálja.
5. A szocialista társadalomban az államhatalom a dolgozóké, akik maguknak, az egész társadalom javára dolgoznak. A kapitalizmusban a hatalom birtokosai a tőkések, akik profitjuk növelésére használják fel hatalmukat. A szocialista gazdasági rendszer hatalmas előnyei biztosítják a társadalmi termelés gyors és szakadatlan növekedését és a dolgozók jólétének szüntelen emelkedését.” - Közgazdasági kislexikon

„A **szocialista vállalatok** a közös társadalmi érdekek érvényesítésére államilag szervezett viszonyok keretében, mint a tervgazdálkodás láncszemei működnek, s kiemelkedő szerepet játszanak a szocialista gazdasági mechanizmus alapfunkcióinak teljesítésében. ... A vállalat a fejlett árutermelési viszonyok olyan gazdasági szervezeti alapegysége, amely a gazdasági élet más szereplőitől (a többi vállalattól, valamim az egyénektől mint fogyasztóktól) elkülönülten, hozzájuk a piac közvetítésével kapcsolódva, pénzjövedelem szerzésére és növelésére irányuló gazdálkodást folytat. A vállalat tehát mind szocialista, mind tőkés viszonyok között piaci viszonyokra épülő, ráfordításait és eredményét pénzformában egybevető, pénzjövedelme növelésének érdekében kockázatot viselő gazdasági szervezet, amely a társadalom más intézményeitől (más gazdaságoktól, az egyének és az állam háztartásától stb.) önállósult gazdálkodást folytat.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

9

A szocializmus értékeinek megvalósulása

A szocializmus értékei nem valósulhatnak meg a kapitalista gazdasági modellben, mert a tőkésnek a saját profitja érdekében muszáj kizsákmányolnia, muszáj bérrabszolgát vásárolnia, a kapitalizmus csak így működik. Azonban a kapitalizmusnak a működési módja miatt ehhez szélhámosan, demagóg módon hazudni kell az emberi jogok, a demokrácia megvalósulását. A kapitalizmus minden formája bérrabszolgatartó társadalmi forma, ahol a valódi demokrácia megvalósíthatatlan és súlyosan sérülnek az emberi jogok.

Az emberi civilizáció fejlődése megköveteli a demokratikus szabadságjogokat és az emberi jogokat, de a kapitalizmusban ezt csak a bérrabszolgatartó társadalom színvonalán lehetséges megvalósítani. Mert a kapitalizmus a működési módja, az individualista, a jobboldali felsőbbrendű erkölcse miatt megosztott társadalmi forma, a proletár dolgozó bérrabszolgákra és a rajtuk élősködő tőkésekre. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom, így a szocializmus értékei nem valósulhatnak meg!

A kizsákmányolt szolga és a kizsákmányoló úr között nincs és nem lehet demokrácia, még akkor sem, ha a törvény ezt biztosítja, mert valójában osztályharc van, mert törvényes a bérrabszolga vásárlás és az élősködés, valójában a felsőbbrendű-alsóbbrendű kapcsolat van. Ez ellen a bérrabszolgák hatékonyan, következetesen, törvényesen nem léphetnek fel, de emellett a tudatuk is erre van nevelve, így alapvetően elfogadják alacsonyabb rendű bérrabszolga létüket. Egyetlen lehetőség van csak az osztályérdek érvényesítésre, ez az osztályharc, ami harc a szocializmusért! Ehhez szükséges és elkerülhetetlen -

A világ proletárjai egyesüljetek!

A társadalmi tudat monopóliuma

Az antagonisztikus osztálytársadalmakban, a zavartalan működés érdekében, aki birtokolja a termelőeszközöket, az birtokolja, annak döntően birtokolnia kell a hatalmat is, a joguralmat is, a társadalmi tudatot is, a társadalom gondolkodását is, mert a társadalmi modell érdeke ezt megköveteli.

A termelőeszközök birtoklása a társadalom életlehetőségei feletti uralmat jelenti, ezzel a kapitalizmusban a minden hatalom birtokosaként a tőkések osztálya rendelkezik, mégpedig önkényuralmi formában, mert a hatalomból gyakorlatilag a proletár dolgozókat, a beszélőszerszámokat kizárja. A kapitalizmus a tőkésosztály kizsákmányolása, az élősködése védelmében a gazdasági-politikai hatalmával a joguralommal összhangban a társadalmi tudatot is kizárólagosan birtokolja, muszáj birtokolnia.

A szocializmus társadalmi méretekben szervezetten, a dolgozó osztályok hatalmával és érdekében közösségi tulajdonban birtokolja és működteti a termelőeszközöket, ennek megfelelő társadalmi tudatra neveli a társadalom dolgozóit. A szocializmus társadalmi tudata a szocializmus értékeinek megfelelően alakul ki.

A kapitalizmusban a termelőeszközök alapvetően magántulajdonban vannak és magánérdekeltségben működnek, ehhez a kibékíthetetlen osztályellentét miatt szükségszerű a totális kapitalista osztályhatalom, ennek érdekében a kapitalizmusnak a társadalmi tudatot is uralnia kell.

A népi demokráciában vegyes tulajdonban vannak a termelőeszközök, de a társadalom érdekében tudatosan, következetesen objektív tudományos módszerrel szervezetten működnek, így a társadalmi tudat ehhez alakul a marxizmus-leninizmus világnézetének felhasználásával, vezetésével.

A társadalmi osztályérdek lényege a kapitalizmusban: A kapitalisták osztályérdeke a kizsákmányolással az élősködés, a dolgozók osztályérdeke azonban a munkájuk által termelt érték után járó jövedelem. Ez kibékíthetetlen osztályellentét, ez az alapvető oka az osztályharcnak.

A társadalmi osztályérdek lényege a szocializmusban: A szocializmusban nincsenek kapitalisták, nincsenek kizsákmányolók, így a dolgozók osztályérdeke kizárólagosan megvalósulhat, mindenkit a munkája alapján értékelnek, ezen az alapon részesül mindenki a társadalom által megtermelt javakból. Az osztályharc a kapitalizmus kizsákmányoló, élősködő tendenciái, hívei ellen történik.

A szociális demagógia szükségessége, elkerülhetetlensége a kapitalizmusban!

A kapitalista formákban a tőkések profitérdeke a meghatározó, ez a kapitalizmus lényege. Ezért a termelőerők fejlődésével érő szocializmus igényének a kielégítése ehhez alkalmazkodik. A kapitalizmusban szükségszerű a szociális demagógia - a szociális értékek (a szocializmus értékeiből vet tulajdonságok) hazug ígérgetése -, aminek lényege, hogy a kapitalizmus méhében érő szocializmus nyomása ne zavarja túlságosan a tőkés kizsákmányolást, lehetőleg ne a profit kárára történjen. Így a kapitalizmusban a „szocializmus értékeinek" némelyike alapvetően a termelőerők fejlődésével, lehetőséggé válásával, a gazdasági szempontok szerint a tőkésosztály profit érdeke és a kapitalista állam politikai érdekei szerint valósulhat meg. Azonban a kapitalizmus minden formája bérrabszolgatartó társadalmi forma, a szocializmus értékei csak ezen a szinten valósulhatnak meg.

A kapitalizmusban érő „szocializmus" igényt, ezért lehetőleg a szociális demagógiával, akár szélhámos hazugságokkal kell megoldani, úgy hogy valójában ne valósuljon meg a valódi demokrácia, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőség, az emberi jogok, az emberi méltóság és a többi szocializmus érték.

Valójában a polgári demokráciában még a polgári demokratikus szabadságjogok és az emberi jogok is sérülnek, az **Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata** ellenére is, mert az emberiség túlnyomó többsége dolgozó

proletár, csak a bérrabszolga. A szocializmusban azonban már a valóságban is lehetővé válik a szocializmus értékeinek megvalósítása, sőt ez a célja, nincs szükség a demagógiára.

„Az emberi jogok egyetemes nyilatkozata egy, az ENSZ által elfogadott nyilatkozat, mely összefoglalja a világszervezet álláspontját a minden embert megillető alapvető jogokról. A nyilatkozatot a második világháború borzalmai ihlették és 1948. december 10-én fogadták el.

Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata: Bevezető

Tekintettel arra, hogy az emberiség családja minden egyes tagja méltóságának, valamint egyenlő és elidegeníthetetlen jogainak elismerése alkotja a szabadság, az igazság és a béke alapját a világon,

Tekintettel arra, hogy az emberi jogok el nem ismerése és semmibevevése az emberiség lelkiismeretét fellázító barbár cselekményekhez vezetett, és hogy az ember leghőbb vágya egy olyan világ eljövetele, amelyben a félelemtől és nyomortól megszabadult emberi lények szava és meggyőződése szabad lesz,

Tekintettel annak fontosságára, hogy az emberi jogokat a jog uralma védelmezze, nehogy az ember végső szükségében a zsarnokság és az elnyomás elleni lázadásra kényszerüljön,

Tekintettel arra, hogy igen lényeges a nemzetek közötti baráti kapcsolatok kifejlődésének előmozdítása, …

4. cikk Senkit sem lehet rabszolgaságban vagy szolgaságban tartani; a rabszolgaság és a rabszolga-kereskedelem minden formája tilos."

Azonban a kapitalizmus a jogállami formában is bérrabszolgatartó társadalom, így az **Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata** is csak ezen s színvonalon valósulhat meg. A szocializmusban, mivel felszámolja a bérrabszolgaságot, ezért a nyilatkozat lényege, a valódi demokrácia és a bérrabszolgaság megszüntetése megvalósul.

A szociális demagógia nem mindig következetesen a tudatos szélhámos hazugságra épül, motiválója lehet az érdek, az érzelem, az embertelenség, a hitvány jellem, a tudatlanság, a következetesen objektív tudományos világnézet hiánya, a felsőbbrendű erkölcs, de alapvetően a jobboldali erkölcs, a jobboldali „értékek" elfogadása a meghatározója.

A jobboldali felsőbbrendű erkölcsre épülő ember tudata torzult, alapvetően emberileg fejletlen, ezért elveti és támadja a következetesen objektív tudományos világnézetet, amit nem ért és nem is akar megérteni. Ami nem más, mint a marxizmus-leninizmus, a kommunisták világnézete. Ez a világnézet a dialektikus és történelmi materializmus tudományára épül, alapja az objektív valóság megismerése és ennek megfelelő cselekedet. Ez a világnézeti baloldal, amihez nem szükséges a demagógia, csak igény az objektív valóság megismerésére, ennek elfogadására, ez alapján való cselekvésre!

Ez egyáltalán nem könnyű amíg az emberiség többsége alapvetően a gondolkodó állat színvonalán létezik, létezhet és az emberiség tudatát a jobboldali „értékek" uralják. Így uralta az emberiség tudatát például majdnem kétezer évig a geocentrikus világkép, így uralja az emberiség tudatát még mindig a vallás, ami ezt semmilyen következetesen objektív tudományos magyarázattal sem tudja alátámasztani.

A világnézeti jobboldal embere még alapvetően a gondolkodó állat színvonalának megfelelő tudattal, erkölccsel rendelkezik. Ami meghatározóan az emberek közötti felsőbbrendű-alsóbbrendű, az úr-szolga, a hatalmával, lehetőségével (vissza)élő és a körülmények hatása miatt kiszolgáltatott, a fejlődésben elmaradott, ezen az alapon megalázott emberek közötti kapcsolat. A jobboldali erkölcsű ember a tudománytalan világnézete miatt nem képes embertársait egyenrangú emberkét tisztelni. Bár a jobboldali erkölcsű ember is képes humánusan élni, de alapvetően mégis elfogadja a jobboldali „értékeket", mert fejletlen, tudománytalan a világnézete, így nincs amire támaszkodjon a gondolkodó emberré váláshoz.

A jobboldali erkölcsű ember alapvetően képtelen az embertársait tudatosan egyenjogú emberként tisztelni, bár ez gyakran keveredik a humánus erkölccsel is, így az adott körülményekre adott cselekedet a döntő a megítélésnél. A kapitalizmus emberiségére ez a jellemző.

Egy hasonlattal, mint ahogy az emberevők erkölcsösnek tartják az emberevést, úgy a jobboldali erkölcsű ember a felsőbbrendű-alsóbbrendű kapcsolatot, a kizsákmányolást, az élősködést, ami a kapitalizmus korában alapvetően az egész emberiségre jellemző. Ezért a jobboldali erkölcsű ember nem fogadhatja el a következetesen objektív tudományos világnézetet, a dialektikus és történelmi materializmust, a marxizmus-leninizmust sem, mert ez ellentmond a vélt vagy valós érdekének, valójában a tudománytalan világnézetének.

A szocializmus a kollektivizmussal, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapozott demokráciával, ami a szocialista demokrácia ezt az embertelen felsőbbrendű-alsóbbrendű kapcsolatot szünteti meg. Ehhez a világnézete a következetesen objektív tudományra alapozott.

„**demagógia:** nagyhangú, hazug ígérgetés és az érzelmek, szenvedélyek felelőtlen felszítása a tájékozatlan néptömegek megnyerésére."

Egy gondolat a kapitalista „szocializmusról"!

A szocializmus megvalósulásának szükségessége és a lehetősége erőteljesen megjelenik a fejlett kapitalizmusban, de ez a kapitalisták érdekében és vezetésével érvényesül a bérrabszolgatartó társadalmi formában, ezért szükségszerűen kapitalizmus forma marad, ami így csak a kapitalizmus alapvető ellentmondásaival valósulhat meg, azonban ez ebben a formában soha nem lehet a valódi szocializmus. A

kapitalizmus bármilyen formájában bérrabszolgatartó társadalom, így mindig csak a gondolkodó állat színvonalán teljesülhetnek a szocializmus értékei. Vagyis alapvetően nem teljesülnek.

A kapitalizmusban nem valósulhat meg a szocialista demokrácia, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőség alapján a demokrácia, a társadalom valóságos érdekeinek, szükségleteinek kielégítésére szolgáló termelés, ennek érdekében a társadalmi méretű tervgazdálkodás, a munka szerinti elosztás, a társadalom tudatos, a következetesen objektív tudományos világnézet szerinti megismerése, szervezése.

A kapitalizmus a védelmében a fasizmust, a kapitalista osztály-önkényuralmat használja, így a kapitalista „szocializmus" valójában a fasizmus valamelyik formája. Például ilyen a hitleri nemzetiszocializmus, a Horthy tekintélyuralom vagy az USA, az angol, az EU, stb. polgári demokráciák, ami a mosolygó fasizmus.

„Az athéni demokrácia a lakosság szűk körére korlátozódott, csak a polgárjoggal rendelkező szabad férfiakra. A gazdasági tevékenység nagy része a rabszolgákra hárult. ... Az athéni polgárok többsége nem végzett fizikai munkát, napjaik nagy részét az agorán töltötték társasági élettel."

„A **demokrácia** olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. Olyan politikai rendszer, melyben a szuverén „nép", tehát a társadalom összes, teljes jogú tagja – nem egyén, kis csoport vagy a hatalom bizonyos csoportja – igazgatja a közügyeket, beleértve a kormányzást is."

„Népszerű meghatározása a **demokráciának** a népuralom, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom."

Demokrácia a bérrabszolgaságban

A demokrácia a társadalmi-osztály érdekérvényesítés lehetősége, a közügyekben, a közhatalomban, az államhatalomban való részvétel lehetősége, a szabad titkos demokratikus választás, az alkotmány és a törvényhozás kidolgozásában a részvétel lehetősége.

A demokrácia meghatározó igénye a mai emberiségnek (legalábbis azoknak akik képesek és lehetőségük is van ezen az értéken érdemben gondolkodniuk). A kapitalizmus mivel bérrabszolgatartó kizsákmányoló társadalom, a demokráciája is csak ezen a színvonalon valósulhat meg. Vagyis lényegében egy élősködő kisebbség számára demokrácia csupán. A kapitalizmus lényege, célja a tőkések minél nagyobb saját egyéni profitja, ezért a demokrácia, az emberi jogok rovására a kizsákmányolás, a bérrabszolgaság szükségszerű.

A kapitalizmusban a demokrácia ehhez alkalmazkodik, így ez a kizsákmányoltaknak csak látszatdemokrácia lehet, mert a hatalomhoz valójában semmi közük, így a kapitalizmus emberiségének szenvedő alanyai, beszélőszerszám emberek csupán. Amíg a kapitalizmus „demokratikus" formában működőképes ez a tendencia az uralkodó, a bérrabszolgák számára csak a demokrácia színjátéka valósulhat meg, minden valódi osztályérdek érvényesítési lehetőség nélkül.

A demokrácia és diktatúra viszonya

A szocializmusban teljesen más a helyzet, mert nincs kizsákmányolás, így lehetővé válik mindenkire, a dolgozókra kiterjedő valódi demokrácia, mert alapvetően mindenki dolgozó, általános munkakényszer van, azonban kivételt képeznek a gyerekek, a tanulók, a betegek, az öregek és a rászorulók, de a szocialista demokrácia rájuk is kiterjed.

A kapitalista és a szocialista társadalom harca idején, amíg a kapitalizmus erős, addig a szocializmusban, a szocialista demokráciában a kapitalizmus tendenciáit diktatúrával el kell nyomni, ezért a demokrácia és a diktatúra egymás mellett létezik. A szocializmusban a szocialista demokrácia együttműködik a proletárdiktatúrával, ami demokrácia dolgozóknak, diktatúra a kapitalizmus híveinek.

A polgári demokráciában működő kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalom, így alapvetően csak a tőkésosztály érdekének alárendelten valósulhat meg a „szabad, demokratikus" választásokon a demokrácia, ami így csak látszatdemokrácia lehet, de valójában a diktatúra valósul meg, a kapitalista osztály-önkényuralom a dolgozó proletárok osztályérdekeivel szemben, ez a mosolygó fasizmus.

Így működik együtt a polgári demokráciában működő kapitalizmusban a demokrácia és a diktatúra, de ebben a dolgozó proletár az a bérrabszolga, az a beszélőszerszám, így számára csak a diktatúra valósul meg és ez nem is lehet másként. A nyílt kapitalista diktatúrában, a klasszikus fasizmusban a dolgozó proletároknak azonban már csak a diktatúra marad meg a látszatdemokrácia nélkül.

A tekintélyuralmi fasiszta-kapitalizmusban a kapitalizmus érdekének következetesen alárendelten még működik a demokrácia csírája, „szabad demokratikus" választások vannak, azonban a marxizmus híveit, a haladó gondolkozásúakat és főleg a kommunistákat már nyíltan üldözik, lehetetlenné teszik jelenlétüket a közéletben, a proletárok osztály érdekvédelmében.

Vagyis a kapitalizmus a szocializmus ellen a kapitalista osztály-önkényuralommal, a fasizmussal, a szocializmus pedig a kapitalizmus tendenciái, ellenforradalma ellen a dolgozók osztály-uralmával, a proletárdiktatúrával védekezik, harcol. Ez elkerülhetetlen.

Az antagónisztikus osztálytársadalmakban a demokrácia és a diktatúra együtt van jelen. Ebben a vonatkozásban a szocializmusban a többség, a dolgozó nép számára valósul meg a demokrácia, a kapitalizmusban azonban a többségnek, a bérrabszolgáknak legfeljebb csak a látszatdemokrácia jut.

A szocializmusban azért valósulhat meg a valódi demokrácia, mert a szocializmus már a kollektivizmus szerint működik, ezért lehet a gondolkodó, humánus emberek társadalma, ami már nem (szélsőségesen) megosztott társadalom.

Így az osztályharc miatt szükségszerűen a szocializmusban a proletárdiktatúra, a kapitalizmusban pedig a fasizmus a diktatúra fegyvere. Mindegyik társadalmi forma totális hatalomra tör az osztályellenségeik ellen, ez elkerülhetetlen az osztálytársadalmakban, ez az osztályharc. Minden harc, háború embertelen küzdelem mindegyik fél részéről, ez elkerülhetetlen.

10

A népi demokrácia emberséges átmeneti forma a kapitalizmusból a szocializmusba!

A kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti társadalomban, a népi demokráciában, a demokratikus erők összefogásával a fasiszta diktatúra, a kapitalista osztály-önkényuralom megakadályozása és a szocializmus lehetőségeinek megteremtése, majd megvalósítása a cél. Ez azonban csak a következetesen marxista-leninista kommunista párt vezetésével valósítható meg eredményesen. A kapitalizmusban lehetetlen a népi demokrácia megvalósítása, mert képtelen elfogadni a következetesen objektív tudományos világnézetet.

A kapitalizmus képtelen eljutni a szocialista demokráciába és nem is akar. A kapitalizmusban nem lehetséges a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló, az egész dolgozó nép, az egész társadalom számára számára a valódi demokráciát megvalósítani. A fasizmusra éppen ezért van szüksége a kapitalizmusnak, hogy megakadályozza a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokráciát, a szocialista demokráciát.

Az emberiség legnagyobb gondolkodói az emberré válásért valójában a kommunizmusért harcoltak!

A szabadságért, az emberi jogokért, a (valódi) demokráciáért, a polgári demokratikus szabadságjogokért, a következetesen objektív tudományos világnézetért az emberiség legnagyobbjai küzdöttek, a fejlődés nagyon sok áldozattal járt, a reakció a történelem folyamán végig tombolt és most is ezt teszi. Ez végül is teljességében a szocializmusban, majd a kommunizmusban valósulhat meg, mert ezek a szocializmus értékei közé tartoznak, ezt a kapitalizmus következetesen nem valósíthatja meg, mert bérrabszolgatartó társadalom.

A kapitalizmus lényege röviden!

A kapitalista termelési mód lényege az, hogy a saját érdekben szabadon lehet vállalkozni, ehhez szükségszerűen az emberben megtalálható munkaerőt, a bérrabszolgát és egyéb termelési tényezőt is lehet vásárolni. A megvásárolt munkaerő által termelt áru a saját haszonra értékesíthető, ezáltal kizsákmányolással értéktöbblethez és ez alapján a profithoz lehet jutni.

A kapitalizmusban az általános értékmérő a pénz, szinte minden érték, tulajdonság a pénzzel mérhető, ami a vállalkozás szabadságával nagyon megkönnyíti a gyors fejlődést. Ez egy nagyon egyszerű és átlátható modell, ami az individualista erkölccsel az egyéni érdek alapján, a vállalkozás szabadságával létrehozta a modern gazdaságot.

„A tőkés kizsákmányolás a kizsákmányolás előző formáitól: a rabszolgatartó és a hűbéri kizsákmányolástól eltérően, burkolt jellegű. Amikor a bérmunkás eladja munkaerejét a kapitalistának, első pillantásra ez az ügylet árutulajdonosok közötti szokásos ügyletnek tűnik, árunak pénzre való szokásos kicserélésének, amely az értéktörvénnyel összhangban megy végbe. Ám a munkaerő adásvétele csupán külső forma, amely mögött az rejtőzik, hogy a kapitalista kizsákmányolja a munkást, hogy a vállalkozó ellenérték nélkül elsajátítja a munkás meg nem fizetett munkáját. … A kapitalizmus csak akkor engedi dolgozni, tehát élni a bérmunkást, ha az bizonyos ideig ingyen dolgozik a tőkésnek. Ha a munkás otthagyja az egyik tőkés vállalatot, legjobb esetben is csak egy másik tőkés vállalathoz kerülhet, ahol ugyanúgy kizsákmányolják. Marx a bérmunka-rendszernek mint a bérrabszolgaság rendszerének leleplezése során azt mondotta, hogy a római rabszolgát láncok, a bérmunkást láthatatlan szálak kötik tulajdonosához. Ez a tulajdonos a tőkésosztály a maga egészében.” - Politikai gazdaságtan

„Tulajdon: az anyagi javak elsajátításának történelmileg meghatározott formája, amelynek az emberek között a társadalmi termelés folyamatában kialakult viszony fejeződik ki. A tulajdon különféle formáiban az osztályoknak, csoportoknak a termelési eszközökhöz való

viszonya nyilvánul meg. A tulajdon fejlődését a termelőerők fejlődése határozza meg. A termelési mód változása a tulajdon formáinak megváltozásához vezet. A tulajdon különböző formái ugyanakkor a munkamegosztás fejlődésének a fokozatai.

A társadalom történetében két alapvető tulajdon-formát ismerünk: a társadalmi és a magántulajdont. Az ősközösségi rendben és a szocializmusban a társadalmi tulajdon uralma jellemző. A magántulajdon a rabszolgatartó rendben, a feudalizmusban és a kapitalizmusban áll fenn. A magántulajdon jellege a három társadalmi formában más és más. A magántulajdonnal függ össze a társadalom osztályokra tagozódása, az osztály- és nemzeti ellentétek megjelenése.

Az uralkodó tulajdon-forma megalapozza egy bizonyos osztály uralmát. A magántulajdon megsemmisítése, a társadalomnak a társadalmi tulajdon alapján való megszervezése az antagonisztikus ellentétek felszámolásához, az osztálykülönbségek megszüntetéséhez vezet." - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus a szabadság, az élősködés és a bérrabszolgaság ellentmondásos világa

A profit azonban - a jelentősebb tőkés vállalkozásokban alapvetően, általában nem a vállalkozó munkájának az eredménye, hanem zömmel a proletárok kizsákmányolásával törvényesen jön létre, ez is hozzátartozik a kapitalizmus szabadságához, sőt ez az élősködés erkölcsös a kapitalizmusban. Az individualista vállalkozói szabadsággal azonban szükségszerűen az élősködés, a felsőbbrendűség is megvalósul, ami kevesek érdekében, a többség emberi jogainak, szabadságának, demokráciájának, az emberi méltóságának a kárára történik. Bár az is igaz, hogy enélkül nem fejlődhetett volna ki a szocializmushoz szükséges modern gazdaság.

A szocializmusban megszűnik a munkaerő vásárlásának a szabadsága, így válnak teljessé az emberi jogok, a valódi demokrácia, a valódi szabadság, az emberi méltóság megvalósulása, az ember már nem lehet szolga és nem lehet rabszolga sem. De ez csak a kapitalizmusnak köszönheti a lehetőségét, nélküle ez nem jöhetne létre, enélkül a termelőerők nem fejlődhetnek ki a szocializmushoz szükséges szintre.

A vállalkozások a népi és a szocialista demokráciában

A szocializmusban a vállalkozások alapvetően a társadalom szükségleteinek a kielégítése érdekében jöhetnek létre, de bérrabszolgaság nélkül, a termelőeszközök és az erőforrások közösségi, kollektív birtoklásával, népgazdasági, sőt világméretű tervszerű szervezésével és működésével. Valójában ez a szocializmus világméretű megvalósulásával fog valósággá és érthetővé válni. Ha addig ki nem pusztul az emberiség!

A szocializmusban a termelőeszközök közös kollektív tulajdona és kollektív működtetése ront az egyéni érdekeltségen, az egyéni jövedelmezőségen, mert szükségszerűen romlik a verseny lehetősége, motiváló ereje, így ezen az alapon az egyéni érdek és a jövedelmezőség hajtóereje.

De csak ezen a módon lehet elkerülni a szélsőségesen megosztott emberiség embertelenségét, csak ezen a módon lehet a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozottan szervezni a világgazdaságot, az emberséges tudatos társadalmat, csak így lehet elkerülni a pusztulást, a fasizmust, csak így lehet gondolkodó emberré válni.

A fejlett világméretűvé váló szocializmusban azonban már nem is kell a létfeltételekért kíméletlenül versenyezni, ezért nem kell harcolni már, bár alapvetően még a munka szerinti a jövedelmezőség, ami versenyre késztet, motivál. A kommunizmusban a fejlett termelőerőkre alapozottan a létfeltételekért folyó verseny teljesen értelmetlenné feleslegessé válik, mert mindenkinek alanyi jogon jár a létfeltételeinek a kielégítése.

A szocializmusban a fejlődés mértékében már a megvalósulás irányába halad a szükségletek szerinti elosztás, egyre több szolgáltatás, termék válik ingyenessé, támogatottá, de csak a kommunizmusban válhat ez teljessé, a termelőerőknek ehhez fejlődnie kell és megfelelően magas szintet kell elérnie.

Amíg kevés a létfeltételhez szükséges javak mennyisége, mert nem eléggé fejlettek a termelőerők, addig a verseny a domináló és ez a gazdaság fejlődésének a motorja, így az egyéni vállalkozó szellemű verseny a meghatározó. Ez azonban nem kedvez a szocializmus közösségi szellemének. A szocializmusban ez jelentős probléma a fejlődésben, de kedvez a valódi demokráciának. A szocializmusnak ezt a problémát is humánusan kell megoldania, ez nem kis feladat, azonban a fejlődéshez a versenyszellemre (az individualizmusra) feltétlenül szükség van.

Ezért a népi demokrácia „kapitalizmusa" a szocialista típusú tudatos kollektív gazdasággal együtt kedvezőbb lehet a fejlődésre, mint a tiszta szocialista modell, amíg a kapitalizmus gazdasági modell fejlődőképes, működőképes és még fejletlen a népgazdaság és a társadalmi tudat. De ez csak a marxista-leninista kommunista párt vezetésével lehet működőképes, mert következetesen felhasználja a dialektikus és történelmi materializmus társadalomtudományát és a többségben lévő dolgozók, de valójában az egész nép, az egész társadalom érdekét képviseli.

Amíg a kapitalizmus hívei nem hajlandók a következetesen objektív világnézet elfogadására és ez alapján cselekedni, addig a társadalmi katasztrófák a termelőerők fejlődésével, a szocializmus megvalósításának az elmulasztásával egyre hatalmasabbakká válnak, mert a társadalom dolgaiban a vak véletlennek a hatása egyre jelentősebb. Ez a világnézet váltás nagyon nehéz, mert a kapitalizmus jobboldali felsőbbrendű erkölcse, az

egyéni érdeke, a hatalom osztály-önkényuralmi szinten való megvalósulása és ennek a felismerése ezt nagyon gátolja, lehetetlenné teszi.

A kapitalista modell individualizmusa erre nem képes, nem alkalmas, mert alapvetően a vállalkozó tőkésosztály egyéni önző érdekeit valósítja meg, ami a dolgozó proletárok, az emberiség kárára a minél nagyobb profit kizsákmányolással történő megszerzése. Bár ezt a szociális demagógiával, a társadalmi tudat manipulálásával igyekszik elfedni. Ez azonban egyenes út a katasztrófába, a pusztulásba!

„A szocialista gazdaságirányítás alapelve a demokratikus centralizmus, ami azt jelenti, hogy a szocialista gazdaság csak a társadalom központi irányítása mellett működhet, de a helyi szerveknek, gazdasági egységeknek, a társadalom tagjainak lehetőségük van gazdasági döntésre, illetve maguk is részt vesznek a döntések meghozatalában. Ennek megfelelő a gazdaságirányítás szervezete. Alapegység a vállalat, amely mind gazdaságilag, mind szervezetileg önálló. … A gazdasági verseny az árutermelés természetéből következik. A kapitalizmusban a másik fél kiszorítására, tönkretételére irányuló konkurenciaharcban testesül meg. A szocialista gazdaságban is van gazdasági verseny, ennek körülményeit a szocialista állam a tervgazdaság feltételének megfelelően szabályozza.” - Marxista fogalomlexikon

Ösztönösség és Tudatosság: a történelmi materializmus kategóriái, amelyek az objektív történelmi törvényszerűség és az emberek céltudatos tevékenysége közötti viszonyt jellemzik. Ösztönös a társadalmi fejlődés akkor, amikor az objektív törvények nem tudatosodnak, nincsenek az emberek ellenőrzése alatt és gyakran a természeti elemek romboló erejével hatnak, az emberek tudatos cselekedetei pedig nem a kitűzött célok megvalósításához vezetnek, hanem teljesen váratlan következményeket idéznek elő. Tudatosságról akkor beszélünk a történelmi tevékenységben, amikor az emberek a társadalmi fejlődés általuk felismert törvényeire támaszkodva cselekednek, és tervszerűen irányítják a fejlődést céljaik megvalósítása érdekében.
A szocializmust megelőző társadalmi alakulatok többnyire ösztönösen fejlődtek. A kommunista párt vezette munkásosztály hatalomra jutásával, a termelési eszközök társadalmasításával a történelemben új korszak kezdődik: a tudatos történelmi alkotás korszaka. De ez a különbség emberek történelmi tevékenysége között nem abszolút. Az emberek a szocializmust megelőző társadalmi alakulatokban is támaszkodtak – természetesen különböző mértékben – a történelem objektív törvényeire, fokozatosan felismerték a történelmi szükségszerűség megnyilvánulásait. Ugyanakkor a szocializmusban is megmaradnak az ösztönösség elemei, a társadalomtudomány egyik-másik kérdésének kidolgozatlanságából, az objektív törvényeknek még nem teljes mértékű felhasználásából, továbbá a társadalmi tudatnak a társadalmi léttől való elmaradásából következően.” - Marxista fogalomlexikon

„A szocialista vállalatok közötti viszony nem a konkurencia viszonya, mint a kapitalizmusban, hanem az országos feladatok teljesítése érdekében létrejött együttműködés. … Az egyszemélyi vezetés az állami szocialista vállalatok és intézmények igazgatásának módszere, s azon alapul, hogy a dolgozók tevékenységét a munkafolyamat vezetőjének akarata irányítja.” - Politikai gazdaságtan

„**A szocialista vállalat** létrejötte sohasem magánakció, hanem mindig társadalmi jellegű elhatározás eredménye. ... A vállalkozás nem magánbefektetésből, hanem társadalmi (állami vagy vállalati) forrásokból fedezik azokat az alapokat, amelyek akár valamely új vállalat létesítéséhez, akár a meglevők bővítéséhez szükségesek. ... a szocialista vállalat élén álló vezető egy személyben a társadalmi érdek érvényesítésére hivatott állam megbízottja, de ugyanakkor a vállalati kollektíva érdekeinek képviselője is. ... A szocialista vállalat nyeresége nem profit, hanem azoknak közvetlen kollektív jövedelme, akik azt saját termelőmunkájukkal létrehozták; nem az értéktöbblet felszíni jelensége, hanem az új érték egy része, illetve annak az a megjelenési formája, amelyhez előállítóik nem mint munkaerő-tulajdonosok jutnak hozzá bérként, hanem amit termelőeszköz-tulajdonosi minőségükben sajátítanak el. A nyereséget részint közvetlenül (vállalatuk útján) használják fel, részint pedig közvetve, úgy, hogy annak egy hányadát közérdekből államuk eltartására, annak rendelkezésére bocsátják. ... a tőkés profit megszerzésének és növelésének belső hajtóereje az a törekvés, hogy a magánvagyont általában mint értéket szülő értéktömeget mások rovására gyarapítsák” - A szocializmus politikai gazdaságtana

„az értéktöbblettörvény, melyet a kapitalista termelési mód alaptörvényének is szokás nevezni. Ez a tőkés tulajdon viszonyok és a termelés hajtóereje, célja közötti objektív összefüggést fogalmazza meg. Azt mondja ki, hogy amennyiben a termelési eszközök tőkés tulajdonban vannak, a termelésnek közvetlen célja a profitszerzés. A tőkés azért fektet tőkét a termelésbe, és azért fejleszti a termelés technikáját, mert profitot akar szerezni. Sőt a minél nagyobb profitra való törekvés a konkurencia következtében létkérdés a számára. … A minél nagyobb profit elérése érdekében ugyanis a tőkések nemcsak a termelés növelésére, hanem a munkásosztály kizsákmányolásának fokozására is törekednek. … A kapitalizmus alapvető ellentmondásának talaján tendencia érvényesül a termelés igen gyors ütemű növelésére, s ezzel szemben a személyes fogyasztás színvonalának viszonylag lassú ütemű emelkedésére. A kapitalizmusban ezért szükségképpen aránytalanság jön létre a termelés és a fogyasztás között.” - A kapitalizmus politikai gazdaságtana

11

A szocializmus értékeinek megvalósulása

A szocializmus a politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságra, a kollektivizmusra alapuló közösségi, tudatos, sőt tudományosan szervezett demokratikus társadalmi forma. A cél az élősködés, a felsőbbrendűség, az önkényuralom megakadályozása, az emberi méltóság biztosítása, a rászorultak megsegítése, a mindenkire kiterjedő valódi demokrácia és a munka szerinti elosztáshoz szükséges társadalmi szervezettség megvalósítása. De nem cél az egyformaság, sőt a társadalom célja a saját és a társadalom érdekében az emberben lévő lehetőség kiteljesedése és megvalósulása. Ez az egész emberiség érdeke, ez az emberré válás útja. A szocialista társadalmat a szocializmus értékeinek a megvalósítására kell szervezni.

A termelőerők fejlődésével a szocializmus értékeinek megvalósulásában az a lényeg, hogy melyik társadalmi osztály a társadalom vezetője, vagyis ki a politikai-gazdasági-törvényhozói, az államhatalom birtokosa, melyik társadalmi osztályok érdeke a domináló. A szocializmus a dolgozó emberek, a dolgozó társadalmi osztályok demokratikus közösségi társadalma, így a politikai-gazdasági-törvényhozói hatalom a marxista-leninista kommunista párt következetesen objektív világnézetére alapozott vezetésével, útmutatásával a dolgozók képviselőinek, szervezeteinek közreműködésével, kollektív formában a dolgozó közösség kezében van.

A kapitalizmusban nem valósíthatók meg a szocializmus értékei, mert a polgári demokráciában, vagy a nyílt diktatúra keretében a társadalom megoszlik tőkés kizsákmányolókra és proletár kizsákmányoltakra, így lesz ez élősködő társadalmi forma, sőt a tőkés osztály-önkényuralmával a fasizmus.

„**Marxizmus – Leninizmus:** a természet és a társadalom fejlődésének legáltalánosabb törvényeiről, a dolgozó tömegek forradalmáról, a szocializmus győzelméről és a kommunista társadalom építéséről szóló tudomány; a munkásosztály és a kommunista párt ideológiája. ... A marxizmus alkotórészei: a dialektikus és történelmi materializmus; a politikai gazdaságtan; a tudományos kommunizmus elmélete.” - Marxista fogalomlexikon

„**szocialista népgazdasági rendszer**: a szocialista vállalatoknak, termelési ágaknak a tervgazdaság által egybefogott összessége. Alapja a termelési eszközök társadalmi tulajdona. Főbb jellemzői továbbá: a termelés célja a dolgozók növekvő szükségleteinek kielégítése, s ennek fő útja a termelésnek a fejlettebb technika alapján történő szüntelen növelése és tökéletesítése; a termelőerők és a termelés tervszerű és szakadatlan fejlődése; az anyagi javak elosztása a végzett munka alapján történik; a nemzeti jövedelem a dolgozóké; az államhatalom a dolgozóké, akik a maguk és az egész társadalom javára dolgoznak.” - Politikai kisszótár

„**szocialista demokrácia**, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája. A **szocialista demokrácia**: új típusú demokrácia, azonos a néphatalom fogalmával. A kizsákmányolás megszűnésén, az osztályantagonizmusok felszámolásán és a szocializmus erősödésén alapul. Biztosítja a néptömegek részvételét a szocialista állam tevékenységében. Nemcsak jogokat nyújt, hanem megteremti a jogok gyakorlásának feltételeit is. - Politikai kisszótár

A kapitalizmusban a tőkés profitja az első, de ez a fejlődés motorja is!

A kapitalizmusban a „szocializmus értékei” a tőkések politikai-gazdasági érdekeinek rendelődik alá, ezért megvalósíthatósága nagyrészt demagógia lehet csupán, ami mégis megvalósul az az osztályharc eredménye, vagy a szocializmus érésének a nyomására az is a tőkések profit érdekét szolgálja, egyszerűen csak (ésszerű) gazdasági-politikai szempont. Hasonlóan, mint ahogy a jó gazda csinálja, aki jól tartja a disznóólban a cocákat, mert így lesz nagyobb a haszna, de könyörtelenül elviszi a piacra a cocákat, amiket később levágnak, megesznek a fogyasztók. A kapitalista üzletben az első a tőkések haszna, a profitja, ez a kapitalizmusban mindent felülír, felülírja a „szocializmus értékeit” is, a proletárok osztályérdekeit, emberi és demokratikus jogait is. Legalábbis ez a kapitalizmus célja, amit az osztályharc néha, kevés sikerrel felülír, bár van haladás is ez irányban.

A kapitalizmus „demokráciájában” alapvetően a kizsákmányolók közül választhat a proletár!

A kapitalizmusban a „szocializmus értékei” a polgári demokrata (liberális, konzervatív), a szociáldemokrata és a nyílt fasiszta jellegű irányvonal (keveréke) szerint valósul meg. De ez minden esetben diktatúra a dolgozó proletárokkal szemben, sőt ez kapitalista osztály-önkényuralmi formában, a fasizmusban valósul meg. Mert a polgári demokráciában, a nyílt diktatúrában, a tekintélyuralomban a politikai-gazdasági-törvényhozói és az államhatalom, az uralkodó erkölcs, a társadalmi tudat, a társadalmi gondolkodás kialakításának monopóliuma a kapitalisták érdekében szinte totális.

Bár a társadalmi törvények a fasizmusban is hatnak, így minden erőfeszítésük ez ellen kudarcba, katasztrófákba, az emberiség pusztulásába vezet, a fasiszta „szocializmus” ezen nem segíthet, csak a valódi szocializmus lehet a gondolkodó emberré válás útja.

A polgári demokráciában a gazdasági-politikai-törvényhozói hatalmat a tőkésosztály birtokolja. A kapitalizmus az osztályérdekében meghatározóan uralja a társadalmi tudatot, az erkölcsöt, a világnézetet, és ennek védelmében megvalósul a tőkés osztály-önkényuralom, a mosolygó fasizmus, a totális kapitalista hatalom.

Ezért a többség érdekét képviselő, de semmilyen hatalommal sem rendelkező dolgozó proletárok következetes osztály érdekképviselői a marxista-leninista kommunisták - ritka kivételtől eltekintve -, a „szabad, demokratikus” választásokon nem kerülnek be a törvényhozói hatalomba. A kapitalizmus társadalmi tudata, erkölcse, világnézete miatt így a proletárok osztályérdekeik ellenére a kapitalista tendenciák közül választanak. Így azok közül választanak, akik élősöknek rajtuk. Ez a tendencia egészen addig tart, tarthat, amíg a kapitalizmus rothadása miatt az emberiség jelentős mértékben ki nem pusztul. Viszont ennek a rothadásnak a következtében megjelennek a továbblépés lehetőségei is, ami csak a szocializmus iránya lehet.

A polgári demokráciában a „szabad demokratikus” választások színpadán a bérrabszolgák választhatnak, hogy ki raboljon tőlük, melyik irányvonal szerint szervezzék meg a kizsákmányolásukat, még szerencse, hogy a proletárok túlnyomó többség ezt észre sem veszi, nem is érti, vagy nem törődik vele. Mert jól működik a szociális demagógia, a nevelés a gerinctelen szolgalelkű társadalmi tudat kialakítására, a katasztrófáig biztosan, ami így a fasiszta-kapitalista önkényuralomban, a kapitalizmus rothadásával, a valódi demokrácia hiányában elkerülhetetlenül bekövetkezik.

Az emberiséget ebből az öntudatlan állapotból nagyon nehéz kimozdítani, talán ez sohasem sikerülhet.
A szocializmusban megvalósulnak a szocializmus értékei, a kapitalizmusban ez csak demagógia lehet!
A kapitalizmusban az ember még csak a gondolkodó marakodó ember-állat!
Az ember-állat humánusan gondolkodó emberré csak a szocializmusban válhat!

A szocializmus azonban már nem (szélsőségesen) megosztott társadalmi forma, nincs kizsákmányoló és kizsákmányolt, semmi akadálya sincs a szocializmus értékei, tulajdonságai megvalósításának, a gondolkodó emberré válásnak.

A kapitalizmusban a szocializmustól átvett megoldások, értékek, tulajdonságok megvalósulása alapvetően csak hazug demagógia lehet, szociális demagógia, mert a társadalom szükségszerűen szélsőségesen megosztott marad. A szocializmusban azonban a ténylegesen, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőség megvalósítható, nincs szükség demagógiára. Bár az emberekben meglévő természetes különbségek a teljes egyenlőséget lehetetlenné teszi (ami nem is baj, és nem is lenne szerencsés), de a szélsőségek kordában tarthatók a társadalmi akarat eredményeként. A jó emberi értékeknek azonban a felszínre kell kerülniük, ebben segíthet a szocialista modell tudatossága.

A kapitalizmus különböző fasiszta formáiban is megjelennek a „szocialista értékek", bár tagadja, üldözi a valódi szocializmust, de értékeit felhasználja, főleg demagóg módon a politikai-gazdasági hatalma érdekében. Amit azonban valóban felhasznál a „szocializmus értékeiből" azt az emberiség, a kapitalizmus a saját kárán tanulta meg, az az osztályharc eredménye, amit az alapvető célja érdekében, a nagyobb profit és a rend motivál, de semmi köze nincs a valódi szocializmus emberségességéhez, tudatosságához.

***

„Szocializmus és Kommunizmus: a kommunista társadalmi-gazdasági alakulat két szakasza: a szocializmus az első vagy alacsonyabb, a kommunizmus a magasabb szakasz. Különbségük alapja a gazdasági érettség foka. Már a szocializmusban sincs meg a termelési eszközök magántulajdona, és a termelési viszonyokat nem az uralkodás és alárendeltség, hanem a kizsákmányolástól felszabadult emberek elvtársi együttműködése és kölcsönös segítsége jellemzi. Ebben a vonatkozásban nincs különbség a szocializmus és a kommunizmus között. A szocializmus azonban két – állami és szövetkezeti tulajdon – formájában létezik a társadalmi tulajdon, a kommunizmusban pedig egységes össznépi tulajdon lesz.

A szocializmusban megvan a munkásosztály és a szövetkezeti parasztság közötti különbség; a kommunizmus felépítésével megszűnik. Megszűnnek a szocializmusban még fennálló különbségek egyrészt a munkások és parasztok között, másrészt köztük és az értelmiség között is. E különbségek végső soron a termelőerők fejlettségi színvonalának függvényei. Ez határozza meg az elosztási formákban meglevőkülönbségeket, amelyek a szocializmusban a „mindenkinek munkája mennyisége és minősége szerint" elvnek felelnek meg. A szocializmusban még létező áru- és pénzviszonyok helyébe a termelőerők növekedésének alapján a kommunizmusban a termékek közvetlen elosztása lép. A gazdasági változásoknak megfelelnek a felépítményben végbemenő változások.

A kommunizmusban meghatározott fejlődési fokán teljesen elhalnak a politikai és jogi intézmények, a politikai és jogi ideológia, megszilárdulnak a kommunista együttélés egységes, általánosan elismert szabályai, amelyeknek a betartása minden ember belső szükségletévé és szokásává válik, teljesem elhal az állam, bevégzi a történelmi hivatását a párt és a nemzetek minden tekintetben egyre közelebb jutnak egymáshoz, mindaddig, amíg a köztük lévő különbségek teljesen megszűnnek." – Marxista fogalomlexikon

Maglód, 2023.08.27. Salánki László